

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

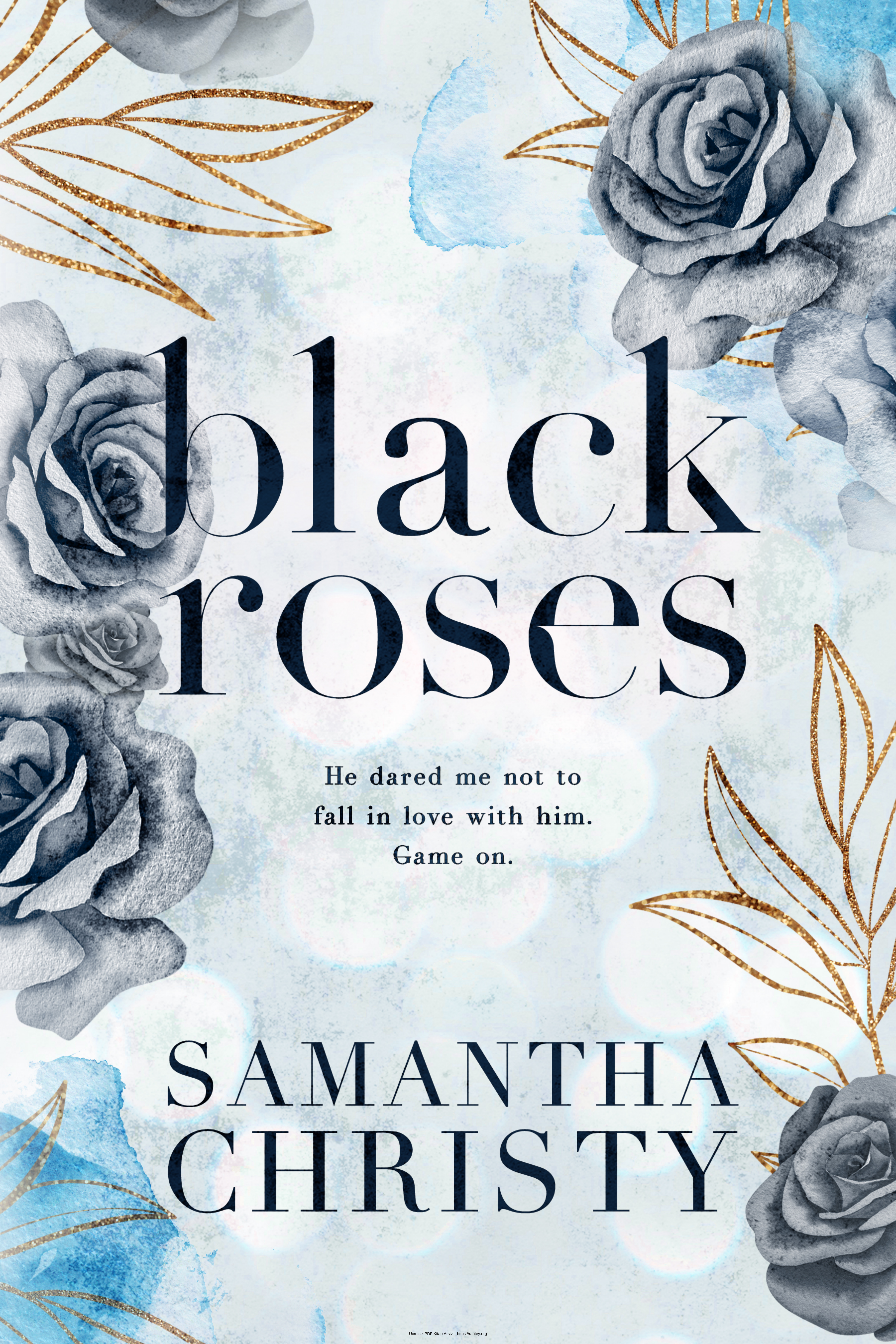
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

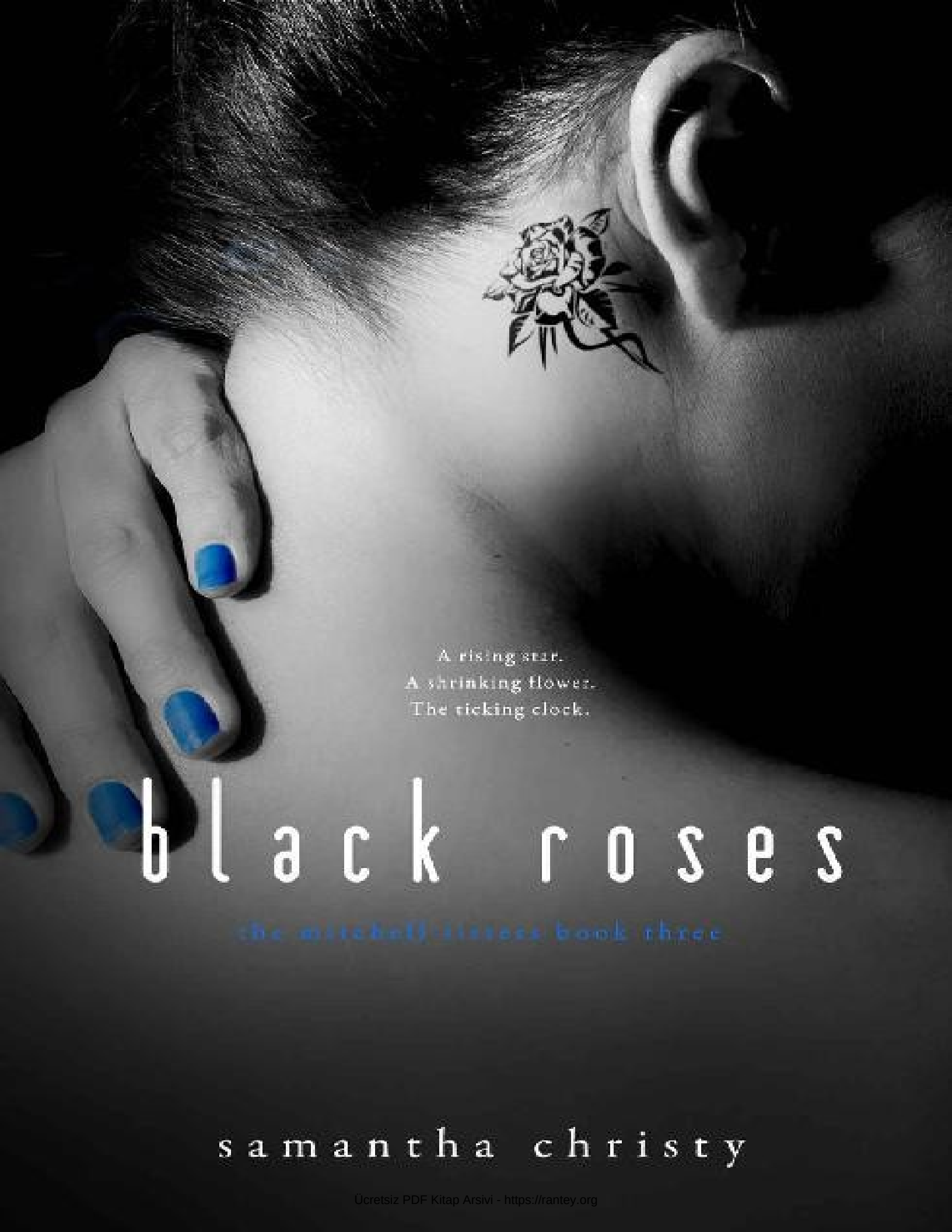
- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

black roses

He dared me not to
fall in love with him.
Game on.

SAMANTHA
CHRISTY

A rising sun.
A shrinking flower.
The ticking clock.

black roses

the mitchell-warren book three

samantha christy

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

SİYAH GÜLLER

samantha christy

Saint Augustine, FL 32092

Telif Hakkı© 2016 Samantha Christy tarafından

Bu kitabı veya herhangi bir bölümünü herhangi bir biçimde çoğaltma hakları da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen Tesadüfi.

Kapak tasarımı© Sarah Hansen, Okay Creations

ISBN-13: 978-1530601578

ISBN-10: 1530601576

Annem ve babam için.
Ebeveynlere ihtiyaç duymak için asla çok yaşlı olmayacağım.
Benim gibi harika bir iş çıkardığınız için teşekkürler.

Samantha Christy tarafından yazılan kitaplar

Sebebim Ol
Soyut Aşk
Mikayla'yı
Bulmak

Mor Orkideler (Mitchell Kardeşler Birinci Kitap) Beyaz
Zambaklar (Mitchell Kardeşler İkinci Kitap) Siyah
Güller (Mitchell Kardeşler Üçüncü Kitap)

Taş Kurallar (Taş Kardeşler Birinci Kitap) Taş
Vaatler (Taş Kardeşler İkinci Kitap) Taş Yeminler
(Taş Kardeşler Üçüncü Kitap)

Caden'ı Yakalamak (Mükemmel Oyun Serisi Birinci Kitap)
Brady'yi Yedekte Bekletmek (Mükemmel Oyun Serisi İkinci
Kitap) Sawyer'ı Çalmak (Mükemmel Oyun Serisi İkinci
Kitap)

İÇİNDEKİLER

<u>birinci bölüm ikinci</u>	
<u>bölüm bölüm bölüm</u>	
<u>bölüm bölüm bölüm</u>	
<u>ikinci bölüm üçüncü</u>	
<u>bölüm dördüncü</u>	
<u>bölüm beşinci</u>	
<u>altıncı altıncı yedinci</u>	
<u>sekizinci bölüm</u>	
<u>dokuzuncu onuncu</u>	
<u>on on on on bölüm</u>	
<u>birinci on üçüncü</u>	
<u>bölüm on dördüncü</u>	
<u>bölüm bölüm bölüm</u>	
<u>bölüm bölüm bölüm</u>	
<u>yirminci</u>	
<u>bölüm beşinci on</u>	
<u>yedinci on sekizinci</u>	
<u>on dokuzuncu</u>	
<u>bölüm yirmi bir bölüm</u>	
<u>yirmi bölüm yirmi üçüncü</u>	
<u>_____</u>	
<u>_____</u>	

bölüm yirmi dört yirmi
bölümsekiz beş bölüm
bölüm bölüm bölüm
bölüm bölüm bölüm
otuz iki yirmi yirmi
yirmi yirmi dokuz altı
yedi otuz otuz bir
bölüm otuz üç
sonsöz yazar
hakkında bilgiler

SİYAH GÜLLER

BİRİNCİ BÖLÜM

piper

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Kulaklarımda zaten bangır bangır çalan müziğin sesini açıyorum, beni gitmek istemediğim tek yere yaklaştıran uçak motorlarının sesini bastırmasını umuyorum.

Home.

Bunca zaman sonra artık öyle diyebilir miyim? Ev nedir ki zaten? Google'a göre, *"kişinin yaşadığı yer kalıcı olarak, özellikle bir ailenin veya hanenin üyesi olarak".*

Yani tanım olarak, ben evsizim. Bir gezgin. Bir çingeneyim.

Ve bu tam da hoşuma giden şey.

Neden geçen yıl Skylar'a o aptal sözü verdim ki? Düğünü için geri gelecektim, hatta düğünü planlayacaktım. Ne düşünüyordum ki?

Charlie ile Londra'daki aktarma sırasında yaptığımız konuşmayı tekrar okudum.

İyi misin?

Onu Barselona'da havaalanında bırakalı henüz üç saat bile olmadığını düşünerek gülümsüyorum. Oraya benimle birlikte İstanbul'a. Bu yılın başlarında orada tanıştığımız bir adamla birlikte olacaktı. Gelmeyeceğini bildiğim halde benimle gelmesi için ona yalvardım.

Evden benden daha çok nefret ediyor.

Ben: Evet. Keşke benimle olsaydın.

Geri dönemeyeceğimi biliyorsun.

Ben: Biliyorum. Yine de benimle olmanı isterdim.

Ruhen buradayım. Her gün konuşacağız, ihtiyacın olan buysa her saat. Ben:

Gitmeliyim. Uçağımı çağırıyorlar. Seni seviyorum.

Ben de seni seviyorum. Bunu yapabilirsin, Piper. Yapabileceğini biliyorum. Altı hafta tarafından uçmak.

Altı hafta. Kelimeler kafamın içinde langırt gibi zıplıyor. Daha önce de geri döndüğümü biliyorum. Ama bir gün orada, bir gün burada, çoğunlukla da normalde uzak durmaya çalıştığım yüksek miktarda alkolle idare edebiliyordum. Baylor'un düğünü Atlantik'i geçmeye cesaret ettiğim son seferdi. Ama altı hafta boyunca eve dönmek? Charlie'den uzakta. Rahat hayatımdan uzakta. Rahat hayatımdan olasılığı-

Biri omzuma dokunduğunda irkiliyorum. Kafamı kaldırdığımda uçuş görevlisinin bana içkimi uzattığını görüyorum. Onu duyabilmek için müziğin sesini kısıyorum.

"Yanında kraker ister misiniz?" Heykel gibi Yapıştırılmış bir gülümsemeye sahip esmer bana küçük bir Jack şişesi ve buz ve kola dolu plastik bir bardak uzattı.

Sorusunu duymazdan gelerek, önümdeki tepsinin üzerine koyduğu bardağa bakıyorum. Beceriksizce uzanıp bardağı tepsinin kenarına deviriyorum ve muhtemelen yeni beyaz kadehimi lekeleyeceğini biliyorum.

Ayakkabılar. "Aman Tanrım, çok özür dilerim!" Önlüğünden bir havlu çıkarırken eğilip bardağı alıyorum, biraz sinirli görünüyor ama yine de yüzündeki sahte gülümsemeyi korumayı başarıyor.

"Sorun değil." Tepsimi siliyor. "Bu her zaman olur. Gidip sana bir tane daha getireyim."

"Belki de bu sefer bana sadece konserveyi getirmelisin." Omuz silktim ve mahcup bir şekilde gülümsedim. "Dökölme ihtimali daha az."

"Tabii ki." Yanımda oturanlara birkaç şişe su uzatıyor.

Birkaç dakika sonra elinde bir kutu kola ve bir bardak buzla dönüyor ve onları dikkatlice tepsiye yerleştiriyor. *"Bu sefer daha dikkatli olacaksın, değil mi?"* der gibi kaşlarını kaldırdı.

"Teşekkürler." Kutunun tatlı *'phsst'* sesini duyduğumda ciğerlerimden rahat bir nefes çıkıyor. Daha sonra küçük şişenin mührünü kırıyorum ve ikisini de buzun üzerine dökmeye başlıyorum. Uçağı yakalıyorum görevliyi duymadan önce. Boş Jack şişesini havada sallayarak, "Fırsatınız olduğunda bir tane daha istiyorum," diyorum.

Uzaklaşırken başını sallıyor. Müziğin sesini tekrar açıyorum ve içkinin sinirlerimi yatıştırmasını bekliyorum.

Dört saat ve üç içki sonra, uçak JFK'ye iniş yapıyor. Viski kaygımı azalttı, beni cesur yaptı.

Eşyalarımı toplayıp diğer yüzlerce yolcuyla birlikte havaalanına sürülecek kadar; evlerine dönmekten ya da tatile çıkmaktan mutlu olan insanlar Bana yabancılar. Yüzlerini tanımadığım insanlar, yine de herhangi birini tanıyıp tanımadığımı merak ediyorum. Ya da belki onlar beni tanıyordur.

Gözlerim bir adamınkilere takılıyor. Beni baştan çıkarıcı bir şekilde tepeden tırnağa süzüyor ve boğazımda safra birikmesine neden oluyor. Adımlarımı hızlandırıyorum, diğer insanların çoğunu kaba bir şekilde atlayarak

Gümrük. Omzumun üzerinden geriye baktığımda dikkatinin başka bir güzel yüze döndüğünü görüyorum ve bir nefes alıyorum. Belki de yeterince içki içmemiştim.

Ayakta durup atlıkarıncanın bavulları dağıtmaya başlamasını beklerken, Gümrüğün ötesinde toplanan kalabalığı inceliyorum. Kadınları görüyorum. erkeklerin kollarına atlıyorlar. Çocuklar kucaklanıp

öpücüklerle sıvanmış. İşadamları ve kadınlar araba kiralama kabinlerine koşuşturuyor ve tabela taşıyan limuzin sürücüleri atanmış ücretler.

Ancak ablamı göremiyorum.

Baylor'a hemen bavulumu beklediğimi bildiren bir mesaj gönderiyorum. Her zamanki gibi geç kalacağına şüphe yok.

Çantamı aldıktan sonra bir direğe yaslanıp bacaklarımı uzatıyorum. Ben aracımı beklerken. Birkaç kişi daha aynı şeyi yaptı, çoğu telefonlarını çıkardı, dünyadan habersizdi. Hayır.

Ben. Ben bir insan gözlemcisiyim. Etrafımda neler olup bittiğini bilmek isterim.

Gümrükten geçen bazı erkekleri izlediğimde midem bulanıyor. Güzel kadınlara bakıyorlar, onları gözleriyle soyuyorlar. Göğüslerini ve kalçalarını süzüyorlar. Hatta bir ilişki ya da randevu ayarlamak için onları takip ediyorlar. Ne zaman biri bana doğru baksa, ona bakışımı atıyorum. "*Siktir git*" diyen bakışımı. Yıllar içinde mükemmelleştirdiğim bakışım.

Saate bakıyorum ve Baylor'a tekrar mesaj atıyorum, beni Long Island'daki anne ve babama götürmesi için bir taksi tutmayı düşünüyorum. Baylor beni Maple Creek'teki evinde kalmaya davet etti, ki bu ev aynı zamanda bizim büyüdüğümüz evdi. Diğer ablam Skylar, bana Griffin'le birlikte şehirdeki evlerinde bir oda teklif etti. Ama iki ablam da yeni bebekleri var. Benim eğlenceli tatil anlayışıma pek uymuyor. Bunların hiçbiri eğlenceli olmayacak. Daha çok altı haftalık işkence gibi.

Tanrım, keşke Charlie burada olsaydı. O beni anlıyor. Sanırım anlayan tek kişi o.

Gelen yolcu terminaline bakıyorum ve benim gibi insanları izleyen bir adam görüyorum. Rahatça duvara yaslanmış, bir ayağını da arkasındaki duvara dayamış. Başında bir şapka var.

Sarı olduğunu düşündüğüm saçları, pervasızca yakışıklı yüz hatlarını gizleyecek kadar aşağı çekilmemiş. Çok uzun boylu, boyun hizasında. Yontulmuş yakışıklılığı sert ve asi olmaya meyilli ve çapraz kaslı kollarının altındaki geniş göğüs gücü örnekliyor

ve güçlü. Yüzündeki kısa sakal o kadar hafif ki, yakından bakmazsanız kolayca gözden kaçabilir.

Neden yakından bakıyorum?

Diğer pek çok erkeğin aksine, kadınları süzmüyor. Gördüğü her kişiye sanki hikayelerini anlamaya çalışıyormuş gibi bakıyor - neden buradalar ve nereye gidiyorlar?

Süper model görünümlü bir kadının onun yanından geçtiğini görüyorum. İzliyorum.

kısa bir göz teması kurarlar. Çenesini kaldırarak onu onaylıyor ve ardından dikkatini yanından geçen bir sonraki kişiye yöneltiyor. Modelin başını çevirip insanları izleyen yabancıya özlem dolu bir bakış atıyor. Kıs kıs gülerim içten içe. Bahse girerim, onun ona gösterdiğinden çok daha fazla ilgiye alışıktır.

Bir an sonra duvardan fırlıyor ve ağlayan bir çocuğun yanına koşuyor. Çocuğun histerik tavrından ailesini kaybettiğini anlıyorum. Yabancı dizlerinin üzerine çöker ve saniyeler içinde çocuğu sakinleştirir, hatta gülümsetir. Kısa bir süre sonra, bir kadın koşar ve çocuğu kucağına alır. Çocuk kulağına fısıldarken adama teşekkür ediyor gibi görünüyor. Kadın çantasından bir şey çıkarıyor ve adam üzerine bir şeyler karalıyor. Bunu çocuğa veriyor ve nedenini tam olarak bilmiyorum ama çocuk annesi için çok heyecanlı bu adamın telefon numarasını alıyor. Çocuk ve yabancı, uzaklaşmadan önce beşlik çakıyorlar.

Sonra tuhaf bir şey olur.

Bana bakıyor. Bana bakıyor ve dizlerimin bağı çözülüyor. Onlar Aslında neredeyse beni ayakta tutamıyordu. Kalbim gümbür gümbür atıyor ve nefesim kesiliyor. Tenim ısınıyor ve kollarımdaki tüyler diken diken oluyor.

Tanrım, neden hiç tanımadığım birine karşı bu tepkiyi veriyorum? Neden bu tepki dönemini yaşıyorum? Yirmi bir yaşımın tamamında, neredeyse Yirmi iki yıldır böyle bir şey hiç olmamıştı. En yakın banka oturdum, acaba uçakta grip mi oldum diye düşündüm.

Yani, baltalı bir katil olabilir. Havaalanlarında takılan ve bekar annelere numarasını veren bir baltalı katil.

korkmuş küçük çocuklar. Belki de etrafta oturup çocuk arayan bir pedofildir - bu yüzden kadınlara pek ilgi göstermiyordur.

Açıklanamaz bir nedenden dolayı gözlerimi ayıramıyorum. Göğüslerime bakmıyor. Gözleri yüzümden bile ayrılmıyor. Diğerlerine yaptığı gibi *benim* hikâyemi anlamaya çalışır gibi başını yana eğiyor. Sonra yavaş, kendini beğenmiş bir gülümseme. erkeksi bir kibir yüzüne yayılıyor.

Gözlerimi kaçıyorum ve Baylor'a nerede olduğunu soran büyük harflerle yazılmış bir mesaj gönderiyorum. Uçuşun gerginliği ve alkol beni etkiliyor. Başım ağrıyor. Uzanıyorum ve saçlarımı saç bağındaki kısıtlamalarından kurtarıyorum. Şakaklarımı ovuyorum ve boynumu geriyorum. Sonra onu duyuyorum.

Onun sesi. Derimi tereyağını kesen bir bıçak gibi kesen, irademin her zerresine rağmen tüm varlığıma nüfuz eden ses.

"Piper, değil mi?"

Sesinin yumuşak ama sert seksiliğine rağmen Panik. *Oh, Tanrım. Kim bu adam?* Beni nereden tanıyor ve ne istiyor?

Konuşamıyorum. Aklımla birlikte, kaçmayı düşünürken eşyalarımı toplamaya çalışıyorum. Ama bavullarımla, bu gerçekten bir seçenek değil. Deli olduğumu düşünüyor olmalı.

Kasketini kısa süreliğine çıkarıyor ve tekrar takmadan önce parmaklarını saçlarında gezdiriyor. "Ben sizin aracınızım."

İKİNCİ BÖLÜM

mason

Çok güzel bir kız. Tabii ki aileden geliyor ve o bir Yoğun yeşil gözleri dışında Baylor'ın karbon kopyası. Yağmurdan hemen sonra güneş ışığında parlayan çimenlerin rengindedirler. Ama Piper'ın diğerlerinde olmayan egzotik bir güzelliği var. Belki de yurtdışına yaptığı seyahatlerden geliyordur. Belki de onun sıradışı saçlar. Normalde kadınlara ikinci kez bakmam. Hayır. Hiç. Ama onu tanıdıktan hemen sonra; saçındaki bandı çekmek için uzandığında ve saçı omuzlarına düştüğünde, lanet olası kalbim durdu. Bal-kahverengi saçlarının uçları siyah mürekkebe batırılmış, kesinlikle bir derginin kapağına ait olan kalp şeklindeki yüzünü çerçeveliyor. Dalgalı saçları köprücük kemiğinin hemen altına düşüyor ve önden biraz daha uzun görünüyor. arkada. Onunla konuşmak için yanına gitmeden önce geri adım atmak zorunda kaldım. Kendimi toparlayayım. Nefes alıyorum. Tıpkı toparlanmadan hemen sonra ve topa vurmadan önce yaptığım gibi.

"Aracım mı?" Yüzü solgun ve perili. Bana Azrail'mişim gibi bakıyor. Dişi gözleri beni değerlendiriyor ve kafasında dönüp duran soruları neredeyse görebiliyorum. Omuz çantasını vücuduna yaklaştırıyor ve arkama bakıyor. "Senin benim aracım olduğunu ve psikopat bir katil olmadığını nereden bileceğim?"

Tepkisinden Baylor'un onu alacağını söylemediğini anladım. Selamlamak için elimi uzattım. "Ben Mason, Griffin'in arkadaşayım. Baylor seni almam için beni gönderdi."

Uzattığım elime sanki onu yakacakmış gibi bakıyor. Onun Telefonu çalıyor ve ona bakıyor, ekranı okuyor, sonra gözlerini deviriyor. Tahminimce Baylor ona mesaj attı. "En iyi adam, ha?" diye soruyor, sonunda elimi sıkarken biraz daha uyumlu görünüyor.

Küçük eli yumuşak ve biraz nemli. Gergin. Acaba onu ben mi bu hale getirdim yoksa uçmak mı böyle yaptı? Yardım edemem ama elinin benimkine ne kadar iyi oturduğunu fark ettim. Kısa bir an için, Avuç içlerimdeki nasırları umursayıp umursamadığını merak ediyorum ve sonra kendime gerçekten umursamadığımı hatırlatıyorum. "Ve sen de baş nedimesisin. Sanırım bu seninle koridorda yürüyeceğim anlamına geliyor," diye şaka yapıyorum.

"Her neyse." Elini çekti ve ben hemen kaybımın yasını tuttum.

Dokunuşuyla beni bu şekilde hissettiren sadece bir kişi daha var. Bu düşünceden sıyrılıyorum ve bavuluna uzanıyorum. "Dur sana yardım edeyim."

Ayağa kalkıyor ve ince, zarif parmakları ben uzanamadan tutamağı yakalıyor. "Yardıma ihtiyacım yok." Büyük çantayı arkasından çekerek uzaklaşıyor.

Ona yetiştiğimde kendimi ezik gibi hissediyorum. Görülmeye değer olmalıyız. Bu minyon yaratık arkasında ağır bir bavul taşıırken Onun üzerinde yükselen ve ondan yüz kilo kadar daha ağır olan arkadaşı yanında yürüyor. "Okaaaaaay. Bir içkiye ne dersin?" Gelen yolcu bölümünün köşesine sıkışmış bir spor barını işaret ediyorum.

Yürümeyi bıraktı ve dehşet içinde bana baktı. "İçki mi? Seni tanımıyorum bile. Bunu neden yapmak isteyeyim ki?"

Ellerimi teslimiyetle havaya kaldırdım. "Uzun uçuşunuzdan sonra biraz gevşemek isteyebileceğinizi düşündüm. Her neyse, benimle bir arabaya binmek üzeresin. Buna kıyasla bir içki daha zararsız görünüyor, sence de öyle değil mi?"

"Yolculuk konusunda gerçekten bir seçeneğim yok, değil mi? Ama yine de seninle bir içki içmeyeceğim. Yolda yeterince *gevşedim*.

uçak." Bana sırtını dönüp uzaklaşırken ben de kıvrımlarını saran kotunun hareketlerini takip ediyorum.

"Tamam o zaman. Sen sadece bir sürtük değil, aynı zamanda bir ayyağsın," diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

Etrafında dönüyor. Sanırım benden daha iyi duyuyor. bekleniyordu. Çantasını bana fırlatmasını ya da en azından tokat atmasını bekliyordum. "Evet, yleyim," diyor. "İşte bu yüzden beni tanımak istemiyorsun. şimdi-Mason mıydı- nereye park ettin?"

Arabama kadar tamamen sessizlik içinde yürüdük. Tüm zaman boyunca Cuma ğleden sonra Bayan Bitchy'yi havaalanından almaktan başka yapacak daha iyi bir işi olmayan tek kişi olduğum için içten içe şikayet ettim.

Sezonu geçirme şeklimden mutsuz olduğumdan değil. Diğer pek çok oyuncu gibi ben de etrafta koşuşturup reklam yapıyor olabilirdim. Yedek bir oyun kurucu olarak bile, seebileceğim birkaç teklif vardı. Ama ben öyle biri değilim. Sakin hayatımı seviyorum. Özel hayatımı.

Benim karmaşık olmayan hayatım.

Piper'a bakıyorum. Neden bu kadının karmaşık olmayan bir şey olduğu hissine kapılıyorum?

Arabama ulaştığımızda, bagajı açıp geri çekiliyorum, ağır çantasını yüklerken eğlenerek izliyor. Yardım etmeyi teklif ederdim ama lanet olsun, muhtemelen kafamı koparırdı.

Araba hakkında yorum yapmıyor. Güzelmiş. Çok güzel. Profesyonelliğe adım attığımdan beri yaptığım tek abartılı alışveriş bu. Ve onu sevdiğim için almış olsam da, bir tür piliç olarak değil- Mıknatıs, kadınlar genellikle ona yaltaklanır.

Ona kapıyı açmak için arabanın yolcu tarafına yöneliyorum, ama o benden önce davranıp içeri giriyor. Ona gözlerimi deviriyorum ve düşüncelerimi kendime saklıyorum. Direksiyonun arkasına geçip park yerimden geri çıkıyorum ve çıkışa doğru ilerliyorum Rampa. Göz ucuyla Piper'ın ellerini sıktığını ve omuzlarını yuvarladığını fark ediyorum. Ayağını durmadan yere vurduğunu görüyorum.

yer paspası. Uzun zaman sonra evde olduğu için gergin olmalı. Gerginliğini azaltmaya çalışıyorum.

"Ailenizin üç büyük restoranı var. Nasıl oldu da bu işe girmedin?" Sorumla birlikte kaşlarımı da kaldırdım.

Bir an için gözlerimi yoldan ayırıp ona bakıyorum.

Bakışlarını penceresinin dışındaki ilginç şeyden ayırmıyor. "Baylor da öyle," diyor kesin bir ifadeyle.

"Tamam, bunu kabul ediyorum. Ama neden sırt çantasıyla dünyayı dolaşıyorsun?"

Koltuk başlığına yaslanıp boynunu dayıyor. Saçları arkasına düşüyor ve dikkatimi burnunun sol tarafındaki küçük bir parıltı çekiyor. Bu bir piercing. Zar zor görülebilecek kadar küçük bir elmas. "Sırt çantam yok," diyor. "Bir valizim var. Hem de çok ağır bir tane."

"Taşımayı teklif ettim, Piper." Başımı sallıyorum. "Hep böyle inatçı mısın?"

Griffin ve Gavin'in aynı Mitchell-kardeş özelliği hakkında yaptıkları konuşmaları düşünüyorum. Beni görmezden geldiğinde başka bir soru soruyorum. "Bana cevap vermedin. Neden dünyayı dolaşıyorsun? Ve neden hiç eve gelmiyorsun? Kız kardeşlerinin seni özlediğini biliyorum. Sürekli senden bahsediyorlar."

Gözlerini açıyor ve bilerek bana bakıyor. "Nesin sen, benim hakkımda kitap falan mı yazıyorsun?"

Parmaklarım burnumun köprüsünü ovmak için yukarı kalkıyor. Bu uzun bir yolculuk olacak. "Tamam. Peki o zaman, benim hakkımda bir şey bilmek ister misin?"

"Özellikle değil," diyor, gözleri tekrar pencereden dışarıya odaklanıyor.

Belki kız kardeşleri ona benden bahsetmemiştir. Belki de neredeyse dört yıl yurtdışında yaşadıktan sonra Amerikan futboluyla ilgilenmiyordur. Ya da belki kim olduğumu biliyor ama umursamıyor.

"Erkek arkadaşın neden seninle gelmedi?" diye sordum.

Sanki ona ayın neden yeşil olduğunu sormuşum gibi başı dönüyor ve yüzü buruşuyor. "Benim erkek arkadaşım yok. Neden bir erkek

Bunu sormak bile mi? Peşinde olduğun şey buysa seni becermeyeceğim." Sözlerinin şokuyla neredeyse arabamı yoldan çıkaracaktım.

"İnan bana Piper, seni becermek şu anda aklımdaki en son şey. Sanırım seni pencereden atmayı tercih ederdim ama o zaman da kız kardeşlerin beni öldürürdü." Pişman olacağım bir şey söylemeden önce kendimi toparlamaya çalışıyorum. "Charlie hakkında konuşuyordum. O neden seninle gelmedi?"

Gözlerini kaçırıyor ama bir gülümseme gördüğüme yemin edebilirim. Dudakları kıvrılıyor. Gerçekten gülümseme nasıl görünürdü merak ediyorum. Eminim odayı aydınlatan o gülümsemelerden birine sahiptir. Erkeklerin dizlerinin bağına çözen o gülümsemelerden biri. Mantıklı düşünmekten aciz. Yine de pek gülümseyen biri gibi görünmüyor. Hüzünlü, savunmasız bir görüntüsü var. Ve lanet olsun, muhtemelen tanıdığım en büyük kaltak olmasına rağmen, bir şey koruyucu içgüdülerimi ortaya çıkarıyor.

"Charlie benim erkek arkadaşım değil. O benim en iyi arkadaşım." Bileğindeki küçük deri bileklikle oynuyor, onu ileri geri çeviriyor ve üzerindeki tılsımı kurcalıyor. Acaba Charlie'den mi? Bir tanesi Kızların birbirlerine verdiği şu arkadaşlık bilekliklerinden.

"Oh." Kız kardeşlerinden duyduğum kız kıza konuşmaları düşünerek gülüyorum. "Şimdi düşününce daha mantıklı geliyor. Peki, neden seninle gelmedi?"

Hayal kırıklığı ateşli bir iç çekişle içinden dökülüyor. Tüm vücudunu bana doğru çeviriyor, emniyet kemerini vücudunda gergin bir şekilde geriyor. Gömleğinin v yakasını nasıl çektiğini fark etmemeye çalışıyorum,

geniş göğüs dekoltesini vurguluyordu. "Konuşmak mı istiyorsun? Hadi konuşalım. Peki ya sen? Hayatında bir kız var mı?" Onun güzel Cevabımı beklerken şirret gözleri beni yakıyor. O Belli ki konuşmayı bana yönlendiriyor, böylece kendinden bahsetmek zorunda kalmıyor. Ya da Charlie'den.

"Evet. Aslına bakarsan biliyorum." Gülümsememi tutamıyorum. Hailey'i her düşündüğümde yüzümün gururla aydınlandığından eminim.

Piper'ın beni incelediğini hissedebiliyorum. "Huh, onu gerçekten seviyor olmalısın

O zaman." Bir insanın diğerine delicesine aşık olması çok yabancı bir kavrammış gibi söylüyor. Ona ne olduğunu ya da *kimin* olduğunu merak ediyorum.

"Anlıyorum." Başımı salladım. "Onu bir insanın diğerini sevebileceğini düşündüğümünden çok daha fazla seviyorum."

Koltuğunda doğruldu ve yüzünde bir hayal kırıklığı belirtisi yakalayıp yakalamadığımı merak ediyorum. Telsize uzanıyor ama önce bana bakarak tereddüt ediyor. "Sakıncası var mı?"

Başımı sallıyorum ve ona uygun bir istasyon bulmak için ön ayarlarımı taramaya devam ediyor. Sessizlik içinde sürüyoruz.

Bazen ne yaptığını fark edip durana kadar bir şarkıya sessizce eşlik ediyor. En sevdiğim şarkı, Hailey ve benim birlikte söylediğimiz bir şarkı çaldığında - o mırıldanıyor, ben söylüyorum - şöyle bir bakıyorum Piper'ı tekrar yaparken yakalar ve kızarır. Yüzünden geçen kısa süreli utanç dalgası, aslında sertliğinin altında iyi bir insan olabileceğinin bir başka göstergesidir,

soğuk bir dış görünüş. Kadın çelişkilerin baharatlı bir karışımıdır.

Telefonum çalarken müzik kapanıyor. Cevap vermek için direksiyon simidimdeki düğmeye basıyorum. "N'aber, G?"

"Paketi aldın mı?" Griffin soruyor.

"*Paket* tam burada duruyor," diyor Piper küçümseyerek.

"Hoparlörde olduğum konusunda beni uyarabilirdin, Dix," diyor Griffin.

"Ve merhaba Piper, bu Griffin. Seninle tanışmak için sabırsızlanıyorum."

"Evet, ben de," diyor Piper, mecburen.

"Üzgünüm, G." Piper'a omuz silkiyorum. "Ama evet, onu bıraktıktan sonra sen ve Gavin'le spor salonunda buluşacağım, tamam mı?"

"Kulağa hoş geliyor. Çekimden sonra saat dört gibi orada olurum. Onu aldığın için teşekkürler, Dix."

"Sorun değil. Görüşürüz o zaman." Telefonu kapattım ve müzik tekrar açıldı.

Piper sesi kısıyor. "Arkadaşların sana '*Pislik*' mi diyor?" diye soruyor, gözlerini kocaman açarak.

"Dix," diyorum ve sonra onun için heceliyorum, "D-I-X. Biliyorsun, çünkü benim adım Mason."

Şaşkınlıkla kaşlarını çatıyor.

"Mason Dixon," diye açıkladım. "Köleliğin kaldırılmasından önce köle sahibi eyaletlerin kuzey sınırı olan çizgi gibi mi?"

Gülmekten boğuluyor. "Soyadın Dixon mı?"

Beni gerçekten tanımıyor, değil mi? "Hayır. Benim soyadım Lawrence. Arkadaşlarım bana böyle seslenir."

"Ah, doğru." Gözlerini deviriyor. "Unutmuşum. Erkeklerin her zaman birbirlerine aptalca lakaplar takması gerekir." Müziğin sesini tekrar açıyor ve tekrar pencereden dışarı bakıyor.

Şehre doğru yol alırken, sık bakışlarımdan habersiz. Bu kızın Baylor ve Skylar ile aynı rahimden nasıl çıktığını merak ediyorum. Bariz inatçı çizgisi dışında, hiçbir şeyi yok.

onlar gibi. Nazik ve özverilidirler. Yabancılar için sağ kollarını bile verirler. Birbirlerine sıkı sıkıya bağlı ailelerini ve Pazar günlerini severler. brunchlar.

Peki o zaman neden bu tek kişi - bu egzotik kaltak kadın, lanet olası parıltılı burnuyla - kalın ve nasırlı derimin her bir katmanının altına girmiş gibi hissediyorum?

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

piper

Skylar bana bilmem kaçınıcı kez sarılırken gülerek, "Özür dilerim," diyor. "Seni çok özledim. Annem ve babamla kalmak istediğini biliyorum ama sanırım borularının patlaması kaderdi. Artık benimle kalacaksın. Düğün planlaması çok daha kolay olacak."

Omzunun üzerinden, Baylor'un beş aylık kızı Jordan'ın yanında uyuyan iki haftalık bebeği Aaron'a bakıyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve kız kardeşlerimin büyüğü hayatlarını düşünmemeye çalışıyorum. Tamam, belki yol boyunca darbeler ve çürükler yaşadılar, yani her birinin başına gelenler korkunçtu, ama şu anda, şu anda -Onları hiç bu kadar mutlu görmemiştim. Asla bir koca ya da çocuk istemeyen Skylar bile ısıltı ısıltı parlıyor. Ve ben sadece altı hafta boyunca bunun ortasında yaşamaya mahkum edildi.

Birkaç gün önce evlerinin yarısını su bastığı için son anda büyük bir tadilat yapmaya karar veren aileme sessizce beddua ediyorum. Ama bu beni bir seçim yapmak zorunda bıraktı. Şehirde Skylar'la ya da Maple Creek, Connecticut'ta Baylor'la kal. Evimde kalmak gibi bir isteğim olmadığı için

Kötü anılarla dolu çocukluk evi, Skylar beni varsayılan olarak aldı. Ezici sarılmadan kurtulup kanepeye oturuyorum, en büyük kız kardeşimin üç kadehe şampanya doldurmasını izliyordum.

"Skylar, 15'i için kiliseye yeniden rezervasyon yaptırdın mı?" Baylor elinde bir tabak peynirle oturma odasında bize katıldı.

Şampanya. Her birimize birer tane verdi. "Skylar için sadece bir içki

ve ben emzirdiğimiz için. Ama gerisini sen alabilirsin, Piper. Uzun bir günün ardından buna ihtiyacın olduğuna eminim."

Başımı sallıyorum ve bardağı ondan alıyorum. "Teşekkürler." Ona uzun bir gün değil, varış noktası olduğunu söyleme zahmetine girmiyorum.

Skylar'ın konağına bakıyorum. Harika bir yer. Zevkli. Güvenli. Sonra Baylor'un sözleri kafama dank ediyor ve gözlerimi Skylar'a çeviriyorum. "Bu

15^{inci} mi? Umarım Nisan ayının 15'ini kastediyorsunuzdur."

Başını sallar ve güler. "Görünüşe göre düşün planlaması hakkında öğrenmen gereken çok şey var, küçük kardeşim. Bunu bir ay içinde başarmamızın imkanı yok. *İki ay* içinde organize edebileceğimiz konusunda şüphelerim var."

"İki mi?" Bardağı o kadar sert indiriyorum ki şampanya üstünden sehpanın üzerine dökülüyor. "Altı hafta demiştin Skylar. Altı hafta. Sekiz değil. Geri dönmek zorundayım. O kadar uzun süre uzak kalamam."

"Sadece birkaç hafta daha, Piper." Baylor çantasından bir gaz çıkarma bezi çıkardı ve pisliğini sildi. "Geri dönmen gereken bir işin falan yok ya."

En büyük kız kardeşime cezalandırıcı bir bakış attım. "Tabii ya. Sanki kitap yazmak gerçek bir işmiş gibi, Bay."

Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz kendimi kötü hissediyorum. Kitaplarının çok iyi olduğunu biliyorum. Hatta bir keresinde okumuştum. Ama yapamıyorum.

tüm bu duygusal aşk saçmalıklarına girme. Bana iyi bir gizem ya da gerilim ver. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum.

Bir el gelip omzuma dokunuyor. "Sorun değil, Pipes," diyor Baylor. "Özür dilerim. Bunu söylememeliydim. Keşke sen de eve dönmek. Neden sürekli seyahat etmekte ısrar ediyorsun? Üniversite fonun bitince ne olacak? Çalışman gerekecek. Buraya gel, asistanım ol."

"Ya da restoranlardan birinde çalışabilirsiniz," diye ekliyor Skylar. "Burada sizin için çok şey var."

Çok yorulmuşum. Onlarla bu tartışmayı tekrar yapmak istemiyorum. Barış için diyorum ki, "Bunu düşüneceğim. Para bittiğinde."

Bu onları şimdilik yatıştırıyor gibi görünüyor. Paranın asla tükenmeyeceğini bilmelerine gerek yok. Üniversite fonumun uzun zaman önce tükendiğini ve annemle babamın bana Her ay geçinmek için küçük bir maaş. Asla geri dönmeyeceğimi bilmelerine gerek yok.

Bilmelerine gerek yok.

"Peki, düşün planlaması dışında, siz buradayken ne yapmalıyız?" Skylar küçük Aaron'a sevgiyle bakıyor. "Ben Düğünden sonraya kadar doğum izni var, böylece takılabiliriz. Aynı lisedeki gibi olacak. Sen beni ekmeden ve ilk yılında yurtdışında bir dönem geçirmeden önceki gibi."

Lise. Geçmişini düşündükçe utanıyorum. Herkesin Charlie ve benim kadar nefret edip etmediğini merak ediyorum. O ve kız kardeşlerim son yılımda aklımı başımda tutan tek şeydi. Mezun olup dünyayı gezmek için sabırsızlanıyordum.

Charlie'yle konuşmam gerek. Saatime bakıyorum ve Barselona'da gecenin bir yarısı olduğunu fark ediyorum; bu kadar yorgun olmama şaşmamalı. Sabaha kadar beklemek zorunda.

"Ne yapacağımdan tam olarak emin değilim. Boston Maratonu için antrenman yapmayı düşünüyordum. Belki de fazladan para kazanmak için yeni yerdeki insanlara yardım ederim."

"Oh, buna bayılırlar." Skylar kıpırdayan bebeğini almak için yanına gidiyor. "Mitchell's NYC'de de garsonluk yapabilirsin. Her zaman iyi birini ararız."

"Maraton mu?" Baylor araya giriyor. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Piper'ın Facebook sayfasını takip etmiyor musun?" Skylar soruyor. "Nerede olduğu ve ne yaptığı hakkında bilgi edinmenin neredeyse tek yolu bu."

"Hadi ama, Facebook'a hiç girmediyimi biliyorsunuz." Baylor alaycı bir kaş kaldırır.

"Doğru." Skylar gülüyor. "Neredeyse unutuyordum şu meşhur Facebook sabotajı." Gömleğinin düğmelerini açıyor ve Aaron'u emzirmek için göğsüne yaslıyor.

Kız kardeşimin dünyayı umursamadan memelerini sağa sola sallamasına gözlerimi deviriyorum. "Gerçekten mi Skylar?" Buna tanık olmamak için uzaklaşarak soruyorum.

"Bekle, Pipes." Baylor beni mutfağa kadar takip etti. "Bana maratondan biraz daha bahset. Koştuğunu biliyorum ama maraton mu? Sence de bu biraz aşırı değil mi? Her neyse, bu tür şeyler için çok önceden kayıt yaptırman gerekmiyor mu? Gelecek ay, değil mi?"

"Öyle. Aslında 20 Nisan." Telefonumu çıkarıp aşağı kaydırarak geçen yıl çekilmiş birkaç fotoğraf buluyorum. Charlie'nin Berlin'de koştuğum maratonlarda çektiği fotoğrafları ona gösteriyorum ve Amsterdam. "Kayıt için çok geç olduğunu biliyorum ama her zaman hayır kurumları ve katkıda bulunanlar için birkaç bin kişilik yer ayırırlar. Belki Gavin'in film sektörüyle olan bağları sayesinde torpili vardır ve beni içeri sokabilir diye düşündüm."

Baylor terden sıırıslam olmuş ve neredeyse topallayarak bitiş çizgisini geçerken çekilmiş fotoğraflarımı karıştırıyor. Omzunun üzerinden onlara bakıyorum, hayatıma anlam katan tek şeyle gurur duyuyorum. Açıklık. Amaç.

Bana telefonu uzattı ve beni sarıp sarmaladı. kuşatıcı bir kucaklaşma. "Seni sevdiğin bir şeyi yaparken gördüğüme çok sevindim. Senin için çok endişelendim, Piper. Bunu Gavin'e soracağım."

Kapı çalıyor. Jordan yaygara koparıyor, Baylor'un Skylar hâlâ hemşirelik yapmakla meşguldü, ben de cevap vermek için yanına gittim. Yan pencereden baktığımda muhtemelen benim yaşlarımda genç bir adam gördüm, büyük bir çanta taşıyor. Kısa ve manikürlü koyu kahverengi saçları var; bu da kollarındaki dövmeler ve kulaklarındaki çiplerle çelişiyor. Çok seksi. Avrupalı seksi adam. Kim olduğunu merak ediyorum. ve neden kız kardeşimin evine geldiğini.

Bir an için donup kaldım. Midemde büyük bir düğüm oluşuyor ve başım hafifliyor. Tanrım, bana tuzak kurmaya çalışmıyorlar, değil mi? Bunun olacağını biliyordum. Eve dönerken korkularımdan biri buydu. Başlamadan önce jet lag'i atlatmam için bana tek bir gün bile vermediklerine inanamıyorum.

"Bu Mitchell'in evinden Jarod olacak." Baylor bir bebek sandalyesiyle oynuyor, onu yemek masasına takmaya çalışıyor. "Bırak girsin, Pipes. Akşam yemeğimizi aldı."

Kapıyı açıp onu içeri alırken rahat bir nefes alıyorum. Her ne kadar sadece teslimatçı çocuk olsa ve sürpriz bir randevu olmasa da, yine de kız kardeşlerimin art niyetli.

"Merhaba." Yanımızdan geçip giderken odaya sinen leziz Amerikan yemeklerinin kokusu, bu adamın taşıdığı yemek dışında dünyadaki her şeyi unutmama neden oluyor.

Oh, nasıl da özlemişim. Sanırım buradaki yemekleri her şeyden çok özledim. Barbekü sosunun kokusunu alabiliyorum ve umarım Mitchell'in meşhur domuz etidir. Yurtdışında bulamayacağınız bazı şeyler var ve iyi barbekü de bunlardan biri.

Jarod yanımdan geçtikten sonra iki kez baktı. "Vay canına," diyor arkasına dönüp beni bir aşağı bir yukarı süzerek. "Sen Baylor olabilirsin, sadece biraz daha genç ve bazı eksantrikliklerin var."

Çok sayıdaki dövmesine ve kulaklarındaki ölçüm cihazlarına başımla işaret ediyorum. "Eksantrikliklerim mi var?" Açıkça söylüyorum.

Gülüyor, çantayı masanın üzerine koyuyor ve ne kadar yorgun olursam olayım ağzımı tamamen açıp ziyafete hazır hale getiren birkaç kutu yiyecek çıkarıyor. "Bir süreliğine şehirde olacağını duydum. Bir yandan da. Size etrafı gezdirecek birine ihtiyacınız olursa, adamınız benim."

Diğerlerini beklemeden ve nasıl bir domuza benzediğimi umursamadan bir çatal alıp yemeğe yumuluyorum. "Hayır, sen benim adamım *değilsin*,"

ağzımdaki lezzetli domuz etinin arasından mırıldandım. "Ve ben aslında buralarda büyüdüm. On sentlik mağaza turuna ihtiyacım yok."

Biraz şaşırmış görünüyor. Gözleriyle kız kardeşlerimi sorguladığını görüyorum. Omuz silkiyorlar ve sonra Skylar teslimat için ona teşekkür ediyor. "Sen bir bebeksin Jarod. Bunun için gerçekten minnettirim."

"Sorun değil." Bana bir kez daha bakma zahmetine girmeden arkasını dönüyor. "Griffin'e selamımı söyle ve onu bir ara spor salonunda göreceğimi söyle."

Skylar başını sallıyor ve ben açlıktan ölmek üzere olan bir farenin değerli bir peynir parçasını yemesi gibi yemeği mideye indirirken vedalaşıyorlar.

"Yakınlarda bir spor salonu var mı?" diye sordum. Skylar'da yaşadığım sürece, en azından her günün bir kısmını spor salonunda geçirebilirim. Ve eğer restoranda çalışırsam, bu bana burada olabildiğince az zaman kazandıracak.

Mümkün. Skylar'a bakıyorum, şu anda Aaron'ı diğer açıkta kalan göğsünden emziriyor.

Baylor Jordan'ı bir kaşık püre haline getirilmiş bebek mamasıyla besliyor. "Evet, caddenin hemen aşağısında. New York'un en iyisi." Skylar'a göz kırpmak için döner.

Domuz etinden bir ısırık alıp dudaklarımdaki nefis sosu yalıyorum. "Peki, sence buradayken birkaç aylığına katılmama izin verirler mi?"

"Muhtemelen," diye bağılıyor Skylar omzunun üzerinden. "Griffin, Gavin ve Mason'a ait olduğunu düşünürsek. En azından büyük kısmı. Bir şirket hâlâ yüzde kırkına sahip ama çocuklar önümüzdeki birkaç yıl içinde onları satın alacaklar."

Bunu anlamaya çalışırken kaşlarım bir araya geliyor. "Spor salonları mı var? Neden bir film yapımcısı ve bir fotoğrafçı spor salonun var mı?"

"Ve bir futbolcu," diye ekliyor Baylor.

"Futbolcu mu?" Kremalı patates püresinden bir ısırık alıyorum. Skylar başını sallar. "Biz konuşurken *hiç* mi dinlemiyorsun? Kızlar gecesinde Skype'tan mı konuşuyorsun? Mason her zaman bir şekilde ortaya çıkar."

"Mason futbol mu oynuyor?" Başımı eğip onu inceliyorum. "Ah, evet, belki de bu konuda söylediğin bir şeyi duymuşumdur." Etkilenmemiş omuzlarımı silkiyorum. "Sen ve arkadaşların erkekler için yanıp tutuştuğunuzda dinlememeye çalışıyorum."

Skylar ve Baylor bakışlarını paylaşırlar. Baylor sesli bir iç çeker ve kızını beslemeye geri döner.

"Sadece futbol oynamakla kalmıyor," diyor Skylar, düğmelerini ilikleyerek "Giants'ta oynuyor." Ayağa kalkıyor ve Aaron'a

omzunda, geçirirken mutfağa doğru yürüyor. "Şey, değil her oyunda. Aslında çoğu maçta değil. O onların yedek oyun kurucusu. Aslında, emekli olmayan adam tarafından kazıklanana kadar onların oyun kurucusu *olması* gerekiyordu. Johnny bir şey, adını bile hatırlayamıyorum. Futbolu pek takip etmiyorum ama Mason'la başlayacağım-"

"Skylar?" Sözünü kesiyorum. "Saçmalamanın bir anlamı var mı?"

"Sağdıcınızın kim olduğuyla ilgilenebileceğinizi düşünmüştüm."

"Sağdıcın Skylar'ı *kastediyorsun*." Yemeğimi bile bitirmeden masadan kalkıyorum. Yemek yemeye devam edemeyecek kadar çok iğrenç sesler çıkaran bebek var. "Her neyse, kim olduğu umurumda değil. Ve şimdi onun ünlü bir futbolcu olduğunu bildiğim için, onun hakkında daha da az şey bilmek istiyorum. Bu, onun ne kadar Ama gösterişli bir araba. Eminim sadece kadınları etkilemek için almıştır. Ne sikim ama." Onlar için heceliyorum, "D-I-C-K, D-I-X değil. Sakın bana onu ya da bir başkasını ayarlamaya kalkmayın."

Kız kardeşlerimin arasında bir bakış daha geçti. "Sana Mason'ı mı ayarladı?" Baylor güler. "Hayır. Bu sen olsan bile olmazdı. istedim. O adam yıllardır kimseye ilgi göstermedi." "Tabii ki hayır," diyorum. "Onun bir kız arkadaşı var."

Skylar içkisini yudumlarken boğuluyor. "Kız arkadaş mı? Mason'ın mı? Hayır, yok.

Cassidy'den beri kimseyle ilgilenmiyor. Bu iki yıl önceydi ve nasıl sonuçlandığını hepimiz biliyoruz."

"Ama daha önce arabada bana aşık olduğunu söylemişti." Şaşkınlıkla başımı kaşıyorum. "Sanırım tam olarak '*Onu daha çok seviyorum*' dedi.

Bir insanın başka bir insanı sevebileceğini hiç düşünmediğim kadar." Baylor gülümsüyor. "Oh, Hailey'i kastediyorsun."

Omuz silktim. "Bana onun adını hiç söylemedi."

Skylar gülerek, "Sana Hailey'nin kız arkadaşı değil de kızı olduğunu söylemedi mi? Klasik Mason işte."

"Neyi?" Kız kardeşlerimin arasına bakıyorum. "Bir kızı olması için biraz genç değil mi?" Sözcükler ağızımdan çıkar çıkmaz irkiliyorum.

Baylor kaşlarını bana doğru kaldırdı. "Ben ondan daha gençtim, Pipes. O yirmi iki yaşında. Çocuk sahibi olmak için yeterince yaşlı."

"Çocuklar mı?" Nefes nefese kaldım. "Birden fazla mı?"

"Hayır, sadece Hailey." Skylar Aaron'ı beşiğine yerleştiriyor. "Yaklaşık yirmi aylık, sence de öyle değil mi Baylor?"

Baylor başını sallar. "Tanrım, bu çocuk acayip sevimli. Tanrıya şükür ki bu güzelliği kaltak annesinden değil de babasından almış."

Neyse ki, sevimli küçük kız hakkında daha fazla şey duyamadan ön kapı açılıyor ve içeri bir grup adam giriyor. Ve dokuz yaşında çok sevimli bir çocuk.

"Piper Teyze!" Maddox yerde koşuyor ve kollarıma atlıyor.

"Mad Max!" Onu sıkıca sarıyorum ve etrafında döndürüyorum. Maddox'la ilgili çok güzel anılarım var. Baylor onu On dokuz. Mitchell'de çalışmak ve eğitimini tamamlamak için eve taşınmıştı, bu yüzden benim yardımına çok ihtiyacı vardı. O zamanlar sadece on dört yaşındaydım, ama onun birincil bakıcısı oldum. Ben ayrılana kadar. Ama o birkaç yıl ikimiz arasında kalıcı bir bağın oluşması için yetti. Gerçekten çok sevdiğim tek çocuk o. Yani, elbette, diğerlerini seviyorum. Ama biliyorum ki onlarla hiçbir zaman Maddox ile bağlantılı.

Diğerleri paltolarını çıkarıp bir şeyler atıştırmaya giderken Maddox ve ben onlara yetişiyoruz. Bu kadar çok sipariş vermelerine şaşmamalı.

Gavin beni ayı gibi kucakladı. Sadece bir kez karşılaştık, o ve Baylor'un düğününde, ama o benim kayınbiraderim, bu yüzden ona izin verdim. Sarıl bana. Sonra Skylar beni Griffin'le tanıştırdı, Griffin de büyük günlerini planlamaya yardım etmek için şehre döndüğüm için bana bol bol teşekkür etti.

Mason selamlamak için çenesini bana doğru kaldırdı. Sarılmak yok. Olağanüstü büyüklükteki eliyle tokalaşmıyor. Bir merhaba bile demedi. Tanrım, *Dick* haklı. İyi ki de öyle. Ben de onu tanımak istemiyorum. Hayır.

Skylar ve Griffin'in bize bahsettiği düğün görevlerinin ötesinde.

Baylor Jordan'ı bir oyun tabağının içine koyar ve göz hizasındaki tüm oyuncaklarla meşgul olmasını sağlar. "Gavin, Piper Boston Maratonu'nda koşmak istiyor. Onu stüdyoya sokmak için yapabileceğin bir şey var mı?"

Kızın sorusunu düşündükten sonra başını sallar. "Etrafa soracağım ama sanmıyorum. New York'la çalıştık Maraton oldukça fazla." Bana döndü. "Sonuncusunu kaçırman çok kötü oldu.

Ay, seni kesinlikle buna bulaştırabilirdim." Çatalını Mason'a doğrultuyor.

"Peki ya sen Mason, Devler onu içeri sokabilir mi?"

Mason, Gavin'e ölümcül bir bakış atar. Sanki Gavin ondan fırlatma kolunu kesmesini istemiş gibi gözleriyle onu mızraklıyor. Sonra Mason bana döndü. İki tonlu saçlarına bakıyor. Gözleri burnumdaki piercinge odaklandı. "Sporcu musun?"

Onun düşüncesiz sözleri karşısında çenem düştü. "Atlet değil. Bir koşucu." Bu ifadenin şiirsel doğruluğunu düşünerek gözlerimi kısa süreliğine kapatıyorum.

Mason başını sallar. "Sen bir atlet değilsin. Sporcuların burun piercingleri, neon renkli tırnakları ve garip saçları olmaz. Ve bacakların iyi bir eleme zamanı yapmak için çok kısa. İyi sıralama zamanları yapman gerektiğini biliyorsun, değil mi?"

Adama küfür etmekten kaçınıyorum, çünkü etkilenebilir dokuz yaşındaki yeğenim salonda oturuyor. mutfak. Bunun yerine, sakince kendime bir kadeh daha şampanya dolduruyorum ve tamamen içiyorum.

"Ayrıca, sporcular izinli denizciler gibi içki içmezler" diye ekliyor.

İşte bu kadar. Maddox'un arkasına geçip ellerimi kulaklarının üzerine koyuyorum. "Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun Mason. Nasıl olur da biraz farklı olduğum için

Senin gibi bir insanla ortak noktası olabilecek biri. Ki bu noktada, benmerkezci olduğuna eminim,

Vajinası olan her şeyi cezbetmek için abartılı bir araba kullanan, küçük penisli, şöhret düşkünü bir erkek-fahişe. Dinle *Dick*, iyi dinle. AIMS'e kayıtlıyım, eminim ki

Bezelye büyüklüğündeki sporcu beyni, Uluslararası Maratonlar Birliği'nin ne anlama geldiğini bilmiyorsun. Ve sizi temin ederim ki Boston Maratonu'nda koşmak için fazlasıyla yeterli sertifikalı derecelerim var. Hatta eminim ki, kısa bacaklı ve burnunda piercing olan bu *küçük* kız senin koca kemikli, nasır elli, narsist maraton zamanının kıcını tekmeleyeceğim."

Ellerimi Maddox'un kulaklarından çekiyorum ve uzaklaşmadan önce başının üstünü öpüyorum. O sırada tüm odanın sessizlik çöktü ve tüm gözler Mason'la benim aramda gidip geliyor.

Mason yanıma gelip Maddox'un saçlarını karıştırdıktan sonra tıpkı benim yaptığım gibi onun da kulaklarını kapatıyor. "Sezon dışında maraton için antrenman yapıyorum. Ve evet, seni içeri sokabilirim. Yani, Piper Mitchell-Oyun başlasın!"

Buzdolabına doğru yürür ve kendine bir bira alır. Solmuş, Dar kot pantolonu sivriltilmiş belini ve kaslı kalçalarını ortaya çıkarıyor. Geri kalanımız sessizlik içinde sersemlemiş bir şekilde bizi izlerken o şişenin yarısını yudumluyor.

"Spor salonunda antrenörümle çalışmana bile izin veririm" diye ekliyor. "Onu seveceksin. Tuhaf saçları ve garip piercingleri de var." Açılmamış bir yiyecek kutusunu alıp kolunun altına sıkıştırıyor. Birasını bitirip boş şişeyi çöpe atıyor ve kapıya doğru yürüyor. "Şimdi bana izin verirseniz, gidip Hailey'i almam gerekiyor. Bu benim hafta sonum." Kapının koluna uzanıyor ve bana dönüyor. "Sen Pazartesi başlayabilir. Jet lag'inden kurtulduktan sonra. Ama Tanrı aşkına, içkiyi bırak."

O geçip gittikten sonra uzun süre kapalı kapıya bakıyorum. Sonra bana ağzı açık bakan kız kardeşlerime bakıyorum. "*Ben* mi içmeyi bıraktım? Daha yeni bir bira içti. Siz bu adama nasıl katlanıyorsunuz?" Yanına gidip sırf inadına kendime bir kadeh daha şampanya dolduruyorum, sabah akşamdan kalma olacağımı bile bile.

Tezgâha yaslanıyorum ve köpüklü sıvıdan bir yudum alıyorum. Sonra odanın iğne atsan yere düşmeyecek kadar sessiz olduğunu fark ediyorum.

"Ondan hoşlanıyorsun!" Skylar'ın gülümsemesi kulaktan kulağa yayılıyor ve neredeyse sandalyesinde zıplıyordu. "Aman Tanrım, Piper-bir erkek gibi.

Sen eşcinsel *değilsin!*"

Onun sözleri üzerine ağızımdan şampanya fışkırıyor. "Gay olduğumu mu düşündün?" Skylar'dan Baylor'a bakıp tepkilerini ölçüyorum.

"Bir erkek arkadaştan hiç bahsetmedin. Erkeklerden hiç hoşlanmıyor gibi görünüyorsun," diyor Baylor. "Ve bir de Charlie var."
_"

"*En iyi arkadaşım* kim?" diye soruyorum. "*Kız arkadaşım* değil. Charlie, şu anda benim dönmemi beklerken geçen yıl seviştiği rastgele bir adamla birlikte olan heteroseksüel arkadaşım. Bu da burada gereğinden bir dakika bile fazla kalamamamın bir başka nedeni.

Mason *gibi* mi? O pislik, şaka mı yapıyorsun? Ona on metrelik bir sopayla bile dokunmazdım. Eminim o da kendilerini Tanrı'nın insanlığa bir armağanı olarak gören diğer kendini beğenmiş sporcular gibidir. Hayır, sadece

Ona olan ilgim beni maratona sokabilecek olmasından kaynaklanıyor."

Kız kardeşlerim başka bir bakış paylaşıyor. Birbirleriyle sözsüz iletişim kurmakta ne zaman bu kadar iyi oldular?

"Her neyse," diye somurtuyorum. Ağır valizimi alıp merdivenlere yöneliyorum. "Ben yatmaya gidiyorum. Çok yorgunum."

Griffin zıpladı ve bavulumu elimden aldı. "Sana odanı göstereyim."

Ve sadece jet lag, alkol ve hayal kırıklığından düşmek üzere olduğum için bir adamın bana yardım etmesine izin verdim.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

mason

Gavin ve Griffin kapalı pistte arkamdan koşarak yanıma geliyorlar. "Boston Maratonu için antrenman mı yapıyorsun?" Gavin sorar. "Ne zamandan beri?"

Griffin, "Piper onu yenebileceğini söyledikten yaklaşık iki saniye sonrasında beri bahse girerim," diyor.

Gülüyorlar ve önümden koşuyorlar. benim yaptığım gibi kendilerini hızlandırırlar. Dün koca ağzımı açtığımdan beri onuncu kez aptallığıma başımı sallıyorum. Hiçbir zaman aşırı rekabetçi bir insan olmadım. Bu belki de Mesleğimi düşününce bazıları için sürpriz oldu. Ve belki de Henley'nin emekliliğinden sonra neden Giants'ta kalmayı seçtiğimi açıklıyor. bir başlangıç pozisyonu için takas edilmeye çalışmak yerine. Ama nedense o kız, o *kadın* beni yanlış yönlendiriyor. ve yardım edemedim ama meydan okumasını kabul ettim.

Dün gece pek iyi uyuyamadım. Acaba ben mi yaptım diye düşündüm. sahte vaatler. Bırakın Piper'ın katılmasını, kendimin bile yarışa katılıp katılamayacağımdan emin değildim. Ama bu sabah Giants organizasyonunun yardım koordinatörü telefonuma dönüp her şeyin yolunda olduğunu söylediğinde rahat bir nefes aldım. Ya da belki de tekrar beni etkilemesine nasıl izin verdiğimi bilmenin verdiği bir kızgınlık iç çekişiydi. Sonra

Her birimiz adına beş rakamlı bir taahhütte bulunmak zorunda kaldım.

Bir gün. Piper Mitchell'ı bir gündür tanıyorum ve onu düşünmeden edemiyorum. Eskiden etkilendiğim kadınlara hiç benzemiyor. Hailey'nin annesi gibi değil. Sürü gibi değil

profesyonel top oynadığımı öğrendiklerinde üzerime çullanmaya çalışan taraftarlar.

"Piper'dan bahsetmişken," diyor Gavin, tekrar arkamdan gelip çeyrek millik pistte beni geçerken.

Ona sert bir bakış attım. "*Piper'dan bahsetmiyordum, senden bahsediyordum.*" Önümden koşacaklarını düşünerek hızımı yavaşlatıyorum.

İkisinin dönüp geriye doğru koşmalarını izliyorum. "İlgileniyor musun, Dix?" Griffin soruyor.

Aptal rolü yapıyorum. "Neyle ilgileniyorsun?"

"Piper'la ilgileniyorum, seni alet."

Tabii ki ilgileniyorum. Kim sevmez ki? Israrcı ve inatçı erkeklerden hoşlanmayanlar hariç, çileden çıkaran kadınlar. Ne düşünüyorum ben?

"Tabii ki hayır." Saatimi kontrol ediyorum ve bir havlu bulmak için pistten çıkıyorum. "Alınmayın, çünkü siz onun kız kardeşleriyle birliktesiniz ama o tam bir kaltak."

Hepimiz yığından bir havlu alıp yüzlerimizi siliyoruz. Gavin kaşlarını çatıyor. "O zaman neden meydan okumasını kabul ettin? Ve neden maraton? Yani, bu oldukça büyük bir girişim Mason."

"Kendimi zorlamam gerekiyor. Ne kadar güçlenirsem, başlangıç pozisyonunu kazanma olasılığım da o kadar artar."

"Sezon dışı kondisyon için ne zaman rapor veriyorsun?" Griffin soruyor.

"22 Nisan" diyorum. Sonra bekliyorum.

"Maratondan iki gün sonra mı?" Griffin gülerek kafasını bana doğru sallıyor. "Dostum, ölmek mi istiyorsun?"

"Her şey yolunda," diyorum onlara. "Kondisyonun ilk iki haftası kuvvet antrenmanı ve rehabilitasyonla sınırlı. Bir süre ağır işlere girmeyeceğiz."

Gavin havlusuyla bana vuruyor. "Bir maraton koştuktan sonra rehabilitasyon kulağa doğru geliyor."

"15 Mayıs^{taki} düğün tarihimiz için sorun olmadığına emin misin?" Griffin soruyor. "Bu tam da sezon dışı antrenmanların ortasında değil mi?"

"Eminim, G. Antrenman koordinatörüyle görüştüm bile. Sezon öncesi yaklaşıma kadar hafta sonları kondisyon çalışmıyoruz ve

gerçekten katılmam gereken sadece on zorunlu mini kamp günü var. Ama bulduğum her fırsatta orada olmayı planlıyorum. Çaylak kampına bile gideceğim. Herkese gerekenlere sahip olduğumu göstermem gerekiyor ve bazen bunu sıfırdan yapmak daha iyi sonuç veriyor."

"Gereken her şeye sahip olduğuna biliyoruz, Dix." Griffin kirli havlusunu çamaşır sepetine atıyor. "Johnny Henley sana gerçekten kazık attı. Ama dostum, bunu zarafet ve asaletle hallettin, bu hafife alınacak bir şey değil. Bir gün bunu başaracaksın. Hepimiz sana güveniyoruz."

İnanç. Bu kelimeyi her duyduğumda aklıma Griffin'in ilk eşi Erin geliyor. Her zaman inanç, kader ve aileden ve her birinin size yol göstereceğine nasıl güvenmeniz gerektiğinden bahsederdi. Tanrım, onu özlüyorum.

Erin'i düşünmek bana Skylar'ı dövme yaptırmak istiyor. Erin'in yaptırdığı dövmenin aynısını yaptırarak Griffin'e sürpriz yapmak ister. Dışarıdan bakan biri durumlarının gerçekten berbat olduğunu düşünebilir. Aksine, bence Skylar ve Griffin benim kahramanlarım. Onların yaptığını çok az insan yapabilirdi. Berbat bir durumu alıp harika bir şeye dönüştürdüler.

"Yarın brunch'a geliyor musun?" Gavin benimkinin yanındaki duş kabininden bağıırıyor.

Brunch. Mitchell çetesiyle Pazar brunch'ına bayılıyorum, özellikle de Hailey yanımdaysa. Onun üzerine titriyorlar ve o da Maddox ve bebeklerle oynamayı seviyor. Ama gitmek en küçük Mitchell kardeşle bir kez daha karşılaşmak demek. Dün gecedten sonra, bunun akıllıca olacağını sanmıyorum. Herkes için brunch'ı mahvetmek istemiyorum. Sanırım Piper'ı görmeden geçireceğim birkaç gün bana biraz yardımcı olacak.

bakış açısı. Hayatımda beni yıldız oyuncu olma hedefimden alıkoyacak karmaşıklıklara ihtiyacım yok. Hailey ve futbol, şu anda halledebileceğim tek şey bu. Başa çıkmak istediğim tek şey bu.

Duşlarımızdan sonra yarın bir şeyler içmek için buluşmaya karar veriyoruz ve sonra kızımı almak için spor salonunun kreşine gidiyorum.

Büyük resim penceresinden baktığımda Hailey'nin diğer birkaç küçük çocuğun yanında oynadığını görüyorum. Camın arkasından ona bakıyorum. Onu her gördüğümde hala nefesimi kesiyor. Platin sarısı saçlarımın çerçevelediği küçük bir melek yüzü var. Onu bağlamaya çalıştım ama mükemmelleştirmekten çok uzağım ve bir kez daha gevşedi, uzun saçlarının dağılmasına ve karışmasına neden oldu. Biliyorum ki

Sonra fırçaladığımda biraz gözyaşı dökcek. Ama önce onu parka götüreceğim. Atları çok seviyor. Ve onun muhteşem küçük gülümsemesini görmek için her şeyi yaparım.

Geldiğimi görünce yüzü aydınlanıyor. "Baba!" diye ciyaklıyor ve ben onun melodik, tiz sesi karşısında eriyip bir yapışkan yığınınna dönüşürken bana doğru geliyor.

Onu kollarıma alıp yüzünü öpücüklerle boğduktan sonra çalışanlara teşekkür edip arabama doğru yola çıkıyorum. Benim-ne diyordu ona -"Vajinası olan her şeyi cezbedecek üst düzey bir araba mı? Evet, sportif. Evet, süslü. Ama dün onu eve bıraktığımda fark etmediği şey, Hailey'nin arkadaki araba koltuğuydu. Araba alırken tek şartım buydu. Arka koltuğu olan harika bir spor araba. O zamanlar kadınların ağzının sulanacağını bilseydim

kararımı tekrar gözden geçirip bir minibüs alabilirdim. Eğer arabam bir kız mknatısıysa, minibüs iticidir.

Parka giderken, bir an için tek arabamı takas etmeyi düşündüm. değerli eşyam. Ama bunun benim sorunum olmadığını düşündüğümde o an geçiyor. Bu onların sorunu.

on beş dakikalık şöhretlerini kazanma umuduyla kadrodaki herhangi bir oyuncuya saldırıyorlar.

Bu hatayı bir kez yaptım. Bir daha yapmayacağım. Ve başıma gelen en iyi şeyle sonuçlanmasına rağmen-Hailey, ben riske atmak istemedim. Cassidy yedi aylık hamileyken ortaya çıkıp evlilik teklifi istediğinden beri bekâırım.

Seks yapmayalı neredeyse iki yıl oldu. Sol elim en iyi arkadaşım ve tek rahatlama kaynağım haline geldi. Sol elimi kullanmak için bilinçli bir karar vermiş olmam bile komik.

Bu süreçte baskın kol.

Midilli gezintisinden sonra Hailey huysuzlanmaya başladı, bu da acıktığının kesin bir işaretiydi. Mitchell's çok uzakta değil, bu yüzden küçük kızım sırtımda beş blokluk yürüyüşü yapıyorum.

Kapıdan içeri girip sıcak havayı içime çekerken, burada olmaması gereken tek kişiyi neredeyse ezip geçiyorum. Ona onaylamayan bir bakış attım. "Doğum iznini böyle mi geçiriyorsun Skylar? Doğum izninin işe gitmek zorunda olmadığını anlamına geldiğini biliyorsun, değil mi?"

Bana mahcup mahcup bakıyor. "Elimde değil. İstemiyorum Ben yokken burası boka batacak. Ben yokken buranın düzgün bir şekilde işletildiğinden emin olmak için sadece birkaç dakikalığına buradayım."

Onu kendimle birlikte hostes standına çekiyorum. "Üç kişilik masa," diyorum hostes yerine Skylar'a bakarak.

Skylar özlemle mutfağa bakar ve sonra iç geçirir. "Peki, tamam. Ama sadece bu muhteşem kızla vakit geçirmek istediğim için. Kızım. Nasılsın, Hailey?"

"Yukarı, yukarı!" Ellerini Skylar'a doğru uzatıyor ve Skylar da onu kucaklamak istiyor.

Skylar bizi mutfağa yakın bir yere oturttu, muhtemelen ilgilenmesi gereken herhangi bir kriz olup olmadığını duyabilecek.

"Aaron nerede? Henüz dışarı çıkarmak için çok mu genç?"

Kadın başını sallıyor. "Hayır, onu her türlü Ama Griffin kimsenin ona dokunmasına izin vermiyor. Bu konuda çok dikkatli. Kapı kolları ve asansör gibi şeylere dokunduğumuzda kullanmamız için kocaman bir el dezenfektanı kabı taşıyor. düğmeler. Oldukça komik ve zaman zaman sinir bozucu olduğunu söylemekten çekinmiyorum. Ama buna katlanıyorum çünkü onun hastalanmasını önlemeye çalıştığını biliyorum. Etrafında bir ömür boyu yetecek kadar hastalık var."

Başımı sertçe sallayarak onaylıyorum. "Biliyor musun, muhtemelen yeni baba olmanın getirdiği bir şey. Ben de Hailey ile aynı durumdaydım. Birincisi. Özellikle de onu çok sık göremediğim için. Yakında değişecektir, merak etmeyin." Garsonun getirdiği sudan bir yudum alıyorum. "Peki, Piper bebek bakıcılığı yapıyor mu?"

Öksürüyor, kendi içkisinde boğuluyor. "Tanrım, hayır. O kız liseden beri bebek bakıcılığı yapmıyor. Sanırım Baylor onu fazla kullandı ya da Bir şeyler. Maddox'u birkaç yıl boyunca neredeyse o büyüttü, sonra on yedi yaşına geldi ve diğer her şey daha önemli hale geldi. Charlie ve mezun olduktan sonra yapacakları seyahati planlamak gibi şeyler."

Neyse ki garson siparişlerimizi almaya geliyor ve Piper'dan daha fazla bahsetmemizi engelliyor. *Neden onu gündeme getirdim ki?*

"Jarod, Mason'ı hatırlıyorsun, değil mi? Düğünümde sağdıçım olacak."

Bana elini uzatıyor ve ben de sıkıyorum. "Ah, evet. Mason Lawrence, senin hakkında her şeyi biliyorum. Büyük bir Giants hayranıyım. Bu yıl iyi şanslar dostum. Umarım geçen sezondan daha fazla oynarsın."

Jarod, bileklerinin yakınında dövme izleri bulunan uzun kollu bir elbise giyiyor. Kulaklarında da ölçüm aletleri var. Bir asker olmalı.

Çünkü Mitchell's genelde sadece temiz giyimli garsonları işe alır.

Sunucular. Kısa, manikürlü saçlarını fark ediyorum ve işi almak için farklı bir saç stilini kabul edip etmediğini merak ediyorum.

"Sen de ben de. Teşekkürler." Ona siparişimi verdim ve ardından tavuk bonfile ve elma dilimleri alıp alamayacağımı sordum.

Hailey. "Çikolatalı süt ister misin, tatlı bezelyem?"

Ellerini çırpıyor ve "Çikolatalı!" diye bağıyor.

Siparişimizi almayı bitiriyor ama uzaklaşmadan önce tereddüt ediyor.

Yarım saniye beni inceliyor ve sonra dikkatini Skylar'a çeviriyor. "Peki, kız kardeşin ne zamandır şehirde?"

Skylar cevap vermeden önce bana bakıyor. Yüzüm soğukkanlı.

"Düğüne kadar, yani 15 Mayıs'a kadar" diye yanıtlıyor.

"Oh." Ağırlığını gergin bir şekilde kaydırıyor. "Peki, sence bir ara benimle çıkmak ister mi? Belki iyi şeyler söyleyebilirsin."

Skylar sırtıtmamak için kendini zor tutuyor. "Elbette Jarod. Pek kimseyle çıkmaz ama ona senin ne kadar iyi bir adam olduğunu söylemekten mutluluk duyarım."

"Güzel mi?" diyor, sanki kötü bir kelimeymiş gibi. "Ona en iyi garsonunuz olduğumu ve muhtemelen yakında beni müdür yardımcılığına terfi ettireceğinizi söylemeye ne dersin? Ve ona amcam organizatör olduğu için bazı yeni gruplara VIP bilet alabileceğimi söyle."

"Müdür yardımcısı mı, gerçekten mi?" diye soruyor, dikkati tamamen yirmi yaşından fazla olmayan bu çocuğun üzerinde. "Bu kadar hırslı olmana sevindim Jarod. Ve elbette ona tüm bunları anlatacağım."

"Teşekkürler. Şimdi gidip siparişinizi vereceğim. Unutmazsın, değil mi?" "Hayır, Jarod, unutmayacağım. Şimdi acele et, üçüncü masaya geç."

rahatsız görünüyor."

Koşarak uzaklaşıyor ve ben de arkasından başımı sallıyorum.

"Buraya geleli daha bir gün oldu ve şimdiden peşinde bir adam var. Siz Mitchell kardeşlerin nesi var?"

"Aslında iki erkek," diyor.

"İki mi? Gerçekten mi?" Kaşlarım soru ve belki de endişe içinde havaya kalktı.

"Hadi ama Mason." Tam bir anne moduna giriyor ve getirdiğim bebek bezi çantasından bir önlük çıkarıp Hailey'nin Boyun. "Bana aptalı oynama. Dün gece birbirinize nasıl davrandığınızı gördüm."

"O zamanki halimiz. . uh, kız kardeşinin benimle yaptığı kavgayı mı kastediyorsun?"

"Evet." Gülümsüyor, yüzü aydınlanıyor ve ben yardım edemiyorum ama Piper ile aynı parlak yeşil renkli gözleri paylaştığını fark ettim. "Ve masaya koyduğunuz meydan okuma. Ve aranızdaki sıcaklık." Kendini yelpazeliyor.

"Isı mı?" İnanamayarak, biraz da inkârla karışık bir şekilde söylüyorum. "Sen delisin. Ve eldiveni bırakan oydu, ben sadece aldım. Bu tamamen bencilce, çünkü bu iyi bir güç antrenmanı olacak. sezon öncesi için hazırlanmama yardımcı olacak."

"Tamam." Jarod çikolatalı sütü Hailey'nin önüne bıraktığında Hailey'ye pipetini taşımasında yardım ediyor. "Bu kadar değiştiğine inanamıyorum."

"Hailey?"

"Hayır, Piper. Yani, burnuna piercing yaptırdı ve sonra Saçıyla ilgili o şey. Daha önce hiç böyle olmamıştı. Biz üç *silahşördük*; o, Baylor ve ben.

Charlie, her zaman etrafımdaydı. Piper, Baylor'dan beş, benden üç yaş küçük olmasına rağmen yine de çok iyi anlaşırdık. Her şeyi birlikte yaptık. Ben sadece

Ona ne olduğunu anlayın."

"Avrupa onun başına geldi. Ve Asya. Ve Afrika," diyorum. "Orada insanlar farklı. Geçen yaz bazı gösteri maçları için denizaşırı ülkelerdeydim. Orası bambaşka bir dünya Skylar. Bence ne kadar eksantrik olursan o kadar iyi uyum sağlarsın." Hailey'nin tavuk bonfileleri masaya kondu ve ben de onları lokmalık parçalara böldüm. "Sadece ona alışması için bir şans vermelisin. Gideli çok oldu."

"Evet, belki," diyor salatasını karıştırırken. "Sadece ona karşı çok sert olma Mason. Doğru olmayan bir şeyler var. Bir şeyler

uzun zamandır onunla iyi değil. Şirret ve bencil biri gibi göründüğünü biliyorum ama aslında öyle biri değil. Bence o bir cephe oluşturur. Eğer ona karşı en ufak bir ilgi duyuyorsanız bile pes etmeyin. Bence sen tam da onun ihtiyacı olan şey olabilirsin."

"Ben mi?" diye yanımdan geçen garson çocuğa işaret ediyorum. "Peki ya o?"

Biraz daha onun tipi gibi görünmüyor mu?"

Başını iki yana sallar. "Beni yanlış anlamayın. Jarod'u seviyorum. Ve o haklı; o sahip olduğum en iyi garson. Ama ona göre biri değil. Güçlü birine ihtiyacı var. Anlayışlı birine. O kaba dış görünüşün ötesine bakıp duvarlarını yıkabilecek birine."

"Skylar, hayatımda dikkatimi dağıtacak hiçbir şeye ihtiyacım yok.

Uğraşmak

Cassidy, iki haftada bir Hailey ve futbol oynamak... Şu anda üstesinden gelebileceğim tek şey bu. Kız kardeşin kadar büyük bir projeyi üstlenebileceğimi sanmıyorum."

"Proje mi?" Bana ısıran bir bakış attı. "Yaptığın şey tam olarak bu değil mi, küçük kız kardeşimle birlikte Maraton mu?"

"Onunla antrenman yapacağımı kim söyledi? Antrenörümle çalışmasına izin vereceğimi söyledim. Her neyse, sanırım benden nefret ediyor."

Skylar gülüyor.

"Bu kadar komik olan ne?" Ben soruyorum.

"Oh, hiçbir şey. İlk tanıştığımızda Griffin hakkında düşündüğüm şeyin tam olarak bu olması dışında."

beşinci bölüm

piper

Spor salonuna giden on blokluk yolu yürürken havada hâlâ bir kış soğuğu var. Hızlı yürüyorum, dün gece gördüğüm rüyayı unutmaya çalışıyorum. İki gece üst üste gördüğüm rüyayı. Gittiklerini sanıyordum. Bir süredir görmemiştim. Belki de evde olduğum içindir. Asla aynı rüya değil. Asla aynı yüzler olmuyor.

Dün ailemin en yeni restoranı Mitchell's Long Island'daki brunch'ı düşünürken paltomu üzerime sarıyorum ve adımlarımı daha da hızlandırıyorum. Geçtiğimiz yıllarda herkesin bensiz nasıl idare ettiğini görmek ilginçti. Taşındılar üzerinde. Hayatlarında bir şeyler yaptılar. Yaşamaya devam ettiler. Tüm bunlar olurken ben sürekli tekrar eden bozuk bir plak gibi takılıp kaldım.

Geçen yıl Baylor'un düğünü için kasırgalı bir hafta sonu için uçtuğumda kaçırdığım şeyleri gözlemladım. Annemin ne kadar yaşlı ve stresli görüldüğü, gözlerinin etrafındaki ince çizgiler ve Ağzı daha önce hiç görmediğim kadar belirgindi. Elli yaşına yaklaştığını biliyorum ama her zaman genç bir görünümü vardı. Sanırım dört yıl büyük bir fark yaratıyor.

Babam Gavin ve Griffin'i kendi bedeni gibi benimsedi. Kan. Hiç sahip olmadığı oğulları gibi. Erkek olmamı mı istiyordu? Üçüncü çocuğu-oğul sahibi olmak için son şansı? İmparatorluğunun adını devam ettirecek birinin olmasını mı? Benimle pek konuşmuyor. Üçüncü sınıftan ayrıldığımdan beri. Onun için bir hayal kırıklığıyım. Bir başarısızlık. Erkek olsaydım hayatımızın ne kadar farklı olacağını düşündüm. Mason'ın brunch'a gelmemesiyle daha çok ilgileniyor gibiydi. en küçük kızının *sahip olduğu* gerçeğinden daha fazla.

Mason'ın neden gelmediğini merak ettim. Orada olacağım için miydi? Belli ki benimle bir sorunu var. Öyle ya da böyle onu daha az umursayamazdım ve onunla tek sorunum bir penise sahip olması.

Telefonum titriyor ve aramayı cevaplamak için kaydırırken gülümsüyorum. "Sesini duymaya ne kadar ihtiyacım olduğunu bilemezsin," diyorum.

"Ee, üçüncü gün nasıl gidiyor?" Charlie soruyor. "Lütfen bana bugün o yakışıklı futbolcuyu göreceğini söyle."

"Kapa çeneni." Telefona gözlerimi deviriyorum. Asla yapmamalıydım dün ona onun adından bahsetmiş. "Hayır, şükürler olsun ki onu görmeyeceğim ama antrenörünü göreceğim. Oraya doğru gidiyorum. hemen şimdi."

"Eğitmeni muhteşem mi?" diye soruyor.

"Bilmiyorum, *onunla* henüz tanışmadım."

"Ooooooh, belki üçlü yapabilirsin." Kıkırdıyor. "Yani, adamın seksi olduğunu zaten biliyorsun, süper spor kahramanı gibi seksi. Onu ve Pipes'ı Google'da arattım, çıkmadığınızı biliyorum; sadece diyorum ki, eğer çıkacak olsaydınız-şimdi bunun için iyi bir zaman olurdu. başlayın."

Telefona bıkkın bir nefes üflüyorum. Sadece Telefonu yüzüne kapatmamamın sebebi şaka yaptığını bilmem. Ayrıca ben kırılmadan önce ne kadar zorlayabileceğini de biliyor.

"Tamam, tamam," diyor. "Bu kadar acayip ateşli Oyun kurucu. Dün konuştuğumuzdan beri yaptığın diğer şeylerden bahset bana."

Annemin gelişiyile ilgili detayları atlayarak ona brunch'ı anlattım. Bu Charlie'yi üzerdi. Benim annem ikinci annesi gibiydi. Hatta onun için *tek* anne gibiydi. Kendi annesi, biricik kızının geliş gidişlerini umursamayacak kadar şişeye gömülmüştü. Yıkılmış bir podyum mankeniydi; bir geçmiş vardı. Sadece birilerinin kırklı yaşlarındaki annesi olarak rol alan bir aktris. Ama yine de görünümünü korumak. Sık sık hayır işlerine ve kırmızı halı galalarına davet edilirdi ve bu nedenle kusursuz görünmek zorundaydı.

Ama kızı öyle değildi. Güzel kızı, annesinin deyimiyle, hamile kaldığı andan itibaren '*onun bakışlarını çalmıştı*'.

Kimse kızının nasıl görüldüğünü umursamıyordu. İlgi odağı değildi. Yüzünde morluklar ya da kollarında yanıklar olsa kimse fark etmezdi.

Charlie bunu saklamakta iyiydi. O kadar iyiydi ki, annem, o kadar yakın olmalarına rağmen, bu durumdan habersizdi.

Charlie ona son sınıfta, biz toplanıp gitmeden haftalar önce söyledi. Ama o sırada on sekiz yaşındaydı ve neredeyse bizimle yaşıyordu. O Anneme bu konuda bir şey yapmaması için yalvardım.

Belki de annemin bu kadar yaşlı görünmesinin nedeni budur. Çok fazla sırta yüklendi.

Dört katlı devasa spor salonunun ön kapısından içeri girdiğimde görüşmeyi sonlandırıyoruz. Vay canına. Burası Waldorf'a benziyor ama insanlar takım elbise yerine tayt giyiyor. Buranın *sahibi* onlar mı?

Gavin, Griffin ve Mason buranın sahibi mi? Etrafa bakıyorum.

Geniş bir alan, farklı bölümleri ayıran cam duvarlardan neredeyse bir uçtan diğerine tamamen görüyorum. Burayı seveceğimi hemen anladım. Üzerinde kaybolabileceğim düzinelerce koşu bandı görüyorum. Ağırlık makineleri beni çağırıyor, beni zorluyor

kendimi kırılma noktasına kadar zorlamak. Saldırganlığımın bir kısmını emeyeceğini bildiğim boks ringleri.

Resepsiyona doğru yürüyorum ve çantamı bırakıyorum. "Um, ben bir eğitmenle buluşmam gerekiyordu." Telefonumu karıştırıp Mason'ın bana gönderdiği mesajı buluyorum. Adını yanlış yazdığına eminim. "Uh . . . Numara mı?"

"Ben Trick," diye bağıyor yumuşak ama erkeksi bir ses arkamdan.

Sesin geldiği yerde bir kadın görünce şaşırarak etrafıma bakıyorum. Elini uzattı. "Seni Mason gönderdi. Piper, değil mi? Ona bayılıyorum. Ve kayınbiraderlerine. Sanırım Griffin henüz tam olarak öyle değil ama uzun sürmeyecek. Düşün için heyecanlı mısınız?"

O her şeyden ve her şeyden bahsederken, ben de görünüşüne bakıyorum. Mason'ın dediği gibi, piercingleri var; biri dudağında, diğeri kaşında. Kıyafetine uygun kısa, mor saçları var; daracık spor sütyeni neredeyse hiç olmayan vücudunu düzleştiriyor.

göğsü ve onu saran üç çeyrek uzunlukta spandex tayt
Çocuksu bir vücudu var. Minyon ama çok fit. Belirgin pazuları ön kollarını
kaplayan kalın damarlara kadar uzanıyor. Ondan hoşlanacağımı hemen
anladım.

"... ve ben de Trick'te karar kıldım, bilirsiniz, çünkü cinsiyetsiz ve hepsi
bu."

Onun vahşi ama bir şekilde muhteşem
Söylediklerinin çoğunu kaçırmışım. "Ah, özür dilerim." Sonunda kaba bir
aptal olduğumu düşünmemesini umarak uzattığı elini kabul ediyorum.

"Evet, ben Piper. Mason buradayken sizinle çalışabileceğimi söyledi."

Gülüyor, beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Onu gerçekten etkilemiş
olmalısın."

"Ona ulaştın mı?" Kollarımı vücudumun önünde kavuşturuyorum,
onun incelemesinden biraz rahatsız oluyorum.

"Evet." Çantamı almak için uzanıyor ve onu takip etmemi işaret ediyor.
"Beni öyle herkesle paylaşmaz, biliyorsun. Senden hoşlanıyor olmalı."
Arkasını dönüp bana bakıyor ve ellerini iki yana sallayarak
Sanki bir şey hakkında kafası karışmış gibi.

"Benim gibi mi? Hayır. Sanırım bana acıyor çünkü
Boston Maratonu'nda onu yenebilir." Bunu söylediğime hâlâ inanamıyorum.
Ne düşünüyordum ki? O profesyonel olarak eğitilmiş bir atlet ve benim
tek yaptığım koşmak ve ara sıra boks yapmak.

Trick aniden yürümeyi bırakıyor ve neredeyse ona çarpmama neden
oluyor. "Bekle. Tut şu lanet telefonu," diyor kahkahadan iki büklüm olarak.
Doğruldu ve gözlerini sildi. "Bana Mason Lawrence'ın Boston Maratonu'nda
koşacağını mı söylüyorsun? Seninle mi?"

Bunu neden bu kadar komik bulduğunu bilmiyorum. "Şey, benimle
değil," diyorum. "Ama beni buraya getiren o. Futbol kondisyonunun bir
parçası olarak bir süredir antrenman yaptığını söyledi."

Yüzünde kocaman bir gülümseme belirir. Rahat olamaz. Dudak
halkası o kadar gerilmiş gibi görünüyor ki, onu delip geçebilir.
et. "Öyle mi?" Tekrar yürümeye başlıyor ve ben de onu takip ediyorum,
omuzlarının gülüyormuş gibi aşağı yukarı sallanmasını izliyorum, ama bu
sefer ses çıkarmadan.

Sonunda bir soyunma odasına giriyoruz ve bana bir kilit veriyor, ben de çantamı daha sonra kullanmak üzere saklıyorum. "Anladığım kadarıyla daha önce koşmuşsun? Sürelerin nedir?"

Ona sürelerimi saydığım da hafifçe etkilenmiş görünüyor. "Peki başka nerede eğitim aldın?" diye soruyor.

"Başka hiçbir yerde. Sadece koşmayı seviyorum."

Nazik bir elini üzerime koydu. "Bana hiç resmi eğitim almadığını mı söylüyorsun? Bu dereceleri *sadece koşarak* mı elde ettin?"

Omuzlarımı silkiyorum. "Ben de boks yapmayı seviyorum."

"Boks," diye tekrarlıyor, sanki ona gökyüzünün mavi olmadığını söylemişim gibi. "Koşuyorsun ve boks yapıyorsun." Bir kez daha beni aşağı yukarı süzüyor, sonra vücudumda dolaşarak ve ellerini önce baldırlarıma, sonra da kalçalarıma koyup parmaklarıyla gezdiriyor. Dönüp yüzüme bakıyor

Ben. Neredeyse tam olarak göz göze geldik.

benimkinin biraz altında. "Bana haftada beş gün, günde üç saat vererseniz, zamanınızdan on dakika kısaltacağım."

Gülümsüyorum. Ondan hoşlanacağımı biliyordum. "Anlaştık."

Onu ağırlık makinelerine kadar takip ettim, nasıl

Ne zaman bir adım atsa tonlanmış baldır kasları esniyor. Mason'ın benim gibi insanların atlet olamayacağı hakkında söylediklerini düşünüyorum. Trick belli ki bir atlet ve benden çok daha çirkin.

Neden böyle bir şey söyledi ki? Sadece beni kızdırmak için miydi?

Vücudumu daha önce var olduğunu bile bilmediğim sınırlara zorlarken her şeyi ve her şeyi unutuyorum. Kaslarımın yarın dayanılmaz derecede ağrıyacağından eminim, ama bunu sineye çekmeliyim, daha fazlası için geri gelmeyi çoktan kabul ettim.

Trick bugünlük ağırlık çalışmamızın bittiğini söylediğinde akıl sağlığımı sorgulamaya başlıyorum. Koşu bantlarının yönünü işaret etti. arka duvarı kaplayan ve hemen ötesinde çok sayıda televizyonun asılı olduğu Onlar. "Sizin için dokuz numarayı programladım bile. Sadece atladığında 'başlat' düğmesine bas. Bugün beş milden fazla gitme. Kendini çok zorlamayı istemiyorum."

Ona kaşlarımı kaldırıyorum ve o da gülüyor. "Merak etmeyin, burada harika bir masaj ekibimiz var. Patronlar ne istersen söyle dedi,

alıyorsun. Sahiplerini tanımanın avantajları sanırım." Bana göz kırptıyor ve sonra beni koşu bantlarına doğru itiyor.

iPod'umu çantamda unuttuğum için kendime lanet ediyorum ama bu noktada, onu almak için fazladan adım atabileceğimi hissetmiyorum. Kendimi sorguluyorum.

Başka bir gün olsa çocuk oyuncağı olacak 5 mili bile yapabilecek kapasitede.

Televizyonları olmasına sevindim ama görünüşe göre her dört makine bir tanesini paylaşıyor. Umarım serserinin biri Hava Durumu Kanalı'nda falan var zaten.

Dokuz numarayı bulmak için koridorda yürürken, birkaç düzine koşu bandının neredeyse tamamının dolu olduğunu fark ediyorum. Ne olduğunu merak ediyorum.

Bu insanlar öğleden önce işten kaçmak için ne yapıyorlar? Müşterilerin çoğu erkek, muhtemelen yöneticiler ya da hepsinin Bluetooth cihazlarıyla sohbet ettiği gerçeğine dayanarak belki de satıcılar. Bana aval aval bakamayacak kadar meşgul göründükleri için rahatladım.

Belirlediğim istasyona, çoğu arabadan daha karmaşık görünen büyük, şık, endüstriyel boyutlu bir koşu bandına varıyorum. Bindim ve büyük yeşil 'başlat' düğmesine bastım. Bant dönmeye başlıyor, yavaş yavaş 4 mil/saatlik iyi bir yürüme hızına ulaşıyor. Bu bana çevremde olan biteni anlamam için zaman tanıyor.

Sol tarafımda yaşlı bir kadın saatte sadece 5 mil hızla koşmaya çalışıyor, alnından ter akıyor ve ortası aşağı yukarı zıplıyor her nefes alışında. Burada olduğu için hakkını vermeliyim. Bahse girerim böyle devam ederse, yedek lastiği kısa sürede kaybedecek.

Önümde koşu bandı bölmeme hizmet eden büyük bir televizyon var. Programa gözlerimi deviriyorum. Bir spor salonu için tipik, ben Tahmin et. ESPN Sports Center'da. Elim televizyonu kontrol eden makinemin tuş takımına gidiyor. İzlemeye değer bir şey bulana kadar kanal değiştiriyorum. İskoç kırsalındaki ortaçağ kaleleriyle ilgili bir programa benziyor, ama takacak kulaklıklarım yok, bu yüzden tek yapabildiğim güzelliğe hayran olmak ve Charlie ile çingene yaşam tarzıma dönmeyi özlemek.

"Sakıncası var mı?" diye alçak, soluk, doğal olarak erkeksi bir ses sağımdan konuşuyor ve beni şaşırtıyor. "ESPN izliyordum. İlk gelen ilk hizmet alır, bilirsin."

Sesi duyunca gözlerim çok kısa bir süreliğine kapanıyor. Sonra koşu bandımın hızı hızla sabit bir koşu temposuna yükselirken neredeyse kendi ayaklarıma takılıyorum. Bakmama gerek yok. O kadar soluk soluğa olsa bile Sesini nerede görsem tanırım.

Dönüp ona bakmamak için kendimi zor tutuyorum. Aynaya bakarak onun gömleksiz olduğunu söyleyebilirim. Ve terli. Ve çok, çok kaslı.

Kendimi azarlıyorum. *Bunu neden umursuyorum ki?*

Fikrini kabul ediyorum ve bir önceki kanala dönmek için tuş takımını kullanıyorum, bunun onu yatıştıracağını ve benimle konuşma ihtiyacı hissetmemesi için dikkatini çekeceğini umuyorum.

"Teşekkürler, Piper." Parmakları koşu bandının kontrollerine dokunuyor ve benimkine uymak için hızlı temposunu yavaşlatıyor.

Başımı sallıyorum ve gösterisine ilgi duyuyormuş gibi yapmaya çalışıyorum, zamanın daha hızlı geçmesini istiyorum, böylece duşa girip çılgık atan kaslarımdan üzerine sıcak su dökebileceğim.

Dakikalar sessizlik içinde geçiyor. Artık ESPN'i izlemiyor. Beni izliyor. Artık dayanamayana kadar bakışlarının etimi yaktığını hissedebiliyorum. "Ne?" Isırıyorum, ona kısa bir bakış atıyorum.

"Hiçbir şey ... Tanrım." Ellerini avuç içleri yukarı bakacak şekilde uzatıyor ve kulaklıklarından birinin sarktığı geniş omuzlarını silkiyor.

"Sanırım biraz minnettar olabileceğini düşündüm, Hepsi bu. Yani, Trick harika biri, değil mi?"

"Ne yani, şimdi de sana bir şey *borçlu* olduğumu mu düşünüyorsun?" Koşu bandını durdurmayı ve bu işi bitirmeyi düşünüyorum. aptalca bir saçmalık. "Çünkü eğer durum buysa, hemen şimdi giderim. Kimseye hiçbir şey borçlu değilim. Asla."

Şaşırmış görünüyor. "Hayır, Piper. Bana hiçbir şey borçlu değilsin. Belki bir 'teşekkür' dışında. Bilirsiniz, bazı insanlar bir şeyleri bencillikle değil nezaketle yapar."

"Benim tecrübelerime göre değil," diyorum ona.

Gözleri kısılıyor ve yumuşuyor. "O zaman belli ki yanlış deneyimler yaşamışsınız."

Keşke bilseydi.

"Belli ki." Kulaklıklarımın onun sesini bastırmasını arzuluyorum. En iyi yaptığım şeyi yapabileyim diye dünyayı bastırmak için.

Mason'ın koşu bandı bip sesi çıkarıyor ve sonra yavaşlayarak programını sonlandırıyor. Bedenimi kaplayan rahatlama hissi elle tutulur cinsten. Ancak bu kısa sürdü, çünkü hemen inmedi.

Onun yerine bana bakıyor, meraklı gözleri kulağımın arkasındaki küçük dövmeyle takılıyor. Bana bakma şeklinden dolayı kendimi rahat hissetmiyorum.

çalışıyorum. Uzanıp saçımı banttan çekiyorum, serbest bırakıyorum, böylece omuzlarımın etrafına düşüyor ve bu özel kısmımı gizliyor.

Üzgün görünüyor. "Sonra görüşürüz, Piper." Gidondan havlusunu alıp omzunun üzerinden atıyor.

Televizyonun arkasındaki aynada onun uzaklaşmasını izliyorum. Mavi koşu şortu terden ıslanmış ve küflenmeye başlamıştı. kalçalarına yapışıyor. Geniş sırtı daha fazla yer kaplıyor Normal boydaki iki adamın toplamından daha büyük. Boynunu bir o yana bir bu yana uzatırken kasları dalgalanıyor, gövdesi ince ve fit bir bele doğru inceliyor. Gözlerim daha sonra baldırlarına iniyor. Onlar Biriyle konuşmak için yürümeyi bıraktığında bile kaslı ve sıkıdır.

"Güzel, ha?"

Kadını sesten irkiliyorum ve sonra yanımdaki koşu bandında yürümeyi yavaşlatmış olan kadına bakarken yakalandığımı fark ediyorum.

Kendimi içinde bulunduğum dünyadan sıyrıp ona cevap veriyorum.

"Sanırım. Eğer bu tür şeylerle ilgileniyorsan."

"Tatlım, kim bu tür şeylerden hoşlanmaz ki?" Aynadaki düşünceli bakışlarıyla beni iğneliyor. "Eşcinsel değilsen tabii. Bugünlerde siz genç çocuklar arasında 'moda' olan şeyin bu olduğunu biliyorum. Beni hiç rahatsız etmiyor. Aslında benim yeğenim de eşcinsel." Gülümsüyor. "Hey, o senin yaşlarında

."

"Hayır hanımefendi, ben eşcinsel değilim," diye kestirip attım. *Neden insanlar bunu söyleyip duruyor?* "Sadece ilgilenmiyorum, hepsi bu."

"Oh, bu çok kötü," diyor. "O iyi bir çocuk, genç Bay.

Lawrence. Ve çok da iyi bir futbol oyuncusu." Alnını bir havluyla siliyor.

"Kesinlikle odaklanmış biri. Onu koşu bandında koşarken gördüğüm onca zaman içinde bir kez bile kulaklıklarını çıkardığını görmedim." Bana göz kırpmıyor. "Bugüne kadar."

"O bir aile dostu," dedim ona.

Gülümseyerek başını sallar. "Oh. Sanırım bu her şeyi açıklıyor. Koşunun tadını çıkar."

"Teşekkürler." Aynada, Trick'le konuşmakta olan Mason'ın yanından geçene kadar onun uzaklaşmasını izliyorum. Gözleri benimkilere takılıyor. ve o gülümsüyor. Bakışlarımı hemen televizyona geri çeviriyorum. Ortaçağ kalelerini bir kez daha bulana kadar tuş takımını parmaklıyorum.

Beş milden sonra soyunma odasına döndüğümde Mason hala Trick ile konuşuyor. Gizlice geçmeye çalışıyorum ama yolumu kapatıyorlar. Mason elindeki su şişesini bana doğru itiyor. "Buna ihtiyacın var gibi görünüyor."

Küçümseyerek bakıyorum. "Benim kendiminkiler var. Teşekkürler."

"Her neyse." Kalanını da mideye indirdikten sonra yakındaki bir çöp kutusuna atıyor. "Gerçekten maratonda benim süremi geçebileceğini mi düşünüyorsun?"

Karşılıklı konuşmamızı izleyen Trick'e bakıyorum. Gözleri açılıyor ve bana başını sallayarak sağlıklı bir dozda kendini Güven.

"Evet. Sanırım senin zamanını geçebilirim."

"Dostça bir bahse var mısın?" diye soruyor.

Onun devasa banka hesabına kıyasla benim yetersiz banka hesabımı düşünüyorum. Başımı sallıyorum. "Hiç sanmıyorum."

"Oh, hadi ama." Terli dirseğiyle beni dürttü ve içimde garip bir şeyler oluyor. "Kazanacağından bu kadar eminsen, ne önemi var ki?"

"Zaten yeterince zengin değil misin Mason? Benden neden elli dolar kazanmak istediğini anlamıyorum. muhtemelen karşılayabileceğimden daha fazla."

"Paradan bahsetmiyorum, Piper. *Bunu* çok ciddiye alıyorum. Bir randevudan bahsediyorum." Trick'e bakıyor ve dikkatini bana vermeden önce ona göz kırpmıyor. "Eğer ben kazanırsam, benimle çıkarsın."

Yüzümdeki tüm renklerle birlikte kendime olan güvenim de kayboluyor. Çabucak toparlanmaya çalışıyorum. "Biriyle çıkmadığımı sanıyordum."

"Bilmiyorum. Beni yenmen için daha fazla teşvik."

Sakin kalmak için elimden geleni yapıyorum. "Seninle çıkmak bir ödül değil,

Mason." Onunla bir randevuya çıkmamın imkanı yok. Ya da herhangi biriyle,

Bu konuda. "Ama tartışmanın hatrına, kazanırsam ne alacağım?"

Bıçağıma gülüyor. "Ne istiyorsun?" Cevabımı beklerken yüzünde muazzam bir gülümseme beliriyor.

Bunu düşündüğüme bile inanamıyorum. Düşünmemeliydim. Bir erkekle bahse girilmeyeceğini çok iyi biliyorum. Ama lanet olsun, onu yenmek istiyorum. O testosteron yüklü, egoist, kendini beğenmiş yüzündeki sırıtışa hizmet ediyor. Trick'e bakıyorum. Gülümsüyor ve parmaklarını havaya kaldırarak bana *"on dakika" diyor.*

Kendimi cesur hissederek ve Trick'ten güç alarak bir nefes veriyorum ve kabul ediyorum. "Peki. Ama ne istediğim konusunda sana geri dönebilir miyim?"

"Bak ne diyeceğim, Prenses. Artık ödülünüzü seçmenize bile gerek yok. Zaten bir önemi de olmayacak, çünkü ama kazanırsan istediğin her şeye sahip olabilirsin. Sınır gökyüzüdür."

Onun narsist kıcına gözlerimi deviriyorum. Sanki bana gerçekten istediğim şeyi verebilirmiş gibi. Bir erkeğin gelip günü kurtarabileceğini düşünmesi tam bir erkeklik.

Yorgun bacaklarımla yanından geçip soyunma odasına giriyorum ve son bir kez arkamı dönüyorum. "Birincisi, beni asla aramamanı istiyorum. Prenses."

ALTINCI BÖLÜM

mason

Piper Mitchell ile bahse girerken ne düşünüyordum? *Randevu mu?* İki yıldır kimseyle çıkmadım. *Kimseyle* çıkmak istemiyorum, hele ki beni her fırsatta çileden çıkaran bir kadınla.

Duştayken, spor salonunda ondan nasıl kaçtığımı düşündüm. haftanın geri kalanında antrenmanlarımı sabah yerine öğleden sonraya kaydurdum. Elimdeki işe konsantre olabilmem gerekiyordu: daha güçlü, daha fit, peşinde olduğum işi daha çok hak eden biri olacağım.

Onu koşu bandında koşarken izlemek dikkat dağıtıcı. O yanımdayken hızımı yavaşlatmak zorundaydım. Yemin ederim onun kokusunu alabiliyordum ve onun kokusu vücudumda görmezden gelmem gereken şeyler yapıyordu ya da çalıştığım spor salonunun önünde küçük düşme riskini göze almalıydım - Tanrı aşkına sahibi olduğum spor salonu. Kendimi kendi ayaklarımın üzerine düşeceğimi düşündüm.

Koşumu bitirip sağ kulağının arkasındaki siyah gülden oluşan seksi dövmesini gördüğümde

Kendimi kaybediyordum. Onu antrenmanının geri kalanıyla baş başa bıraktığımda, gözlerimin tekrar ona kaymasını engelleyemiyordum.

Bakmamak için kendimi zor tuttum ama sanki vücudu çekici bir ışın gibiydi ve ben

kendi vizyonum üzerinde kesinlikle hiçbir kontrolüm yoktu. Bakmak zorundaydım. Bakmak zorundaydım.

attığı her adımda sıkı kıçının yukarı ve aşağı zıplamasını izledim. Bakışlarımı, gözleri kadar yeşil olan spor sütyeninin içindeki çekici göğüslerinden ayıramıyordum.

Kahretsin!

Ne olduğunu tam olarak anlayamadan aletimin dimdik ayakta olduğunu fark ediyorum. Bu yük trenini durdurmanın tesindeyim, bu yüzden zihnimin hayal kurmaya devam etmesine ve sol elimin iŖe gitmesine izin veriyorum. Beni tamamen ağzına alma beklentisiyle dudaklarını yalarken o zümrüt gözlerin benimkilere baktığını görebiliyorum. Hayal ediyorum Beni memnun ediŖine bakarken burnundaki küçük elmasın soluk ve geçici ıŖıltısı. YumuŖak, dolgun dudaklarının Ŗaftımı sardığını, dilinin ucunun etrafında döndüğünü neredeyse hissedebiliyorum.

Elim daha hızlı hareket ediyor ve kalbim hızla çarpıyor. Diğer elimle kendimi duŖun duvarına yaslıyorum, ılık su omuzlarımin üzerinden akıyor. Orgazmım beni ele geçirirken gırtlaktan gelen çığlığım banyoda yankılanıyor ve salgım yavaŖa gri fayanslı traverten duŖun giderinden aŖađı akıyor.

Nefes nefese, güçlü doruk noktasından kurtulurken suyun baŖımın üzerinden akmasına izin veriyorum. Sonra prensesi kafamdan çıkarmanın bir yolunu bulmaya yemin ediyorum.

Skylar evinin kapısını açıyor ve beni kucaklayarak karşılıyor. Gözlerini gördüğümde, çılgın bir kız gibi kızardığıma yemin edebilirim. Bir saat önce duş duvarımın her yerine, küçük kız kardeşiyle paylaştığı aynı parlak renkli gözlere nasıl geldiğimi düşünüyorum. I Evde başka biri olup olmadığını görmek için hemen arkasına bakıyorum. Işıkların söndüğünü ve hiçbir hareket olmadığını görünce kalp atış hızım hafifçe düşüyor. "Aaron'ı getirmiyor musun?"

Koluma şakacı bir şekilde vuruyor. "Dövme salonuna mı? Hiç sanmıyorum." Çantasını omzuna attı. "Hayır. Aaron bugün ailemle birlikte."

Peki ya Piper? Nerede olduğu ya da kiminle olduğu umurumda değil mantığıyla kendimi sormamak için zor tutuyorum.

"Tamam o zaman. Hadi gidelim." Koluna girdim ve ona eşlik ettim. Ön merdivenlerden aşağı. Sola dönüp metroya doğru gidiyoruz. Bugün arabamı getirmedim. Dövme salonunun ne kadar güvenli olacağından emin değildim. Sahibiyle daha önce tanışmıştım, Spike. Spike. eve geldi ve Erin'in dövmesini yaptı. Skylar'ın sırtının alt kısmına, Erin'e yaptığı dövmenin aynısını yapmak üzereydi. "Buna hazır mısın Skylar?"

Bana gülümsemek için döndüğünde adımlarında bir sıçrama var. Koyu sarı saçları zahmetsizce dalgalı bir at kuyruğu şeklinde geriye doğru toplanmış. "Aman Tanrım, Mason, evet! Çok heyecanlıyım. Sence Griffin için sorun olmaz mı?"

Olacağını biliyorum. Kendine ait iki dövmesi var. Biri Annesinin anısına. Diğeri de Erin için. Bence gördüğünde çok sevinecek. Zevkle yapılırsa dövmeler seksi olabilir. Benim hiç dövmem yok ama karşı olduğum için değil. Sadece tenime kalıcı olarak kazınmasını istediğim bir şeyle karşılaşmadım. "Buna bayılacak. Onun için harika bir düğün hediyesi. Ve Erin'i onurlandırmak için mükemmel bir yol." Gözlerim yaşarmadan önce kendimi tutmam gerekiyor.

Gözlerim. "Seninle gerçekten gurur duyuyorum Skylar. Bunu sana daha önce söylemiş miydim? Bence sen karşılaştığım en iyi insanlardan birisin ve düğününün bir parçası olmaktan gurur duyuyorum."

Yürümeyi bırakıyor, başını bana doğru sallarken gözlerinden yaşlar süzülüyor. Kolumu tutuyor ve metro istasyonuna giden merdivenlerden aşağıya doğru yürüyoruz.

Yirmi dakika sonra Spike onun dövmesi için şablon çıkarıyor. "Geri döneceğinizi biliyordum," diyor Skylar'a, Griffin'le birlikte bu yılın başlarında Erin'in dövmesini bulmak için yaptıkları ziyarete atıfta bulunarak.

Sürpriz dövme. "Şuraya oturun. Ben gidip ekipmanları getireyim." Onu tıbbi bir muayene odasında bulabileceğiniz bir şeye benzeyen bir sandalyeye yönlendiriyor, sadece neredeyse her pozisyona değiştirilebilir gibi görünüyor. "İsterseniz biraz kahve alın," diyor ve başıyla Odanın köşesinde, yan tarafında bir dizi lezzet seçeneği bulunan tek fincanlık demleyicilerden biri bulunuyor.

Ben kahve seçeneklerini incelerken ön kapının zili çalıyor ve hepimiz içgüdüsel olarak başımızı o yöne çeviriyoruz. Benim Piper'ın kapıdan girişini izlerken kalbim göğsümde güçlü bir şekilde çarpıyor. Beni fark etmeden önce kız kardeşiyle bir gülümseme paylaşıyor. "Bunu izlemek için sabırsızlanıyorum," diyor Skylar'a. "Çok fazla acı çektirdin Bu yüzden bunun her saniyesinin tadını çıkaracağım."

Skylar alay ediyor, "Ben öyle bir şey yapmadım."

Piper huysuz bir çocuk gibi, "Sen de yaptın," diye takılıyor. "Sen ve Baylor hep atkuyruğumu çekiştirirdiniz. Öyle bir noktaya geldi ki anneme saçlarımı kesmesi için yalvardım."

"Aman Tanrım, bunu tamamen unutmuştum." Skylar sinsi sırıtışını gizlemek için elini kaldırıyor. "Şimdi hatırladım. Evimizin arkasındaki tarlada seni kovalardık. Çok özür dilerim, Piper. Beni hiç affedebilecek misin?"

"Belki," diyor Spike'ın duyabilmesi için sesini yükselterek, "bu seni ne kadar yüksek sesle bağırabileceğine bağlı."

Spike kıkırdıyor ve onlar gülüyor. Etkileşimlerini izliyorum, büyürken yakın oldukları belli olan iki kız kardeş arasında rahat bir şakalaşmaya dalıyorum. Piper'ın neden uzak kalmayı seçtiğini merak ediyorum. Burada harika, birbirine sıkı sıkıya bağlı bir ailesi var. Bir çırpıda iş bulabilir. Neden böyle bir hayatı seçti? Piper'ın

Elma gerçekten ağaçtan o kadar uzağa mı düşer?

Sanki iki kişiliği varmış gibi. Şu anda kız kardeşiyle konuşurken gördüğüm. Büyüleyici, kaygısız, kendine güvenen çingene.

Pırıl pırıl gözlerini dolduran rahat kahkahalar. Ama bir de öteki yüzü var; 'Bay Hyde' ortaya çıkıp onu ürkek bir kıza dönüştürdüğünde rakun, hayatı için savaşıyor ve yoluna çıkan her şeyi parçalıyor.

Başımı sallayarak beynime sızan düşüncelerden kurtuluyorum. İçindeki canavarı ehlileştirme düşünceleri. Onun koruyucusu olmak. Onun sırdaşı. New York'ta kalmasının sebebi bile.

"Burada ne işi var?" diye acımasız bir ses duyduğumda dikkatimi tekrar kahve makinesine veriyorum.

Ve Bay Hyde bir kez daha ortaya çıktı. Yeni demlenmiş fincanımı aldım ve kız kardeşlerin olduğu yere gittim.

oturuyor. Aynı derecede kötü niyetli bir sesle, "Aslında, o sadece Gidiyorum." Dikkatimi Skylar'a yöneltiyorum. "Artık Piper sana eşlik etmek için burada olduğuna göre, ben gideyim."

Kahvemi uzatıp Piper'a ikram ediyorum. "Al, bunu ister misin?" Sanki ona bir kadeh zehir sunmuşum gibi bakıyor. Sonra bir tane çekti Çantasından bir şişe su.

Skylar mızmız bir tiz sesle itiraz ediyor. "Ne? Hayır. Hayır. Burada olacağına söz vermiştin Mason. Elimi tutacağını söylemiştin. İkinize de ihtiyacım var yoksa korkup kaçacağım, biliyorum."

Sandalyeden kalkmaya başlıyor. Derin bir nefes alıyorum ve büzdüğüm dudaklarımın arasından sesli bir şekilde üflüyorum. Sonra onu nazikçe geri itiyorum. "Tamam. Ben kalacağım." Spike'a bakıyorum ve onun

malzemeler bitti. "Bunun ne kadar süreceğini söylemiştin?"

Spike, Skylar'ın sandalyesinin yanına bir tepsi koyar. "Renk yok ve oldukça basit bir tasarım. İki saat diyebilirim."

"İki saat mi?" Piper inanamayarak söylüyor. Bana kısa bir bakış atıyor ve gözlerini deviriyor.

Ben de aynı şekilde hissediyorum, kardeşim. Ben Piper Mitchell'ın yanında olmak istemiyorum, o da benim yanımda olmak istemiyor. O Lanet bir çubukta sorun. Serseri bir mayın. Uçurumun kenarında bir kadın. Şu anda böyle bir karmaşaya ihtiyacım yok. Nasıl olursa olsun fantezilerimde birçok kez görünebilir.

Bir saat sonra, Skylar diğer elimi ölümüne tutarken ben tek elimle e-postalarımı ve mesajlarımı yanıtlamakla meşguldüm. Kız kardeşlerin sohbeti, sadece büyük olanın ara sıra acı çığlıklarıyla kesiliyor. Gözlerim kız kardeşlere bakmaktan uzun süre küçük ekrana baktım. Telefonumu cebime koyuyorum ve Skylar'ın elini düşürmemeye dikkat ederek esnemek için ayağa kalkıyorum.

İşte o zaman Piper'ın bileğindeki bileziği fark ettim. Onu gördüm. Daha önce de havaalanından dönerken arabada görmüştüm ve aklıma geldi ki onu daha önce onsuz gördüğümü hiç sanmıyorum. O sırada Dikkatim başka yerde olduğu için daha yakından bakıyorum. Bir tılsımın etrafında iç içe geçmiş deri bantlardan yapılmış gibi görünüyor. Gül. Gül o kadar koyu ki seçilmesi zor. Bileziğin tamamı siyah - neredeyse gotik görünümlü, çok renkli ile bir çelişki, Bohem tarzı kıyafetleri tercih ediyor gibi görünüyor.

Birden Piper'ın sol eli Skylar'inkinden kurtuldu. Baktığımda beni ona bakarken yakaladığını gördüm. Masanın arkasına sıkıştırdı, diğeriyle değiştiriyor. Çekilmiş kaşlarımla onu sorguluyorum, ama o beni görmezden geliyor ve bu hafta sonu Mitchell's NYC'de hangi saatler arasında çalışacağı hakkındaki konuşmalarına geri dönüyor.

Bu yeni bir haber. NYC'de garsonluk mu yapıyor? Yani onu isteyen garson çocukla yan yana çalışıyor. Adı neydi, Jacob mı? Bütün dövmeleri olan.

"Ben Jarod," diyor Skylar, şimdi omzunun üzerinden bana bakarak. Bana göz kırptıyor ve eğer yer iki kişiyi yutabilseydi-

yüz yirmi kiloluk oyun kurucu, hoş bir cenaze töreni olurdu.

Bunu gerçekten yüksek sesle mi söyledim?

Biraz yüzümü kurtarmaya çalışıyorum. "Doğru, Jarod. İyi bir çocuğa benziyor." Elimi Skylar'dan çekiyorum, kanın tekrar akmasını sağlamak için elimi esnetip yumruk yapıyorum. "Tuvalete gitmem gerek. Spike?"

Herkes sessizce gülerken ben odadan kabaca çıkmaya çalışırken yolu işaret ediyor.

Banyoya tamamen daldığımda kapıyı kilitliyorum ve lavaboya doğru yürüyorum, başım omuzlarımin arasına düşerken ellerimi lavabonun iki yanına koyuyorum. Başımı kaldırıyorum ve aynadaki tanımadığım adama bakıyorum. Yetişkin bir adamın bedeninde kaybolmuş aşk hastası bir köpek yavrusuna. Gözlerimi bir, iki kez kırıştıyorum ve sonra gerçekleri kabul ediyorum. Onu istiyorum. Piper Mitchell'ı istiyorum.

Sadece onu elde etmek için ne kadar ileri gideceğimi merak ediyorum.

YEDİNCİ BÖLÜM

piper

Bir başlangıçla uyanıyorum. Göğüslerimin arasında ter birikiyor, uyuduğum gömleği ıslatıyor. Aklıma geldiğinde kâbustan kurtulmaya çalışıyorum - bu bir kâbus değil. Koridorun sonundaki yatak odasında dört haftalık Aaron ciğerlerini yırtarcasına ağlıyor. Gözlerimi kapattım. gözlerini sımsıkı yumup ağlamanın kesilmesini bekliyor. Öyle değil. I Yuvarlanıp yastığı başımın üzerine çektim ve gürültüyü bastırmak için kulaklarıma soktum.

Faydası yok. Tekrar uyuyamayacağım. Doğrulup bacaklarımı yatağın kenarına atıyorum, Trick'e ve ağrıyan kaslarıma küfrediyorum. Bu İki haftadır antrenman yapıyorum ve saçlarım bile acıyor gibi görünüyor. Ayağa kalkıp aynaya bakıyorum ve kollarımın üst kısmında belirgin kaslar tespit ediyorum. Bir ayak yarışı için kollarımın neden bu kadar güçlü olması gerekiyor?

Hemen egzersiz kıyafetlerimi giyip spor çantamı aldım. I merdivenlerden aşağı iniyor, kapıdan çıkarken meyve tabağından bir muz kapıyorum. "Görüştürüz!" Kapıdan geçerken bağıriyorum. Duyulmadığımdan eminim. Aaron hâlâ çığlık atıyor.

Spor salonuna giderken düşüncelerim kötü bir hal alıyor ve kendimi yürüdüğüm yoldaki isimsiz yüzleri tararken buluyorum. Benim yaşımdaki erkeklerin gözlerime takılan ifadelerini izliyorum. *Beni tanıyorlar mı?* Anılarımı, rüyalarımı tarıyorum, tıpkı FBI'ın suçlular üzerinde yüz tanıma sistemi kullanması gibi. Onları daha önce gördüm mü?

Ayaklarım hızlanıyor, gergin bedenimden yükselen paniği hissediyorum. Koşu bandına çıkıp kendimi koşunun içinde kaybetmek için sabırsızlanıyorum.

Saatler sonra, zihnim sakin ve bacaklarım jöle gibi, elime çantamı alıp duştan yeni çıkmış bir şekilde soyunma odasından çıkıyorum. Spor salonunun ön kapısından çıkarken Trick bana başparmağıyla onay verdi. O olmalı

Bugün neye ihtiyacım olduğunu biliyordu. Ringde dövüştük ve ben yanıyordum. Beni çok çalıştırdı, ama ben de onun için koştum diyebilirim.

Para. Bugün vücudumun yediği dayağa rağmen kendimi gülümserken buluyorum.

Spor salonunun kapısında dalgınlıkla bir adama rastladığımda yüzümdeki kanla birlikte gülümseme de hızla dağılıyor.

"Ah, özür dilerim, genç bayan," diyor, benim onu tanıdığım gibi o da beni tanımıyor, çünkü çarpıştığımızda düşürdüğü kitabı toplamakla meşgul.

Uzaklaşmaya çalışıyorum ama ayaklarım hareket etmiyor. Ona bakarken kanım kaynıyor. Yumruklarım bugün çoktan çalışmış olmasına rağmen, onları sıkıca kavriyorum ve yaşlı piçi yumruklamayı düşünüyorum. Beni onun üzerine atlamaktan alıkoyan tek şey Nerede durduğumu düşündüm. Kayınbiraderlerimin sahibi olduğu spor salonunun tam önünde. Kötü basın onların işine zarar verebilir. Kötü basın dikkatleri benim üzerime de çekebilir ki bunu göze alamam.

Aklım başıma gelmeden ve uzaklaşmadan önce, adam duruyor. *Onun* da *yüzünden* kan çekiliyor ama ikimiz de bunun aynı sebepten olmadığını biliyoruz. Ben öfke hissediyorum, o ise sadece utanç. "Piper?"

Ona sırtımı dönüyorum ve bacaklarımın hareket etmesini istiyorum. "Piper Mitchell, sen misin?"

Bacaklarım beni yavaşça ondan uzaklaştırıyor.

"Piper, sen olduğunu biliyorum. Lütfen, dur ve konuş benimle."

Yürümeyi bırakmıyorum ama başımı çeviriyorum ki beni net bir şekilde duyabilsin. "Size söyleyecek bir şeyim yok Bay Tate."

Kolumu tutuyor ve kabuslarımdan birine çekilerek kaskatı kesiliyorum. "Piper, sadece onun iyi olup olmadığını bilmek istiyorum. Lütfen, eğer

bana nerede olduğunu söylemiyorsa, en azından hayatta ve iyi olup olmadığını söyleyin."

Cesurca ve rüyalarımın çoğunda yaptığım gibi değil, Kolumu ondan çekiyorum. "Dalga mı geçiyorsun benimle? Bana iyi olup olmadığını soracak cesaretin var mı? Belki umurunda olsaydı bunu on yıl önce öğrenseydi, iyi *olurdu*."

Nefes nefese kalıyor, gözlerinde yaşlar birikiyor. Alçak yanaklarına düşmeye hakkı olmayan gözyaşları. Ona başımı sallıyorum ve tekrar uzaklaşmaya çalışıyorum. Omuzlarımdan zorla tutup beni engelliyor. "O öldü mü? Aman Tanrım, ben ne yaptım?"

Büyük eller Bay Tate'in kollarını benden ayırıp onu geriye itti. bir binanın tuğla duvarına çarptı, eminim ki bu da piçin sırtında bir çürüğe neden olacak. "Burada bir sorun mu var?" Mason bana soruyor, öfkeli gözleri Tate'inkileri yakıyor.

Rahatlamış bir nefes üflüyorum. "Hayır, sorun değil. Sadece gidiyordu." Ters yönde, kendimi güvende hissettiğim spor salonuna doğru yürüyorum. Sonra duruyorum ve Tate'in pişmanlık dolu sözlerinin beni etkilemesine izin veriyorum. Yapmak üzere olduğum şey için kendime lanet ediyorum. Onun içini rahatlatmak üzereydim. Hakkı olmayan bir şey ama yine de yapıyorum. Kısaca dönüyorum. "Cevabım hayır, o ölmedi."

Tek bir kelimesini daha duyamadan spor salonuna giriyorum. yalvarıyor. Mason'ın beni buraya kadar takip etmesine izin vermeyeceğinden eminim. Tate bile profesyonel bir futbolcuyla kapışacak kadar aptal değildir. Ayrıca, kendi yaşının iki katı. Yaşlı görünüyor. Çok yaşlı. Sanki yaşlılığın yükü Yaptığı şey onu yaşının ötesinde yaşlandırdı. Güzel, bunu hak ediyor. Bunu ve daha fazlasını hak ediyor.

Kambur durduğumda çantam omzumdan kayıyor, ellerim sanki karnıma tekme yemiş gibi dizlerimin üstüne çöktüm. "Erkeklerde sizi terk edebileceklerini ya da incitebileceklerini düşündüren şey nedir?" Kimseye sormuyorum.

"O pislik seni incitti mi? Kimdi o?"

Mason'ın sesiyle gözlerimi kapattım. Panik içinde yanımda durduğunu fark etmemiştim.

Sessizliğim öfkesini köröklüyor. "O yaptı. Kahretsin, onu öldüreceğim," diyor ve kapıya doğru geri yürüyor.

"Hayır!" Bağırarak onu durduruyorum. "Öyle değil, bırak onu."

Tekrar yanıma geliyor ve kocaman eliyle çenemi kavırıyor, gözlerimiz buluşana kadar başımı nazikçe kaldırıyor. "Piper, iyi misin?"

Başımı garip bir şekilde sallıyorum ve derin, sakinleştirici nefesler alıyorum. Sonra titreyen ellerimle çantamı alıp omzuma atıyorum. "Gitmem gerekiyor."

Çok az bir çabayla çantamı elimden aldı. "Hiçbir yere gidecek durumda değilsiniz Prens." Dirseğimi tutuyor ve beni spor salonundaki kafeye doğru götürüyor. "Ve ben de senin iyi olacağına ikna olmadım. Yaparsan tamam. İhtiyacınız olan şey oturup bir fincan kahve içmek ve bir şeyler atıştırmak."

"Bana Prens demeyi keser misin? Bunu neden yapıyorsun ki zaten? Ve neye ihtiyacım olduğunu bildiğini nereden çıkardın?" Ona suratımı asarak ilerlememizi durdurdum.

"Tam olarak neye ihtiyacın olduğunu biliyorum çünkü az önce yorucu bir antrenman yaptığının ve bu yüzden zayıf ve bitkin olduğunun farkındayım. Söz konusu antrenmanı o pislikle çok stresli bir karşılaşma gibi görünen bir şeyle takip ettiğinin farkındayım. Farkındayım. Cehennem gibi inatçısın ve doğruluğuna rağmen kimsenin sana söylediği tek bir kelimeyi bile dinlemiyorsun. Ve sana Prens diyorum çünkü Sen de tam olarak busun, başkalarını nasıl etkilediğini umursamadan babanın parasıyla dünyayı dolaşıyorsun."

O konuşurken beni kafeye yönlendirdiğini ve arka tarafta bir kabinin yanında durduğumuzu fark ediyorum. Beni itti. içine. "Şimdi seni beslemek için ne bulabilirim, *Piper*?"

"Ugh!" Gitmeye çalışıyorum ama beni kabinde köşeye sıkıştırıyor. Yine de paniklemediğimin farkındayım. Aksine, onun üzerimde yükselmesiyle kendimi ne kadar güvende hissettiğim konusunda kafam karıştı. "Ben

Babamın parasıyla dünyayı dolaşmak değil," diye yalan söylüyorum. "Bir üniversite fonum var ve onu bu şekilde harcamayı tercih ediyorum."

"Toe-may-toe, toe-mah-toe," diyor, bir yandan da telefonuyla mesajlaşıyor. "Hepsi aynı yerden geliyor. Duyuyorum nereye seyahat ettiğin hakkında. Neye mal olduğunu biliyorum. Üniversite fonunuz uzun zaman önce tükendi Prenses. Tabii aileniz Harvard Tıp'a gitmenizi beklemiyorsa."

Bu küstahlığı karşısında çenem düştü. Onunla kavga edecek havada değilim, özellikle de haklı olduğu için. Bu yüzden kollarımı kavuşturup başımı dinlendiriyorum.

Kabine sırtımı yasladım. Oturmak iyi hissettiriyor. Ama bunu ona söyleyecek değilim.

İki dakika sonra biri elinde kahve ve birkaç sandviçle geliyor. Masanın üzerinde duran sandviçlere bakıp sııttım. emri mesajla göndermiş olmalı. "Beni esir mi tutuyorsun?" Kelimeler ağzımdan çıktıktan sonra irkildim.

"Hayır." Kalçalarımız arasında hatırı sayılır bir mesafe bırakarak yanıma kayıyor. "Sadece gücünü geri kazanman için yemek yemen konusunda ısrar ediyorum, böylece sokaktaki yırtıcı hayvanlarla savaşıabilirsin."

Kabul ediyorum, hindi altlığına benzeyen bir şeye uzanıyorum. "O bir yırtıcı değil."

"O zaman kim o? Tehlikede olduğunu düşünürsem gitmene izin veremem." Kahvesini yudumluyor ve sandviğine uzanıyor. Bana tereddütle bakıyor, kendisiyle savaşıyor. Sonra gözleri değişiyor ve yüzünü sıcak, rahatlatıcı bir dalga kaplıyor. Bu bakışı daha önce de görmüştüm. Annem, babam ve kız kardeşlerimden önce. Endişe. "Sana bir şey olduğunu biliyorum. Bu adamın bununla bir ilgisi var mı?"

Sözlerini duyunca donup kaldım. *O biliyor mu?* Nasıl bilebilir ki? Seçeneklerimi düşünüyorum. Mason'la yeni tanıştım ve ona hiçbir şey söylemek zorunda hissetmiyorum. Ona bakıyorum. Onda bu var. Hoş bir görünüşü var. Kocaman bir adam ama nazik bir dev gibi görünüyor. Buz mavisi gözleri cevaplar için bana yalvarıyor.

"Bana söyleyene kadar gitmiyorsun, Piper."

En azından bana *Prenses* demedi. El değmemiş kahvemi bana uzattı. Ona uzandığımda, elim zorla

fincan kabinin diğerk tarafına devrildi, sıcak sıvı her iki elimizi de kıl payı kaçırdı.

"Lanet olsun. Bunun için üzgünüm," diyor, kendi hatası olduğunu düşünerek. "Yanmadın, değil mi?" Elini kolumda aşağı yukarı gezdirip hasar olup olmadığına bakıyor. İçgüdülerim geri çekilmemi söylüyor. İçimdeki her lif Vücudum kolumu geri çekmem için çığlık atıyor. Yine de beni kontrol etmesine izin veriyorum, o bunu yaparken kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor. Kolumu çevimesine, parmak ucundan dirseğıme kadar incelemesine izin veriyorum, çünkü Onun dokunuşunda farklı bir şey var. Şimdiye kadar hissettiğim her şeyden farklı.

Muayenesini bitirir ve birinin gelip dökülenleri temizlemesini işaret eder. "Sana bir tane daha getireyim."

"Hayır, sorun değil," diyorum titrek bir sesle, fark etmemesi için dua ediyorum. Çantamdan bir şişe su çıkarıyorum. "Bir içkim var."

Beni neyin ikna ettiğinden emin değilim ama bir anda ona sırrımı açmaya karar verdim. Belki de onun nazik dokunuşuydu. Belki de bana korunduğumu hissettirdiğı içindir. Belki bu onu yatıştırır ve yakamdan düşmesini sağlar. Ama ona söyleyerek Charlie'yi otobüsün altına mı atıyorum?

Charlie'den sessizce özür dileyerek, "Bunu kimse bilmiyor," diyorum. Anlayacaktır. Anlayacağını biliyorum. "Ben, en iyi arkadaşım ve annem dışında kimse."

Sanki ona söyleyeceğim şey canını yakacakmış gibi sandviğini çekingen bir şekilde karıştırıyor. "Tamam. Anlat bakalım."

Yalnız olduğumuzdan emin olmak için kafenin etrafına bakıyorum. "O adam Charlie'nin babasıydı."

"Charlie'nin babası mı?" Kaşları öfkeyle çatıldı. "Sana bir şey yaptı mı? Ona?"

"Hem evet hem hayır. Yani ona, bana değil," diyorum, kelimelerimi karıştırarak. "Şey, ona hiçbir şey yapmadı. Daha çok ne yapmadığı gibi."

Mason'ın şaşkın gözleri beni sorguluyor.

"Bu uzun bir hikâye," diyorum.

Sandviçini bırakıyor ve kabine geri yaslanıyor. "Hiçbir yere gitmiyorum. Dünya kadar zamanım var."

Böyle bir bilgiyi sanal bir yabancıya açıklamak üzere olduğuma inanamıyorum. Mason Lawrence hakkında gerçekten ne biliyorum? Kız kardeşlerimin bana anlattıkları ve Google'da onun hakkında arattığım şeyler dışında.

Son birkaç haftadır -kendime gözlerimi deviriyorum- onu neredeyse hiç tanımıyorum. Ama tüm makaleler, arkadaşlarımdan duyduğum tüm hikayeler ve

hepsi aynı şeyi söylüyor. Ona güvenilebilir. O onurlu ve gerçek bir adam, eğer gerçekten böyle biri varsa. Ve içten içe ona katıldığımı biliyorum.

"Charlie on iki yaşındayken Charlie'yi ve annesini terk etti." Ona bakmaya cesaret ediyorum. Yorum yapmıyor. Gözleri devam etmem için beni cesaretlendirdi. "Annesi ünlüydü. Bir podyum modeli ve aktristi. Ama Charlie doğduktan sonra mankenlik sözleşmesini kaybetti ve roller gelmemeye başladı. Uyuşturucu ve alkole yöneldi. Ve iş bulamadığı için Charlie'yi suçladı."

"Ne demek *suçlanmak*?" diye soruyor.

"Tam olarak görüldüğü gibi. Ona vurdu. Charlie'ye vurdu." Benim Sırrını açıklarken kalbim hızla çarpıyor ve bunu yaptığım için cehennemde lanetlenmeyeceğimi umuyorum.

Mason kahve fincanının kenarından bana bakarken sözlerimi düşünüyor. "Ve o bunu biliyor muydu?"

Başımı salladım. "Evet, oldukça eminiz. Charlie bir keresinde bu konuda tartıştıklarını duymuş. Annesi onu tehdit etmiş. Tek kelime ederse kariyerini bitireceğini söylemiş. O oldukça yeni bir senaryolarını satmaya çalışan bir senaristti ve bunun olmasını engelleyecek kadar nüfuz sahibiydi."

"Yani kariyerini kızına tercih mi etti?" Mason toplarını elini yumruk yapar ve masaya vurarak üzerindeki her şeyin zıplamasına neden olur. "Şerefsiz."

O anda unuttuğum bir şeyi fark ettim. Mason'ın bir kızı var. Onu onunla hiç görmedim, bu yüzden hiç aklıma gelmedi. Şu ana kadar baba olduğunu bilmiyordu. Muhtemelen birisini hayal ediyor

kızını incitmek. Bu düşünceyi aklımdan uzaklaştırıyorum, düşünmek bile istemiyorum.

"İşte bu yüzden liseden sonra ülkeyi terk etmek istedi.

Okul mu?" Kafası karışmış bir şekilde başını sallıyor. "Ama o artık yetişkin bir kadın. Annesi artık ona zarar veremez." Kahvesini masaya çarparak üstünden dökülmesine neden oldu. "Bekle. . . *annen* bunu biliyor muydu?"

Farkında olmadan, onu sakinleştirmek için elimi koluna koyuyorum. Onun etiyile benim etim arasında tutuşan kıvılcımı hissettiğimde anında geri çekiyorum. Karnımdaki yabancı hissi görmezden geliyorum ve devam ediyorum

açıklayın. "Ancak bittikten sonra ve biz ülkeyi terk etmeye hazırlanırken. Her neyse, annemin bu konuda yapabileceği bir şey yoktu. Charlie ondan sessiz kalmasını istedi ve annem yetkililere giderse her şeyi inkar edeceğini söyledi. Charlie'nin sözüne karşı onun."

"Ama neden bunca zaman uzak durdunuz? Neden on sekiz yaşına geldiğinde evden taşınmadı?"

"Çünkü bu hikâyenin sonu değil," diyorum duygularımı bastırarak.

"Kahretsin," diyor, koltuğunda kayıyor, büyük kolunu başımın arkasındaki banka koyuyor ama bana tam olarak dokunmuyor. Charlie'yi tanımıyor bile. Beni neredeyse hiç tanımıyor ama yine de gözleri endişe ve korkuyla dolu. Su şişeme başını sallıyor. "Bundan biraz daha sert bir şey ister misin?"

Burnumdan sessiz bir kahkaha kaçıyor ve başımı sallıyorum.

"Eğitimdeyim, unuttun mu? Alkol yok."

"Doğru. Bunu randevumuza saklıyorsun," diye kestirip atıyor.

Gerginim. Sinirime dokunduğunu fark etmiş olmalı. Hemen ekliyor,

"Şaka yapıyordum, Piper. Yani, hikayede daha fazlası olduğunu mu söylüyordun?"

Bir nefes veriyorum ve boynumdaki gerginliği ovuyorum. Arkamda bana doğru hareket eden elini hissedebiliyorum, sonra şüpheyle Sanki bana dokunmamak için kendini zor tutuyormuş gibi. Benim

Nabzım hızlanıyor ve içimden bir nefes daha kaçıyor, bana neredeyse dokunduğu için mi diye merak ediyorum. Ya da dokunmadığı için.

Sandviçimi itiyorum, ona söyleyeceğim şey yüzünden midem bulanıyor. "Charlie'nin annesi ayyaşın tekiydi. Diğerleriyle takılırdı. sarhoşlar. Bazen eve çağırdığı adamlar Charlie'ye uygunsuz şeyler yapıyorlardı."

"Siktir," diye mırıldanıyor nefesinin altında. "Çok özür dilerim."

Başımı salladım. "Evet, ben de. Ama birkaç kereden fazla oldu. Bu yüzden geri gelmiyor. Bazı adamlar ünlüydü. Televizyonda bile olsa onları ya da annesini görme riskini almak istemedi. Orada Amerikan televizyonundan uzak durmak yeterince kolay."

"Yani Charlie'yle gittin ve o zamandan beri onunla mı seyahat ediyorsun?" diye soruyor.

"O benim en iyi arkadaşım," diye cevap veriyorum, gergin olduğumda parmaklarımın sık sık yaptığı gibi bileziğimi bükerek. "Birbimiz için yaptığımız şey bu."

"Sen çok iyi bir arkadaşsın, Piper." Biraz rahatlıyor, görünüşe göre tehlikede olmadığım için rahatlamış. Gözleri ellerimin endişeli hareketliliğine kayıyor. "Bileziği sana o mu verdi?"

"Mmm hmm." Sol elimi hareket ettirerek yanımdaki kabinin üzerine koyuyorum ve onun meraklı gözlerinden uzaklaşıyorum. "Hey, sorgulaman bittiyse artık gidebilir miyim? Restoranda vardiyam var."

Ayağa kalkıyor ama yolumdan çekilmiyor. "Hangi restoran?" diye soruyor ve kabinden çıkmama izin vermeden önce cevap vermemi bekliyor.

"Skylar'ın. En çok yardıma ihtiyaç duydukları yer orası."

Mason dudaklarını büzüyor. Kızmış görünüyor. Sonra geçmeme izin verdi. I

uzaklaşmaya başladım ama onun sesi beni geri çekti. "Skylar'dan bahsetmişken.

Gelecek hafta sonu Giants'ın bir hayır etkinliğinde bana eşlik etmesi gerekiyordu ama beni ekti. Griffin'in destansı fotoğrafları var.

onun da peşine takılmasını istiyor. Bir adama yardım edip benimle gelebilir misin?"

Ona sanki başka bir kafası varmış gibi bakıyorum. "Ben kimseyle çıkmam Mason. Ve son duyduğuma göre sen de çıkmıyormuşsun."

"İşte tam da bu yüzden yanımda birine ihtiyacım var, bilirsin, havai tipleri uzak tutmak için. Haydi Prenses, çok gizli olacak."

Ona dudak büktüm. "Bana artık böyle hitap etmeyeceğin konusunda anlaştığımızı sanıyordum."

Gülüyor. "Böyle bir anlaşma hatırlamıyorum. Ama bak ne diyeceğim, eğer benimle gelersen, sadece sana verilen gerçek adını kullanacağıma söz veriyorum."

Bunu gerçekten düşündüğüme inanamıyorum. Mason ile bir randevu.

Hayır, randevu değil. Eğer Skylar önce onunla gidiyorsa, bu kesinlikle bir randevu değil.

Çünkü o kimseyle çıkmıyor. Ben de çıkmıyorum.

Hiç.

"Hayır kurumu nedir?" Cevap verme ihtiyacımı uzatmaya çalışarak soruyorum.

"Elde edilen gelirin, maddi durumu iyi olmayan çiftlerin evlat edinmelerine yardımcı olacağına inanıyorum."

Kalbim göğsümde çarpıyor. Gözlerimi kapatıyorum ve ihtiyaç duyduğum nefesi alarak ciğerlerimi genişletiyorum.

"Peki," diyorum, spor salonunun ön kapısından çıkarken kendimi neye bulaştırdığımı merak ediyorum.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

mason

Kaldırıma yanaştım, çıkarken bir dakikalığına çift park ettim. Onu almak için arabaya. Kapıyı kapattığımda dengede durmak için arabaya tutunmak zorunda kaldım. İşte orada, Griffin'in evinin verandasındaki merdivenlerin başında bekliyordu. Çantasındaki bir şeyi karıştırırken ona bakıyorum. Bu Nisan akşamında dışarısı sıcak değil ama avuçlarım anında terliyor ve nefesim kesiliyor.

Onu kaç kez gördüğümü iki elimle sayabilirim. Antrenman kıyafetleriyle ya da kot pantolonla eşleştirilmiş kalın kollu gömlekleriyle her zaman güzeldi. Ama bu Piper nefesimi kesiyor.

Elbisesi soluk mavi, giyeceğini tahmin ettiğim bir renk değil. Tahmin etmem gerekirse, elbisenin ödünç alındığını söyleyebilirim - belki de özellikle gözlerimin rengine uyması için kız kardeşlerinden biri tarafından seçilmiştir. Her kıvrımına yapışmıyor. Hayır, bu elbise bundan çok daha kötü. Bu elbise, altında ne olduğunu tahmin etmenizi sağlıyor. Etek ucu dizlerinin biraz üstüne düşüyor, düzgün baldırlarını gösteriyor ve

Göğüs kısmı, mütevazı göğüs dekoltesini ortaya çıkaracak kadar dar. Bu istekli olmadan baştan çıkarıcı. Bu hiç de o değil ve giydiği yüksek topuklu ayakkabıların içinde rahatsız bir şekilde kıpırdanışını izlerken kahkahamı bastırmaya çalışıyorum.

Yardım gecesinde onun hakkında konuşulacağını biliyorum. O bir başparmak gibi göze çarpıyor. Düşünülebilecek bariz nedenlerden dolayı değil, narsist kadınların çoğuna benzemediği için

Kimin orada olacağını. Sanki zamansız bir güzelliği var, genç ama Aynı zamanda sofistike ve dünyevi, Audrey Hepburn veya Jackie Onassis gibi birini sınıflandırabileceğim gibi.

Umarım onunla vakit geçirme girişimim geri tepmez. Bir an için gitmemeyi düşünüyorum; onu daha iyi tanıyabileceğim تنها bir restorana götürmeme izin vermesi için yalvarıyorum. Onunla daha fazla vakit geçirebileceğimi bildiğim bir yere.

hayranların ya da paparazzilerin her hareketimizi izleyebileceği bir yerden daha rahat. Piper Mitchell hakkında bildiğim bir şey varsa, o da dikkat çekmekten hoşlanmadığıdır. Onu buna davet ederken ne düşündüğümünden emin değilim. Ona önemli bir şey olmadığını söyledim. Ama gerçek şu ki, bu bir Giants ve ne kadar düşük profilli olursa olsun, yine de bazı basın ve istenmeyen dikkatleri üzerine çekecektir.

Kaldırımda yürürken beni fark etti. Sonra merdivenlerde ilerlemesine yardımcı olması için tırabzanı tutuyor. Topuklu ayakkabılar onu aşağıya yuvarlamadan önce ona ulaşmak için her seferinde iki tane alıyorum. Aşağıdaki acımasız kaldırım. Ona doğru uzandım, ama ısırtıcı sözleriyle durduruldum.

"Birkaç adım atabilirim Mason. Bu bir randevu değil, unuttun mu?"

Elimi çekiyorum ama sendelerse onu yakalamak için hazır bekliyorum. "Doğru. Randevu değil. Tabii ki değil." Umarım pantolonum alev almaz, çünkü kalbimin atışına ve pantolonumun sıkılığına göre bu kesinlikle bir randevu ve ben koca bir yalancıyım.

Merdivenlerden inmesine yardım etmeme izin vermeyebilir ama kendi arabasının kapısını açmasına izin vermeyeceğimden eminim. Ondan önce davrandım,

Yüzündeki nahoş ifadeyi gördüğümde başımı sallıyorum. "Benimle dalga geç, tamam mı? Üzerimde maymun kıyafeti var ve sen de inanılmaz görünüyorsun. Randevuda olup olmamamız umurumda değil.

Lanet kapıyı senin için tutuyorum. Burada ve bütün gece. Buna alış, Princ... Piper."

Yüzünde bir gülümseme beliriyor ve arabanın kapısına doğru başını sallayarak kapıyı açmama izin veriyor. Kendini garip bir şekilde

Alçak koltuğa oturtuyorum ve bu sırada elbisesinin yukarı doğru kaymadığından emin oluyorum. Memnun görüldüğünde ve mükemmel bir şekilde yerine oturduğunda, emniyet kemerini tutuyorum ve sabitlemek için ona doğru eğiliyorum.

Elini önüme koyuyor ve kemeri benden alırken ilerlememi durduruyor. "Ben çocuk değilim Mason. Bunu kendim yapabilirim."

"Üzgünüm, eski alışkanlıklar sanırım." Kapıyı kapattım ve kemerini bıraktım.

Akşamki ikinci yalanımı söyledikten sonra kendini içeri attı. Bu eski bir alışkanlık değildi, ona dokunmak, onu koklamak için bir bahaneydi. Başım arabanın içinde, onun bedeninden birkaç santim uzaktayken, sanki damarlarımda havai fişekler patlıyordu. Saf kadınsı Kokusu hala etrafımı sarıyor, taze çiçeklerin ince fısıltısı burun deliklerimde kalıyor.

Yardım gecesine ev sahipliği yapan müzeye giderken gözlerimi yoldan ayırmak zor. Saçları dökülmüş, koyu renkli, dalgalı uçları köprücük kemiğine değiyor. Yumuşak görünüyor ve kısa bir an için, Üstüme çıkarken göğsümde çağıladığını hayal ediyorum. Fark etmemesini umarak pantolonumun içinde kayıyorum. Bakmıyor. Pencereden dışarı bakıyor, hiç fark edip etmediğini merak ediyorum. arabada giderken başka bir şey.

Delici sessizliği hafifletmek için müziği açıyorum ve neredeyse tüm yolu konuşmadan gidiyoruz. Ta ki onu bileziğiyle oynarken görene kadar. Sanırım bunu endişeli olduğunda yapıyor. Deniyorum Korkularını hafifletmek için.

"Bunu yaptığın için sana gerçekten minnettarım, Piper. Bana çok yardımcı oluyorsun. Bir oyuncu olarak belirli sayıda ama neredeyse her zaman küçük olanları seçerim. Endişelenmenize gerek yok, birkaç saat içinde girip çıkacağız. Tek yapmanız gereken yanımda dur ve eğleniyormuş gibi yap."

"Bunu sadece senin için yapmıyorum," diyor ve elbisesinin askısıyla oynamak için gözlerini bir an için yoldan ayırıyor. "Skylar dedi ki iptal edersem beni evlatlıktan reddedeceğini söyledi. Gelmemin ve seni hayal kırıklığına uğratmamamın onun için çok önemli olduğunu söyledi."

"İptal etmek mi istedin?" Kapalı otoparktaki vale standına yanaşırken yenilmiş gibi görünmemeye çalışarak söylüyorum.

Başını sallıyor. "Kalabalıklarla aram pek iyi değildir."

"Ve yine de Boston Maratonu'nda, yaklaşık otuz bin kişinin yanında koşmak istiyorsunuz?"

Sessizce gülüyor, görevli kapıyı açtığında arabadan çıkarken burnundan hava fışkırıyor. "Bu farklı," diyor, sanki gerçek bir açıklamaymış gibi.

Vale biletimi alıyorum ve garaja doğru ilerlemeden önce Piper'a dirseğimi uzatıyorum. Ona bakıyor, gergin olduğunu tahmin ettiğim boynunu kıvrıyor. Keşke uzanıp parmaklarımı açıkta kalan omuzlarında gezdirebilseydim, boynunu yoğurabilseydim.

Vücudundaki kaygı. Onu kendime çekmek, kolumu beline dolamak ve ona düzgünce eşlik etmek için can atıyorum. Vücudum ona dokunma ihtiyacıyla seğiriyor. Ama yavaştan almam gerektiğini biliyorum. O Ürkek. Temkinli. Kaybolmuş. Ve eğer onunla gerçek bir şansım olsun istiyorsam, sabırlı olmalıyım. Charlie'nin başına gelenler gerçekten kafasını karıştırmış olmalı. Sanırım bu yüzden erkeklere güvenmekte zorlanıyor. *Bana* güvenmekte.

Elimi yanıma bırakıyorum, garajdan geçip müzenin ön kapısına kadar onun yanında yürüyorum, birkaç yıldır ilk kez kendimi boş ve yalnız hissediyorum. Bu kadını sürekli arzulamama neyin sebep olduğundan emin değilim. Bana hiç ilgi göstermedi. Elektrikli dokunuşlarımızı kabul etmedi. Onları hissetmedi mi? Bu benim için sadece bir kovalamaca mı -sahip olamayacağım birini istemek mi? Ya da belki sadece canavarı beslemem gerekiyordur.

Hayır. Bundan daha fazlası. Her gün dışarı çıkıp biriyle yatabilirim. Bu hafta. Bu gece burada, izin versem otoparkta soyunmak isteyecek en az bir düzine kadın olacağını garanti edebilirim.

"İşte buradasın, bebeğim." Büyük çift kapıdan geçip devasa girişe doğru yürürken tiz ve genizden gelen sese kulak kabartıyorum Salon. Ömek olarak.

Piper'a en iyi özür dileyen bakışımı attım. Onu bu olasılığa hazırlamalıydım ama gerçekten geleceğini düşünmemiştim. Benimkine dönüyorum

eski kız arkadaşım. "Bana öyle dememeni söylemiştim."

Sözlerime kibirli bir el salladı ve dikkatini Piper'a çevirirken bunu görmezden geldi. Buradaki kadınların çoğu gibi Cassidy de mağazadan aldığı göğüs dekoltesini vurgulayan kısa, dar bir elbise giyiyor. Bileğinde, boynunda ve kulaklarında gösterişli miktarda pahalı mücevherler. Ve saçlarının dümdüz olmasına neden olan fiyat etiketi muhtemelen bir haftalık çocuk nafakasına mal olmuştur.

Cassidy'nin gözleri Piper'ı tepeden tırnağa uzun, sessiz bir şekilde süzüyor, sanki Piper köpek şovuna getirilmiş başıboş bir köpekmiş gibi. İkisi arasındaki farkları fark etmek için bir saniyemi ayırıyorum Kadınlar. Cassidy, Piper'ın tam tersi. Beline kadar uzanan çok uzun saçları sarıdır ve çilek rengi röfleleri, ateş motoru kırmızısı elbisesinin yüksek rengiyle ortaya çıkar. Yüzü yoğun bir makyajla boyanmış, göz kalemi o kadar kalın ve siyah ki gözlerini kedi gibi gösteriyor. Ruju elbisesiyle uyumlu, kaygan ve ıslak; dudaklarının tek bir dokunuşu kıyafetlerini kuru temizlemeciye gönderecekmiş gibi görünüyor.

Buna karşılık, Piper genç görünüyor. Masum. Doğal. O var Makyajlı, ama makyajsızmış gibi görünmesini sağlayacak kadar zevkli bir şekilde. Mürekkep siyahı saç uçları ve minicik burun piercingiyle bile, onu av olarak değerlendiren avcıya kıyasla uysal ve ağırbaşlı görünüyor.

"Kötü boyalı Pamuk Prenses kim?" Cassidy çizilmiş kaşlarını bana doğru kaldırıyor.

Ona öfkeyle kaşlarımı çatıyorum. Bir kadına vurma ihtiyacını hiç bu kadar hissetmemiştim. Kalbim sıkışıyor ve Piper'ı bu beslenme çılgınlığına maruz bıraktığım için kendimden utanıyorum. Sadece onunla birkaç kısa saat geçirmek için onu bu çukura getirecek kadar bencil miyim?

Piper'ın elinden tutup onu ön kapıdan dışarı çıkarmaya hazırdım ki bana dönüp "Kolajen dudaklı ve sahte memeli Barbie kim?" diye karşılık verdi.

Eğer bir içki içseydim, önümdeki bayanların üzerine kusardım. Cassidy'nin hoşnutsuzluğuna rağmen kahkahalarımı tutamıyorum. Piper'a onaylayan bir baş selamı veriyorum, karşı koyabildiği tek kişinin ben olmadığımı görmek beni mutlu ediyor. "Bu Cassidy Whitmeyer, Hailey'nin annesi."

"Doğru ya, eski karım." Piper selamlamak için elini uzatır. Cassidy önce dudak büküyor, sonra da elini tamamen görmezden geliyor.

"Kız arkadaş," diyorum Piper'ı düzelterek.

"Ne?" diye sordu.

"Cassidy benim eski kız arkadaşım, eski karım değil. Biz hiç evlenmedik." Yakınına eğildim ve kulağına fısıldadım. "Tanrı'ya şükür."

Sıcak kelimelerim çıplak boynunun üzerinden akarken Piper'ın titrediğini gördüğüme yemin edebilirim. "Oh," diye fısıldıyor. "Kız kardeşlerim eski sevgilinden bahsettiğinde, ben sadece ..."

"İmkânı yok. O olmaz." İsteksizce geri çekiliyorum, her nefesimi Piper'ın çiçek kokulu tenine sokularak geçirmek istiyorum.

Cassidy öne atılarak Piper'la benim arama girdi. "Ve bu?"

Piper benden önce cevap veriyor. "Hiç kimse. Ben hiç kimse değilim. Sadece bir arkadaş."

Başını hafifçe sallarken gözleri benimkilerle yalvarıyor. Bunu adını söylememi istemediği anlamına alıyorum ama nedenini bir türlü anlayamıyorum.

"Peki *kimsenin* adı yok mu? Tanıdık geliyor." Cassidy, Piper'ı umursamadan bana soruyor.

Piper koluna vuruyor, Cassidy de ona bakıyor. rahatsız edici bir hareket yapar ve sonra sinsi gözleriyle Piper'ı sorgular.

"Bana sadece Pamuk de," diye kestirip atıyor Piper.

Cassidy ona şirret bir sırıtış atıyor. "Şirin," diyor.

Cassidy onu olduğundan daha da rahatsız etmeden önce bu açmaza bir son versem iyi olur diye düşünüyorum. Eski kız arkadaşıma "Ee, Hailey'e kim bakıyor?" diye sorarken arkadaş canlısı görünmeye çalışıyorum.

"Annem," diyor, hâlâ Piper'a bakarak. "Peki burada kiminle birliktesin?" diye soruyorum.

Kocaman bir gülümsemeyle bana dönüyor. "Kıskanıyorsun, değil mi?"

"Birazcık bile değil, Cass." Piper'a doğru anlamlı bir adım atıyorum.

"Hayır, sadece her kimse seni aramaya geleceğini umuyorum, böylece zamanımızı tekeline almayı bırakabilirsin."

Ameliyatla geliştirilmiş dudaklarını büzüyor ve küçümseyen gözlerle bana baktı. "Burada Johnny Henley ile birlikte olduğumu öğrenmek seni şaşırtır mı?"

Midem bulanıyor ve kendimi kötü hissediyorum. Onun benim rakibim olduğunu biliyorum ama bu, deneyimli bir oyuncu için bile alçakça bir hareket.

"Ha!" diyor. "Sadece şaka yapıyorum. Anthony Moore ile birlikteyim. O bir gazeteci." Odanın karşısındaki bir adamı işaret ediyor. Bazı takım arkadaşlarımla arasında dururken bir not defterine bir şeyler karalıyordu. "Onu bize katılması için davet etmeli miyim?"

Piper rahatsız bir şekilde kıpırdanıyor ve bana tuvaleti bulmaya gittiğini fısıldıyor. Onun uzaklaşmasını izliyorum, gözlerim o köşeyi dönene kadar o gülünç derecede yüksek topuklu ayakkabıların içinde attığı her dikkatli adımı takip ediyor. Sonunda dikkatimi tekrar Cassidy'ye verdim. Yapmalıydım Bu göreve sinsice gireceğini biliyordu. Bunu daha önce birçok kez yaptı. Sanki beni takip ediyor. Neden emin değilim; New York'un yarısıyla yatıyor, muhtemelen

Çocuğumla daha fazla zaman geçirmemi reddeden yargıç. Uzun zaman önce, hamile olarak ortaya çıktığında ona açıkça belirtmiştim.

Ona olan ilgim kızımızı mutlu ve güvende tutmasıydı. Çünkü Anlaşmanın kendisine düşen kısmını yerine getirmeye devam ettiği sürece, benden almayı başardığı astronomik miktardaki nafakayı ödemeye devam etmekten mutluluk duyuyorum.

Burada basından biriyle olduğunu bilmek beni Piper adını açıklamama izin vermediği için daha da rahatlardım. Cassidy'nin bu bilgiyle ne yapacağından emin değilim ama iyi bir şey olmayacağından eminim. Bunca zaman sonra biriyle çıkmaya başlamamdan pek memnun olmadığını hissediyorum.

"Hayır Cass, onu davet etmemelisin çünkü *biz* diye *bir* şey yok. Lütfen beni rahat bırakın ve küçük kucak köpeğinize geri dönün."

Bana burun kıvırdı. "Benden neden bu kadar nefret ettiğini anlamıyorum Mason. Hailey'nin iyiliği için iyi geçinmemiz gerektiğini düşünmüyor musun? sake?"

"Kızımızın bildiği kadarıyla *iyi* geçiniyoruz. Ve ben de tam olarak böyle kalmasını istiyorum. Onun için her şeyi yaparım.

"Annesi gibi davranıyor." Garsonun tepsisinden iki şampanya kadehi alarak ondan uzaklaşıyorum. "Şimdi izin verirsiniz, gidip Snow'u bulmam gerekiyor. Snow'u bulmalıyım."

Elini koluma koydu ve bir parça şampanyanın bir bardaktan dökülür. "Bu sahte isim de neyin nesi? Ve o saç, çok son moda. Biraz daha az çekici birini bulamaz mıydın? iğrenç, bebeğim?"

Cezalandırıcı bakışlarımla elini yakıyorum. "Çek elini Ben, Cassidy. Ve kendine dikkat et. Erişebildiğim yasal ekipler hakkında hiçbir fikrin yok, değil mi? Unutma, seninle dövüşmeye karar verdiğim anda pişman olacaksın."

"Beni tehdit mi ediyorsun Mason? Gerçekten bir yargıcın sana Hailey'i vereceğini mi düşünüyorsun?" Gülüyor. "Yılın yarısında evde bile olmayan bir futbolcu mu olmak istiyorsun?"

Sinirime dokunuyor. Tam da bu yüzden velayet için mücadele etmedim. Hailey'nin düzene ve istikrara ihtiyacı var. Ağustos'tan Ocak'a kadar iki haftada bir seyahat etmeyen tam zamanlı bir ebeveyn. Cassidy sertifikalı bir sürtük olsa da, itiraf etmeliyim ki terbiyeli anne.

Piper'ın köşeyi döndüğünü görüyorum ve kendimi Cassidy'den ayırıyorum. "Güle güle Cass."

Piper'la geniş odanın ortasında buluştum. Ona bir kadeh şampanya uzattım. Acı içinde bakarken kabul ediyor. "I içmediğimizi sanıyorduk" diyor.

"Biz değiliz. Ama bir kadehten zarar gelmez, değil mi?" Bardağımlı ona uzattım.

Titrek kolu bardağımı tokuşturmak için uzanıyor, ama çok fazla g kullanıyor ve ikimizin de içkileri parlak mermer zemine düşüyor. Derin ve pişman bir nefes alıp özür diliyor. "zr dilerim, bazen çok sakarım."

Ayakkabımla kırık camı kenara iterken iki garsonun paspas ve süpürgeyle ortalığı temizlemek için yarıştığını görüyorum.

Arkamdan biri kulağıma usulca sesleniyor. "See-hideous. Ev eğitimi almış mı Mason?"

Omuzlarını silkip yürümeye devam ederken Cassidy'ye ısırان bir bakış atmak için dönüyorum.

"Sorun yok, Piper. Zarar yok, faul yok." Ona yaralanmamış kollarımı gösteriyorum, cam parçaları fırlattığım elimi kesmediği için mutluyum. "Ellerine bakayım, kesik var mı?"

Ellerini kaldırıyor ve ben de onları incelemek için uzanıyorum, dokunduğumuzda aramızda tutuşan sıcak kıvılcımlara bir kez daha kapılıyorum. Başımı kaldırıp onu kollarını incelememi izlerken yakalıyorum. Nefes alıp vermesi durdu. O da en az benim kadar etkilenmişti. Ama nedense bunu saklamak için elinden geleni yapıyor.

"Belki de o ikiye ihtiyacım vardır," diyor ellerini çekerek.

DOKUZUNCU BÖLÜM

piper

Mason bir garsona işaret etmeye çalışıyor ama ben uzaklaşmaya başlıyorum. "Sorun değil, gidip bardan alacağım. Hemen döneceğim." O söyleyemeden

Beni takip edin, önemli görünen biri tarafından köşeye sıkıştırılıyor. Eski para gibi görünen biri. Arkasında bir mankeni sürükleyen biri.

Şampanya kadehleri sunan garsonların yanından geçerek dikkatimi bara yöneltiyorum. Kendime lanet ediyorum.

Mason ve Skylar beni buna ikna etti. Ya eski sevgilisiyle tanışmak? Çok çileli bir işti. Bir kez daha bir çocuğu olduğunu bile unuttum. Böyle biriyle ilişkiye girerek ne yapıyorum ben? *Hayır, hayır.*

Sadece bir iyilik yapıyorum.

Şu anda rahatlık alanımın o kadar dışındayım ki, her şeyden korkuyorum.

beni harekete geçirdi. Yan girişten kaçmayı düşünüyorum. O zaman 5 inçlik topukluları bırakıp daha rahat koşu kıyafetlerimi giyebilirdim.

ayakkabılar; benden ve nefesimden başka hiçbir şeyin var olmadığı o bölgeye düşmek. Ama ahlak vicdanıma hükmediyor ve Skylar için dayanmaya yemin ediyorum. Ve belki biraz da kendim için.

Sadece birkaç saat süreceğini söyledi. Duvardaki büyük saate baktım ve sadece doksan dakika kaldığını gördüm. Mason Lawrence uslanmaz bir oyun kurucu olabilir ama samimi görünüyor. Hakkında duyduğum her iyi şeyi doğruluyor. Eski sevgilisine laf atmamı izlemekten keyif alması da işin cabası.

Barda iki iri yarı adamın arkasında bekliyorum.

Sipariş vermekten çok sosyalleşiyorlardı. Gelişmekte olan vücutlarına uyması için özel olarak smokin diktirmiş olmaları gereken erkekler.

Adamlardan biri Afrikalı.

Amerikalı, uzun kahverengi saçları geniş omuzlarının çok ötesine düşüyor.

Diğeri kel olmasına kel, kafasında '88' dövmesi var.

boynunun arkasında New York Giants logosu var. Bu adamlar bazen başka takımlara takas ediliyor mu?

Peki ya numarası değişirse? Dövme yaptırırken çektiğim acıyı hatırlıyorum ve bir dövmeyi sildirmenin ne kadar zor olacağını merak ediyorum.

"Mürekkebini beğendi, Saunders," diyor alçak, iri yarı, Darth-Vader'a benzeyen bir ses.

Dövmeli adam arkasını döndü ve bana baktı-gülümsedi. "Peki, burada neyimiz var?" Elbiseme cinsel bir beğeniyle bakıyor. "Seni daha önce buralarda gördüğümü sanmıyorum. Kime aitsin?"

Çenem düştü. "Ben kimseye ait değilim." Kendimi daha uzun göstermeye çalışıyorum. Bu adamların muhtemelen daha uzun boylu olduğunu düşünürsek nafi bir çaba.

Topuklu ayakkabılarımla bile benden bir adım öndeydi. "Orada öylece durmak yerine, bir içki içmeme izin vermeye ne dersin?"

"Ne sipariş ediyorsun?" diye soruyor saçlı adam. "Her ne ise, alıyorum."

Cüzdanımdaki büyük boşluğu düşünerek çantamı sıkıca kavıyorum. Bu yardım etkinliklerinde içkilerin bedava olacağını sanıyordum. Birden üst dudağımdan terler boşanıyor ve kendimi klostrofobik hissediyorum.

Bu devler üzerimde geziniyor. Tsunamiye dönüşmeden hemen önce ivme kazanan yavaş bir dalga gibi endişenin yükseldiğini hissediyorum.

Onlardan uzaklaşıyorum ve sadece birkaç dakika içinde avlunun ne kadar kalabalıklaştığını fark ediyorum. İnsanlar etrafta kaynaşıyor, tanışma ve anlamsız küçük sohbetler yapıyorlar. Kimseyi tanımadığımı umarak ve hiçbirinin beni tanıması için dua ederek yüzlerini tarıyorum.

Kendimi çılgınca odanın içinde Mason'ı ararken buldum. Gözlerim onu fark ettiğinde, doğrudan bana bakıyordu. Beni incelediğinde dehşete düşmüş görünüyor ve hızla kendini

Manken onun üzerine çıkmaya çalışıyor. Pırıl pırıl mermer zemin üzerinde bana doğru koşuyor, uzun bacakları aramızdaki mesafeyi sadece birkaç adımda açıyor.

Ağır bir el belimi kavrarken arkamda dövme adamın "Sakin ol tatlım," sesini duyuyorum. "Sadece şaka yapıyordu. Açık bar var." Elini göğüs kafesimde gezdiriyor.

Bedenim onun müstehcen dokunuşuyla kaskatı kesiliyor. Dizlerimin bağı çözülme tehlikesi geçirirken boğazıma bir şeyler düğümleniyor. Ancak panik beni tamamen tüketmeden önce Mason yanıma uzanıyor, kolunu sırtıma doluyor ve aynı anda 88 numarayı fırçalıyor - muhtemelen kendisinden yüz kilo daha ağır olan bir adam. "Defol git, Saunders," diyor. "Git o çirkin suratını reddedecek başka birini bul."

İhtiyacım olan oksijen ciğerlerime doluyor ve vücudumda bir rahatlama dalgası oluşuyor. Mason'ın güçlü kolunu etrafımda hissediyorum, çökmemi engelliyor. Ama asıl kafa karıştırıcı olan, beni tam bir erime sürecine sokmak yerine, onun dokunuşunun tedavi edici. Güvenli. Hatta hoş.

İki iri yarı adam, ben yere beni yutması için yalvarırken özürlerini mırıldanarak uzaklaşıyor. Tüm salonun sessiz histerime tanık olmaması için dua ediyorum.

Mason bana nazikçe odanın sessiz bir köşesine kadar eşlik ediyor. Endişe yüz ifadesini karartıyor. "Tanrım, Piper, iyi misin? Sana ne söylediler?"

"Hiçbir şey." Başımı salladım. "Önemli bir şey değildi. Onlar sadece Arkadaşça davranmak. Özür dilerim. Umarım bunu senin için mahvetmemişimdir." Ağırılığımı, şimdi bu gösterişli ayakkabıların içinde ağrıyan ayaklarımda arasında ileri geri hareket ettiriyorum.

"*Benim* için mahvetmek mi?" diye sorar. "Mümkün değil. Ayrıca, seni buraya sürükleyen bendim. Kaçıp gitmene izin vermemeliydim. Üzgün olan *benim*. Yemin ederim bir daha yanından ayrılmayacağım. Benimle güvende olacaksın."

"Güvende mi? Beni güvende tutman için sana ihtiyacım olduğunu mu düşünüyorsun?" Isırıyorum, bana hiçbir şey göstermemesine rağmen ona karşı takındığım tavırdan dolayı

bu gece nezaket.

Yüzünde bir dehşet ifadesi beliriyor ve sert sözlerimden dolayı kendimi daha da kötü hissetmeme neden oluyor. Sonra gülüp geçti. "Seni boks yaparken gördüm, Piper. Kendi başının çaresine bakabileceğine eminim."

"Beni boks yaparken gördün mü?" O ilk gün dışında onu spor salonunda gördüğümü hiç hatırlamıyorum.

Hafifçe utanmış görünüyor, bu kadar iri bir adamda bunu komik buluyorum. "Seni birkaç kez izledim, evet."

Beyanat karşısında vücudum ısınıyor. İlk içgüdüm ona bir daha beni izlememesini söylemek oldu. Diğer adamlara söylediği gibi '*defolup gitmesini*'. Ama şu anda hissettiklerim - ne kadar yetkinleştiğimi fark etmek için zaman ayırdığını bilmek; hiçbir şey gerçekten daha uzak olamazken kendi başının çaresine bakabileceğimi düşündüğünü bilmek - dünyada sadece bir kişiyle hissettiğim garip ama rahatlatıcı bir bağ. Barselona'da terk ettiğim tek kişiyle.

Sözlerimi filtreleyemeden, açılmaması gereken bir solucan konservesini açıyorum. "Neden beni izledin?"

"Sence neden, Piper?" Başını yana eğiyor ve bir kaşını kaldırıyor.

Bunu ben istedim. Tam kafadan daldım. Onu böyle yemlediğim için hiçbir mazeretim yok. Ondan gelen işaretleri gördüm. Dokunuşlarında hissettim. Ama anlamadığı şey, bunun asla olamayacağı. "Uh . . . Yapamam. Sanırım içkiyi içeceğim."

Bana dokunaklı bir bakış atıyor ve sonra oradan geçen bir garsondan iki kadeh şampanya alıyor.

Bana bir tane uzatmaya çalıştı ama ben el salladım. "Ben biraz daha sert bir şey düşünüyordum."

"Barın nerede olduğunu biliyorsun," diyor, el değmemiş içkileri yakındaki bir masaya bırakarak. "Yolu göster."

Kalabalık bara doğru yürüyoruz ve barmenin bize iki Jack ve Coca-Cola hazırlamasını izliyoruz. Üç haftadır aldığım ilk alkolün yakıcılığının tadını çıkarıyorum.

Sonra odanın diğerk tarafına baktım ve onun manken olduğunu gördüm. daha önce konuştuğı kişi. Onunla yakınlaşmaya çalışmakta bir sakınca görmeyen kadın. "O kadın kim?" Ona başımı salladım.

"Adı Janice Greyson. Ev sahibinin kızı." Sağındaki iyi döşenmiş yaşlı beyefendiyi işaret ediyor. "Yanında duran da babası. Büyük patron o."

"Bunun küçük bir hayır işi olduğunu söylediğini sanıyordum."
Kayıyorum

Ayaklarım artık gerçekten acımaya başlamıştı. "Giants'ın sahibi neden burada?"

"Yardım gecesini organize eden Janice. Evlatlık olduğu için davaya çok yakın olduğundan bahsetmiyorum bile. Babasının bunu desteklemek için gelmesi mantıklı." Beni hafifçe dürttü.

dirseğıyle vuruyor ve ekliyor, "Ayrıca, sanırım bana onu ayarlamaya çalışıyor."

Midem çalkalanıyor, içimde hafif bir hastalık hissi oluşuyor ve daha önce yemek yiyemeyecek kadar gergin olduğum için ne kadar boş olduğunu hatırlatıyor. İçkimin kalanını geri atıyorum. "Bir tane daha alacağım."

"Bundan emin misin, Piper? Maratona sadece birkaç gün kaldı."

"Nesin sen, babam mı?" diye çıkıştım.

Ellerini teslimiyetle havaya kaldırır. "Tamam, tamam. Seni bir tane daha almaya götüreceğim. Ama pazartesi günü yarışı kaybedersen bana ağlayarak gelme." Göz kırıyor ve içimde bir şeyler eriyor.

Bakışları sarhoş edici ve bu bakışlara sahip olmak için yaptığım seçimi sorguluyorum.

İkinci içki. Likör beni aynı anda hem cesur hem de aptal yapıyor, neden içmemem gerektiğini hatırlatıyor.

Barmen görünüşte aynı anda çok sayıda içkiyi ustalıkla karıştırırken büyüleniyorum. Hangilerinin bizim olduğunu anlamak neredeyse bir top ve fincan oyununa dönüşüyor. İçkileri yerleştirene kadar dikkatle bakıyorum. Benimkini önümdeki peçeteye yazdım.

"Dix! Seni görmek güzel kardeşim."

Mason ve uzun boylu yabancının, birbirlerinin sırtını sevgiyle sıvazlayarak el sıkışıp kucaklaşmalarını izliyorum

birkaç kelime paylaşıırken.

Adam dikkatini bana çevirdi, ama bazılarının aksine Diğerleri gibi beni gözleriyle soymaya çalışmıyor. "Ve sadece kim Zavallı ikinci sınıf kızına bu şeye kadar eşlik edecek birini mi buldun?"

Mason ona çekingen ve şakacı bir yumruk attı ve bana baktı. Başımı iki yana sallıyorum, gözlerim korkudan irileşiyor. "Bu bir aile dostumuz. Garrett, Snow'la tanış." Bana göz kırpmıyor. "Garrett ve ben Clemson'a beraber gittik. O, Clemson'ın acınası ikinci Giants için koşuyor."

"Aile dostu mu? Ne ailesi, yani futbol dışında bir hayatın olduğunu mu söylüyorsun?" Garrett bana dönmeden önce ona şöyle diyor. "Snow, ha?" Gülüyor ve eminim ki 'ismimle' dalga geçecek. "Karımın burada olmaması çok yazık, çok iyi anlaşırdınız.

Adı Autumn."

"İyi olan eşin nerede?" Mason odayı tarayarak sorar. "Evde muhtemelen bağırsaklarını kusuyordur. Kim olduğunu bilmiyorum. *sabah* bulantısı demeye karar verdi, çünkü bütün gün bulantısı var. Ben sadece görünmek ve bir çek yazmak için geldim." Bir garson ona bir kadeh şampanya uzattı. Bize doğru uzatıyor. "Ve iç. Kadın artık evde içmeme izin vermiyor, çünkü içemiyor."

Garrett diğer oyuncularla konuşmak için izin istiyor. Sonra Mason beni birkaç kişiyle daha tanıştırtıyor ve yeni ismimi her kullandığında bana sırtıyor. Grubumuzdaki diğer insanlar çocukları ya da hamilelikleri hakkında konuşurken Eşim saçlarımı yana doğru itiyor ve kulağıma fısıldıyor. "Bu gece sana prenses demenin bir yolunu bulacağımı biliyordum."

Sıcak nefesi kulağımın üzerinden geçtiğinde ensemdeki minik tüyler diken diken oluyor ve nefes alış verişimde istemsiz bir aksama fark ediyorum. Ona soru sormak için döndüğümde, onun da fark ettiğini görüyorum. Onun Bakışları boynuma sabitlenmiş ve eli hala saçlarımı tutuyor. Gözleri büyüyor ve derin bir nefes üflüyor.

Tüm irademi toplayıp geri çekiliyorum, o karanlık uçlara bakarken saçlarım omuzlarıma düşüyor

etimle buluştuğunda. "Ne demek istiyorsun?" diye soruyorum.

"Bilirsin, Pamuk Prenses. Disney prenseslerinden biri, değil mi?"

İçimden kahkahalar yükselirken kocaman bir gülümsemeye boğuluyorum. "Aman Tanrım, umutsuz vakasın, bunu biliyor muydun?"

Hayranlık içindeymiş gibi yüzümü inceliyor. "Piper Mitchell, sanırım ilk kez güldüğünüzü duyuyorum. Sanırım senden bu sesi daha sık çıkarmayı kendime görev edineceğim." Eğiliyor kapanıyor ve gözlerim onun nefesini tekrar üzerimde hissetme beklentisiyle çırpınıyor. "Ve umutsuz değilim-" güçlü bir kolunu etrafıma doluyor ve beni biraz daha kendine çekiyor "-umutluyum."

Damarlarımdan akan lavları bastırarak ona tekrar tuvalete gitmem gerektiğini söylüyorum. Fark etmemesini umduğum bir yalan. Uzaklaşmam gerek. Kendimi bir dakikalığına ondan uzaklaştırıp bakış açısı.

Ne yazık ki, makyaj yapan ve dedikodu yapan kadınların telaşından başka bir şey olmayan iyi döşenmiş tuvalette gördüğüm şey perspektif değil. Ama çoğunlukla fark ettiğim şey

Üç hamile kadın bankta oturmuş, bir yandan hikâyelerini anlatırken bir yandan da ayaklarına kan dolaşımını geri getirmeye çalışıyorlar. İşimi çabucak halledip süslü kadınlar tuvaletinden çıkıyorum. "Buradaki *her* kadın

Hamile misin?" Kendi kendime mırıldandım.

"Değilsin," diyor Mason, banyonun dışındaki duvara yaslanırken beni şaşırtarak. "Ve şanslı yıldızlarını say. Gördüğüm ve duyduğum kadarıyla, parkta yürümek gibi bir şey değil. Sabah bulantıları, çatlaklar ve garip aşermeler. Tüm bunlardan bahsetmiyorum bile. karamsarlık." Erkekler tuvaletini işaret ediyor. "Hemen geliyorum. Burada bekle, tamam mı?"

Başımı sallıyorum ve onun banyo kapısının arkasında kayboluşunu izliyorum. "Evet, ne şanslıyım," diyorum içimden, bara doğru geri dönerken onun komutunu görmezden geliyorum.

Birkaç dakika sonra Mason beni üçüncü içkimi yudumlarken buldu, servis girişinde ayakkabısız bir şekilde durarak

Kameralar şimdi sıkışık avluda dolaşıyor. Sahte bir tiksintiyle başını sallıyor. Ben de ona kendiminkini sallıyorum ve durmadığını fark ettim. Başım dönüyor. Sempatik bir şekilde gülümsüyor, boş bardağımlı alıp yere koyuyor ve bu sırada ayakkabılarımı topluyor. "Bu bahsi kazanma ihtimalin her geçen gün artıyor. Hadi gidelim buradan."

Arkamdan servis kapısını açıyor ve beni gecenin sert havasına doğru çekiyor. Damarlarımda viski dolaştığı için soğuğu fark etmiyorum. Ama bu onun ceketini çıkarıp omuzlarıma yerleştirmesine engel olmuyor.

Şimdiye kadar ne kadar büyük olduğunu fark etmemiştim. Smokini Ceketim elbisemden daha uzun ve beni bir kara delik gibi sarıyor. Kollarımı kollukların içine sokarken, onları sanki Küçük bir kıızı giydirenken onu inceledim. Saçının ne kadar eşsiz olduğunu hiç fark etmemiştim. Platin sarısı saçları normalde batı kıyısındaki plaj serserileri için ayrılmış. Sol gözünün üstündeki kukuleta sayesinde zahmetsiz bir şekilde dağılıyor. Çok uzun değil ama isyankârlığın biraz bu tarafında kalan sinirli bir görünümü var.

Buz mavisi gözleri akşamın nispeten karanlığında bile parlak. Mavinin bu tonunu daha önce hiç görmemişim. Bakıyorum Skylar'ın neden özellikle bunu giymemde ısrar ettiğini anlıyorum. Onun elbisemle uyumlu mavi gözlerine bakmadan önce yeşil gözlerimin yuvarlanmasına engel olamıyorum. Bir erkeğin gözlerine şu anki gibi hayran olduğumu hiç hatırlamıyorum. Alkol beni cesur yaptı. Cesur. Dikkatsiz.

Bana ceketini giydirmeyi bitirdiğinde dikkatini ayaklarıma verdi. Kendini kaldırırma bırakıyor ve topuklarımlı üzerine koymak için bir bacağımlı kaldırıyor. Sisli kafamın içinde bir küçük kıız fantezisi ve sonra aklımı okuyor gibi görüldüğünde neredeyse düşünüyorum. "Gördün mü, şimdi de Sindirella oldun," diyor ayakkabılarımdan birini giyerken. "Bu iki etti."

İki prenses. *Ha!* Benim hayatım peri masalından başka bir şey değil. Bunlar benim gibi aptal olmayan insanlar için. İnsanlar için

detaylara dikkat edin. Asla sorun aramayan insanlar için.

Bu prens gibi adamın ayakkabılarımı giymesini izlerken kaşlarımı çatıyorum.

Ne o ne de bir başkası benim için bu rolü doldurabilirdi. Ama sadece bir anlığına, dönen kafamın çok derinlerinde, bir

ses duyulmaya çalışıyor. Bana, belki de benim gibi birinin nasıl mutlu bir sona sahip olabileceğini söyleyen bir ses.

"Ah," diyorum, Mason'la birlikte arabaya doğru yürümeye çalışıyorum. İlerleyişimizi durdurup bir duvara yaslandım, yere çöktüm ve Ayakkabılarımı bir kez daha çıkarırken hiç de hanımefendi gibi görünmüyorum. "Ayaklarım acıyor."

Buna engel olamadan önce, iri yarı refakatçimin kollarına girdim ve çaresizce otoparka doğru taşınmaya başladım. Bedenim ve zihnim birbiriyle savaş halinde. Zihnim beni bırakması için çığlık atıyor ama bedenim onun kollarının sırtımda ve kalçalarımnda beni sıkıca tuttuğunu hissetmekten zevk alıyor

Onun yontulmuş göğsüne karşı. Yüzüm boynuna doğru düşerken bedenim titriyor. Temiz, atletik kokusunu derinlerime çekerek içime çekiyorum. Akciğerler.

Gözlerim onun sarhoş edici kokusuyla kapanırken, aniden bir rüyanın içine düşüyorum. Üzerimde her yerde eller var. ve vücudumda pozisyon almak için yarışıyor. Ama bu sefer savaşıyorum. Yumruklarım her şeye ve her şeye savrulurken kanlı cinayet çığlıkları atarak saldırıyorum. Kendimi savunma eğitimim devreye girip kurban ilan edilmeme izin vermezken adımın tekrar tekrar söylendiğini duyuyorum.

"Tanrım, Bayım, onun nesi var?" diye bağırıyor garip bir ses.

Güçlü eller omuzlarımı sarsıyor ve kâbustan çekilirken gözlerimin açılmasına neden oluyor. "Piper. Piper, uyan," diye yalvarıyor Mason. Sarhoş gözlerim yerde yatan ve elini yüzüne götüren genç adama odaklanmaya çalışıyor.

"Ne oldu?" Otoparkın zeminindeki çocuğa bakarak soruyorum.

Mason'ın ağzının kenarında endişe çizgileri birikiyor. "Sadece seni arabaya bindirmeme yardım etmeye çalışıyordu. bizimle savaşıyor. Ona yumruk attın, tatlım."

Gerçekler ortaya çıktıkça çenem göğsüme düşüyor. "Çok özür dilerim." I Çocuğun ayağa kalkışını, kızarmış çenesini ovuşturmasını izliyorum. "Bunu yapmak istememiştin," diyorum ona. Mason'a dönüyorum. "Özür dilerim." Arabanın içine girip kapıyı kapatıyorum, beni yutmasını ve başka bir boyuta fırlatmasını istiyorum.

Mason'ın görevliyle birkaç kelime konuştuğunu görüyorum; elini sıkıyor ve birkaç büyük banknot olduğunu düşündüğüm parayı uzatıyor Çocuğun çok hoşuna gitti. Derin bir iç çektim. Suç duyurusunda bulunmasın diye ona para veriyor. Ya da belki de hikayeyi binadaki birçok gazeteciden birine anlatmasın diye.

Mason arabaya bindiğinde zar zor uyanıyorum, başım cama yaslanırken alkol beni kendine çekiyor. Bu işin onun için ne kadar kötü sonuçlanabileceğini düşünüp pişmanlık içinde kıvranıyorum. Benim için. Emniyet kemerimi bağlamak için bana doğru uzandığında karşı koymadım bile. Ama kemerimi sıkarkenki yoğunluğunu görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum.

Boynumu nazikçe tutup başımı ona doğru çevirdiğinde parmakları bana değiyor. "Piper, neler oluyor? Orada neler oldu? Anlat bana. Benimle konuşmazsan anlayamam."

Başımı elinden çekiyorum. "İlk tanıştığımızda sana söylemiştim Mason. Beni tanımak istemiyorsun. Belki şimdi buna inanırsın. Sadece beni eve götür."

Hiç konuşmadan eve gidiyoruz, ikimiz de radyoyu açmaya zahmet etmiyoruz. Eliyle çenesini ovuşturuyor. Kafasında dönen tartışmalar açıkça belli oluyor. Aramızdaki gerginlik hissediliyor. Bu Arabadaki sessizlik sağır edici.

Skylar'ın evinin önünde bir park yeri buluyor ve ben hızla dışarı çıkıp tökezleyerek verandanın merdivenlerinden yukarı çıkarken arabanın etrafından dolanıp bana yardım ediyor. "İşte burada yanıyorsun, Piper," diyor,

Ön kapıya varmadan beni durdurdu. "Seni tanımak istiyorum." O

eliyle çenemi kavırıyor, düşen başımı kaldırarak gözlerimizin buluşmasını sağlıyor. "İster inan ister inanma, seni tanımaya değer."

Sözlerini onaylama zahmetine girmeden ön kapıdan geçip verandanın ışığını kapatıyorum ve yenik bedeninin arabasına doğru gidişini izliyorum. Sokak lambasının loş ışığı altında, uzaklaşmadan önce hayal kırıklığı içinde direksiyona vurduğunu görüyorum.

Bir şişe su ve biraz aspirin alıp yukarı çıkıyorum ve kendimi odama kilitliyorum, yatağa düşmeden önce soyunmaya bile zahmet etmiyorum.

Birden aklıma otoparkta bana sevgilim dediği geldi. Hatırladıkça kalbim çarpıyor. Ve benim

Zihnim, yardım gecesinde yaşanan onca olay arasında odaklanmayı seçtiğim tek olayın bu olduğu fikrini kavradığında başım ağrıyor. Bu gece ona yaşattığım aşağılanmaya değil. Zavallı çocuğun çenesine verdiğim zararı değil. Ona yaptığım

Bütün akşam kendimi. Hayır, benim aptal, çok fazla viskinin etkisi altındaki beynim onun sevgisini tekrar tekrar çalmaya devam ediyor, tıpkı bir Dönen film makarası.

Mason onu nasıl utandırdığımı umursamıyor bile görünüyordu. Aslında, bana yardım etmek istediğini söylediğini hatırlıyorum. Beni korumak. Beni güvende tutmak. Bir an için onunla birlikte olma ihtimalini hayal etmeye çalışıyorum. Ama sonra midem bulandı ve banyoya daldım.

içindekileri tuvalete boşaltmak için tam zamanında.

Üstümü başımı temizleyip aynaya baktığımda hâlâ ceketinin içinde olduğumu görüp şok oluyorum. Kolonyasının baş döndürücü kokusu tüm sinir uçlarıma yayılıyor. Topuklarıma ne olduğunu düşünmeden yatağıma geri dönüyorum. Sonra vücudumun arzuladığı tek erkeğin sarhoş edici kokusuyla çevrelenmiş bir şekilde uykuya dalıyorum.

ONUNCU BÖLÜM

mason

Bugün Maraton Pazartesi. Binlerce kişi üçüncü koşucu dalgasını başlatacak tabancanın sesini bekliyor. Sürünün arasında dururken, burada olmamın tek sebebini bulmak için kalabalığı tarıyorum. Onu bulamayacağımı biliyorum. Bu dalgada benden çok daha ileride. Diğer maratonlardan gerçek eleme süreleri var, bu yüzden onu hayırseverlik feragatnamesi altında almış olsam da, benzer eleme sürelerine sahip diğer insanlarla başlayacak.

Daha önce hiç tam maraton koşmadım, sadece geçen yıl çeşitli faydalar için birkaç yarı maraton koştum. Ama gerçekten sahip olduğum tek yeterlilik

İhtiyacım olan, mevcut slot dışında, makul bir bağış miktarı ve altı saatin altında bitirebileceğime dair bir sözdü. Ben

Trick ile sıkı antrenman yapıyorum, bu yüzden bu sürenin yarısından biraz daha fazla bir sürede yapabileceğimi düşünüyorum. Aslında bugünkü tek görevim, değişken prensese yetişmek, bir mil kadar onun muhteşem arkasını izlemek ve ardından siyah tayt koşu pantolonunu muhteşem vücudundan söküp atmak.

Yarıştan önce onu gördüm ama benimle konuşmadı. Geçen gece olanlardan dolayı mahcup olduğunu söyleyebilirim. Beni görmezden geldi. Kendime ben değildim, kalabalıktı dedim. Ve belki de kaybetme olasılığı ve anlaşmanın kendi payına düşen kısmını yerine getirme zorunluluğu yüzünden hissettiği gerginlikti.

Bir an için, sırf ne isteyeceğini görmek için bilerek kaybetmeyi bile düşündüm. Ama merakıma ve onun bitiş çizgisini benim önümde geçtiğini görmek isteyen çok küçük bir parçama rağmen

Yine de bir erkek olarak beni güçlü bir alfa-erkek tipi olarak görmesini tercih ederim, yarı ağırlığında, sırlıslıkla bir kız tarafından dövülen bir korkak olarak değil.

Ve gerçekten biriyle çıkmak istiyorum.

Silah sesi duyuldu ama sürüde fazla hareket yoktu. Sanırım yaklaşık on bin koşucunun

başladı. Yetkililer, hevesli katılımcıları

Bu önemli yarışta koşma hayallerini gerçekleştirmek için diğerlerini ezip geçiyorlar. Sonunda, ileriye doğru sürünüyoruz; çok dar bir alanda pozisyon almak için yarışan bir sardalye sürüsü. Bu bana Piper'ın nasıl

Kalabalığı idare etmek. Hiç bu kadar klostrofobik hissetmemiştim. Bu sabah kulaklıklarını ve iPod'unu yanında taşıdığını fark ettim. Her ne kadar yarış organizatörleri tarafından tavsiye edilmese ve para ödülü için gidiyor, kalabalıktan hoşlanmamasına rağmen maratonları atlatmasını sağlayan tek şey bu olabilir.

Öte yandan ben bugün müzik dinlemiyorum. İtiraf etmeliyim ki, terapötik bir etkisi var ve koşu parkurundaki yorucu koşularda bana yardımcı oluyor.

Koşu bandı. Ama kalabalığın bitmek bilmeyen gürültüsüyle gelişeceğimi biliyorum. Tıpkı bir maçta oynarken olduğu gibi, gürültü cesaret verici. Motive edici. Beni bitiş çizgisine ulaştıracak olan şey bu. Şey, bu ve her ikisini de başaran kadınla yaklaşan randevu beni çileden çıkarıyor ve aynı nefeste sertleştiriyor.

Pozisyonumu ilerletmem uzun sürmüyor, içeri girip çıkıyor, daha yavaş koşucuları geçiyor ve onları arkamda bırakıyorum.

Arada sırada, kalabalıktan beni tanıyan birinin sivri bir şekilde bağırıldığını duyuyorum. Çenemi eğiyorum ya da onlara el sallıyorum, ancak birkaç mil sonra adımlarımı buluyorum ve geçen hafta sonunu düşünmeye başlıyorum.

Cuma gecesi Piper için endişelenmekten uykularım kaçtı. Ben biliyorum

Sarhoştur ve erkeklerle sorunları var gibi görünüyordu, ama onu sadece bana yardım etmeye çalışan zavallı valeye vurmaya iten şey neydi? Sanki bir rüyada kaybolmuş ya da bir kabusu yaşıyor gibiydi.

Ertesi gün onu kontrol etmek için Skylar'ı aradığımda, şehir evindeki akşam yemeğine davet edildim. Piper'ın çalışacağı için katılamayacağı bir akşam yemeği. Griffin ve Skylar, makarna bile pişiremeyen bir bekâra acıdıkları için beni sık sık ağırlarlardı.

Doğru. Kendimi cezalandırıcı hızımda ve o gecenin anısında kaybediyorum.

"Ona vurduğuna inanamıyorum!" Skylar söyledi. "Bu sabah bana bu konuda hiçbir şey söylemedi. Koşu için erken çıktı ve sonra da restorandaki vardiyasına gitti."

"Ne oldu bilmiyorum. Bir dakika önce

Ayakları ağrıyan, sarhoş bir Piper'ı kollarımda gevşek bir şekilde taşıırken, bir sonraki adımda etrafta çırpınıyor, onu taşımama yardım ettiğinde bize körlemesine vuruyordu."

Çatalımı yere bıraktım ve anlamlı anlamlı Skylar'a baktım. Bunu bilip bilmediğinden emin değildim.

ve Piper'ın güvenine ihanet etmek niyetinde değildim, ama ona neler olduğunu anlamak istedim.

"Piper'a bir şey oldu mu? Bilirsin, erkeklerin yanında böyle olması için?"

"Yani, ona zarar veren oldu mu?" Skylar kendi sorusunu düşünerek beni inceledi. "Um. . . . Sanmıyorum. Daha önce erkeklerle pek ilgilenmemişti. Aslında, Baylor ve ben seninle olan ilişkisini görene kadar onun eşcinsel olduğunu düşünüyorduk."

"Benimle olduğu gibi mi?" Masumca sordum.

Griffin güldü ve tabağıma sulu bir hamburger koyarken sohbeta katıldı. "Hadi ama Dix, kız aşık olmuş. Kendisine itiraf etmese bile, geri kalanımız için oldukça açık."

Bu onaylama karşısında gülümsedim. O kadarını tahmin etmiştim ama bunu onlardan duymak, lanet olası bir goril gibi göğsümü yumruklamak istememe neden oldu.

"Yine de erkeklerden hoşlanmıyor olmak geçen gece olanları tam olarak açıklamıyor," dedim.

"Bilmiyorum." Skylar su bardağımlı doldurmak için ayağa kalktı. "İlk yılında yurtdışında geçirdiği o dönemden sonra çok değişti. Sanırım o zaman bir şey olmuş olabilir, ama bize söyleyeceğini düşünürdünüz. Biz gerçekten yakındı. Farklı bir insan olarak geri döndü ama biz onu değiştirenin bu deneyim olduğunu düşündük."

"Nasıl farklı?" Ben sordum.

"Geri döndüğünde tek yapmak istediği seyahat parası kazanmak için restoranda çalışıyordu. Maddox'a yardım etmeyi bıraktı ve tüm zamanını Charlie ile ya da Mitchell'in yanında geçirdi. Tiyatro eğitimini bile bıraktı. Ondan önce oyunculukla ilgileniyordu, bir sanat okulunda burs kazanmak istiyordu. Ama buraya geldikten sonra tek bir prodüksiyon için bile seçmelere katılmadı. Mezun olduktan sonra seyahat etme planlarına kafayı takmıştı."

"Eskiden oyunculuk mu yapardı?" Piper'ın Charlie'nin annesinin eskiden oyuncu olduğunu söylediğini hatırladım. Bunun oyunculuga sırt çevirmesiyle bir ilgisi var mıydı?

Skylar'ın yüzü gururla aydınlandı. "Evet. O da çok iyiydi. Küçüklüğümüzden beri sürekli giyinir ve bizim için monologlar yapardı. Daha ikinci sınıftayken Anne Frank rolünde başrolü kaptığını hatırlıyorum. Gerçekten yetenekliydi. Baylor

ve ona tüm bu yeteneğini boşa harcadığını söyleyip durdum. dünyayı gezmek gibi boş bir hayalin peşinden gitti. İnanılmaz yerlere gideceğini biliyorduk ama onu oraya götürecek şeyin oyunculuk olacağını düşünmüştük hep. Yani, o

Restoranda asgari ücretten biraz daha fazla kazanıyordu, peki gitmeye nasıl gücü yetecekti? Biz

Annem ve babam, üniversite fonunu seyahat için kullanmasına izin vereceklerini söylediklerinde şok oldular.

Onlar her zaman

çocuklarının üniversiteye gitmesi konusunda Ama yine de yıllarca biriktirdikleri parayla ona tam yetki verdiler."

"Skylar, seyahat tutkusuna sahip olmak bir şeydir." dedi. "Ama geri döndüğünde eskisinden tamamen farklı bir insan olması size de garip gelmiyor mu? gitti mi?"

"Bunu kendin söyledin Mason. Daha önce onun hakkında konuştuğumuzda, denizaşırı ülkelerde hayatın farklı olduğunu söylemiştin. İnsanlar farklıdır. Bence o sadece kendini bulacağı yeri buldu. buraya olduğundan daha çok uyum sağladığını düşündük. O her zaman bir gezgin, bir çingeneydi, ama biz bunun onun yaratıcı sürecinin bir parçası olduğunu düşündük." Skylar birasından bir yudum aldı.

reddedildi, yarıştan sadece iki gün önce. O üfledi sinirli bir nefes verdi. "Bilmiyorum. Belki de kısmen benim hatamdı. O sırada ben de üniversitedeydim ve restoran işletmeciliği diplomamı almak için şehre gidip geliyordum. Bu beni tüketti ve ders çalışmadığım zamanlarda parti yapıyordum. Sanırım onu kurumaya bıraktım."

Griffin onun elini tuttu. "Bu senin hatan değildi Sky. İnsanlar büyür ve değişir ve bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yoktur."

Kilometreler geçtikçe Griffin'in sözlerini düşünüyorum. İnsanlar Değişmek. Ben değiştim. Üniversitedeyken, Piper'ın hala olduğumu düşündüğü o ukala futbol oyuncusuydum, onu kaldıran her kadınla yatardım.

Benim için etek. Büyük, anıtsal, tamamen düşünülemez ve hayatımı değiştiren bir şey beni yolumu değiştirdim. Hailey'i aldı. Piper'ın yurtdışında geçirdiği dönemin onu değiştirmiş olabileceği konusunda Skylar'a katılsam da, bundan daha fazlası olduğunu hissediyorum. Charlie'nin hikayesinde bana anlattığından daha fazlası olup olmadığını merak ediyorum. Ya Piper da annesinin sarhoş arkadaşları tarafından istismar edildiyse?

Başka bir adamın ellerini düşününce midem bulanıyor. onu ihlal etmek. Daha hızlı koşup ona yetişmeye çalışıyorum. Her adımda onu koruyacağıma yemin ediyorum. Her nefes alışımında, onu güvende tutacağıma söz veriyorum. Her ter damlasında, New York'ta kalmasının sebebi olacağıma yemin ediyorum.

Üç saat civarında onu fark ettim. Birçok koşucu kümesi ve sonsuz yarışmacı denizi arasında bile onu buluyorum. Arkadan nasıl görüldüğünü biliyor olmalıyım.

Geçen ay spor salonunda yeterince, onu inandırdığımdan çok daha fazla. Onun kışını nerede olsa tanırım.

Piper'a çok benzer bir şekilde, tek başına, sürüden uzakta ve bir tarafa doğru koşuyor. Ona yetişmemek için hızımı yavaşlatıyorum, Her adımında sergilediği akıcı zarafete hayranlıkla bakarken onu arkadan izliyorum. Dar koşu pantolonu her yerini sarıyor.

Kalçalarının ve poposunun ağırbaşlı kıvrımı. Açık yeşil atleti, kürek kemikleri arasında daha da belirginleşen bir ter çizgisini ortaya çıkarıyor.

Trick'in cezalandırıcı antrenmanları sayesinde tanımlanmış. İki renkli at kuyruğu aşağı yukarı sallanıyor, saçlarının başıboş tutamları bir Gömleğiyle uyumlu bir saç bandı. Muhteşem bir kadın. Onun çekici kalıbından heykeller yapılmalı. Eğer vücudum neredeyse Kırılma noktası, eminim ki onu gördüğümde koşu şortumu yırtıyor olurum.

Şimdi yarışın neredeyse bittiğini fark ediyorum. Koşu saatime göre bir milden biraz daha fazla kaldı.

tamamen göz ardı edildi. Rakipler geride kalırken, bırakırken ve kramp girerken, benim için zaman akıp gitti, düşünceler

Piper'ın her adımımı beslemesi. Onu düşünerek bir maraton koşabiliyorsam, yanımda onunla neler yapabileceğimi ancak hayal edebilirim.

yan.

Yanına geliyorum ve bir süre onu izliyorum, göz ucuyla onu izliyorum. Sonunda burada olduğumu fark eder gibi oldu. Terli yüzünde sinsi bir gülümseme beliriyor. Kulağından bir kulaklık çıkardı. "Zamanı gelmişti," diyor.

Neredeyse yirmi altı mil koştuktan sonra ne kadar gülebilirim o kadar gülüyorum. "Zamanı geldi mi? Bahsi ben kazanacağım, biliyorsun." Ciğerlerim

Kelimelerime ayak uydurmaya çalışırken yanıyor ve hala ihtiyacım olan oksijeni alıyorum.

"Oyun devam ediyor, *Dix*." Önüme geçerek uzaklaşıyor.

"Hiç sanmıyorum, *Prenses*." Tüm enerjimi toplayıp koşarak yanından geçiyorum ve maraton tempoma geri dönmeden önce aramızda büyük bir boşluk bırakıyorum.

onu etkilemeye çalışmak.

Her elli ya da daha fazla adımda bir, bana yetişmediğinden emin olmak için omzumun üzerinden bakıyorum. Şimdiye kadar arayı çok fazla kapatmadı. Ama kendi bacaklarımı kesip kesmediğimi, son enerji rezervlerimi çok erken kullanıp beni aptal yerine koyup bitiş çizgisinde önümde koşmasına izin verip vermediğimi merak ediyorum.

Nefesime konsantre oluyorum ve kendime sadece bir milim daha kaldığını hatırlatıyorum. Adımı tarih kitaplarına yazdırmak için bir mil. futboldan başka bir şey için. Uğruna maraton koştuğum tek kadınla randevuyu garantilemek için bir mil.

Bir. Daha fazla. Mile.

Piper'ın pozisyonunu görmek için tekrar dönüyorum ama orada değil. O taraftan geçip geçmediğini görmek için diğer omzumun üzerinden bakıyorum ama orada da yok. Vücudumu daha verimli bir şekilde döndürebilmek için hızımı yavaşlatıyorum. İşte o zaman onu gördüm. Ve yirmi beşten fazla yorucu kilometreler, koşmayı bırakıyorum. Zafere bir mil kala, yarışı benden önce çizgiyi geçecek binlerce kişiye bırakıyorum.

Duruyorum, çünkü yüz metre geride Piper yerde oturuyor, yarış görevlileri aceleyle yanına gelirken alt bacakları kan içinde. Çılgılık atan kaslarımı görmezden gelerek ona doğru koşuyorum.

oksijensiz ciğerler. Bu kızı koruma içgüdüm, fizyolojik nefes alma ihtiyacımın önüne geçiyor. Kızın önünde durduğumda dizlerindeki kesiklere ve ellerindeki çakıl taşlarıyla kazınmış sıyrıklara bakıyorum. Beyaz koşu ayakkabılarının rengini bozmak için damlayan kanı görünce nefesim kesiliyor.

Ama gözlerini bulduğumda, yaraları için endişelenmediğini görünce şaşırıyorum. Gözleri kalabalığın üzerinde geziniyor, Vücudu titremeye başlarken çılgınca tarıyor. Bunu görmüştüm. Daha önce bak. Panik atak geçiriyor. Geçen geceki bakışının aynısı. Ona yardım etmenin bir yolunu bulmak için beynimi yokluyorum.

"İyi misiniz hanımefendi?" Sağlık görevlilerinin ve çevredekilerin ona yardım etmek için etrafına toplandığını duyuyorum.

Etrafını saran insanların saldırısı karşısında daha da paniğe kapılır. Onu.

Ellerimi iki yana açarak insanları uzaklaştırmaya çalışıyorum. Ondan uzak dur. "Lütfen, geri çekilin. Klostrofobisi var." Birinin uzattığı bir şişe suyu kapıyorum ve kenara ittiğim sağlık görevlilerinden bir rulo gazlı bez alıyorum. Ona ulaşmaya çalışıyorlar ama onları engelliyorum.

"Yardım etmek istiyorsanız geri çekilin dedim."

"Piper." Dizlerimin üzerine çöküyorum, onunla yumuşak bir şekilde konuşurken çakıl taşları dizlerime sürtünüyor. "Piper, sorun yok. Sana yardım edeceğim." Kesiklerini temizlemek için üzerine su dökerken yaralarını değerlendiriyorum. O kadar da kötü görünmüyor, kanaması durmuş birkaç sıyrık. Kalabalığı perişan bir şekilde incelemeye devam ediyor ve ben de neden bu kadar korktuğunu anlamaya çalışmak için bakışlarını takip ediyorum. O dışarıda mı?

Charlie'nin babası mı? Ya da daha kötüsü, ona zarar veren bir pislik mi?

Onu buradan götürmeliyim. Bu insanlardan uzakta. Ve ben Onu bu durumdan kurtarmak için yapmam gereken şeyin onu tekrar ayağa kaldırmak ve koşturmak olduğunu çabucak anladım. Geçtiğimiz ay Piper hakkında öğrendiğim bir şey varsa o da bir şeyleri kapatmak için koştugu. Zihnini boşaltmak için. Şeytanlarından kaçmak için.

Seyircileri uzak tutmak için çok çalışmam gerekiyor, sağlık görevlilerini gözlerimle uyardım ve hatta onlara EMT eğitimi aldığım konusunda yalan söyledim. Sonunda bana inandılar ve daha da geri çekildiler. Görünüşe göre çok fazla futbol izlemiyorlar, bu da şu ana kadar minnettar olmayacağım bir durum.

Yanımdaki kaldırımda güneşin sert ışınlarını yansıtan bir şey gözüme çarpıyor. Uzanıp Piper'ın deri ceketini aldım.

parmağımı siyah gülün karmaşık kıvrımlarında gezdiriyorum. Onu gördüğüme bile şükrederek hızla koşu şortumun fermuarlı küçük cebine sokuyorum. Ne anlama geldiğini bilmiyorum ama onun için önemli olduğunu biliyorum. En değerli şeyi bile olabilir.

Geçen gece yardım gecesinde taktığında aklıma bir şey geldi. Bir an için bu saniyeden önce bileğinden hiç çıkarılıp çıkarılmadığını merak ediyorum.

Piper'ın Hayalleri

Çıplak ve sadece deri bileklik takıyor olmak, ona yardım etme arayışımı engelliyor. Yoldan çıkmış düşüncelerimi azarlıyor, yalnızca elimdeki göreve odaklanmaya çalışıyorum - bu güzel, kırık kızı düzeltmeye.

"Piper, bana bak." Ellerimle yüzünü kavıyorum ve onu göz teması kurmaya zorluyorum. "Benim. Sadece sen ve ben, tatlım. Bunu başarabiliriz. Önümüzde sadece bir mil var ve bunu kitaplara geçireceğiz. Bunun için çok çalıştın. Hadi ama. Bunu başarabilirsin."

Ayağa kalkıyorum, gözlerinin bende kalmasını sağlayarak kendimi onunla kalabalık arasına koyuyorum. Ellerimi ona uzatıp kalkmasına yardım etmesini istiyorum. "Bana bak," diyorum ona. "Sadece bana."

Uzun, derin bir nefes veriyor ve sonra ellerini benimkilere koyarak kalkmasına yardım etmeme izin veriyor. Yüzünü buruşturuyor ama bunun sadece sıyrıklarından kaynaklanmadığını biliyorum. Ben de acı çekiyorum. Kaslarımız

sertleşmeye başladı ve birkaç dakika durduktan sonra yarışı bitirip bitiremeyeceğimizi merak ediyorum.

"Bir mil daha, Piper. Çocuk oyuncağı." Dirseğini tutmama izin veriyor, böylece ayaklarının üzerinde sabit durduğundan emin olabiliyorum. "İstediğin kadar yavaş gideceğiz."

Beni inceliyor, vermek üzere olduğu kararla ilgili kendisiyle savaşıyor. Başını salladı. "Tamam." Düşüğünden beri ondan duyduğum ilk kelime bu. Ve şu anda biliyorum ki, bitirmemiz ne kadar uzun sürerse sürsün, bu bir zafer olacak.

Hızını belirlemesine izin verdim. Beklediğimden daha hızlı yürüyor ve yarışa devam ettiği için onu alkışlayan kalabalığın tezahüratlarını duyuyorum. İki dakika geçmeden hızımızı sabit bir seviyeye çıkardı. Koşu. Bir köşeyi döndüğümüzde ve bitiş çizgisini

Piper'ın nefesini duydum. Yine panikliyor diye endişelenerek bakıyorum ama onun yerine yavaşlamaya tanık olma zevkini yaşıyorum, yüzünde muzaffer bir gülümseme belirdi. Bugün böyle bir şeyle karşılaşacağımı hiç düşünmemiştim.

"Ne oldu?" Ben soruyorum.

Üçüncü dalganın zamanını gösteren yarış saatini işaret ediyor. "Trick haklıydı," diyor gülümsemesi hiç bozulmadan. "Başardı. Düşmeme rağmen süremi on dakika kısalttı."

Sonra yüzünü bana dönüyor ve gerçekten şaşırtıcı bir şey söylerken adımlarımızı değiştirmiyor. "Teşekkür ederim, Mason."

Dudaklarından çıkacağını hiç düşünmediğim minnettarlık sözcüklerini içime çekerken neredeyse yorgun ayaklarıma takılıyordum. Başımı iki yana sallıyorum. "Rica ederim, Penses. Ve yanıyorsun, Trick değildi, sendin. *Sen* yaptın."

Gözlerinin dolduğunu görüyorum. Sevinç gözyaşları. Minnettarlık gözyaşları. Mutluluk gözyaşları. Ama asla düşmelerine izin vermiyor. Çenesini dik tutuyor ve bitiş çizgisine yaklaşmamızı izlemek için arkasını dönmeden önce bana başıyla selam veriyor. Anlık bir karar verdim.

Geri çekilip önce onun geçmesine izin verdiğimi fark etmiyor bile.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

piper

Daha önce bir bitiş çizgisini geçerken hiç bu kadar heyecanlanmamıştım.

Mason mıydı? Korkularımın beni tüketmesine izin vermemek miydi?

Kalabalığın içinde o yüzü gördüğümde, her korkunç kabus

Yaşadığım her şey gözümün önüne geldi. O ana kadar rüyalarımdeki yüzler gerçek değilmiş gibi davranabiliyordum. Hayal gücümün ürünü olduklarını. Ama şimdi eminim ki o yüzler gerçek insanlara ait. O canavarlar gerçekten var. Ve her korku

Eve döndüğümde beri yaşadığım sıkıntılar şimdi doğrulandı. Binlerce koşucu tarafından kamufle edilmiş Boston'da bile onlardan saklanamıyorum.

Ama panik beni daha önce hiç yaşamadığım derinliklere çekerken, Mason önümde belirdi, muhtemelen Boston Maratonu'nu bitirme şansından vazgeçerek, defalarca iyi olduğunu kanıtladığı tek şeyi yaptı. Beni korudu.

Beni kabuslarımdaki adamlardan birinden korudu.

Beni sağlık görevlilerinin istenmeyen ilgisinden korudu. Beni kendi kendimi yok etmekten korudu. Sadece bir kişi beni onun gibi rahatlatılabildi ve o da binlerce kilometre uzakta. Onun yanından ayrılmayı sevmememin nedenlerinden biri de bu.

Onun yanında olmayı sevmeye başlamamın nedenlerinden biri de bu.

Mason yanıma gelip, bana doğru yürüdüğünde sersemlemiştim. yorucu yarıştan sonra sakinleşirken yanımda. "İyi işti,"

diyor, terli ve büyüleyici yüzünü çatlatan bir gülümsemeyle.

Hâlâ heyecan ve adrenalinle doluyken üzerine atlıyorum, Kollarımı onun boynuna dolayarak alışılmadık bir şekilde sarıldım. "Başardık!" Nefes nefese ciyaklıyorum.

"Emin ol öyle yaptık."

İkimiz de terden sıırıslıklam olmuştuk, ağır ağır nefes alıyorduk ve gerçekten de gevşemek için etrafta dolaşıyor olmalıydık. Ama bu kucaklaşma başka hiçbir şeye benzemiyor, içimde kalan rüzgârı dışarı atıyor ve beni istemli hareket edemez hale getiriyor. İri elleri beni kavırıyor, biri belime, diğeri kürek kemiklerimin arasına uzanıyor. Yarışın heyecanından mı yoksa kalabalığın içinde saldırganlarımdan birinin yüzünü görmenin verdiği katıksız korkudan mı bilmiyorum ama Şu anda, beni bırakmasını hiç istemiyorum.

Daha önce hiç bu kadar güvende hissetmemiştim. Binlerce yabancıнын arasında durduğumuzu düşünürsek absürd bir farkındalık. Kollarının Beni sarması, çok daha uzun ve geniş bedenine yapıştırması, aynı anda hem korunduğumu hem de istendiğimi hissettiriyor. Hayır, istendiğini değil, *ihtiyaç duyulduğunu*. Çünkü şu anda beni tutuş şekli, sanki benim ona ihtiyacım olduğu kadar onun da bana ihtiyacı varmış gibi, zaten sahip olmadığı ya da bir çırpıda elde edemeyeceği neye ihtiyacı olabileceğini merak etmeme neden oluyor.

Etrafına bakarken ve daha fazla insanın finışı geçmesini izlerken yarıştan sonra arkamdan geldiğini fark ettim.

Geri çekiliyorum ve kaşlarımı ona doğru çekiyorum. "Kazanmama izin vermek zorunda değildin, biliyorsun. Bana yeterince yardım ettin. Senin acımana da ihtiyacım yok."

"Bay Hyde" hakkında bir şeyler mırıldanarak gülüyor. Sonra başını bana doğru sallayarak, "Kazanmana izin vermedim, Prenses.

Kramp. Hâlâ çok acıyor." Baldırına masaj yapmak için eğildi. Sonra dirseğimden tutup beni kendine çekiyor. "Hadi, yürümeye devam edelim yoksa kaskatı kesileceğiz."

Copley Meydanı'ndan diğer bitiricilerle birlikte, acil yardım görevlileri, masaj istasyonları, buz banyoları ve sonsuz elektrolit içecek ve karbonhidrat masalarının bulunduğu devasa çadırlara doğru yürüyoruz.

Atıştırmalıklar. Meydanın etrafındaki bir patikayı takip ediyoruz, zaten kat ettiğimiz mesafeye neredeyse bir mil daha ekliyoruz, ancak bunu yapmazsak daha sonra pahalıya ödeyeceğimizi biliyorum.

Nefes alışverişim düzene girdikçe ve yükseklerden inmeye başladıkça, etrafımdaki koşucu kalabalığına bakmamak için kendimi zor tutuyorum,

yetkililer ve görgü tanıkları tarafından kaygının tekrar yükseldiğini hissetmeden.

İçgüdüsel olarak, sağ elim beni sakinleştiren tek şeyi aramak için sol bileğimi kavriyor.

Panik başlıyor. Elim kolumun etrafında dolaşıyor, çılgınca küçük deri kayışları arıyor - parmaklarım, beni tanımlayan çiçeğin dış hatlarını akılsızca izlemeye ihtiyaç duyuyor

Ben. Ama orada değil. Düştüğümde bileğimden kopmuş olması gerektiğini fark ettiğimde nabzım anında yükseldi.

Düşmeme neden olan kolumdaki sıyrıklara bakıyorum.

"Aman Tanrım. Hayır, hayır, hayır, hayır." Kendimi kaybedemezdim. O kadar da değil. Düşüncesi bile gözlerimi yaşartıyor ve düşmekle tehdit ediyor. Yarıştaki yorgunluktan mı, yoksa yüzümdeki ifadeden mi bilmiyorum.

ama uzun zamandır ilk kez boğazım düğümleniyor ve

Tam beş yıl önce bu Cumartesi 25 Nisan'dan beri yapmadığım bir şeyi yapabileceğimi hissediyorum-ağlamak.

Düştüğüm yere doğru koşmaya hazır bir şekilde arkamı döndüğümde Mason kolumu tutuyor ve beni usulca dizginliyor.

"Gitmem gerek!" Ondan kurtulmaya çalışarak bağıriyorum.

"Piper." Beni gitmemem için sıkı ama nazik bir şekilde tutuyor. "Sorun yok, bak." Diğer eliyle şortunun küçük cebinin fermuarını açıyor; hani şu kimlik ya da araba anahtarı taşımak için olan. Bilekliğimi çıkarıp bana uzatıyor.

Aradığım şeyin bu olduğunu nereden biliyordu ki? "Ne?

Nasıl?"

"Düştüğünde gevşemiş olmalı." Onu inceliyor. "Aşınma için daha kötü görünmüyor. Dur, senin için tekrar bağlayayım."

Kolumu uzatıyorum, bileğime dikkatlice yerleştirirken onu inceliyorum. Ter saçlarını koyulaştırmış, saçlarını uzatarak

Kaşlarını. Mavi gözleri daha da koyulaşarak gün ortasındaki gökyüzünü yansıtıyor ve küçük şeritleri bağlamak için uğraşırken görevine odaklanıyor. büyük parmaklarıyla deriye dokunuyor. Dokunuşundan kaynaklanan sarhoş edici nabız atışları içimde derinlerde bir şeyleri harekete geçiriyor. Burada duruyorum, koştuktan bitkin düşmüşüm, kalabalığın arasında gördüğüm canavardan korkuyorum, kollarım ve bacaklarım sıyrılmış ve terli tenim acıyor, yine de tek yapabildiğim bana dokunan adamı düşünüyorum.

Gülümsüyor. Acaba o da aynı şeyi mi hissediyor? Başını kaldırıp bakışlarımı tutması şüphelerimi doğruluyor.

Bileziğimi sabitlemeyi bitirdiğinde kolunu ve dizlerini sıyırdı. "Hadi, sakinleşmemizi tamamlayalım ve seni revire götürelim. Sonra Griffin'i ve anneni buluruz."

Onları neredeyse unuttuyordum. Yarış Pazartesi günü olduğu için herkes bütün gününü ayırıp bizi koşarken izleyemedi. Kız kardeşlerimin küçük bebeklerini sadece kısa bir süre için saatlerce uzağa taşımalarını istemedim.

koşarak geçerken bana baktı. Ama annem gelmekte ısrar etti ve yaptığım her seçimde beni desteklediğini bir kez daha teyit etti.

Saatler sonra, yiyecek ve su depolarımızı doldurduktan sonra, New York'a geri dönerken annem ve Griffin'e veda ediyoruz.

Buralı olmayan koşucuların çoğu, eve uzun bir araba yolculuğunun neden olacağı tutukluğu önlemek için geceleme tercih ediyor. Mason bana kendi odamı ayarlayacak kadar cömertti ve hatta dün gece oda servisine bana kocaman bir tabak makarna hazırlattı.

yarıştan önce karbonhidrat yüklemesi yapabileceğini söyledi. Bana katılmayı teklif etmedi. Aslında yarıştan önce benimle hiç iletişime geçmedi. Biz bile geldik

Ayrı ayrı; ben trende, o arabasında.

Yardım gecesindeki davranışından sonra onu korkutup kaçırdığımdan emindim. Ona bıraktığım veda sözlerinden bahsetmiyorum bile. Ama onun

Bugünkü dokunuş bana farklı bir hikaye anlattı. Ve neden benim gibi biriyle zamanını harcamak istediğinden emin değilim.

Mason'a erken yatmak istediğimi söyledim. Ama rahatlayamıyorum ve kaslarım ağrıyor ve yanıyor, bu yüzden gevşemek için yürüyüşe çıkıyorum. Ben çıktığımda güneş şehir merkezindeki yüksek binaların üzerinden batmaya başlamıştı.

Otelden. Metropolitan Boston, New York'a çok benziyor ancak herkes o kadar da aceleci görünmüyor. İnsanlar sessiz ve işportacılarla dolup taşmayan kaldırımlarda yavaşça yürüyor.

Durup bir sokak satıcısından sosisli sandviç alıyorum. Yemek yerken, annemin beni yılda bir kez Broadway dışı küçük prodüksiyonları izlemeye getirdiği Charles Playhouse'un önünden geçiyorum. Yaklaşan gösterilerin afişlerini görmek iştahımı kaçırıyor. Atıyorum yemeğimin kalıntılarını çöp kutusuna atıyor ve kendim için üzülmemeye çalışıyorum. Böylesinin daha iyi olduğunu düşünüyorum. Eğer adım ışıklar altında olsaydı ya da grafiti duvarlarında oyun afişlerinde yer alsaydı, bu beni hedef haline getirebilirdi. Bir kurban. Ve bu bir daha asla olmak istemediğim bir şey.

Odama döndüğümde, birkaç Tylenol ve buz banyosu beni Yorgunluğun kabusları engelleyeceğini umarak uykuya dalacak kadar rahatlamak.

Çok fazla el bana dokunuyor, her biri bir parçamı alıyor. giysilerimi çıkarıyorlar. Onlarla savaşıyorum. Onlarla savaşmak istemiyorum. Yaptıkları şey iyi hissettiriyor. Devasa yatağa uzanıyorum ve daha fazlasını davet ediyorum. Bedenim canlı hissediyor, sanki havada süzülüyormuşum gibi. Odanın etrafındaki sarhoş yüzlere bakıyorum. Farklı şekil ve boyutlardaki çocuklar bağılıyor ve beni alkışlıyorlar. Rastgele bir elimi tutup çıplak göğsüme götürüyorum, parmaklar meme uçlarımı sıkıştırdığında jilet gibi keskin cıvataların doğrudan kasıklarımın gitmesinin tadını çıkarıyorum. Kaya gibi sert penisler

Her biri etimden bir parça koparmak istercesine yüzüme ve bedenime saldırıyor. Uzanıp içlerinden birinin kadifemsi çelik uzunluğunu ovuyorum, hangi yüze ait olduğundan emin değilim. Ereksiyonun ipeksi yumuşaklığı beni büyülerken, baş kısmından küçük bir nem soğanı çıkıyor.

Parmaklar içimde hareket ediyor, ilk yanma içimin ihtiyaç ve arzuyla tutuşmasına neden olan başka bir şeye dönüşüyor. Arada sırada, karnımda ılık ıslaklığın fışkırdığını hissediyorum.

Mutluluk verici ama bir o kadar da öfkeli salıverilme çığlıkları. İçimde zevk birikiyor.

Parmaklar meme uçlarımı çimdikliyor ve klitorisimi ovuyor. Eller sırayla arkamdaki hassas eti yoğuruyor. Kalçalarım yukarı kaldırılıyor ve bacaklarım tamamen açık tutuluyor. Çocuklardan birinin dar duvarlarımı şaftıyla doldururken yüzünü izlerken acı dolu bir zevkle çığlık atıyorum. Birinin elini kenara çekiyorum ve tezahürat yapan kalabalığa yüceltici çığlıklar atana kadar klitorisime yapılan cezalandırıcı saldırıyı devralıyorum. Sonra çocuğun yüzü bir başkasına dönüşüyor. Ve sonra bir başkası. Yüzler birbirine karışıyor ve ben acıdan bitkin düşerek baygınlık geçirmeye başlıyorum.

Zevkten.

Bunu daha fazla yapmak istemiyorum. Çocuklardan birini iterek uzaklaştırmaya çalışıyorum, vücuduma uyguladığım cezalandırıcı adımlara bir mola verdirmem gerekiyor.

Kımıldamıyor.

Ham kanalıma girdiğinde acı içime işliyor. Onu üzerimden atmaya çalışıyorum ama ellerim beni tutuyor. "Hayır!" Çığlık atıyorum. "Bırak beni!" Bağırıyorum ve bacaklarımı tekmeliyorum.

Yüksek bir çatlama sesi odayı doldurur ve başka biri yatağa atlar. "Piper! Piper, uyan!" diye sesleniyor, odadaki diğer seslerden çok daha derin bir ses. Biri yatağımı kavırıyor omuzlarını sallayarak. "Uyan, tatlım."

Kabustan sıyrılıyorum, bulanık gözlerim çılgınca odada az önce burada olan çocukları arıyor. Ama tek bulduğum yarım bir Çıplak Mason, ona tekme atmamı engellemek için beni tutuyordu.

"Piper. Benim, Mason. Bir şeyin yok. Bana bak. Sadece benim. Sadece ben. Artık iyisin."

Ben daha da uyandıkça, beni tutuşunu hafifletiyor. Ben ona saldırmayı bırakıp yatağa yığılana kadar bana tekrar tekrar güven veriyor. Beni kendisinden uzaklaştırıp, arkamdan kucaklayıp, elleriyle sararken içimde hiç mücadele kalmamıştı.

rahatlatıcı bir koruma. "Shhhhhh," fısıltısı beni yatıştırırken Nefesi kulağımda yuvarlanıyor. Elinin kolumda aşağı yukarı yaptığı nazik ritmik hareket göz kapaklarımın ağırlaşmasına neden oluyor, "Bir daha kimsenin seni incitmesine izin vermeyeceğim" dediğini duyduğumda uyku bir kez daha beni altına çekiyor.

*Ye bakalım, Prenses. Ve paranı almaya hazır olduğunda beni ara.
Kazançlar.*

Gözlerimdeki uykuyu silerken Mason'ın yatağın yanına, cennet kokan büyük, kubbeli bir tepsinin hemen yanına bıraktığı nota bakıyorum kahvaltı yemeği. Kırık, parçalanmış kapıdan Odayı birleştirdiğimde, kabusumdan bir süre sonra toplanıp gittiğini görebiliyorum.

Her şey aklıma geldiğinde kalbim hızla çarpıyor. Kabus. Mason kapıyı kırmış ve ben tekrar uyuyana kadar bana sarılmıştı. Şimdi benim hakkımda ne düşündüğünü sadece hayal edebiliyorum. Ama sonra ben uykuya dalarken söylediği sözleri hatırlıyorum.

Bir anlığına dün ne yaptığımı unutarak yataktan kalkmaya çalışıyorum ama çığlık atan kaslarım şiddetle karşı çıkıyor. Sonunda kendimi yataktan yere atana kadar bacaklarımdaki düğümleri ovup yoğuruyorum ve kahvaltının cezbedici kokusunu artık görmezden gelemeyecek hale gelene kadar geriliyorum. Altında ne olduğunu bildiğim için salyalarım akıyor.

gümüş kubbe. Amerikan kahvaltısı. Neredeyse iyi bir barbekü kadar özledim.

İki saat sonra, muavin bana tren istasyonuna kadar eşlik etmesi için ısrar ettikten sonra, New York'a geri dönmek üzere trene biniyorum, bir yandan diğer yana yumuşak hareketler yorgun bedenimi uyutuyor, ben uykuya dalana kadar, hala notunu tutuyor.

İrkilerek uyandım ve rüyamda seslendiğimi duyan biri olup olmadığını anlamak için etrafıma bakındım. Ve sonra çok önemli bir şeyin farkına vardım.

oldu. Bir rüya gördüm. Bir *rüya*, kabus değil. Mason'la birlikteydim ve Skylar'ın düğününde beni koridorda yürütüyordu. Herkes oradaydı, kız kardeşlerim, ailem, arkadaşlarım ve komşularım.

Charlie bile oradaydı. Ama mihraba vardığımızda, gelin ve damadın yanlarında kendi yerlerimizde durmak için yollarımızı ayırmadık.

Gelin ve damat *bizdik*. Bakir bir elbise giyiyordum.

beyaz elbise, treni ilk sıraya kadar uzanıyordu. Mason yardım gecesinde giydiği smokinin içindeydi. Yeminlerimizi okuduk ve

Sonra kiliseden çıkıp koşar adım resepsiyona girdiğimizde herkes bizi alkışladı. Üç katmanlı muhteşem pasta kesildi, soluk mavi jartiyer kemeri takıldı ve

Siyah ve beyaz güllerden oluşan güzel bir buket Charlie tarafından yakalanmak üzere havaya fırlatıldı. İşte o zaman heyecandan çığlık attım, Kendimi uyandırmak.

Skylar'la son zamanlarda yaptığımız düğün planlamasının bir ürünü olduğunu düşünerek bu rüyadan sıyrılıyorum. Ama içinde aklımın bir köşesinde, acaba bilinçaltımın derinliklerinde İstedğim bir şey. Beş yıl boyunca kabus dışında bir şey görmedim. Beş yıl! Ve ilk düzenli rüyamın yıldızı, hâlâ elimde tuttuğum notun yazarından başkası değildi.

Ona bakıyorum. Kim bu adam? Sayısız özverili davranışına rağmen onu kendimden uzaklaştırmaktan başka bir şey yapmadım. Ve sonra

Benim için yaptığı diğer her şey, bileziğimi bulması. Yemin ederim, eğer parlak zırhlı şövalyeler varsa, sanırım bu onu benim yapar. Yani, benim için lanet bir kapıyı kırdı.

Geçmişin beni tanımlamasına izin vermekten yoruldum. Her gün korku içinde yaşamaktan yoruldum. Trendeki adamlara bakıyorum. Elbette *hepsi* kötü değil. Gavin ve Griffin'i düşünüyorum.

Kız kardeşlerimin hayatlarına kattıkları. Playhouse'u ve ışıklı vitrinlerdeki gösteri posterlerini düşünüyorum. İlk kez fark ediyorum ki, eğer kendime bir hayat vermezsem, *onların* bu hayatı elimden almasına izin vermiş oluyorum.

Zaten çok şey aldılar. Beni uzun zaman önce kurban yaptılar. Ama belki de beni kurban olmaya devam etmeye zorlayan tek kişi benim.

Anlık bir karar veriyorum ve mesaj yazmak için telefonumu çıkarıyorum.

Ben: Ben ne istediğimi biliyorum.

Mason: Ne istersen, Prenses. Sen söyle. Bana

Prenses demeyi kesmeni istiyorum.

Boston Maratonu'nda beni yendin ve tüm bulabildiğin bu mu?

Ben: Aslında bir şey daha vardı.

O kadar uzun süre tereddüt ettim ki, bana üç kez daha mesaj atıp ne olduğunu sordu. Kelimeleri çoktan telefonuma yazdım. Sadece daha "Gönder "e basma cesaretini.

Mason: Hala orada mısın?

Daha önce gördüğüm rüyayı düşünüyorum. O gecenin çarpıtılmış bir versiyonu değil de, kalpler ve çiçeklerle dolu gerçek bir rüya gördüğümü hiç hatırlamıyorum. Bu tek umut kırıntısına tutunuyorum ve sıçrama yapıyorum.

Ben: Seninle çıkmak istiyorum.

ON İKİNCİ BÖLÜM

mason

Ara sıra yetmiş sekiz bin kişinin önünde futbol topu fırlatıyorum. Tri-State bölgesindeki ortaokul ve liselerde bir düzine konuşma yaptım. Bazen zengin ve ünlülerin arasına karışıyorum. Ama bu -Piper'ı *randevuya* götürmek için Griffin'in verandasının merdivenlerinden çıkmak- sinirlerimi o kadar gerdi ki mide.

Başka bir şansım olacağından emin değilim. Tek bir şansım var. O kırılğan. Uykusunda onu rahatsız eden korkunç bir olay yüzünden kırılmış. Hem yardım gecesinde hem de maratonda paniğe kapılacak kadar kırılmış.

Yarıştan sonraki kabusundan beri onu görmedim. Bu Gece aynı anda hem inanılmaz hem de korkunçtu. Yanımdaki odadan gelen kan dondurucu çığlıklarını duyduğumda saldırıya uğradığını düşündü. Kapıyı kırmak için iki kez düşünmedim bile. Ve ona ulaştığımda, geçmişinden bir şeyi yeniden yaşadığını görmek beni rahatlattı ama içimi de burktu.

Onu sakinleştirmeyi başardım ve beni şaşırtarak uyuyana kadar onu tutmama bile izin verdi. Orada uzanıp saatlerce onu izledim. Vücudum uyumak için yalvarıyordu, kaslarım bitkin düşmüş ve enerji depolarım tükenmişti ama gözlerimi onun güzel yüzünden ayıramıyordum. İtiraf etmeliyim ki, bilinci yerinde olsaydı bana vermeyeceği özgürlükleri kullandım. Saçlarını bir kenara taradım ve küçük gözlerine dokundum. Sağ kulağının arkasındaki dövme. Başımı saçlarına gömdüm, içime çektim.

Şampuanının çiçekli kokusu. Küçük elini kendi elime aldım ve hayatım pahasına tuttum - kimin eli, onunki mi, benimki mi emin değilim.

Ama sonra ayrıldım. Panik ataklarından sonra ne kadar utandığını biliyorum. Ne kadar kalmak ve onunla kahvaltılık etmek istesem de -bana güvenmesini ve başına gelenler hakkında bana açılmasını ne kadar istesem de- bunun doğru zaman olmadığını biliyordum. Onu biraz yalnız bırakmalıyım. Bu yüzden eşyalarımı topladım ve onu güvende tutması için görevliye bahşış verdim.

Ondan gelen mesajı hatırladığımda kollarımdaki tüyler diken diken oluyor. İsteyebileceği onca şey varken, bir randevu istemişti. Belki de kazanmasına izin verdiğim için kendini kötü hissetmiştir.

Cumartesi gününün tek boş gecem olduğunu söylediğimde tereddüt etti. Başka bir gece gitmem için beni ikna etmeye çalıştı. Ama bu kondisyonun ilk haftası ve bu da bir sürü toplantı ve angajmanı beraberinde getiriyor. Ve ben bu kadını Şimdiye kadar kimseyi istemedim, onu elde etmek için kendimin bir parçasından vazgeçecek değilim. İş yerinde yaptığım her şeyin tek bir amacı var; bir takım oyuncusu, potansiyel bir lider ve birinci sınıf bir çalışan olarak değerimi göstermek. İlk pozisyonu hak eden bir oyun kurucu.

Şimdiden iki kez iptal etti ve kız kardeşlerinin baskı yaptığından şüpheleniyorum. Bunu neden yaptığı ya da buraya nasıl geldiğimiz gerçekten umurumda değil çünkü sadece yirmi günüm var. Yirmi gün. Düğünden önce. Bavullarını toplayıp göçebe hayatına geri dönmesine yirmi gün kala.

Onu kalmaya ikna etmek için yirmi gün.

Zili çalışıyorum ve beklentiyle yan pencereden bakıyorum. Piper mutfaktan geldiğinde kararsızlığını gördüm. O Tereddüt ediyor. Göremediğim biriyle konuşuyor. Hatta başını sallıyor ve odasına giden merdivenlere doğru ilerliyor. Sonra Bir şey arkasını dönmesine neden oldu. O zaman beni küçük pencereden onu izlerken yakaladı.

Gözleri kapanıyor. Uzun bir nefes verdiğini görmeden önce göğsü genişliyor.

Tek şans, diye bağıyor kafam. Bunu mahvetme.

Skylar ortaya çıkıyor, Piper'a telefonunu uzatıyor ve onu bana doğru itiyor. Parke zeminde yavaşça yürürken gözlerim onun üzerinde. Gergin olabilir. Bunu yapmak istemiyor bile olabilir. Ama bu onun kalp durduracak kadar muhteşem görünmesine engel değil. Gerçekten kalbim küt küt atmaya başladı. İçinde

yirmi iki yıldır, bu hiç başıma gelmedi. Giants tarafından seçildiğimde bile.

Aslında bundan çok daha fazlasını atlamış olmalı, Çünkü kendimi güçsüz hissediyorum. Ve bu ufak tefek, olağanüstü yaratığın beni üç yüz kiloluk bir defans oyuncusundan daha kolay dizlerimin üstüne çöktürebileceği düşüncesi aklımı başımdan alıyor.

Kapıyı açıyor ve ben de onu içeri alıyorum. Saçları yumuşak ve dalgalı, sanki sahilde geçirdiği bir günden yeni çıkmış gibi, üzerinde hiç zaman harcamamış gibi sıradan görünüyor ama yine de mükemmel. Zümrüt rengi gözleri, bluzunun zengin rengini yansıtarak onları normalden daha da koyu bir yeşil tonu haline getiriyor. Zevkli makyajı gözlerini vurguluyor ve zaman ayırdığını bildiğim için gülümsüyorum. randevumuz için hazırım.

"Bu da ne?" Elimde tuttuğumu tamamen unuttuğum şeye başını salladı.

Meşhur dilimi ağızma geri soktum ve kolumu uzatarak ona sokağın aşağısındaki çikolata dükkanında hazırlattığım şekerlerden oluşan 'buketi' uzattım. "Uzaktayken Amerikan şekerini özlediğini söylediğini duydum."

"Bana bir buket getirmişsin. Şeker mi?" diyor Eğlence, ağız kontrol edemediği bir sırıtışa dönüşüyor.

"Orijinal olmak ve diğer randevuların gibi çiçek getirmemek istedim."

"Ben kimseyle çıkmam," diyor kaşlarını kaldırarak. "Bu gece hariç," diye hatırlatıyorum ona.

"Ukalalık etme. Ben sadece bahsimizi onurlandırıyorum." Şirret görünmeye çalışıyor, ama ben onun içini görebiliyorum. Bana karşı sanki

doğumda ayrılmış ikizler olsaydık. Kendini olduğundan daha güçlü göstermek için takındığı cephenin arkasını görebiliyorum.

Ona ne oldu da bu hale geldi bilmiyorum. Bildiğim bir şey varsa, o da her gün, her gün

Ülkedeki en büyük, en kaslı, en kaslı adamlar. Ve dünyanın seçkin atletlerinden birkaçının kullandığı bir spor salonum var. Ama bu kız

-Bu kırık, kusurlu, olağanüstü kadın tanıdığım en güçlü insan olabilir.

Garson, "Size ne içireyim hanımefendi?" diye sorar.

Piper menünün arkasına saklanıyor ve onu bizimle görevlinin meraklı gözleri arasına koyuyor. "Burası bir şişe şarap getirip masada açan yerlerden biri mi?" diye fısıldıyor.

Kıkırdıyorum ve fısıldayarak cevap veriyorum: "Burası, eğer isterseniz sizi tuvalete kadar takip edip kışınızı silecek yerlerden biri."

Menü masanın üzerine düşer ve Piper kahkahayı patlatır. Kahkahası şiirsel. Neşelendirici. Bulaşıcı. Ben de başladım. Durmaya çalışıyoruz ama sonra birimiz diğerine bakıyor ve bir kıkırdama krizine giriyoruz. Onu hiç bu kadar güzel görmemiştim. Sanki o olmanın getirdiği tüm stres bir anlığına yok olmuş gibi.

kaldırdı. Gözleri sulanır ve keten peçetesiyle gözlerinin kenarını siler.

Garsonumuz boğazını temizliyor ve bize hala siparişimizi beklediğini hatırlatıyor.

Şarap menüsünü aldım ve Piper'a "Chardonnay iyi olur mu?" diye sordum.

Başını salladı ve ben de siparişi verdim.

Başka bir garson bize sıcak bir somun ekmek getiriyor ve kristal bir sürahiden su bardaklarımızı dolduruyor. Ekmeği kırıp yarısını Piper'ın tabağına koyuyorum. "Beş gün sonra, şimdi nasıl hissediyorsun?"

"Oldukça iyiyim. Daha bu sabah maratondan sonraki ilk koşuma çıktım. Ya sen?"

"Sezon dışı kondisyona Çarşamba günü başladım." İçgüdüsel olarak ağrıyan kalçalarımı ovuyorum. "Sakatlığım yüzünden bana fazla yüklenmediler.

ama muhtemelen yetkilileri etkilemek için kendimi biraz fazla zorladım."

"Sezon dışı kondisyon tam olarak nedir?" Ekmeğinden bir parça koparıp ağzına atıyor.

"Bu dokuz haftalık program, bir önceki sezonda kazandığımız kas ve çevikliği boşa harcamamızı engelliyor. Bu program İlk birkaç hafta güç, kondisyon ve rehabilitasyonla sınırlıydı - ki buna kesinlikle çok ihtiyacım vardı." Açıklamaya devam ediyorum bir parça ekmekle boğulmaya başladığında egzersiz programımızın detayları.

Öksürükler arasında kesik kesik nefesler alıyor, bakıyor dikkat çektiği için utanıyordu. "İyi misin?" Ona su uzattım. "Al, içmeye çalış."

Bardağı itiyor, onun yerine çantasına uzanıp bir su şişesi çıkarıyor. Yanında her zaman bir tane taşıdığını fark ediyorum ve bunun seyahat ederken edindiği bir alışkanlık olup olmadığını merak ediyorum. Yabancı yerlerde suyun kalitesinden asla emin olamazsınız.

Öksürmeyi kesiyor ve ben şişeye başımı sallıyorum. "Su züppesi misin yoksa mikrop fobisi mi?" Şaka yapıyorum.

Omuz silkiyor ve şişenin kapağını kapatarak çantasına geri koyuyor. "Sadece bu markayı seviyorum, hepsi bu." Sandalyesinde rahatsız bir şekilde kayıyor. "Yani, oyun kurucu olmak mı istiyorsun?"

"Herkes öyle değil mi?" Ben soruyorum.

"Hayır, herkes istemiyor" diyor, tedirginliği çok açık. "Neden tüm bu ilgiyi istiyorsun ki?"

Sommelier bize şarap şişemizi getiriyor. Piper büyük bir ilgiyle şişeyi açışını ve benim şarabıma bir tadımlık döküşünü izliyor. cam. "Evet, bu iyi. Teşekkür ederim," diyorum ona bardaklarımızı doldurup şişeyi masaya koyarken.

"Futbolu ilgi çekmek için oynamıyorum, Piper. Futbol oynuyorum çünkü oyunu seviyorum."

Şarabından bir yudum alıyor ve bardağın üstünden bana bakıyor. "Senin için neden bu kadar önemli?"

"Hiç gerçekten tutkuyla bağlı olduğunuz bir şey oldu mu? Sizi özünüze kadar tanımlayan bir şey mi? Hissettiğin bir şey

yapmazsan öleceğini mi düşünüyorsun?"

Piper omuz silkiyor ve gözleri umutsuzca masaya kayıyor, o sırada aklıma onun da böyle bir şeyi olduğu geliyor. Skylar bana büyürken hayatının oyunculuk olduğunu söylemişti. Yine de amaçsızca dünyayı dolaşmak için hayallerinden vazgeçmiş.

Ya da bir şey onu vazgeçmeye zorladı.

"Belki de henüz o şeyi bulamamışsındır, Piper. Daha gençsin. Bunu anlamak için hala çok yığın var. Ben şanslıydım. Beş yaşındayken babam beni küçükler futboluna yazdırdı. Liseye gidene kadar koçum oydu. Bu hep birlikte yaptığımız bir şeydi. Futbol sayesinde birbirimize bağlanmıştık. Sanırım bunu bu kadar çok istememin bir nedeni de bu. Sanırım benimle gurur duyardı."

Gözleri benimkilere kaydı. "Olabilir miydi?"

Başımı sallıyorum. Neredeyse yedi yıl oldu, ama ona "Annemle babam ben küçükken bir araba kazasında öldüler" derken sesim hala titriyor. on altı."

Piper dehşet içinde ağzını kapatarak soluk soluğa kalır. "Aman Tanrım. Bu korkunç bir şey. Çok üzgünüm Mason."

"Size bu kadar yakın birini kaybetmenin hayatınızı nasıl değiştirebileceğini hayal bile edemezsiniz. Ben de onlarla birlikte ölmek istedim. Onların tek çocuğuydum ve yanlarında kalabileceğim bir akrabam yoktu. Bu benim

Depresyondan çıkmama yardım eden futbol koçu. Beni yanına aldı ve üniversiteye gidene kadar onunla yaşamama izin verdi. Tüm öfkemi, tüm saldırganlığımı, tüm kendimden nefretimi futbola geri dönmek."

"Neden kendinden nefret ettin?" diye soruyor, sempatik ya da belki empatik bir şekilde. "Bu senin hatan değildi."

"Benim hatamdı. Arabayı ben kullanıyordum." O anı kafamda milyonuncu kez yeniden yaşıyorum. Zamanın nasıl durduğunu ve saniyelerin nasıl bir ömre dönüştüğünü asla unutmayacağım. "Bir sincaba çarpmamak için direksiyonu yoldan kırdığımda ne düşündüğümü asla anlayamayacağımdan eminim. Lanet olası bir sincap. Birinin evcil hayvanı bile değildi. Ben

Ağaca yandan çarptım, ailemin hayatını lanet olası bir kemirgenle takas ettim."

Hasta görünüyor, solgun yüzünde dehşete düşmüş bir inançsızlık ifadesi var. "Gerçekten ölmek mi istedin?"

Yemin ederim bana sorduğu soru

Pembe, somurtkan dudaklarından çıkan iç gözlemsel bir şey duydum. Gözlerimi ondan ayırmıyorum. Sorduğu soru beynimde bir delik açıyor. Ruhumun içine. O da oradaydı. Ölmek istedi. Bundan eminim. Ve bu beni çok üzüyor.

Başımı sallıyorum, elimi uzatıyorum ve kanıtları görebilmesi için bileğimi yukarı kaldırıyorum. "Evet, yaptım." Derin bir nefes alıyorum ve riske giriyorum. "Kendi ailemi öldürdüm, Piper. Cehenneme gidip geldim. Gördüğün gibi, bana söyleyebileceğin hiçbir şey sizin hakkınızda farklı düşünüyor."

"Sipariş vermeye hazır mısınız, efendim?"

Bir garsonun konuşmayı bölmesi için onca zaman varken.

Piper aniden ayağa kalkar. "Bana bir dakika izin verin. Lütfen benim için sipariş verebilir misiniz?" Banyoya doğru koşarak uzaklaşıyor. Eşyalarını almadığı için biraz rahatladım.

onunla birlikte. Ölmek istemesine neden olan şeyin ne olduğunu merak ederek ve bunu düzeltmek için elimden gelen her şeyi yapmak isteyerek uzaklaşmasını izliyorum.

Siparişimizi verdikten sonra telefonunun masanın üzerinde titreştiğini duyuyorum. Susturmayı unuttuğunu fark ediyorum. Tekrar çaldığında geri dönüp dönmediğini görmek için banyoya doğru bakıyorum. Onu göremeyince, onun için susturmam gerektiğine karar verdim. Ne de olsa burası oldukça lüks bir yer. Ekranında beliren metni gördüğümde ona doğru uzanıyorum.

Charlie: Bunu duymak istemediğini biliyorum ama bugünün sana 22. yaşın kutlu olsun demeden geçmesine izin veremezdim. Seni seviyorum, Pipes.

Telefonu yine kararıyor ve onu alıp doğru okuduğumdan emin olmamak için tüm irademi kullanıyorum. Bugün Piper'ın doğum günü mü?

İptal etmek istemesine şaşmamalı. Muhtemelen yapmak istedi Ailesi ile özel bir şey. Ya öyle ya da ilk randevumuzu böyle önemli bir günde yapmanın baskısını üzerimde hissetmemi istemiyordu. Ama neden Charlie'den duymak istemesin ki? Kavgı mı ediyorlar?

Son dakika ayarlamalarını yapmak için garsonu çağırmadan bir saniye bile geçmesine izin vermiyorum.

Sonra telefonum çaldı. *Cassidy*. Cevap vermekten başka çarem yoktu. Bu konuda beni çok zorluyor. Hailey'nin başına bir şey gelse ve telefona cevap veremeyecek kadar inatçı olduğum için haberim olmasa kendimi asla affetmezdim.

"Ne oldu Cass?" Kaba bir şekilde sordum.

"Sana da iyi akşamlar bebeğim."

Gözlerimi deviriyorum. "Cassidy, bu görüşmenin bir anlamı var mı, yoksa sadece gecemi mahvetmeye mi çalışıyorsun?"

"Tabii ki aramanın bir anlamı var. Hailey'nin bugün benim yardımım olmadan merdivenleri tek başına çıktığını bilmenizi istedim."

"Bu harika Cass, ama eminim bu yarına kadar bekleyebilirdi. Güvenlik kapısını kilitli tutmayı unutmayacaksın, değil mi? Merdivenleri çıkabiliyor olması düşmeyeceği anlamına gelmez."

Telefona doğru ofluyor. "Tanrım, Mason, ben aptal değilim."

Garson yemeğimizle ilgili bir soru sormak için geldi.

Onunla yaptığım kısa konuşmayı dinledikten sonra "Erkeklerle mi çıkıyorsun?" diye sordu.

"Kiminle çıktığım seni hiç ilgilendirmez."

Bir süre sessiz kaldı. "Oh, yani biriyle mi çıkıyorsun? Senin çıkmadığını sanıyordum Mason. Kim bu kız?" Yine sessizlik. "Geçen haftaki kız, değil mi? Pamuk Prenses mi? Oh, Tanrım, bebeğim. Yani, cidden, eğer

Çıkmak istiyorsan, senin için küçük Bayan Garip'ten daha uygun binlerce kız düşünebilirim."

Onun tiradı sırasında, Piper bana katıldı. Oturdu ve telefonunu eline aldı, sanırım ben görüşme yaparken kendi işine bakmaya çalışıyordu. Charlie'nin mesajını okuduğunda verdiği tepki pek hoşuma gitmedi. Sanki aniden rahatsız olmuş gibi sandalyesinde kayıyor. İçini bir hüznün dalgası kaplıyor ve doğum gününde en yakın arkadaşıyla iyi geçinemiyor olması beni mutsuz ediyor.

"Tavsiyelerinle ilgilenmiyorum Cass. Ne yaptığım da seni ilgilendirmez."

Piper, Cassidy'nin adını söylediğimi duyunca gözlerini benimkilere dikeyor. Omuzlarımı silkerek ve eski sevgilimle konuşarak bu randevuyu tamamen mahvetmediğimi umarak, "*Özür dilerim*," diyorum.

"Bu kesinlikle beni ilgilendirir," diye bağılıyor Cassidy telefonda. "Kim bilir kiminle gezip tozmana izin veremem. Onunla nasıl tanıştın? O senin saçma küçük fangirl'lerinden biri mi? Onun hakkında bir şey biliyor musun?"

Sesimi alçaltmaya çalışıyorum ama içimde öfke kabarıyor. Gürültülü fısıltım Piper'a yaymaya çalıştığım sakın ve soğuk dış görünüşe ihanet ediyor. "Sen konuşmayı seven birisin. Dairende lanet olası bir döner kapı var. Tanrı bilir Hailey nelere şahit oluyor. Bu yüzden bana ne zaman ve kiminle çıkıp çıkamayacağımı söylemeye cüret etme."

"Ama-" diye araya bir kelime sokmaya çalışıyor.

"Şimdi kapatıyorum." Sesimi normal bir desibele yükseltiyorum. "Karşımda oturan güzel bir kadın var ve onu gereğinden fazla görmezden gelmeyi reddediyorum." Aramayı sonlandırıp telefonumu yere bırakıyorum ve Piper'ın yanaklarının kızardığını fark ediyorum.

"Öylesin, biliyorsun," diyorum ona. "Çok güzelsin, Piper. Eğer bunu sana daha önce söylemediysem, söylemeliydim. Ve onu aldığım için özür dilerim.

ama ne zaman Hailey ile ilgili olacağını asla bilemem."

"Sorun değil." Elinin tersiyle itiyor ve sanki daha önce hiç iltifat almamış gibi masa örtüsünü karıştırmaya başlıyor. "I

kızınız için her şeyi yapacağınızı anlıyorum."

"Çocukları sever misin, Piper? Maddox'la aranda özel bir bağ olduğunu biliyorum ama seni Aaron ya da Jordan'la hiç görmüyorum. Çocuk sahibi olmamla ilgili bir sorunun yok, değil mi?"

Beyaz çarşafı karıştırırken dikkatle izliyorum, derin düşüncelere daldığını biliyorum ve baba olmamın onun için bir sorun olup olmayacağını merak ediyorum. Sadece yirmi bir yaşında, aslında yirmi iki, ama yine de çocuğu olan bir adamla birlikte olmanın sorumluluğunu almak için çok genç olabilir. Çünkü o haklı, Hailey için her şeyi yaparım. Ve Piper Mitchell'ı ne kadar istesem de, kızımı kabul edemiyorsa, bu onaylanmış bir anlaşma kırıcıdır.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

piper

Kalbim göğüs duvarıma o kadar sert çarpıyor ki Mason'ın duyabileceğinden eminim. Neyse ki garsonumuz, çok garip bir sohbet olacağından emin olduğum konuşmayı yarıda kesiyor ve önümüze, kırmızı-beyaz renklere sahip bir lokantadan geldiğini hayal ettiğim yemekleri bırakıyor. kareli masa örtüleri, pahalı keten masa örtüleri olan birinci sınıf bir restoran değil.

Beklenmedik bir gülümseme yüzümü çatlatıyor. "Beni bu lüks restorana getirdin; tuvalette muhtemelen kışımı silecek görevlileri *olan* bir restorana; ve bana sipariş verdin Barbekü?" Kalın bir Kaiser ekmeğinin üzerindeki Carolina usulü domuz etine bakıp gülüyorum.

"Tanıştığımız o ilk geceyi asla unutmayacağım," diyor. "Senin bir atlet olmanla ilgili tartışmamızı. Eminim hatırlıyorsundur?" Bana göz kırpmıyor ve ben de gözlerimi deviriyorum. "Sen de Ağzının köşesinde barbekü sosu var ve onu silebilmek için neler yapardım anlatamam." Kafamdaki görüntü karşısında sırtıtmamak için kendimi zor tutuyorum. "Muhtemelen beni tekmeleyeceğini biliyordum. Ve şimdi, sonra

Seni böyle boks yaparken görünce, bunu biliyorum. Ama düşündüm ki, bir randevumuz olduğu için, eğer tekrar olursa silmeme izin verecek kadar nazıksınız."

Bu gece ikinci kez yüzümde bir sıcaklık hissediyorum ve yanaklarımın pembeleştiğinden eminim.

ödünç ruj. Bileziğimle gergin bir şekilde oynuyorum ve sonra şarabımı elime alıyorum, dalgın bir şekilde ağızma götürüyorum ve Ne yaptığımı anlamadan önce sıvı dudaklarıma değiyor. Gözlerim irileşiyor ve bardağı hızla yere bırakıp kaşlarımdaki ıslaklığı siliyorum.

"Şarapta bir sorun mu var?" Bir yudum almadan önce kendi şarabını kokluyor.

Başımı sallıyorum. "Hayır. Sanırım Chardonnay'in büyük bir hayranı değilim," diye yalan söylüyorum. *En sevdiğim şaraptır.* "Özür dilerim."

"Sana başka bir şey getireyim. Ne istersiniz?"

"Hiçbir şey, teşekkürler. Sanırım bu harika kokulu sandviçi yemek istiyorum."

Barbekü sosuyla dolu küçük servis kasesini tabağıma doğru itiyor. "Gerçekten doldurmayı unutma," diyor gülümseyerek.

Gülüyorum. "Haklıymışım," diyorum, ellerimden daha büyük bir çörekten sos damlayan et yığınına kavramaya çalışıyorum.

"Sen iflah olmazsın."

"Benim uslanmaz olduğumu kim söyledi?"

"Hiç kimse." Parmağıma biraz sos bulaşıyor ve yalayarak temizliyorum. Olayı dikkatle izleyen Mason'a bakıyorum, sandalyesinde kaydığını gördüğümde genişleyen gözlerini dudaklarıma dikmiş. Ben yapmadım

cinsel bir şey kastetmedim. Gerçekten sadece parmağımı yalıyordum. Ama şu anda bana bakışı, sanki beni canlı canlı yemek istiyor gibi. Ve vücudumun her parçası, atan kalbimi oluşturan hücrelere kadar, tam olarak yapmak istediği şeyin bu olmasından korkuyor.

Ama aynı parçalarım bunun böyle olmamasından da korkuyor.

Ona bakıyorum, parmağımı yalamam gibi basit bir hareketin nasıl olup da onu çıldırtabildiğini merak ediyorum. "Bütün futbolcular birbirine benzer.

İstedğin her şeyi, istediğin zaman elde edebileceğini düşünüyorsun.

Kimseye aldırmadan. Ve hiç değişmiyorsun. Neler olduğunu biliyorum. Kırklı yaşlarında olup da üçüncü eşlerini alan, yanlarında kız arkadaşları olan ve ağır bir saldırı suçlamasıyla yargılandıktan sonra bu suçlamaları uygun bir şekilde düşürülen pek çok ünlü oyuncu duydum. Nedir bu

Ünlü olmak size temel insanlık kurallarını hiçe sayabileceğinizi mi düşünüyor?"

Sözlerimden hemen pişmanlık duydum. Onları korkudan söylediğimi biliyorum.

Bilinmeyenden korkmak. Bu randevunun nelere yol açabileceği korkusu. Belki de geceyi bilerek sabote ediyorum. Niyetinden ya da insanlığından şüphe etmem için bana hiçbir sebep vermedi.

Çatalını bırakıyor ve doğrudan gözlerimin içine bakıyor. "Ben öyle biri değilim, Piper. Charlie'nin annesi gibi değilim, eğer düşündüğün buysa. Dünyanın benim emrimde olduğuna inanmıyorum. Her şeyin bana gümüş tepside sunulmasını beklemiyorum. İstedğim şey için savaşıyorum. Ve şu anda iki şey istiyorum; futbol ve sen."

Nefesim kesiliyor, sözleri beni tamamen hazırlıksız yakalıyor. Cevap vermem için bana zaman tanımadı. "Futbolcuların *oyuncu* oldukları için kötü bir şöhrete sahip olduklarını biliyorum ama ben öyle değilim. Gençken dikkatli olmadığımı kabul ediyorum. Bir hata yaptım. Dikkatsiz davrandım. Ama ben kötü bir insan değilim. Bir şey yaptım mı?

Benim öyle olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Peki ya havaalanında?" diye sordum.

"Havaalanı mı?"

"O kadına telefon numaranı verdiğinde."

"Ha?" Başını eğiyor ve yüzümü inceliyor. "Hangi kadın?" "Çocukla olan.

Sanırım kaybolmuştu ve sen ona yardım ettin.

annesini bulmak için. Sonra da ona telefon numaranı verdin. Bana bunun bir oyuncu olmadığını mı söylüyorsun?"

Yüz hatları çocuksu bir çekicilikle yumuşamadan önce çenesinin güçlü kasları bir gülümsemeyi bastırmaya çalışıyor. "O bir imzaydı, Piper. Telefon numarası değil. Onu sakinleştirmek için futboldan bahsettim. Babasının büyük bir taraftar olduğu ortaya çıktı, bu yüzden annesine ona bir imza vermemin sorun olup olmadığını sordu."

"İmza mı?"

Omuz silkiyor; kaslı bir omzun yavaş ve zarif bir hareketi.

Gözlerimi kapatıyorum ve başımı sallıyorum. "Özür dilerim. Bana söylediğim bazı şeyleri düşününce aslında bana karşı oldukça nazıktın.

Sen. Ama o insanlar gibi olmayacağını nereden biliyorsunuz? Yani, ünlü olmanın daha başındasın. Eğer ünlü olursan o başlangıç pozisyonunu almak? Evinizden her çıktığınızda kadınlar üzerinize atlarsa ne olur? Ne olur?

Onlardan birini istersen ama onlar seni istemediklerine karar verirlerse ne olacak? İstedğini öylece alacak mısın Mason?"

İştahını kaybetmiş gibi görünen, yarısı yenmiş yemek tabağını itiyor. Kalan şarabı bardağına dolduruyor ve uzun bir yudumda içiyor. "Hayır, Piper. İsteddiğimi *almayacağım*.

Ama bunun için savaşılmaya hazırım. İşte bu noktada onlardan farklıyım. -Geçmişindeki adamlar."

"Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun," diye hırslayarak ona ısırtıcı bir bakış attım.

Yüzü asılıyor ve benim pişman olduğum kadar onun da yaptığı yorumdan pişman olduğunu söyleyebiliyorum. "Haklısın, bilmiyorum. Ama istiyorum. Umarım seni daha iyi tanımam için bana bir şans verirsin. Şimdi sandviçini ye yoksa ziyan olacaksın. Bugün olması gerekenden daha fazla koştuğuna bahse girerim. Haksız mıyım? Kaç yaptın, beş mi, altı mı?"

Omuz silkiyorum. "Yedi."

Gülüyor. "Gördün mü, senin hakkında zaten çok şey biliyorum. Maraton iyileşme kurallarına asla uymayacağını biliyordum."

Yemeğin geri kalanında koşmaktan bahsettik. Güvenli bir konu. Ona Amsterdam'da koştuğum maratonlardan ve Geçen sene Berlin'de. Ona Charlie'nin beni lisedeyken nasıl koşmaya başlattığını anlattım. Hatta ona telefonumdaki bazı resimleri gösterdim.

"Bu Charlie olmalı," diyor.

"Bu fotoğraf bacağını kırdıktan bir gün sonra Avusturya'da çekildi. Bir sonraki hafta dağ tırmanışına gitmemiz gerekiyordu ama Açıkçası, yapamadık."

"Bu resimlerde hiç erkek yok," diyor, fotoğraflarıma göz atma cüretini göstererek. "Bu, gerçekten havalı aksanları olan erkeklerle rekabet etmeyeceğim anlamına mı geliyor?"

Başımı salladım. "Ben kimseyle çıkmam, unuttun mu?"

Gülüyor. "Ben de öyle. Bu geceye kadar. Aslında bu, Hailey doğduğundan beri çıktığım ilk randevu."

Çenem inançsızlıkla gevşiyor. "Neredeyse iki yıldır kimseyle çıkmadın mı?"

Kafasında bir şeyler tasarlıyormuş gibi gözleri birbirine çarpıyor. "Teknik olarak iki yıldan biraz fazla. Cassidy'nin hamile olduğu ortaya çıktığından beri değil."

"Bu nasıl mümkün olabilir? Bir erkek tanımıyorum.

... um ... *çıkmadan* bu kadar uzun süre." Yüzümde bir sıcaklık dalgası hissediyorum ve acaba hayatımda başka bir zaman

Bir akşam boyunca pek çok kez kızardım. Olmadığını biliyorum.

Serinlemek için şişemden bir yudum su içiyorum.

"Sana söyledim Piper, ben çoğu erkek gibi değilim. Kendimi yüzde yüz kızıma adadım." Elini kaldırıyor ve inceliyor. "Ve görünüşe göre sol elimi."

Hiç de hanımefendiye yakışmayan bir şekilde, kahkaha atarken ağzımdan su fışkırıyor. Mason telefonumdaki damlacıkları silerken kıkırdıyor. Bana geri vermeden önce resme tekrar bakıyor. "Charlie annesinin tıpatıp aynısı," diyor Mason, resme bakarken. Charlie mavi alçısıyla ve ben koltuk değnekleriyle ona destek olurken bacağını kırdığı kayak pistinin önünde poz veriyoruz. Charlie kızıl saçlı. Uzun, dalgalı saçları bir zamanlar nefret ettiğim ünlü aktrisin karbon kopyası.

"Çocukken annesini filmlerde görürdüm," diyor. "Annesinin görünüşünü çaldığı doğru. Çok çekici."

Charlie'yi daha önce hiç kıskanmamıştım. Evet, o her zaman güzel olandı. Erkeklerin yaltaklandığı kişi. Garip oda arkadaşı yalnız uyurken eve aldıkları uzun boylu, gizemli kızıl saçlı.

Ama şu anda, tüm ilgiyi onun çekmesinden her zaman rahatlamış olmama rağmen, gözlerim yabancı bir his olarak masaya düşüyor

içimden geçiyor. Bu biraz yenilgi gibi hissettiriyor. "Evet. Öyle, değil mi?"

"Evet, tabii ki öyle." Masanın üzerine eğilip elini ağzıma doğru uzatıyor. Parmakları dudaklarımla buluştuğunda geriliyorum. Nabzım hızla atıyor ve nazik dokunuşunu hissettiğimde nefesim kesiliyor.

Başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdiriyor, elini geri çekerek sildiği barbekü sosunu ortaya çıkarıyor. Başparmağını ağzına soktu ve sosu emdi. Neredeyse sandalyemden düşecektim. Sanırım

Bir erkeğin yaptığını gördüğüm en seksi şey bu olmalı. Yine de, erkekleri hiç seksi bulmamışımdır. Şimdiye kadar. Ta ki

Mason. "Ama o senin eline su dökemez, Piper. Sen harikasin, bunu bilmiyor musun?"

Ben ona karşı çıkamadan, hatta kızarmaya bile vakit bulamadan, Şef garson elinde bir şişe şampanya ve içinde mum yanan bir Tiramisu tabağıyla geliyor. Bana gürültülü bir şekilde mutlu yıllar diliyor ve etrafımızdaki birkaç masa, mantarı patlatıp her birimize pahalı bir Brut gibi görünen bir kadeh doldururken alkışlıyor.

Mason'ın önünde, istek üzerine barbekü servisi yapan bu lüks restoranda hasta olabileceğimi hissediyorum. Çantamdan su şişemi çıkarıp uzun bir yudum alıyorum. "Ben ..." Şişeyi karıştırıyorum ve insanların artık izlemediğinden emin olmak için endişeyle etrafıma bakıyorum. Süslü şekerlemeyi kendimden uzaklaştırıyorum. "Ben doğum günümü kutlamam Mason. Sen nereden biliyorsun ki?"

"Kim doğum gününü kutlamaz ki? En azından ellisine gelip inkâr içinde yaşamak isteyene kadar." Gülüyor.

Bir seri katilin inancı ile "Yok," diyorum.

Kaşlarının arasında oluşan kırıksıklığı izliyorum. "Nasıl olur?"

Hamile bir duraksama var ve beni hissedebildiğini hissediyorum. bir cevap için çabalıyorum. Kafamın içinde çarklar dönüyor.

Çabucak ona bir tane ver. Biraz zaman kazanmak için uzun bir nefes üflüyorum. "Öleceğimiz gerçeğini kutlamamız gerektiğini düşünmüyorum. Doğduğumuz andan itibaren ölmeye başladığımızı biliyorsun, değil mi? Kelimenin tam anlamıyla ölmek için doğuyoruz. Hayatta başka hiçbir kesinlik yoktur. Ve her

Kutladığımız doğum günü, ölüme ne kadar yakın olduğumuzu bir kez daha hatırlatıyor."

Ben konuşurken beni inceliyor ve acaba sözlerimin gözlerimden çok daha farklı bir hikaye anlattığını algılayabiliyor mu? Az önce söylediğim tüm o saçmalıklara inanıyor mu? "Yani sen bardağın boş tarafını gören bir kız mısın?"

"Hayır, ben gerçekçiyim," diye espri yapıyorum. "Peki söyle bana, kız kardeşlerimden hangisini öldürmem gerekiyor?"

"İkisi de değil. Bu benim hatam." Başını telefonuma doğru salladı. "Sen banyodayken bir mesaj aldın. Bakmamın yanlış olduğunu biliyorum ama aşağı baktığımda Charlie'nin sana iyi şanslar dilediğini gördüm. Doğum günün kutlu olsun, gecenin bunu fark etmeden geçmesine izin veremezdim. Telefonunu karıştırmadım, Piper. Yemin ederim sadece ekranda yanıp sönen mesajı gördüm. Gerçekten özür dilerim."

Gözleri pişmanlıkla doluyor ve onu affetmem için bana yalvarıyor. Olayı onun bakış açısından görmeye çalışıyorum. Çoğu insanın doğum günlerini kutladığını ve muhtemelen randevumuz için ona baskı yapmak istemediğimi düşündüğünü anlıyorum. Bunu benim için yapmaya çalıştığı asil şeylerden biri olarak not edin.

Hiçbir fikri yok. Son dört yıldır o kadar sarhoş oldum ki neredeyse hastanelik oluyordum. Kutlama yaptığım için değil, unutmaya çalıştığım için. Hayatımın en kötü gününü unut. Bir parçamı kaybetmenin verdiği akıl almaz acıyı unutmak. asla geri alamayacağım. Yaşamayı bıraktığım günü unut.

Gözleri şefkatle doluyor. "Tamam, o zaman doğum günü yok." Eğilip mumu üflüyor ve tatlıdan çıkarıyor. Şampanya kadehimi alıp bana uzatıyor. "O zaman bize. Boston Maratonu'nu tamamlamaya -sadece çok az kişinin elde edebileceği bir başarıya."

Beni kendimden iğrenmenin derinliklerinden çekip çıkarmayı nasıl başardığını tam olarak anlayabilmiş değilim, ama onun bu sözleri karşısında küçük bir gülümsedim ve bardağımı ondan aldım. "Bitirmemi mümkün kıldığın için sana."

Bardakları tokuşturup içiyoruz. Hepsini üç yudumda içiyorum. Mason gülüyor. "Ahhh, demek ikini buldum.

Makul olmayan bir şekilde yüksek fiyatlı bir şampanya." Bana bir tane daha dolduruyor. Kabarcıklı sıvının bardağımda köpürmesini izlerken kendime şunu hatırlatıyorum

Mason'ın yanında en son çok itiğimde ne olduğunu. I sonunda panikleyip valeyı yumrukladım. Kendimi iki kadehle sınırlayacağıma yemin ediyorum - beni gevşetmeye ve Mason'ın düzenlemek için çok uğraştığı gecenin tadını çıkarmama yetecek kadar.

"Gel bakalım." Tiramisu'dan bir çatal dolusu aldı ve bana ikram etti.

"Hiçbir şekilde, hiçbir biçimde doğum günü pastasına benzemeyen bu tatlıyı ziyan etmek yazık olur. Neden bu kadar

Bunu getirmişler, yani hangi salak birinin doğum günü için Tiramisu servis eder? Bu belli ki '*maratonu bitirdim*' pastası."

Gülüyorum ve ısırığı alıyorum, onun davetkâr bakışlarını tutuyorum. Bir insanın diğeri beslemesini bu kadar samimi kılan şeyin ne olduğundan emin değilim. Anneler çocuklarını her zaman besler. Peki o zaman neden çatalı ağızımdan yavaşça çektiğinde ağızımdan varlığımın merkezine kadar bir şok dalgası hissediyorum?

Şampanyamdan bir yudum alıyorum ve tutarlı bir cümle kurmaya çalışıyorum. "Aslında, 'beni yukarı kaldır' demek."

"Uh, ne?" Mavi gömleğinin üst düğmesini gevşetiyor ve anlıyorum ki o da en az benim kadar kek ısırığımdan dolayı telaşlanmış.

"Altı ay İtalya'da yaşadım," diye açıklıyorum. "Tiramisu 'beni kaldır' ya da 'beni yukarı kaldır' anlamına gelir. Yani, görüyorsunuz, çok uygun. Kelimenin tam anlamıyla beni yarışta kaldırdınız ve devam etmem için beni zorladınız. Bunun için sana gerçekten teşekkür edebilecek miyim bilmiyorum." Bilekliğimle oynuyorum, bileğimdeki tılsımı döndürerek. "Aslına bakarsanız, yarıştan çok daha fazlası için size teşekkür etmem gerekiyor. Üzgünüm. Bunu söylemem çok uzun sürdü ama benim için yaptığınız her şeyi gerçekten takdir ediyorum."

Karnını doyurup bana bir ısırık daha verirken yüzü aydınlanıyor. "İnan bana, Piper. Benim için bir zevkti."

Birisi bardağa bir kaşık vuruyor ve dikkatimiz yanımızdaki masada. Bir adamın hukuk fakóltesinden mezun olan ođlu için kadeh kaldırmasını izliyoruz. Baba ve oğul arasındaki değiş tokuşa özlemle tanıklık eden Mason'a takılıyor gözlerim. Birlikte tezahürat yapıyoruz. diğer müşterilerle birlikte kadehlerimizi kaldırıyoruz.

Alkışlar kesilince masaya uzandım ve Mason'ın koluna sempatik bir el koyarak dokunuşlarımızdan beklediğim elektriklenmenin tadını çıkarıyorum. "Ailen için çok üzgünüm. Bunun senin için ne kadar korkunç olduğunu tahmin edebiliyorum. Eminim bu kadar çok şey başardığın için seninle gurur duyuyorlardır."

Başını sallıyor, gözlerini hâlâ üzerinde duran elimden ayırmıyor. Elimi diğer eliyle kapatıyor ve kolunun üzerinde tutuyor. "Teşekkür ederim. Bununla yaşamayı öğrendim. Bu benim kim olduğumun bir parçası. Ama beni tanımlamasına izin vermeyeceğim." Gözleri benimkileri yakalıyor, sanki en derin, en karanlık sırlarımı biliyormuş gibi zihnimin en ücra köşelerini yakıyor. Başparmağı parmak eklemlerimi okşuyor ve içime rahatlatıcı bir sıcaklık gönderiyor. "İyi insanların başına kötü şeyler gelir, Piper. Sadece geçmişimizin geleceğimizi belirlemesine izin veremeyiz."

Elimi geri çekiyorum ve hemen bırakıyor, bana gülümsüyor, sanki bastırılmaktan korktuğumu hissetmiş gibi. İçkisini eline alıyor ve kenarını benimkine değdiriyor. "Peki, gelecek Cumartesi seni nereye götürüyorum, Piper?"

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

mason

Jarod siparişlerimizi teslim ediyor, masadaki konuşmaları kesiyor. ve bu bana dün geceyi hatırlattı. Garsonun zamanlaması boktandı. Piper'dan ikinci bir randevu için hiç cevap alamadım. Sonra onu eve götürüp merdivenlerden yukarı çıkardığımda, bu iki yüz-Yirmi kiloluk oyun kurucu reddedilmekten korktuğu için soruyu tekrarlamaktan çekiniyordu.

Onu öpmeye çalışmadım. Şansımı zorlamayacaktım. Yaptığım onca hatadan sonra beni terk etmediği için minnettardım. Görünüşe göre ayağımı birden fazla kez ağzıma sokmuşum. Hazır değildi. Ama kafasının karışık olduğu belliydi. Verandada dururken sürekli dudaklarıma bakıyordu. beni öpüyordu. O anda yapmak istediğim başka bir şey yoktu. Bu çekim o kadar güçlüydü ki kendimi fiziksel olarak dizginlemek zorunda kaldım.

arkamdaki korkuluğu tutuyordu. Dudakları çok yumuşak ve belli belirsiz büzgülüydü. Tek kelimeyle mükemmeldi. Ve daha önce üzerlerindeki barbekü sosunu silerken onlara dokunduğumdan beri, tam olarak neyi kaçırdığımı biliyordum.

Umarım bir şansım daha olur.

Ama Jarod'u yemek servisi yaparken izlerken gözlerinin Piper'dan hiç ayrılmadığını fark ediyorum. Onu istiyor. Ya ona biriyle çıkma kapısını açtıysam ve o da bu fırsatı değerlendirecekse?

Ona ne kadar para verdin? Neden bugün *burada* brunch yapmak zorundaydık ki? Neden Maple Creek ya da Long Island'da değil?

"Selam Piper," diyor Jarod, omletini onun önüne koyarken. "Daha sonra çalışacak mısın?"

Başını sallıyor. "Hayır. Yarına kadar olmaz."

Yüzü hayal kırıklığı içinde düşer. "Oh, peki, ben de. Sanırım sonra görüşürüz."

"Evet, sanırım öyle," diyor ona gülümseyerek.

Gülümsüyor. Piper Mitchell için nadir bir durum. Neden ona gülümsüyor? Ben bunu düşünürken o bana bakıyor ve beni bakarken yakalıyor. Onun gülümseme büyüyor. Ve tıpkı Grinch gibi, kalbim genişliyor ve neredeyse göğsümde patlıyor. Kısa bir an için yüzüne gülümsemeyi yerleştirenin ben olabileceğimi düşünüyorum. Belki de o Randevumuzdan sonra keyfi yerinde mi? Bugün rahatlamış görünüyor. Kaygısız. Mutlu diyebilirim.

Hâlâ masamızla yakından ilgilenen Jarod'a bakıyorum. Muhtemelen sahipleri ve menajerinin hepsi Katılım. Ona düşünmesi için bir gün vereceğim. Sonra onu yarın spor salonunda yakalarım. İşe gelmeden önce. Dövmeli çocuk ona çıkma teklif edip kızıma sarkmadan önce. Çünkü ben onu tam olarak böyle görüyorum. *Benimkini.* Bu düşünceye katlanamam. başka birinin onunla birlikte olmasını. Ona dokunmak. Ama içten içe, geçmişinde tam olarak böyle olduğunu biliyorum. Ve iyi bir şekilde değil.

İştahımı kaybetmeye başladım.

"Dün gece nasıl geçti?" Griffin oturduğu yerden bana dirsek attı Benimkinin yanında, kimsenin duyamayacağı şekilde fısıldayarak. "Tahmin etmem gerekirse, oldukça iyi. Piper'ın iyi bir ruh halinde uyandığını hiç görmemiştim.

Bu kadın sabah insanı değil."

"Gerçekten mi?" Bir gülümseme yüzümü yarmakla tehdit ederken önceki düşüncelerim yok olup gidiyor.

"Evet, sana söylüyorum kız bulutların üzerinde yürüyordu. Bize kahve bile yaptı. Bu bir ilk. Her ne yapıyorsan, yapmaya devam et."

"Bir şey söyledi mi?" Tereddütle sordum. "Neyiz biz, lisede mi?" Gülüyor.

"Bu kadar komik olan ne?" diye soruyor Skylar masanın öbür ucundan.

"Yok bir şey," diye yanıtlıyor Griffin. "Sadece arkadaşımın ne kadar iyi bir ruh hali içinde olduğunu fark ettim."

Bütün gözler bana dönüyor. Sonra teker teker masanın karşısındaki Piper'a bakıyorlar, o da hemen kızarıp bozariyor ve hafifçe kederli görünüyor.

Dikkat.

"Bu harika havadan olmalı," diyor babası. "Öyle olmalı," diye ekliyor Skylar, bana göz kırparak.

Piper ona pis bir bakış atıyor. Sanırım masanın altına tekme atmış olmalı, çünkü Skylar yüksek sesle "Ne?" diye fısıldıyor.

Masanın etrafına bakıyorum ve geleceğim için tam olarak ne istediğimi görüyorum. Kızımın geleceği için. Mitchell'lar büyük ve mutlu bir aile. Bruce ve Jan beni kendilerinden biri olarak kabul ettiler. Bunun doğru olmasını ne kadar istediğimi bir bilseler. Onlar bir Üç inanılmaz kızı yetiştirerek etkileyici bir iş çıkardınız.

Bruce benim gibi iri bir adam. Bazen çok korkutucu olabiliyor ama onu tanıdığınızda havlamasının ısırmasından çok daha kötü olduğunu fark ediyorsunuz. Yine de, onun yanlış tarafında olmak isteyeceğimden emin değilim.

onunla konuşmak. Gavin ve Griffin'den bunun nasıl olabileceğine dair yeterince şey duydum. İkisi de kızlarını terk ettikten sonra onun güvenini zor yoldan kazanmak zorunda kaldılar.

Jan, gözlerinin muhteşem rengini hem Skylar hem de Piper ile paylaştı ve Hailey'nin üzerine kendi gözleri gibi titriyor

Torunlarım. Kızımın her gün yanımda olamaması beni üzüyor.

Mitchell'lerle birlikte oldukça gerçek ailenin ne olduğunu daha iyi anlıyorum. Belki de Cassidy'yi hep tehdit ettiğim avukatı tutmayı düşünmenin zamanı gelmiştir.

Sanki düşüncelerim onu yoktan var etmiş gibi, Cassidy restoranın ön kapısından içeri girdi, kucağında Hailey Silahlar. Bu bir tesadüf olmalı. Hiçbir şekilde Buraya davet edildi. Gruba, yuvarlak bir deliğe kare bir çivinin sığması kadar uyuyor.

Hailey beni gördüğünde "Baba!" diye bağırıyor.

Gözlerim içgüdüsel olarak tepkisini görmek için Piper'ınkilere gidiyor. Bir anlığına gözleri parlıyor ve yüzü aydınlanıyor. Sonra aynı hızla gözleri hüznünlü bir bakışla masaya düşüyor. Zihnimde Kızımı gördüğüne çok sevindiğine ama onu tutan kadından o kadar da memnun olmadığına kendimi ikna ettim.

Masadan kalkıp küçük kızımı selamlamak için yanına gidiyorum ve onu kucaklamak için kollarıma çekiyorum.

Masadaki herkes Hailey'i selamlıyor, güzel elbisesine ve şık saçlarına yaltaklanıyor. Neredeyse herkes.

Sonunda biri annesini tanıyor. Skylar kibar olmaya çalışarak, "Selam Cassidy," diyor.

"Merhaba," diyor, gözleri masayı inceliyor ve Piper'ı görünce duruyor. Eğer bakışlar öldürebilseydi, Piper öne doğru onun içine düşerdi. yarısı yenmiş peynirli omlet. Cassidy elini kaldırıp gülünç derecede uzun ve manikürlü tırnaklarını Piper'a doğru uzattı. "Sen. Sen şu yardım derneğindeki kızsın." Masanın etrafındaki Baylor ve Skylar'a bakıyor. "Tanıdık geldiğini biliyordum. Sen de *onlardan birisin*, değil mi?" diyor, yüz ifadesi acıyla dolu. "Sen bir Mitchell kardeşsin."

Baylor, "Sanırım resmi olarak tanıştırılmadınız. Cassidy, bu Piper, küçük kız kardeşimiz."

Cassidy homurdanarak, "Piper, Skylar, Baylor... ne kadar da şirinler," diye mırıldanıyor, onlara isim veren ve şu anda yanımızda oturan ebeveynlerine aldırmadan. "Resimdeki sensin."

Piper'ın kafası karışmış görünüyor. "Cassidy bir keresinde bana bir resim göstermişti," diye açıklıyor Baylor. "Benim resmim olduğunu sandı ama ben ona küçük kız kardeşim olduğunu söyledim."

"İlginç." Cassidy'nin gözleri Piper ve Baylor arasında gidip geliyor. "Neredeyse ikiz sayılırsınız." Piper'a sivri bir bakış atıyor. "Tabii Pamuk Prenses ucuzcu kuaförden uzak durabilseydi."

Piper gözlerini deviriyor ve masadan kalkarken onun sözlerinden etkilenmemiş gibi davranıyor. "İzninizle," diyor,

kızgınlık kaşlarını çimdikliyor. "Tanrı vergisi göğüslerimle birlikte on sentlik saçlarımı da tuvalete götürmek zorundayım."

Kızımızın önünde değil ama eski karıma bağlamak isteyerek uzaklaşmasını izliyorum. "Cass, bu kadar yeter. Brunch'ın tadını çıkarmaya çalışıyoruz. Burada olmanın bir anlamı var mı?" diye soruyorum.

"Hailey'e bugün dışarıdan yemek sözü verdim. Görünüşe göre onu buradaki tavuk nugget'lara bağımlı hale getirmişsin."

Kızıma gülümsüyorum. "Mitchell's'i sever misin, tatlı bezelyem? Sen akıllı küçük bir kızsın."

Hailey ellerini çırpıyor. "Mit-tels. Nefis Mit-tels."

Masadakilerin hepsi sevinçle gülüyor. Onu yere bırakıyorum ki orada bulunan herkes tarafından öpücük yağmuruna tutulabilsin. Kızımın ısındığını görmek istediğim tek kişi hariç herkes.

Garson ve Skylar'ın iyi arkadaşı olan Mindy Cassidy'nin paketlenmiş siparişi. Faturayla birlikte ona uzatıyor ve Hailey'i selamlamak için eğiliyor. "Merhaba, Bayan Hailey. Bugün nasılsınız? Güzel elbisenizi beğendim."

"Kakanı yap," diyor Hailey umursamadan, şimdi bezinin içinde zorlanarak.

Mindy gülüyor. "Sana bu konuda yardım etmek isterdim tatlım ama bugün yemek servisi yapıyorum ve patronlarımdan bundan pek hoşlanacağını sanmıyorum."

Cassidy yemek poşetini bana doğru itti. "Ben onu temizlerim." Hailey'i tuvalete götürüyor ve beni yemeğiyle ve uygun bir şekilde hesapla baş başa bırakıyor.

Cüzdanımı açıyorum ve Mindy'ye ödeme yapıyorum. Cassidy bunu yapar mı? Yemin ederim her seferinde faturayı ödemekten kurtulmayı başarıyor."

Gülüyorum. "Kızımı fatura geldiğinde kaka yapması için eğittiğini mi söylüyorsun?"

"Bunu ona hiç yakıştıramadım," diyor. "Ama kimsenin manipölasyon konusunda *bu kadar* iyi olduğunu sanmıyorum."

"Oh, bilmiyorum. Oldukça iyi."

Bana yaptığı tüm manipölasyonları düşünmeye başladığımda, banyoda olduğunu fark ettiğimde tüm vücudum kaskatı kesiliyor. Piper'la birlikte. Bu iyi bir şey olamaz. Çabucak kendimi affettiriyorum. masadan kalkıp koridorda ilerliyorum. Tuvaletlerin olduğu köşeyi dönmeden önce Cassidy'nin sesini duyuyorum ve durup dinliyorum. Onu koridorda köşeye sıkıştırmış olmalı.

"Siz Mitchell kardeşlerin nesi var?" diye soruyor.

"Bunun tam olarak ne anlama gelmesi gerekiyor?" Piper cevaplıyor.

"Hepiniz zengin ve ünlü olanların peşinden gidiyorsunuz. Bizden daha iyi olduğunuzu nereden çıkarıyorsunuz?"

"Öncelikle, ben kimsenin *peşinden gitmiyorum*," diyor Piper. "Ve kız kardeşlerim hakkında hiçbir şey bilmiyorsun, bu yüzden neden çeneni kapatıp

-"Kapa çeneni."

Piper'ın Hailey'nin önünde kendini sansürlemesi beni eğlendirdi ve biraz da etkiledi.

"Anne, kaka," diye hatırlatıyor Hailey ona.

"Bir dakika bebeğim." Bir hareket duyuyorum ve sonra hırıltılı fısıltısını duymak için konsantre olmam gerekiyor. "Birlikte olduğu sendin. Dün gece, değil mi? Gerçekten onun için yeterince iyi olduğunu düşünüyor musun?

Fakir gibi giyiniyorsun. Burnunda o şey var. Öyle ki Son on yılda. Sen çok normalsin. Mason Lawrence'ın istediği herkese sahip olabileceğinin farkındasın, değil mi? Sence neden senin kadar sade birini seçer mi? Tabii onunla yatmıyorsan. Onunla yatıyor musun? Uzun sürmeyecek, biliyorsun. Seni kullanacak. ve seni de diğerleri gibi bir kenara atacak. Kiminle birlikte olması gerektiğini anlayana kadar tüm küçük hayran kızlarını gözden geçirecek. Çocuğunun annesiyle. Hailey'i mutlu etmek için her şeyi yapar. Hailey de annesini ve babasını istiyor. Ve bunu isteyecek yaşa gelir gelmez, ona verecektir. Her seferinde veriyor. O yüzden gidin eğlenin ama sonunda kiminle olacağını bilin."

"Belli ki seninle birlikte olmak isteyecek çünkü sen harika bir annesin," diye tersliyor Piper. "Kızının önünde böyle küfür edip konuşuyorsun; Yılın Annesi Ödülü'nü kazanmalısın.

Ne kadar gurur duyuyor olmalısın. Neye sahip olduğunun farkında bile değilsin, değil mi? Bunun farkında değilsiniz çünkü onu bir hediye olarak görmek yerine, istediğinizi elde etmek için bir araç olarak görüyorsunuz.

Senin için üzülüyorum,

Cassidy. Senin ve acınası hayatın için. Şimdi git ve kızının altına kaçırmasını gerçekten önemseyen bir anneymiş gibi davran."

Değiş tokuşları beni hayrete düşürdü. Cassidy'nin Kabul. Piper'ın açıklaması beni cesaretlendirdi. Çocukların bir hediye olduğunu mu düşünüyor? Belki de aralarında bir bağ kurmak o kadar da zor olmayacaktır. Ama tüm bu bilgileri işlemeyen önce Piper köşeyi dönüp bana çarptı. "Ooof." Düşmesini engellemek için ellerimi kollarına koydum.

Utangaç bir şekilde bana bakıyor. "Uh, bunlardan herhangi birini duydun mu?" diye soruyor.

Ona onaylar bir şekilde başımı sallıyorum. "Hemen hemen hepsi. Seni Cassidy Kasırgası'ndan kurtarmak için geri dönüyordum. Ama görünüşe göre yardımına ihtiyacın yokmuş."

Gözleri pişmanlıkla doluyor. "Çocuğunuzun annesi hakkında o kötü şeyleri söylediğim için özür dilerim. Beni böyle etkilemesine izin vermemeliydim."

"Şaka mı yapıyorsun? Söylediğin her şey doğru." Gözlerinin içine bakıyorum. "Ve *onun* söylediği hiçbir şey doğru değil. Umarım bunu biliyorsundur. I

dün gece sana söyledim, sen yıllardır çıktığım ilk kişiydin. Geçerken bile olsa başka kimse olmadı. Söylediği o şeyleri seni korkutmak için söyledi. Onunla tekrar bir araya gelmemi beklediğini bilmiyordum. Sana söz veriyorum, bu asla olmayacak.

oldu. Hailey doğduğundan beri birlikte olmak istediğim ilk kadın sendin. Birlikte olmak istediğim *tek* kadın sensin."

Rahatladığını hem görüyorum hem de duyuyorum. Gözleri yumuşuyor. Bana inanıyor.

Ellerimin hala onun kollarında olduğunu fark ettim. Tüylerim diken diken oluyor; ince tüyler parmak uçlarıma batıyor. Koridor soğuk değil. Benden kaynaklanıyor olmalı. Dokunuşuma tepki veriyor. Daha da iyisi, ondan uzaklaşmak için hiçbir girişimde bulunmuyor. Şimdi doğru zaman olabilir.

Ona tekrar çıkma teklif etme zamanı. Biz bu bağlantıyı kurarken. Bu ateş
Ondan gelen ve doğrudan kasıklarına, vücudumdaki her kemiğe ve
doğrudan lanet olası kalbime giden.

"Piper-"

"Burada her şey yolunda mı?" Sözüm, kollarının üzerindeki ellerime
küçümseyerek bakan Jarod tarafından kesiliyor.

Aramıza çok fazla mesafe koyarak geri çekiliyor ve ellerim boşluğun
ağırlığıyla yanlarıma düşüyor.

"Her şey yolunda Jarod. Biz de tam
masa." Piper uzaklaşıyor, sanki ne soracağımı biliyormuş da Jarod anı
mahvetmiş gibi omzunun üzerinden bana sempatiyle bakıyor. Bu bakış,
evet diyeceği anlamına mı geliyor?

Jarod işine dönmeden önce bana ters ters baktı. Lanet
garsonlar ve onların kötü zamanlamaları.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

piper

Dün brunch'ta bana tekrar çıkma teklif edecekti. Bunu biliyordum. Bunu hissedebiliyordum; dokunuşunda hissediyordum. Burada yatakta yatarken, parmaklarını hala kolumda hissedebiliyorum. Önce çarpıştığımızda düşmemem için beni tuttu, sonra konuşurken hafifçe tenime dokundu. Tüm odağım tenimin onunkine değen kısımlarındayken söylediklerine konsantre olmak zordu.

Yine de sormadığı için memnunum. Hayır derdim. Sadece birkaç hafta daha buradayım. Ve gittiğimde geri gelmeyeceğim. Onunla tekrar çıkmanın ne anlamı var ki?

Dün gece onunla ilgili bir rüya daha gördüm. Kalabalığın içinde o yüzü, her gece uykumda iblislerle savaşmamı gerektiren o yüzü gördüğümünden beri iyi gecelerimin kötü gecelerimden daha fazla olması bana garip geliyor. Kabuslardan çok rüyalar gördüm. Umutsuzluktan çok umut.

Ama biliyorum ki hayallerim asla gerçekleşemeyecek şeylerin hayalleridir. Bir erkekle asla gerçek bir ilişki yaşayamazdım. Geçmişimin çirkinliği parlak bir geleceğin kırıntılarını yok etmeden asla biriyle birlikte olamadım. Kaderim mühürlendi. Kaderim asla üstesinden gelemeyeceğim bir karanlıkla örtülü.

Elimi uzatıp yanımdaki boş yastığa koyuyorum, hayatımda ilk kez her keşke ve olabilirdi'nin yasını tutuyorum. Ruhumun derinliklerine iniyor, ona verebileceğimi düşündüğüm küçük bir parçamın olup olmadığını görmek için her köşe bucağa bakıyorum.

Dudaklarıma dokunuyorum. Vücudumda yaktığı ateşi ve geçen gün onlara dokunduğunda omurgamdan aşağı gönderdiği ürpertiği hatırlıyorum.

Gece. Hatırladıkça parmaklarım külotumun içinde geziniyor, yıllar boyunca çok az yaptığım ve sadece serbest bırakmak için yaptığım bir şey Gerilim. Daha önce hiç bir erkeği düşünürken kendime dokunmamıştım. Başka birini hayal ederken parmaklarımın klitorisimde dolaşmasına hiç izin vermemiştim. Fantezilerim hiç bu kadar çılgınlaşmamıştı, kendimi onu düşünürken inlerken bulmamıştım.

Islaklığı yayarken kalçalarım istemsizce hareket etmeye başladı. parmaklarımın sert mememin üzerinde yumuşak ve kolay bir şekilde kaymasını sağlıyor. Aklım beni koruduğu, uyuyana kadar kaşıkladığı geceye gidiyor. Saçlarımı taradığını ve dövmemin izini sürdüğünü hayal ediyorum.

dudaklarını üzerine yerleştirmeden önce. Dudaklarının ve ellerinin vücudumda gezindiğini hayal ediyorum, yumuşak, yavaş ve nazikçe, başkalarının hiç yapmadığı gibi

Tamamdır. Onun parmağıymış gibi davranarak bir parmağımı içime sokuyorum. Sanırım uyluklarımın arasında onun adı nefes nefese bir iniltiyle ağızımdan kaçabilir.

sıklaşıyor, karnım sıkışıyor ve şimdiye kadar yaşadığım hiçbir şeye benzemeyen bir orgazmın içine düşüyorum.

Sonra fazla düşünmeden telefonumu elime aldım.

Ben: Dün bana sormak istediğin bir şey var mıydı?

Bana hemen geri mesaj atıyor ve ben de yüzümü acıtacak kadar ani ve beklenmedik bir şekilde kocaman bir gülümsemeye boğuluyorum.

Evet. Sadece sorulmaya hazır olduğundan emin değildim. Ben:

Bugün yeni bir gün.

Mason: Tamam o zaman. Cumartesi günü benimle çıkar mısın?

Ben: Evet.

Telefonumu yere atıp banyoya giriyorum.

Duştan çıktığımda alt katta bir kargaşa duyuyorum. Üzerime bir tişört ve yoga pantolonu geçirip ne olduğuna bakmak için aşağı iniyorum. Tam alt basamaktan inmiştim ki kahkaha sesleri havayı doldurdu. Griffin'in Hailey'i sırtına alıp oturma odasında gezdirdiğini görüyorum.

Kalbim gümbür gümbür atıyor. Hailey'nin olduğu yerde Mason da vardır.

İki saniye içinde görünüşümü gözden geçirdim. Saçlar ıslak. Kıyafetler- rüküş. Makyaj-yok. Çıplak ayaklarımın üzerinde dönüyorum ve beni daha önce en kötü halimle görmüş olduğu gerçeğini düşünmeye fırsat bulamadan üst kata doğru çılgınca bir koşu yapmaya çalışıyorum. O Beni spor salonunda gördü. Binlerce insanın önünde, terli ve kırık bir halde paramparça olmamı izledi. Beni sarhoş ve darmadağın. Peki, şu anda beni böyle görmesi neden umurumda olsun ki?

"Hey, Prenses."

Bu isimden nefret ediyorum. Ona doğru yürüyüp bu ismi boğazına tıkmak istiyorum. Ama her nasılsa, bunu bir aşağılamadan çok bir sevgi ifadesi gibi gösterdi. Söyleyiş tarzından anlıyorum ki kızına hitap ederken kullandığı ses tonuyla.

Yine de prensip olarak itiraz ediyorum. "Bana artık böyle hitap etmeyeceğin konusunda anlaştığımızı sanıyordum."

"Tamam o zaman. Hey, tatlım." Bana göz kırpmıyor.

Gözlerimi deviriyorum. Kelimenin onun dilinden yuvarlanışını sevmeme rağmen onları yuvarlıyorum. Zihnim onun ilk kez kullandım. Sarhoşken ve onun kollarında kabus görürken. Sonra yine otelde beni teselli ederken. Hatırlıyorum. her seferinde tartışılmaz bir netlikle. Bunu söylerken, bazı erkeklerin ve birkaç kadının söylediği gibi küçümseyici değil. Samimi. Kendinden emin. Kendinden emin.

Sıcak hava dalgasını yüzümde ve göğsümde hissediyorum. Kısa bir süre önce sahip olduğum fantezi. Aman Tanrım. O burada mıydı? Ben onu düşünmeye başladığımda o da aynı evde, hatta merdivenlerin hemen aşağısında mıydı?

Skylar mutfaktan çıkıyor, kucağında mutlu bir Aaron taşıyor. Aaron'la birlikte ona bakıyorum. Sanki onları ilk kez bir arada görüyormuş gibi dikkatle bakıyorum. O sırada bebeği neredeyse hiç görmezden geldiğimi fark ediyorum.

Buradaydım. Onun yanında olmamak için bahane üstüne bahane uydurdum. Skylar onu kucağıma almak isteyip istemediğimi sormayı bıraktı. Onunla birlikte ona bakıyorum, Griffin'in yanından geçerken yanağına bir öpücük kondurmasını, heyecanlı sesler çıkaran Hailey'i sallamasını izliyorum. Norman Rockwell tablosu gibi. Bunu istiyorum. Bunu o kadar çok istiyorum ki kalbim acıyor.

Ama içten içe, o şeylere asla sahip olamayacağımı biliyorum. Mutluluğa. İyi olma hissi. Neşe.

Hepsi beş yıl önce ruhumla birlikte öldü. Onları geri getiremem. Charlie onları geri getiremez, Tanrı biliyor ki denedi. Mason'ın onları tekrar hissetmeme yardım edebileceğini düşündüren nedir? Sadece iki kısa haftalar, daha az değil. Önceki mesajımı tekrar düşündüm. Göndermemeliydim. Garip bir durumdaydım. Normal olabileceğimi düşündüğüm orgazm sonrası alternatif bir gerçeklik.

"Güzel," diyor Skylar, Aaron'ı beşiğine yerleştirip başının üzerinde asılı duran dans eden ayıların cep telefonunu açarak. "İkiniz de Burada." Griffin'in yanına gider. "Seninle konuşmamız gerek." Oh, kahretsin.

Bize tuzak kurmaya çalışacak. Gözlerim Mason, yüzündeki ifadeye bakılırsa neden burada olduğunu bilmiyor. Skylar hiçbir zaman karışan biri olmadı. İşgüzar olan Baylor. Herkesin hayatının onun saçma aşk romanlarındaki gibi olmasını ister. Ama Skylar, beni hep yalnız bıraktı. Yine de geldiğini hissedebiliyorum, sanki uzun zamandır içini kemiriyormuş gibi. ve patlayarak dışarı çıkmalı.

İç çekiyorum ve kız kardeşimin beni utandırmasını bekliyorum.

Ancak ağzından çıkanlar beni hiç de kızartmıyor.

"Düğünü erteliyoruz," diyor.

Aralarına bakıyorum. Birbirlerine karşı sevgiden başka bir şey hissetmiyorlar. Son zamanlarda tek konuşabildikleri şey düğünleri. Bu

Doğruyu söylemek gerekirse, mide bulandırıcı. Peki onları bunu yapmaktan alıkoyan ne olabilirdi? "Ne? Neden?" diye sordum.

"Ben hazır değilim. Çok aceleye geldi. Bunu sadece bir kez yapacağım ve mükemmel olmasını istiyorum." Griffin'e yaklaşıyor ve onu sıkıyor. Griffin'in kısa bir bakışını yakalıyorum.

ertelemeyi tamamen kabul etti. "Elbise tasarımcısı

dün aradı. Piper, haftalardır elbiseyle ilgili sorunlarımız olduğunu biliyorsun.

Zamanında bitmeyecek. Bunu seviyorum

elbise. Ve kilise, birkaç ay önce tarihi değiştirdiğimizde, uygun olan tek tarihi seçtik." İç çekiyor. "Perşembe günü evlenmek istemiyorum."

Saçının bir tutamını büküyor. Gergin ve nedenini merak ediyorum.

"Elbise ne zaman hazır olur?" diye sordum. "Eminim Griffin ya da Gavin bazı torpiller yapıp size bir hafta sonu düğünü ayarlayabilir. Kilisede evlenmek zorunda olduğunuzu kim söyledi? Neden burada olmasın?"

Skylar ve Griffin bir bakış daha paylaştıktan sonra dikkatini tekrar bana verdi. "Sakın korkma. Charlie'yle çoktan iletişime geçtim ve onun için sorun olmadığından emin oldum. O onaylıyor, sen de onaylamalısın."

"Charlie'yle irtibata mı geçtin? Bunu neden yaptın? Neyi onaylıyor? Düğünü ne kadar erteliyorsun?" Elim bileğime gidiyor ve bilekliğin ince deri kayışlarıyla oynamaya başlıyorum. Ne zaman Charlie'yi düşünsem ona dokunuyorum.

Ne zaman *bir şey* düşünsem ona dokunuyorum. İçten içe, bunun sadece aptalca bir sembol olduğunu biliyorum. Ama çok daha fazla şey ifade etmeye başladı. Artık sahip olmadığım bir parçamı temsil ediyor. Bir kez daha, Mason'a minnettarım.

yanımda yerde buldum. Onu sadece yedi haftadır tanıyorum ama her fırsatta benimle ilgileniyor gibi görünüyor. Kendimi bir sonraki randevumuzu tekrar gözden geçirirken buluyorum.

Skylar saçını tekrar büküyor. "İki ay."

"İki mi?" İnanamayarak soruyorum, üçüne de bakıyorum ve hiçbirinin bu durumdan benim kadar rahatsız olmadığını görüyorum. "İki mi?" Tekrar soruyorum. Onu yanlış duyduğuma eminim. "Ama elbise neredeyse

Tamamdır. Tek yapması gereken danteli eklemek. Bu nasıl iki ay sürebilir? Eğer kiliseyse, dediğim gibi burada evlenebilirsiniz."

Başını sallar. "Çoktan bitti, Piper. Yeniden planladık

7 Temmuz'a erteledik. Çok fazla iyilik istemek zorunda kaldık, bu yüzden tekrar değiştirmemiz mümkün değil."

Aklıma gelmeyen sebepleri araştırıyorum. Daha erken evlenmeleri için nedenler. Bir tane bulduğumda Mason'a bakıyorum. "Senin futbolun var. Çok meşgul olacaksın. O zamana kadar antrenmana başlaman gerekmiyor mu?"

"Hayır. Temmuz ayını neredeyse boş geçiriyoruz. Temmuz ayı boyunca "30'una kadar eğitim kampına rapor vermeyecektir."

Gözlerim hepsinin arasında gidip geliyor ve kanım kaynamaya başladığında Mason'a odaklanıyorum. "Bunu biliyor muydun? Biliyordun ve bir şey söylemedin mi?"

"Bilmiyordum," diyor Griffin. "O benim en iyi arkadaşım, Piper. Programını neredeyse onun kadar iyi biliyorum. Skylar ve ben yaptık. Geri dönme planlarını sekteye uğrattıysa gerçekten üzgünüm. Denizaşırı. Ama hayatımın geri kalanında bu kadınla birlikte yaşamak zorundayım ve işe ona hayallerindeki düğünü yapmayı reddederek başlamayacağım."

Kafamda hesapladım. Dört ay. Her şey bittiğinde Charlie'den bu kadar uzak kalacağım. Charlie'den. Benim kayam. Benim Mihenk taşı. Akıl sağlığım. Paniklemeye başladım. "Charlie'ye mesaj atmalıyım." Merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum, kız kardeşimin herkese kahvaltı hazırladığını söylemek için seslenmesini duymazdan geliyorum.

Otuz dakikadır mesajlaşıyoruz. Rastgele filmler hakkında mesajlaştık. Sonra rastgele müzik bilgileri. Ve şimdi de rastgele kitap bilgilerine geçtik. Bana öyle geliyor ki. Elimizde çok zaman var.

Charlie ve ben ailemin gönderdiği parayı tamamlamak için ara sıra çalışıyoruz, ama birkaç gün orada birkaç gün burada. Her türlü tuhaf işi yapıyoruz, ama çoğunlukla garsonluk yapıyoruz - ikimizin de hor görürler ve genellikle birilerini yumrukladıkları için kovulurlar. Bizi yakalayan pislik. Hiçbir zaman Mitchell's gibi klas bir yerde olmaz. Genellikle asi müşteriler yüzünden yardımlarını sürdürmekte zorlanan bir batakhane oluyor. Bu yüzden paramızı bütçelemeyi ve sahip olduklarımızdan en iyi şekilde yararlanmayı öğrendik. Bu da birçok şeyden vazgeçmek anlamına geliyor. Özel banyo ve iyi bir gardırop gibi şeyler. Ama istediğimizi, istediğimiz zaman yapmamızı sağlıyor ve önemli olan da bu.

Mason bana Prenses diyor. Onun hayatımın nasıl olduğuna dair tasavvuru ile gerçekler birbirinden çok farklı. Eminim lüks otellerde yaşadığımızı, konsiyerj hizmeti tarafından el pençe divan durduğumuzu düşünüyordur.

Charlie ve ben saçma sapan mesajlaşmaya devam ediyoruz. İkimiz de yapmamız gerektiğini bildiğimiz konuşmadan kaçıyoruz.

Soooooooo...

Parmaklarım duraklıyor. İşte başlıyor.

Ben: Evet

Charlie: 2 ay daha, ha? Ben: Çok

üzgünüm.

Onu bu kadar uzun süre yalnız bıraktığım için kendimi kötü hissediyorum. Sonra aklıma burada olmam için bir neden olmadığı geldi. Düşün neredeyse tamamen Planlanmış. Uçağa atlayıp yarın Charlie'nin yanına dönebilirdim. Temmuz'da New York'a dönebilirdim. Mason'ı düşündüğümde göğsüm ağırlaşmadan hemen önce içimden heyecan akıyor.

Bu farkındalıkla telefonu bırakmak zorundayım. Kız kardeşlerimi bırakabilirim. Annemi ve babamı. Maddox'u bile. Ama çok az tanıdığım Mason'dan ayrılma düşüncesi midemi boş bir kederle sıkıştırıyor. Gözlerimi kapatıyorum ve zihinsel olarak yüzünün sert açılarını izliyorum.

Hayır. Charlie benim önceliğim. Bağlılığımın yattığı yer o. Bir söz verdik, yemin bile ettik. Her zaman ikimizin dünyaya karşı olması gerekiyordu. Ne olursa olsun.

Kalbimin hemen arkasına yerleşen ağrıyı görmezden geliyorum.

Ben: Geri geleceğim. Burada kalmama gerek yok. Yarın gideceğim ve Temmuz'daki düşün için geri döneceğim.

Telefonuma bakıp cevap bekliyorum. Çaldığında ve ekranda Charlie'nin yüzü belirdiğinde irkiliyorum. Cevap vermek için parmağımı ekranda kaydırıyorum.

Daha merhaba bile diyemeden bana bağırmaya başladı. "Böyle bir şey yapmayacaksın, Pipes. Kız kardeşlerinin sana orada ihtiyacı var. Ayrıca, Sydney'e zaten bir biletim var. Bu gece gidiyorum."

Kafamın içinde iki duygu savaşıyor. Rahatlama ve üzüntü.

Bir de suçluluk duygusu var. Geri dönmem için bana yalvarmadığı için duyduğum rahatlamanın suçluluğu. Onun dışında bir yerde olmak isteyen küçük bir parçam için suçluluk. Ve bir erkek yüzünden olduğu için suçluluk duyuyoruz. Asla bir adamın gelmesine izin vermeyeceğimize yemin etmiştik.

Aramızda. Bir erkeğin sinsice hayatımıza girmesine asla izin verme.

Sonra da tüm erkeklerin yaptığı gibi halıyı altımızdan çekip alırlar.

Sonunda hepsi bunu yapar. Bütün ilişkiler biter. Ölüm, boşanma, can sıkıntısı, şiddet.

Hepsinin sonu kötü bitiyor.

Bencilce, bensiz devam edip etmeyeceğini merak ediyorum. Biz hiç bu kadar uzun süre ayrı kalmak. "Avustralya'ya bensiz mi gidiyorsun? Peki ya adı neydi, Donovan? O da seninle mi geliyor?"

"Donovan geçen ayın haberi. Gerçekten uzun süreceğini düşünmedin, değil mi? Hepiniz bundan daha iyisini bilirsiniz. Birkaç haftalık yiyecek ve barınak için iyiydi. Her şey yolunda."

Bu hiç iyi değil. Bunu söylediğinde asla iyi değildir. Onu sol uyluğumdaki doğum lekesinden daha iyi tanıyorum. "Ne oldu?"

"Pek bir şey yok. Hemen hemen her zamanki şeyler."

Detay vermesine gerek yok. Her zamanki gibi Başka biri. Bazen her zamanki gibi eve geldiğimizde eşyalarımızın paketlenip kapının önüne bırakıldığını görürüz. Ama bu her zaman onların ona doydular. Nedenini asla anlayamayacağım. Charlie güzel, seksi ve duyduğum hikayelere göre yatakta bir tanrıça. Ben erkeklerin onu neden kirli bir bulaşık bezi gibi kullandığını asla tam olarak anlayamaz. Acı çekiyor, evet. Ama kim olmaz ki, onun yaşadıklarını yaşadktan sonra. Belki de sorun bende. Erkekler üçlü için iyi olmadığını anladıklarında, genellikle etrafta üçüncü bir tekerlek istemezler. ve kanepede uyumak.

"Erkekler berbattır," diyorum. Sonra bir kez daha deniyorum. "Neden seninle Sydney'de buluşmuyoruz? Eğlenceli olur. Tekrar gezintiye çıkabiliriz."

"Donovan'ın tarih olduğunu söyledim. Yalnız gideceğimi söylemedim." Sırıtişını telefonda neredeyse duyabiliyorum. "Başka nasıl

Bilet parasını karşılayabilir miyim sence? Tanesi iki bin falan. Paramız tükeniyor, Pipes, eğer fark etmediysen. Yani, ailen harikaydı. Gerçek hayat kurtarıcılar. Ama bir noktada, konuşmamız gerekecek-"

"Şimdi olmaz. Bunu şimdi konuşmak zorunda değiliz. Lütfen şu düğünü atlatabilir miyim?"

Onun ağır iç çekişini duyuyorum.

"Elbette, Piper." "Aşağıda ne kadar kalacaksın?"

"Temmuz'a kadar dönmüş olurum. O zaman kim bilir? Sadece görmem gerekcek rüzgar ne yönden eserse." Gülüyor. "Ya da kime üfleyebileceğimi

bizi birkaç ay daha idare eder."

Onunla birlikte gülüyorum ama bu gerçek değil. Başımızı sokacak bir evimiz olsun diye erkeklerle yatmasından nefret ediyorum. Bundan zevk aldığını iddia ediyor. Ben buna inanmıyorum. Bu onu zaten kırılmış olduğundan daha fazla kıracak. Tabii ki, bu yüzden birbirimiz için mükemmeliz.

"Bana bir söz ver, Pipes." "Ne olursa."

Onun için her şeyi yaparım.

"Orada olduğun sürece kendini kapatmayacağına söz ver.

Ailenizi tanımak için bu inanılmaz fırsata sahipsiniz

Tekrar. Belki de mümkün olduğunu hiç düşünmediğin bir şeye sahip olmak için bu tek şans. Sana açılacak kapıları kapatmayacağına dair bana söz ver."

"Skylar sana ne söyledi?" Gözlerim yerde, kız kardeşimin kahvaltı ettiğini bildiğim yerde yanıyor.

"Pek bir şey yok. Ama söylediklerinden anladığım kadarıyla oraya dönmek sana iyi gelmiş. Belki sonunda iyileşebilirsin. Belki o iblisleri sonsuza dek öldürebilirsin."

"Belli ki çok fazla konuşuyor. Buraya dönmek benim için iyi *değil*. Kabusları geri getirdi, Charlie. Ben sana aidim. Beşikten mezara kadar, her zaman söyledığımız şey bu."

"Biliyorum. Eğer böyle olacaksa, ben iyiyim. Sadece özel bir şeyden vazgeçmeyeceğine söz ver.

Bana borçlusun. Bana hiçbir şey borçlu değilsin. Ve ne olursa olsun, sonsuza kadar en iyi arkadaş olacağız. Bundan asla şüphe etme."

Kendisi gibi konuşmuyor. Bu yeni adamın onu daha kalıcı bir şey düşünmeye itip itmediğini merak ediyorum. Yine de zorlamıyorum. Asla zorlamam. Tıpkı onun beni asla zorlamadığı gibi. Belki dürtebilirim ama asla zorlamam.

"Tamam," söz veriyorum. "Ama nerede olduğunu bildiğimden emin ol, Çünkü 8 Temmuz'da seni avlayacağım."

"Elbette, kardeşim," diyor ve yeni erkeğini ve seks hayatlarını mide bulandırıcı detaylarla anlatmaya başlıyor.

ON ALTINCI BÖLÜM

mason

Mürekkep siyahı uçları rüzgârda savruluyor ve arkasından yaklaştığımda yüzüme çarpıyor. Kollarımı iki yanına koyuyorum, şehre bakarken onu hapsediyorum.

Hızlı bir rüzgar saçlarını yakalıyor ve onu bir an için görebiliyorum. Dövme. Gözlerim hızla yalnız gülün narin şeklini izliyor ve maraton gecesi yaptığım gibi parmaklarımla ona dokunmayı arzuluyorum. Her dövmenin arkasında bir hikaye vardır, her dövmenin arkasında bir hikaye vardır ve Piper'ın hikayesinin ezber bozan bir hikaye olduğuna dair sağ kolum üzerine bahse girerim.

Kollarım onun etrafında sıkışıyor ve önümü hafifçe sırtına bastırıyorum. "Seni ne kadar çok öpmek istediğimi bilemezsin. hemen şimdi."

Vücudu geriliyor. Çenemi başının üstüne koyuyorum ve gözlerimi kapatıp saçlarının sarhoş edici kokusunu içime çekiyorum.

"Ama yapmayacağım," diyorum. "Bugün olmaz."

Altımda rahatladığını hissediyorum, sanki bütün gün aldığı ilk nefesmiş gibi kesik kesik hava alıyor.

Saçlarını yana tarıyorum ve ağzımı kulağının arkasına, dövmesinin hemen üstüne götürüyorum. "İkinci randevumuz olduğu için bunun beklendiğini biliyorum. Ve muhtemelen çok romantik bir yerdeyiz." Gözlem güvertesine bakıyorum, bir zamanlar izlediğim bir filmi hatırlıyorum. "Aslında burası Warren Beatty'nin Meg Ryan'la yılbaşında buluştuğu yer değil mi? Eve?"

Başını sallar. "Filmleri karıştırıyorsun. Warren Beatty ve Annette Benning'di. Ama burada hiç karşılaşmadılar. O gelmedi."

"Bu korkunç," diyorum. "Ve hiç de romantik değil."

"Aslında öyle. Aylar sonra onu bulmuş ve gelmemesinin nedeninin, o gün onunla buluşmaya giderken bir arabanın çarpması ve felç olması olduğunu öğrenmiş. Ona ne olduğunu bilmesini hiç istememiş."

Anlatırken bana nasıl yaslandığının farkında olduğundan bile emin değilim. Ben de eşlik ediyorum. Filmi biliyorum elbette. Ama *onun bilmesi* beni şaşırttı. Piper Mitchell'ın vücudunda romantik bir kemik olduğundan emin değildim. Ama orada. Parmaklarım bileğinin üzerindeyken nabzının nasıl attığını hissedebiliyorum.

bir araya geldiler. Sesindeki özlemi duyabiliyorum. Bir erkeğe ihtiyaç duymuyormuş, o büyük aşkı istemiyormuş gibi görünebilir ama dünyanın geri kalanı için ortaya koyduğu saçmalıkları görebiliyorum.

"Yani onu kabul etti, kusurları ve her şeyiyle?" diye sordum. "Hasarlı mal olduğunu düşünmesine rağmen mi?"

Sorum aramızda kalın bir sessizlik tabakası oluşturdu. Onu düşündürdüm. Bu iyi bir şey. Çünkü yüzde yüz biliyorum ki Ona her ne olursa benim için önemli olmadığına yüzde yüz eminim. Hem de hiç.

Boynunu geriyor, yere bakıp başını sallamadan önce bana bakıyor. "Neden bu kadar zahmete giriyorsun Mason? Birkaç ay içinde ayrılacağımı biliyorsun. Eğer tekrar çıkmaya hazırsan, başka bir sürü kız var. Yani, beni yanlış anlama, bu gece harika vakit geçirdim ve senin için gerçekten minnettarım.

çabalar, ama tüm bunlardan ne elde etmeyi bekliyorsunuz?"

"Ne bekliyordum ki?" Öfkemi dizginlemeye çalışıyorum, başka bir adamın ondan bu kadar acımasız olmasına neden olacak ne beklemiş olabileceğini merak ediyorum. "Hiçbir şey beklemiyorum, Piper. Senin etrafında olmayı seviyorum.

Sen yanımdayken hissettiğim bu duygu hoşuma gidiyor. Elde edebildiğim sürece istiyorum. Koşulsuz. Beklenti yok."

"Ama neden burası?" diye sorar. "Neden beni Empire State Binası'nın tepesine getirdin?"

"Bir şey görmeni istedim." Vücudunu çeviriyorum ve onu eğiyorum çenesini ufka doğru kaldırdı. "Buradan çok uzakta büyümediğini biliyorum ve eminim daha önce de buraya gelmişsindir. Ama bahse girerim ki burayı görmek için hiç zaman ayırmadın."

Güneşin batışını, gökyüzünü maviden mora ve turuncuya çevirişini, bulutların arasında dans eden ve gümüş astarlarını parlatan ışık çizgilerini izlerken sessizlik bir kez daha üzerimizi örtüyor. Biz sessizce sarı topun batıdaki bina tarafından yutulduğunu gözlemleyin.

Ancak bir noktada gökyüzünü izlemeyi bıraktım ve onu izlemeye başladım. Bakışlarımın farkına vardığında vücudunda gözle görülür bir ürperti oluştu.

Onu yavaşça yüzüme doğru çeviriyorum ve ellerimi kollarında aşağı yukarı gezdiriyorum, her bir tüyümün diken diken olduğunu hissediyorum. parmak uçları. "Her gün yeni bir başlangıçtır, Piper. Güneş battığında, tüm kötü şeyleri de beraberinde götürür, geçmişî temizler. Bunu öğrenmem uzun zaman aldı." Bileğimi onun önüne koyuyorum, bileğim boyunca uzanan yara izini ortaya çıkarıyorum - kaybettiklerimin bir hatırlatıcısı - kaybetmediklerimin bir hatırlatıcısı.

Parmağıyla kabarık çıkıntının izini sürerken tüylerim diken diken oluyor. Diğer elimi kaldırıyorum ve bileğindeki bileziği parmaklıyorum, Kaybını temsil edip etmediğini merak ediyor. Ve ilk defa, onu geri çekmiyor.

Gözlerine baktığımda, dudaklarıma bakıyor. Onu öpmemi düşünüyor. Dillerimiz birbirine karışırken onun pembe dudaklarını tattığımı ve tatlı kokusunu içime çektiğimi hayal ederken pantolonum sıkışıyor.

Bakışları arkamda yürüyen birine kayıyor. Gözleri başka yöne kaydığı için neredeyse rahatlamıştım, çünkü az önceki haliyle

bana bakarken, dudaklarımı onun dudaklarına çarpmaktan kendimi alıkoyabileceğimden emin değilim. Ama o hala kırılğan. Henüz hazır değil. Belki her zaman kırılğan olacak ama rahatlamayı öğrendi. etrafımda. Ancak endişesi yüzeyin hemen altında gizleniyor ve işleri aceleye getirecek bir şey yaparsam onu kaybedeceğimden korkuyorum.

"Güzel bayan için bir gül?" Ağır bir Doğu Avrupa aksanı duyuyorum. Döndüğümde çeşitli renklerde güllerle dolu bir sepet taşıyan şişman bir adam görüyorum.

"Siyah bir tane var mı?" Cebimden cüzdanımı çıkararak sordum.

Adamın gözleri, duyulabilir soluğuyla birlikte genişler. "Siyah mı? Hayır, hayır. Siyah istemezsin." Başını sallar. "Siyah ölüm demektir. Siyah demek aşk yok demek." Aramızda bir ileri bir geri bakıyor. "Onu sevmiyor musun?"

Çevremde, Piper'ın rahatsız bir şekilde bir ayağından diğerine geçtiğini görüyorum. İkinci buluşmada bu soruya nasıl cevap verilir? Ne söylersem söyleyeyim, boku yedim. Ben aptal değilim. Ağzımı kapalı tutuyorum.

Ufak tefek adam parmağını bana doğru sallıyor. "Seni görüyorum. Karşıdan

Bu arada, seni izliyorum. Siyah güle ihtiyacın yok, belki pembeye ihtiyacın var. Hatta kırmızı, değil mi?"

Sepetindeki tüm farklı renklere bakıyorum. "Tamam Bay -" "Trudowski"

"Tamam, Bay T, bana bu güllerin anlamını anlatın."

Gözleri, sanki ondan kendi hayatından bahsetmesini istemişim gibi parlıyor.

torunları. "Güllerin birçok anlamı vardır. Benim için ne anlama geldiğini söyleyeyim." Demetten beyaz bir gül koparır. "Beyaz saflığı, masumiyeti, genç aşkı temsil eder. Ama aynı zamanda sadakati de. 'Ben sana layığım' der." Onu sepete geri koyuyor ve başka bir tane alıyor. "Sarı gül dostluk, şefkat, sevgi anlamına gelir." Sarıyı turuncuyla değiştiriyor.

"Ahhh, bu genç aşıklar için iyi. Anlamı arzu

ve cazibe. Tutku." Açıklarken gözleri Piper ve benim aramda gidip geliyor.

Pembe bir tane alarak, "Pembenin birçok anlamı var. Zerafet, zarafet, hatta mutluluk." Demet içindeki son rengi bulmak için onu yere bırakıyor. "Kırmızı gülün açıklamaya ihtiyacı yok. Herkes kırmızıyı bilir. Şimdi siz karar verin. Şurada müşterim var." Öpüşen ve sosyal olarak uygun görülenden biraz daha fazla PDA gösteren genç bir çifti işaret ediyor. "Kırmızı olduklarına şüphe yok. Evet, kırmızı ve turuncu."

Demetten dört çiçek kopardım. Kırmızı hariç her renkten. Sonra bana bolca teşekkür ederken oldukça büyük bir bahşış veriyorum.

"Kırmızı," diyor uzaklaşmadan önce. "Bir dahaki sefere buluştuğumuzda kırmızıyı seç. Görüyorsun ya. Trudowski bir şeyler biliyor."

Adamın uzaklaşmasını, bir sonraki potansiyel satışına doğru ilerlemesini izliyoruz.

Sonra gözlerimiz elimdeki güllerin üzerinde buluşuyor. Gülleri teker teker ona uzatıyorum.

Ona önce beyaz olanı veriyorum. "Sen bu güle layıksın. Bu hayatın sunduğu her şeye ve her şeye layıksın. Bunu sana veriyorum çünkü yedi hafta da olsa yedi yıl da olsa senin için burada olacağım. Ben buradayım. Hiçbir yere gitmiyorum."

Gülü alır ve kokusunu içine çekerken gözleri kapanır. "Ama-"

"Daha bitirmedim," diye araya giriyorum. "Üç tane daha var." Sarı olanı uzatıyorum. "Arkadaşlığımız için. Beni daha iyi bir insan olmaya itiyorsun.

Daha iyi bir arkadaş, daha iyi bir insan, daha iyi bir adam. Ve bu çiçeğin yaprakları döküldükten çok sonra bile buna değer vereceğim."

Aldı ve bir şey söylemek için ağzını tekrar açtı. Parmağımı dudaklarına götürüyorum. "Şu dudaklarını iki dakika sessiz tutup sözümü bitirmeme izin verir misin?"

Alt dudağının kenarını ısırmadan önce ağzını kapatarak mühürlüyor. Bu küçük hareket, kalçalarımı döndürmeme ve kendimi konumlandırmama neden oluyor, böylece akılsız hareketinin bana ne yaptığını göremiyor.

Pembe gülü ona uzattım. "Bay T bunun Zerafet ve zarafet - ki her ikisi de sizde var. Ama başka anlamları da olduğuna inanıyorum. Vaat. Olasılık. Hayranlık. Minnettarlık. Hayatıma umut veriyorsun, Piper. Yıllardır tek bir kişi için yaşadım, sadece tek bir kişi için, kızım için. Seninle birlikteyken, başka bir gelecek olasılığını görmezsem kahrolurum ve bunun için minnettarım." Omuzlarımı silkiyorum. "Bu ve ortaokuldayken Sevgililer Günü'nde insanların gizlice hayran oldukları kişilere pembe güller verdiklerini hatırlıyorum. Ben şimdiye kadar hiç yapmadım."

İç çekiyor. Mutlu mu yoksa üzgün mü olduğunu anlayamıyorum. Birincisi için dua ediyorum. "Mason-"

"Ah ah ah." Elimi kaldırıyorum. "Bir tane daha var."

Turuncu gülü uzattım. "Tutku," diyorum, kelimeyi uzun bir sessizlikle noktalayarak. Parmağımla ikimizin arasını işaret ediyorum. "Burada var olduğunu inkâr edemezsin. Ve eminim ki tanıştığımız ilk gün havaalanında hissettiklerini bile inkâr edemezsin. Yanılıyor muyum?"

Bana kaşlarını kaldırdı. "Oh, şimdi konuşmama izin var mı?"

Şımarık, alaycı sesi içimde karıncalanmalara yol açıyor.

Gülüyorum.

"Lütfen."

"Çiçekler için teşekkür ederim." Çiçekleri bir araya toplar ve her bir kokuyu ayrı ayrı değerlendirmek için zaman ayırır.

"Siyah olmadığı için üzgünüm. En sevdiğin renk olduğunu biliyorum."

Eli dalgınca kulağının arkasındaki dövmeyle parmaklamak için yukarı kalkıyor. "Neden böyle düşünüyorsun?" Beni sorgularken gözlerinin arasında bir çatlak oluşuyor.

"Bu senin her yerinde yazıyor." Başımın boynunu işaret ediyorum ve o izlerken bileğini tutup bileziğini okşuyorum.

Bir süre sonra geri çekiliyor. "Hayır, onlar benim favorim değil." "O zaman neden vücudunun her yerinde var?"

Onu bilgi için zorladığımı biliyorum. Henüz ya da hiçbir zaman vermeye hazır olmayabileceği bilgiler.

"Bir hatırlatma olarak sanırım." Gül tılsımını bileziğinin deri kayışlarının etrafında döndürüyor.

"Neyin hatırlatıcısı?" Ben soruyorum.

Tam önümde duruyor, ama gözleri

Onları hiç görmediğim kadar uzak. Acı çekmiş gibi görünüyor. Bana cevap verdiğinde sesi kabaydı ve bir sınırı aşmış olabileceğim konusunda beni uyarıyordu. "Onlardan hoşlanmadığımı hatırlatmak için - nedir bu, İspanyol

Engizisyon mu?"

Ortamı yumuşatmak için gülüyorum. "Siz karmaşık bir kadınsınız Bayan Mitchell. Bunu biliyorsunuz, değil mi?"

Omuz silkiyor ve komşu binaları aydınlatan parıldayan ışıklarla birlikte gece gökyüzünü görmek için arkasını dönüyor.

Onu tekrar kollarımın arasına aldım. "Biliyor musun, Bay T güller konusunda uzman gibi görünüyor. Bütün güllerin birçok anlamı olduğunu söyledi. Belki de seninki için başka bir anlam bulmalısın."

Saçlarını yana tarıyorum ve başparmağımı dövmesinin üzerinde hafifçe gezdiriyorum. "Belki bir gün bana anlatacak kadar rahat hissedersin."

"Tek bir gün yok Mason. Sadece iki ay daha buradayım."

"O zaman hızlı çalışsam iyi olur," diyorum.

Başını çevirerek gözlerindeki soruyu açığa çıkarıyor. "Seni buraya geri taşınmaya ikna etmek için sadece iki ayım varsa, Çabuk çalışsam iyi olur."

Gözleri aynı anda birçok duyguyla doluyor. Tereddüt. Üzüntü . . . Pişmanlık mı? "New York'ta kalmayacağım."

"Ya bana aşık olursan, o zaman New York'a taşınacak mısın?"

Başını iki yana sallar. "Böyle bir şey asla olmaz."

"Neden olmasın? Görünüşümü beğenmiyor musun? Çirkin olduğumu düşünüyorsun, itiraf et" diye şaka yapıyorum.

Burnundan çıkan küçük hava patlamaları, onun yükselen ruh halini bana işaret ediyor.

Kolumu kaldırıyorum ve ukurumu kokluyorum.

"Kötü mü kokuyorum?" Sessizce kısı kısı gülüyor.

"Sadece spor salonunda."

"Bunun benim öpüşmem olmadığını biliyorum," diyorum.

"Öpüşmediğinin farkındayım.

Henüz öpücüklerimden birini deneyimlemedim ama çok iyi öpüşürüm."

"Bunu sana kim söyledi, sol elin mi?" Şimdi kendi şakasına sesli bir şekilde gülüyor. Melodik kahkahası o kadar bulaşıcı ki, ona katılmadan edemiyorum.

Tekrar yüzüme bakması için onu çeviriyorum ve gözleri benimkileri taklit ediyor gibi görünüyor, onunkilere derinlemesine mi bakmak istediğime yoksa davetkâr dudaklarına mı bakmak istediğime karar veremiyorum. Zihnim savaş halinde, bunun bir öpücük için mükemmel bir an olabileceğini biliyor ama aynı zamanda bunun onu uzaklaştırabileceğinden korkuyorum.

Sadece bir an sonra, ruh hali kasvetli bir hal alır. "Ben aşık olmam, Mason."

"Bunu kontrol edebileceğine gerçekten inanıyor musun, Piper? Aşık olmayı mı yoksa kime aşık olduğunu mu?"

"Aşk bir maskaralıktır," diyor güllere bakarak. "İnsanlar bundan para kazanıyor." Elini havaya kaldırıp çiçekleri

Aramızda. "Örnek olarak. Çiçekçiler, tebrik kartı şirketleri,

çikolata satıcıları, kuyumcular - hepsi de aslında her şeyi kapsayan bir duygu olduğu kavramına güveniyor.

Her şeyi. Saçmalık. Bu bir iş. Ve eğer buna inanırsan, sen de boktan birisin, Mason."

Onunla tartışmak, milyarlarca insanın ticarileşme tarafından bize yapılan bir tür büyüünün etkisi altında olmadığını söylemek istiyorum. Ama istemiyorum. Başına her ne geldiyse onu o kadar kırdı ki bir daha toparlanabileceğinden emin değilim. Özellikle de iki kısa aylar. Piper gibi birine aşkı anlatamazsın, sadece gösterebilirsin. Sadece zamanım olmadığı için korkuyorum.

"Tamam o zaman, memnuniyetle kabul ediyorum ve saçmaladığımı kabul ediyorum." Güllerden arınmış elini tutuyorum. "Peki, Piper Mitchell, bu gece ayrılmak zorunda kalana kadar bana aşık *olmadan* takılacak mısın?

Temmuz mu?"

Birleştirilmiş ellerimize bakıyor. Aynı enerjik ısının onun vücutundan da akıp akmadığını merak ediyorum, tıpkı benimkinden yükselen dalgaların kreşendosu gibi.

Gülümsüyor, biraz rahatlamış görünüyor. "Evet, Mason. Sana aşık olmadan takılmaktan mutluluk duyarım."

"Bunun üzerine bahse girmek ister misin?"

Gözleri büyür. "Bahis mi? Sana aşık olup olmayacağım üzerine mi?"

Kulaktan kulağa gülümsüyorum. Her şeye rağmen onu burada nasıl tutabileceğimi bulmuş olabilirim - tabii devasa boyuttaki inatçı yapısı engel olmazsa. "Evet. Eğer bana aşık olursan, New York'a taşınırsın. Aşık olmazsan, Charlie'ye ve gezgin hayatına geri dönersin, benimle tek bir tartışmaya bile girmezsin."

Gözlerini kıstı. En azından düpedüz bir 'hayır' değil. Aslında bunu düşünüyor.

"Ama bundan benim çıkarım ne? Diyelim ki ... varsayımsal olarak, çünkü asla gerçekleşmeyecek, sana aşık oldum. Sen bahsi kazanırsın ve ben de New York'a taşınırım. Ama bahsi kazanırsam, zaten yapmayı planladığım hayatıma geri dönerim. Gördüğünüz gibi, kazanmakla hiçbir şey kazanmış olmuyorum."

Haklı olduğu bir nokta var. Bir süre düşündüm. "Tamam. Ben kazandım, New York'a taşınyorsun. Sen kazandın, ne istersen onu alırsın. Tıpkı

Maraton. Bana şimdi söylemene bile gerek yok. Sınır gökyüzü."

Teklifimi düşünüyor. "Ya dünyayı gezmeye devam etmek istersem? *Şık* bir şekilde."

Gülüyorum. "Her şey her şey demektir, Prenses."

Gözlerini deviriyor, tam da bunun içine girdiğini çok iyi biliyor.

Bir. "İyi. Ancak banka hesabınız büyük bir düşüş yaşamak üzere olabilir. Eğer çocuk nafakasının kötü olduğunu düşünüyorsanız, bir de Dubai'deki bir spa merkezinde yapabileceğim bir hasar."

"Anlaştık." Elimi uzatacaktım ama hiç bırakmadığımızı fark ettim. Yakınına eğilip dudaklarımı kulağının hemen üstüne kadar indiriyorum. Bu bahsi kazanmaya niyetim var. Bu belki de en büyük

hayatımın en önemli bahsi. Sözlerimi uzatıyorum ve sıcak nefesimin kulağının üzerinden akmasına izin veriyorum. "Oyun başlıyor."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

piper

Bunu asla yapmam. Mason'dan para almak. Ama bu konuda kıvrınmasını görmek eğlenceli olacak.

Böyle bir şey olmayacak. Ona aşık olmam. ile herhangi biri. Ben sadece bir kez aşık oldum. Bir günlüğüne. Tek bir kişiye. Hatta bir anlığına, her şey elimden alınmadan önce.

Son zamanlarda rüyalarım değişti. O kader günü hiç yaşanmamış olsaydı hayatımın nasıl olabileceğine dair bir fikir veriyorlar bana. oldu. Eğer yaptığım seçimler farklı olsaydı. Diğer 22 yaşındaki kadınlar gibi olabilseydim.

Kabuslar azalsa da hala beni rahatsız ediyor. Yırtıcılarımla savaştığım ve savaşmadığım versiyonlar arasında gidip geliyorlar. Yıllar önce ilk kez kabus görmeye başladığımda Hayallerim, hiç kavga etmedim. Bir kere bile. Zihnim sadece o kader gecesini korkutucu bir netlikle tekrar tekrar canlandırdı.

Belki de kabusumun hangi versiyonunun gerçek olduğunu asla bilemeyeceğim.

Belki de o gece gerçekten ne olduğunu asla bilemeyeceğim - keşkeler ve olabilirlerle dolu bir hayata mahkûm edildim.

Mason bahsi asla kazanamayacak olsa da, yeniden hayal kurmama izin verdiği için her zaman minnettar olacağım. Küçük bir kız olduğum zamanlardaki gibi hayaller. Ulaşamayacağım kadar uzakta olan peri masalları, gülünç. Ama yine de hayaller.

Özellikle de onlarla olan geçmişim göz önüne alındığında, bahse girmekle aptallık ettiğim söylenebilir. Ama bahisler bizim olayımız haline geldi. Küçük ya da

büyük, her zaman konuşmalarımıza giriyor gibi görünüyorlar. Geçen hafta bowlingde beni yeneceğine dair iddiaya girdi. Bence bu adam tüm zayıflıklarımı bulmaya kararlıydı; yurtdışındayken özlediğim her şeyi. Elbette o kazandı -yani, hadi ama, beş yıldan uzun süredir bowling oynamamıştım- ve ona bu akşam güzel bir restoranda romantik bir akşam yemeği kazandırdı.

Fransız restoranı.

Sommelier iki kadeh şampanya getirip zarif bir şekilde döşenmiş masada aramıza yerleştiriyor. Bardağıma bakıyorum, onu alıp içmek için kendimi zorluyorum. Bu gerçekten basit bir görev.

milyarlarca ve milyarlarca insanın her gün yaptığı bir şey.

Al onu, Piper. Al.

Al. Kaldır.

Titrek bir el ile uzanıyorum, parmaklarımın sapın etrafını sarması ve bardağı Mason'ınkiyle buluşturması için yalvarıyorum. sabırla yapmamı bekliyor.

Bardağın dibini tutuyormuş gibi yaparken yüz ifadesini izlemek için gözlerimi onunla buluştururken bardağı beceriksizce kavırıyorum Ekmek tabağım devriliyor ve içindekilerin tamamı güzel masa örtüsünün üzerine dökülüyor. "Kahretsin," diyorum kaza olmuş gibi davranarak.

Bir an için beni inceledi. Hareketimin kasıtlı olduğundan şüpheleniyormuş gibi beni inceliyor. Ama ben iyi çalışmışım. Deyim yerindeyse bir sakarlık ustasıyım. Bunu bilmesine imkan yok. Beni inceliyor ama yargılamıyor. Gözleri yumuşak, suçlayıcı değil. Sempatik, utanmış değil.

Sonunda dikkatini dökülen şeye verir ve masadan yere dökülmeden önce peçetesini kullanarak pisliği emer.

Garson işi bitirmek için acele ediyor ve Mason "her ihtimale karşı" masaya kendi şişemizi getirip getiremeyeceğimizi soruyor. Bana göz kırptı.

"Piper, kendinle ilgili bu gözlemi daha önce yaptın mı bilmiyorum ama iş içmeye gelince oldukça beceriksizsin."

Gülümsüyorum ve omuz silkiyorum. Çoğu erkek -çoğu *insan*- bana ve kazalarımına sinirlenir. Mason farklı. O bu durumu

Sizi bir başkasına sevdiren o tuhaf şeyler. "Hepimizin ellerimizle senin kadar yetenekli ve becerikli olamaması çok kötü."

Şişemizi getiren ufak tefek kadın garsonun yüzü kızarıyor. Korkunç bir şekilde, konuşmamızın bu kısmının bilinmesinden çok rahatsız olmuş görünüyordu. Kelimeleri hızlıca tekrar kafamdan geçiriyorum ve nedenini anlıyorum.

"Futbol," diye tükürdüm telaşlı kadına. "O futbol oynuyor. Bilirsin, elleriyle? Ugh ..." Mason mantarın patlamasına doğru gülerken utanmış yüzümü ellerimle kapatıyorum.

Bardağımlı alıyor, dikkatle ve titizlikle bana uzatıyor.

Bardağı ondan alırken ona sırtıyorum, bardak el değiştirirken parmaklarımız hafifçe birbirininkini okşuyor. Bu dokunuşla nefesim kesiliyor ve onun da bunu fark etmesi beni şaşırtmıyor.

Mason kadehini nazikçe benimkine tokuşturuyor ama içmeden önce "New York'a taşıyor musun?" diye soruyor.

Gözlerim kasıtlı olarak tavana kayarken başımı sallıyorum. "Hayır Mason, sana aşık değilim."

"Henüz." Gülümsüyor, içkisini alıyor.

"Hiç," diye karşı çıkıyorum.

Saatini kontrol ediyor. "Hâlâ altı haftam var, Piper. Asla asla deme."

"Asla demedim. *Asla* dedim. Ama her neyse, bu olmayacak." Önüme konan şahane kanepeden bir ısırık alıyorum. "Ama sen denerken kraliçeler gibi beslenmenin tadını çıkaracağımdan emin olabilirsiniz."

Gülüyor ve beni yerken izlerken kristal mavisi bakışlarının hararetleli bir bakışa dönüşmesini görmezden gelmeye çalışıyorum.

Chateaubriand'ımız servis edildikten sonra ona "Eğitim kampı nasıl gidiyor?" diye sordum.

"Yılın bu zamanında buna eğitim kampı denmez. Hâlâ sezon dışı kondisyon aşamasındayız. Tam anlamıyla eğitim kampı Temmuz sonuna kadar başlamaz. İşte o zaman hayatımızı altı ya da yedi yıllığına lige devrediyoruz.

Yedi ay. Kondisyonu sonlandırmak için Haziran ortasında bir mini kampımız var ve ardından eğitim kampına kadar boş zamanımız olacak."

"Yani Temmuz ayı izinli misin?" diye sordum.

"Teknik olarak evet. Ama yine de antrenörlerimizle çalışıyoruz ve bazen sezon öncesi etkinliklere katılıyoruz. Çoğunlukla sadece altı haftalık stres ve gelecek sezon beklentisi."

"Başlangıç pozisyonunu alıp alamayacağını ne zaman öğreniyorsun? Seçmeler falan mı var?"

Kıkırdıyor ve Amerika hakkında ne kadar az şey bildiğimi doğruluyor. Futbol. "Hayır, Henley buralarda olduğu sürece başlangıç pozisyonunu alamayacağım. O Heisman ödüllü bir oyuncu. Taraftarlar ve yöneticiler arasında popüler. Ama esas olarak o müthiş bir oyun kurucu."

Sözleri beni meraklandırıyor ve kaşlarımın çatılmasına neden oluyor. "O zaman işi alamayacağını biliyorsan neden burada, New York'ta kalıyorsun?"

"Bir ara gitmesi gerekecek. Adam kırk bir yaşında ve bu sporda neredeyse yaşlı sayılır. Bu yıl emekli olması gerekiyordu ama playofflardan sonra fikrini değiştirdi. Çok uzun sürmeyeceğini sanıyorum. Bir sezon daha, belki iki." Pencereden dışarı, işlek caddelerin üzerinde yükselen ışıklı binalara bakıyor. "Burayı seviyorum. New York'u seviyorum. Ve beklerken, daha da güçleniyorum. Daha iyi oluyorum. Böylece işi aldığımda, kendim ve Hailey için burada, olmak istediğim yerde bir gelecek sağlayacağım."

"Ünlü bir babayla büyümek Hailey için gerçeküstü olmayacak mı?"

"Bilmiyorum. Demek istediğim, büyümemin büyük bir kısmını babasız geçirdim. Ne olursa olsun ve kariyerim beni nereye götürürse götürsün, Hailey'nin doğduğu gün bunun onu ya da bizi etkilemesine izin vermeyeceğime yemin ettim.

İlişki. Cassidy çoğu zaman dizginleri elinde tuttuğu için bazen bu zor olabiliyor."

"Cassidy'den bahsetmişken," diyorum, çok ilgili görünmeden bilgi almak için mükemmel bir fırsat buluyorum.

"Randevudayken ondan bahsetmesek olmaz mı, Piper? Onu düşünmek aklımı senin o inanılmaz elbisenden tamamen uzaklaştıracak.

giyiyor. Bu gece çok güzel görünüyorsun. Her zaman güzel görünüyorsun, ama vay canına... bu elbise."

Onun göğüslerime bakmamaya çalışmasını izlerken gülümsememi tutmakta zorlanıyorum. Yine ödünç alınmış bir elbise ve reklamını yapmaya alışık olduğumdan biraz daha fazla göğüs dekoltesi gösteriyor. Ama süslü ve mekâna uygun. Mason dikkatini yüzümde, kollarımda, ellerimde tutarken centilmenlikten başka bir şey yapmıyor. Göğüslerim dışında her şey. Bakmamak için kendisiyle bahse girip girmediğini merak ediyorum.

Bu akşam doğrudan göğsümde. Kazanırsa kendisini neyle ödüllendireceğini hayal etmeye çalışıyorum.

Bunun nelere yol açabileceğini düşündükçe sinirlerim karıncalanıyor. Şampanya flütümden bir yudum daha alırken düşüncelerimi endişe takip ediyor.

"Onun yerine Hailey hakkında konuşalım," diyor. "Elimde bu var Hafta sonu ve yarın öğleden sonra piknik yapmak için bize katılmak ister misin diye merak ediyordum."

"Bu hafta sonu Hailey var mı?" Ben soruyorum. "Şu anda yanında kim var?" "Komşumun dairesinde. Bebek bakıcılığını futbol biletleri."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Bakıcı senin için çok mu pahalı? Siz profesyonel sporcuların para içinde yüzdüğünü sanıyordum."

"Pek çok şeyi karşılayabilirim, Piper. Bu, onlar için para harcamam gerektiği anlamına gelmiyor. Ayrıca, ihtiyacım olan şeyler için nasıl takas yapacağımı bulmak çok daha eğlenceli."

Şaşkınlık ya da belki de eğlence yüzümde beliriyor. Sözleri bana Charlie'yi ve yurtdışındaki hayatımı düşündürüyor. "Takas için çok zaman harcıyorum."

Yüzü düşüyor, gülümseyen bakışları donuklaşıyor. "Uh, değil Sanki çok fazla yeteneğiniz yokmuş gibi konuşuyorsunuz, çünkü eminim vardır, ama tam olarak neyle takas yapıyorsunuz?"

Ne düşündüğünü biliyorum. Ve eğer Charlie masada benim yerime onun karşısında oturuyordu. O bizi Erkeklerin onu kullanmasına izin vererek bol miktarda yemek bileti ve bedava konaklama. "Takas ediyorum

zamanımı harcıyorum. İnsanların ayak işlerini yapıyorum, bazen üst kattaki dairede ücretsiz kalmak için dükkanlarında veya barlarında çalışıyorum. Bir keresinde Galler'de yaşlı bir adamla birkaç ay yaşadık, sırf o istediği için şirket. Karısı yakın zamanda vefat etmişti ve kale gibi büyük bir evde yaşıyordu. Bize kalacak bir yer ve üç sıcak yemek verdi. Günde bir öğün, sadece birileri orada olsun diye. Her Pazar akşamı onunla Monopoly oynardık."

Biraz şaşırmış görünüyor. "Ve tek istediği bu muydu, yoldaşlar?"

"Evet. Hepsi bu." Sonra da takıldım: "Charlie'yle kapalı kapılar ardında neler yaptıklarını size anlatamam. Ama doksan yaşında bir adam için dayanıklı olduğunu söyleyebilirim."

Ağzı açık kaldı ve gözleri öfkeyle doldu.

kendimi fahişeleştiriyordum.

Gülüyorum. "Sadece şaka yapıyorum Mason. Tanrım, şu an yüzünü görebilseydin. Bay Longfellow tam bir beyefendiydi. Ve biraz da zayıftı. Sizi temin ederim, her şey çok yerindeydi."

"Longfellow, ha?" diye kıkırdıyor, ruh halini hafifletiyor. Masanın öbür ucuna uzanıyor ve parmak ucunu burnumun köprüsünde, küçük piercingime kadar gezdiriyor. "Peki bunu almak için ne yapman gerekiyordu?"

Dokunuşunu tüm vücudumda hissediyorum ve nabzımın sanki bir yarışa başlamışım gibi yükseldiğini hissetmemesi için dua ediyorum. Nefes alış verişimi kontrol etmeye çalışıyorum ama şu anda bana bakış şekliyle tüm otonom sinir sistemim aşırı hızlanmaya başladı.

Elini tekrar masaya, benimkinin durduğu yere yakın bir yere bırakıyor ve ben kendimi elini bana doğru uzatmasını isterken buluyorum. Şu anda, şu anda, bedenim zihnime karşı savaşı kazanıyor. Ve bedenim onun dokunuşunu arzuluyor.

Ellerimize çok uzun süre bakmış olmalıyım. Ya da Mason zihin okuyabiliyor. Çünkü elini benimkine doğru götürüyor ve iki parmağını benimkinin iki parmağına doluyor. Neredeyse çocukluk arkadaşlarının el ele tutuşması gibi, hafif ve sıradan, ama ... *kahretsin* ... başka bir şey değil. Empire State Binası'nın tepesinde yaşadığım her duygu

geçen haftayı hatırlıyorum. Söylediği sözler kulaklarımda çınlıyor.

Ya bana aşık olursan, o zaman New York'a mı taşınacaksın?

Vücudumda gelgit dalgası gibi dolaşan bu yabancı his aşk değil. Bundan eminim. Ama bu ne? Şehvet mi? Arzu mu?

Dünyada bu duyguları ayırt edemeyen yirmi iki yaşındaki tek kişi olduğuma eminim.

"Piper?"

Oh, lanet olsun. Benim bir embesil olduğumu düşünüyor olmalı. "Doğru, piercingim. Dükkân sahipleri için çalışacağımı söylediğimi hatırlıyor musun? Bayan Kranstein'ın Berlin'de bir butiği ve spa'sı vardı. Bir yıl kadar onun için çalıştım.

ay."

"Bir ay mı?" diye soruyor. "Kaç tane piercing'in var? Ve, um ... neredeler?"

Yüzümdeki gülümsemeye engel olamıyorum. Sadece bunun Ya da başparmağının elimin arkasını hafifçe okşaması. "Sadece burun. Bir de bunlar." Serbest elimi kaldırıyorum ve kulaklarımı işaret et.

"Burun piercingini sevdim. Çok abartılı ve gösterişli değil. İnce bir şey. İlgi çekici. Seksi."

O tarifsiz duygulardan daha fazlası içimde dolaşıyor. Ben Bir erkeğin bana böyle şeyler söylemesini hiç istemedim. Daha önce hiç böyle bir şey *olmak* için çabalamadım.

Hayal kırıklığına uğrayacağımdan da yüzde yüz eminim. Bana dokunduğunda onu hayal kırıklığına uğratacağım. Ne kadar başarısız olduğumu öğrendiklerinde kız kardeşlerimi hayal kırıklığına uğratacağım. Hayatımda hiçbir şey yapamazsam ailemi hayal kırıklığına uğratacağım.

Ama daha da önemlisi, denemezsem *kendimi* hayal kırıklığına uğratacağım. Bu yüzden yarın öğleden sonrayı Hailey ve onunla geçirmemi bir kez daha teklif ettiğinde kabul ettim.

Skylar'ın evine döndüğümüzde, yan pencereden konağın karanlık olduğunu görüyorum. Sadece sobanın üzerindeki ışıklar mutfak yumuşak bir ışıltı içinde. Skylar ve Griffin erken yatmış olmalı. Küçük Aaron onları çok yormuş.

Mason arkamdan geliyor. Parmak uçları kollarımda geziniyor ve içimde titreyen bir beklentiye yol açıyor. Elimi avuçlarının içine aldı. "Seni içeri götüreyim. Sadece yerleşmen için."

Bu gece içtiğim üç kadeh şampanya birleşti ve randevumuzdan sonra onu içeri almanın o kadar da iğrenç bir fikir olmadığına karar verdi.

Çantamı tezgâha bırakmak için mutfağa doğru yürürken, ensemdeki her tüy, adım adım beni nasıl takip ettiğinin farkında. Kendimi soğuk granite karşı sabitliyorum, bir sonraki adımla başa çıkıp çıkamayacağımı merak ediyorum.

Sırada öpüşme var.

Gözlerimi yere dikerek yavaşça arkamı dönüyorum. Son birkaç yılda birkaç erkeği öptüm. Öpüşmek güvenlidir. Öpüşmek beni korkutmuyor. Muhtemelen rüyalarım musallat olmayan tek şey olduğu içindir. Dudaklarım *bana* ait, onlara değil. Beni korkutan öpüşmeden *sonraki* şeyler.

Yine de geçmişte öpüştüklerim bir kez daha öpüşmek için yanımda kalmadılar. Ve onları suçlayamazdım. Her iyi huylu karşılaşma babamdan gelen bir öpücük gibiydi. Heyecan yok. Havai fişek yoktu. Sade öpücüklerdi. Heyecansız. Sıradan.

Bir yanımla Mason'la sahip olduğumuz şeyi mahvetme düşüncesinden nefret ediyor. Bir kez öpüştüğümüzde, her şey değişecek. Garip ve zorlama olacak. Tahta gibi sertleşeceğim. O, unutulmuş bir randevu ya da ailevi bir acil durum varmış gibi davranarak geri çekilecek. Olur böyle şeyler. Her seferinde. Öpüşmenin güvenli olması, bunda iyi olduğum anlamına gelmez.

Küçükken, hayatım boka sarmadan önce, el aynamı öpme alıştırmaları yapardım. Öpücüklerime katlanan erkeklerin de benzer bir deneyim yaşadıklarını hayal ediyorum - sanki öpüşüyorlarmış gibi hissediyorlar

Cansız bir şey. Boş.

"Bunu düşünme, Piper. Sadece yap."

Mason'ın sesi beni irkiliyor ve yalnız olmadığımı hatırlatıyor. Dudaklarına baktığımı şimdi fark ettim. Bunca zamandır Akılsızca onun dolgun, sert, davetkâr dudaklarına bakıyor, muhtemelen kızışmış bir kedi gibi görünüyordu.

"Mason, emin değilim-"

Güzel bir dostluğa dönüşen bu ilişkiyi bozmak istemememin nedenlerini ona anlatamadan dudakları benimkilerle buluşuyor.

Ve ben

katılaşmıyorum.

Eriyorum.

Onun sert ama yumuşak dudaklarında eriyorum, dudaklarından yayılan sıcaklık bedenimi kavuruyor, bir kasırga yoluna çıkan her şeyi yok ediyor ve beni tamamen mahvediyor. Gelecekte benim dudaklarıma sahip olmaya çalışabilecek diğer dudaklar için mahvolmuştum.

Küçük evrenimdeki her atom onun ağzının benimkine karşı hareketine odaklanmış durumda. Varlığımın her zerresi onun hiç durmamasını umuyor. Kafamın içine sızan her düşünce bana geri çekilmem için sebepler veriyor.

Ama benim yok.

Bilmiyorum.

Farkına varmak beni tüketiyor. Bunu istiyorum. Onu istiyorum. Normal olmak istiyorum.

Zihnim genellikle bir sonraki adımda ne olacağını düşünüp çıldırmak ve onları kaçtırmak yerine, düşüncelerim Amaçsızca dolaşıyor, son birkaç aydaki küçük anları hatırlıyordum. Mason'ı havaalanında ilk gördüğümde dizlerimin bağının çözülmesi gibi anlar. Beni koruduğu zamanki gibi anlar otoparkta ve maratonda. Spor salonunda onu izlediğim anlarda hayranlığımdan habersizdi.

Ne olduğunu tam olarak anlayamadan, dillerimiz mükemmel bir koreografiyle dans ederek birbirine karışıyor ve beni ayak parmaklarıma kadar hissediyorum. Beni tadıyor, ağızımla ziyafet çekiyor, dudaklarımı yutuyor. Öpüşmeyi kesiyor ve ciğerlerimiz Aynı anda onları mahrum bıraktığımız oksijenle doluyor. Dudakları boynumu bulmaya devam ediyor ve kesinlikle eminim ki hızımı hissedebiliyor. Kalp atışları onun dürttüğü ağzının altında.

Daha çok miyavlamaya benzeyen bir iç çekiş, ona daha fazla çalışma alanı sağlamak için başım geriye düşerken farkında olmadan boğazımdan kaçıyor. Onun

eli arkama geliyor, onu bana sıkıca bastırıyor, güçlü göğsü göğüslerimi düzleştiriyor. Sert kasıkları karnıma değiyor.

Paniğin bir merdivenin basamakları gibi omurgama tırmandığını hissediyorum. Her kolumdan, bacağımdan, parmağımdan ve ayak parmağımdan yayılan sıcak karıncalanma hissiyle savaşıyor.

Mason beni ereksiyonundan kurtaracak kadar uzaklaşıyor. Bu Sanki sessiz yakarışımı duymuş gibi. Gözlerimin içine bakıyor ve endişeyi her zaman gizlendiği, çirkin başını kaldırmayı beklediği karnımın çukuruna geri itiyor.

Kolları nazikçe benimkileri okşuyor ve gülümsüyor. Yüzünü parçalayan bir gülümseme değil. Ağızının bir tarafını diğerinden daha fazla kıvrıran yumuşak, çekici, sarhoş edici bir gülümseme. "New York'a taşınıyor musun?" diye sorduğunda kendimi bir kez daha dudaklarına bakarken buluyorum.

Rahat bir nefes aldım. Rahat bir dostluğun gülüşü. Bir mutluluk gülümsemesi mi? "Pek sayılmaz," diye cevap veriyorum.

Beni başımın üstünden öpüyor ve gitmek için dönüyor. Tam kapıya ulaştığında arkasını döndü. "Bil diye söylüyorum, ben de New York'a taşınmıyorum. Ama bu ihtimal dışı değil. New York'u gerçekten çok seviyorum."

Sözlerinin içime işlemesine izin verirken gözlerim kısılıyor.

Bana göz kırptı ve sonra ön kapıdan kayboldu.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

mason

Bir battaniyenin üzerine oturup Piper ile Hailey'nin parkta futbol topuna vuruşlarını izliyorum. Yirmi yaşında bir İki aylık bir bebek topa vurabilir. Ama sanırım işi öğreniyor. 'Amca' Gavin, UNC'deki yıllarında bir futbol yıldızı olduğu için bunu sağladı.

Piper onun etrafında daha rahat görünüyor. öğleden sonra devam ediyor. İlk başta, Skylar ve Mitchell'in muhteşem ikramı olan öğle yemeğini yerken, Piper Hailey ile göz teması bile kurmadı. Endişelenmişim. Hayır, daha çok dehşete kapılmışım. Bu iki kız hayatımdaki en önemli insanlar ve eğer anlaşılmazlarsa bu konuda bir seçeneğim bile yok.

Ama şimdi, menajerim arayacakmış gibi davranarak kasıtlı olarak uzaklaştıktan sonra, belki de her şeye rağmen bir şans olabileceğini ummaya cesaret ediyorum. Piper'ın tavrı temkinli ve biraz zorlama, ama En azından orada bir potansiyel görüyorum. Ve pes etmeyeceğim. Şişman kadın şarkı söyleyip sazdan eteği ve hindistan cevizi sutyesiyle hula yapana kadar pes etmeyeceğim.

Aşkta kolay yolu seçmedim, bu kesin. Piper Mitchell'i bulmak şu Çin bulmacalarından birini çözmeye çalışmak gibi. Tam bir yere varacağımı düşünürken, tekrar başa dönüyorum.

Dün gece onu düşünmekten uykularım kaçtı. Aramızda bir bağ var. Başka biriyle hiç hissetmediğim derin ve inkar edilemez bir bağ.

Kadın. Ruh eşı kelimesini kullanmaktan bile çekiniyorum çünkü bu beni kucak köpeğı gibi gösteriyor, ama lanet olsun ki bu tam olarak nasıl hissettiğimi.

Her bakışı ve her konuşmayı analiz ettim, tıpkı antrenmanda maç görüntülerini inceleyip irdelediğim gibi. İncelemeye çalıştım Her anksiyete krizinde. Dün gece bir tane geçirmeye çok yaklaştı. O öpücük, kahretsin, yaşadığım tüm sekslerin büyük bir pakette bir araya gelmesinden daha iyiydi. O öpücük destansıydı. Zaten ona aşık olmasaydım, o öpücük tek başına bir sebepti.

O da beni öptü ki bu beklenmedik bir şeydi. Gözlerimiz buluştuğunda, belirgin bir tereddüt vardı. Bir numaralı kapıyı mı yoksa iki numaralı kapıyı mı seçeceğine karar verirken kafasında dönen çarkları neredeyse duyabiliyordum. Sonunda, sadece doğru kapıyı seçmekle kalmadı, onu yerle bir etti, aramızda patlayan sıcaklıkla onu yakıp kül etti. Ve ondan gelen ses boynunu öptüm, o fantezi uyandıran miyavlama sesi onunla geçirdiğim altı haftanın çok ötesinde benimle kalacak.

Ancak bu sıcaklık, ona doğru bastırdığım ve sertleştiğimi hissettiği anda oksijensiz kalmış bir alev gibi neredeyse anında söndü. Hemen anladım. İçinde yükselen paniğı kendi paniğimmiş gibi hissedebiliyordum. Durmam gerektiğini biliyordum yoksa onu kırılma noktasının ötesine itebilirdim. Ve Piper'ın kırılması beni mahvedecekti.

Ama sonra endişenin onu dibe çekmesinin eşığindeyken bir şey oldu. Bana baktı. Bana baktı. Ve yemin ederim, sakinliğin dalgasının onu yıkadığını görebiliyordum.

güzel bir yüz. Daha önce otoparkta ve maratonda olanlardan farklı değildi. Her nasılsa, gözlerimiz birleştiğinde paniğı azalıyor. Onu düzeltebileceğimi ve hayatındaki tüm şeytanları ortadan kaldırayabileceğimi düşünecek kadar kibirli değilim, ama belki de başına gelenlerden sonra hayatın yaşamaya değer olduğunu fark etmesini sağlayabilecek kişi benim.

Hailey koşup sırtıma atlıyor ve beni çimlerin üzerine düşürüyor. Onu önüme doğru çekip çimlerin üzerine

Böylece onun küçük kaburgalarını gıdıklayabiliyorum. Tatlı, çocuksu kahkahaları parkta yankılanıyor.

Bu yaşamaktır.

Yara izime bakıyorum ve beni kurtardığı için Koç Braden'a şükrediyorum. Açık mavi gökyüzüne bakıyorum ve ailemin muhteşem torunlarını görebilmelerini umuyorum. Piper'a bakıyorum ve onun Hailey ile olan etkileşimimi incelediğini görüyorum. Yemin edebilirim ki gözleri Buğulu, ama onu izlediğimi fark eder etmez boğazını temizliyor ve ayaklarının dibine bıraktığı topu tekmelemeye başlıyor.

O bakış da neydi? Normalde onu kolayca okuyabilirim. Eski bir favori kitap gibi. Bana nasıl tepki verdiğine gelince, o tamamen şeffaf. Bana karşı hisleri olduğunu biliyorum. Duygular itiraf etmek istediğinden çok daha derinlere uzanıyor. Ama konu Hailey olunca... Çin bulmacası gibi.

Kızım gözlerini ovuşturuyor, bu da günün çok yorucu geçtiğini gösteriyor. Platin sarısı buklelerinden başıboş ot parçalarını topluyorum ve sonra saatime bakıyorum. Kalbim sıkışıyor. Cassidy'nin onu alma vakti gelmek üzere. Onunla geçirdiğim günler bir anda uçup gidiyor, saatler dakika gibi geliyor ve saniyeler acı verici bir hızla akıp gidiyor.

Eşyalarımızı topladım. "Gitme zamanı, tatlı bezelyem."

Sırt çantasını bir omzumda, Hailey'i de diğer omzumda sallıyorum. "Hazır mısın?" Piper'a soruyorum.

Başını sallıyor, parktan geçip metroya doğru ilerlemeden önce futbol topunu alıyor.

Yol boyunca, Hailey her kuşu işaret etti ve saydı. anlamlı bir yetişkin sohbetini neredeyse imkansız hale getiriyor. Sonra en sevdiği Disney şarkısını mırıldanmaya başlıyor. "Şarkı söyle, Dada," yalvarıyor. Onun isteğini geri çeviremiyorum, bu yüzden telefonumu çıkarıp ekrana dokunuyorum ve bana eşlik edecek şarkıyı buluyorum.

Çok az şey beni utandırır. Etkilemeye çalıştığım kadının önünde kız gibi bir prenses şarkısı söylemek kesinlikle bunlardan biri.

Platforma vardığımızda Piper'a hayranlıkla bakmak için bir an duruyorum. Saçları rüzgârdan savrulmuş ve teni hafif pembeleşmişti.

güçlü öğleden sonra güneşi. Günün bitmesini istemediğimi fark ettim. Ve onunla biraz yalnız kalmayı gerçekten çok istiyorum. "Evime gel," diyorum umutla.

Gözleri Hailey ve benim aramda gidip geliyor. "Hailey'nin annesi yakında orada olmayacak mı?"

"Cassidy için endişelenme. Bizimle gelmeni çok isterim. Size göstermek istediğim bir şey var."

Skylar'ın evine giden beş numaralı tren yanımıza yanaşıyor ve kapılar açılıyor. Bana bakıyor. Birbirimize sessizce bakıyoruz. Tren uzaklaşıp onu yanımda bırakana kadar. Gülümsüyor. "Sanırım birkaç dakikalığına gelebilirim."

Hailey küçük elleriyle yüzüme vuruyor. Sanırım son otuz saniyedir Piper'a çok fazla ilgi gösteriyorum. Piper Hailey sanki yüzüm kilden yapılmış gibi yanaklarımı dürttüğçe gülüyor. Dün gecedan beri ondan duyduğum ilk kahkaha bu. Ve bugün ilk defa nefes alıyorum.

"Onun burada ne işi var?"

Cassidy'nin acı sözleri dairemin dışındaki koridorun kalın ve gergin havasını yarıyor.

"Erkencisin Cass." Piper'a özür dileyen bir bakış attım. "Anne!" Hailey annesini görünce ciyaklıyor, kıvranıyor böylece ona doğru koşabilir.

Ben kapının kilidini açarken Cassidy gözlerinden Piper'a hançerler fırlatırken kızımızın kucaklamasını görmezden geliyor.

"Ben Hailey'nin eşyalarını alayım." Hepsini içeri almak için kenara çekildim. Piper'a dönmeden önce anahtarlarımı girişteki masanın üzerine bırakıyorum. "İstersen banyoda temizlenebilirsin." Yatak odamın yanındaki kapıyı gösteriyorum. "Hemen şurada."

Tek kelime etmeden koşarak uzaklaşırken rahatladığı her halinden belli oluyor. Ama bu sadece bir an sürer.

"Pie-pie," diye feryat ediyor Hailey, arkasından koşarak bacaklarına arkadan sarılıyor.

Cassidy'ye bakıyorum. Kulaklarından çıkan dumanı neredeyse görebiliyorum. Ellerini yumruk yapıp Hailey'nin üzerine yürüyor ve onu Piper'ın bacağındaki sevimli tutuşundan koparıyor.

Gülümsememi tutmak çok zor. Hailey az önce Piper'a onay mührünü verdi. Öyle herkese vermediği bir şey. Daha fazla parkta fark ettiğimden daha fazla şey olmuş olmalı. Ya da belki Hailey de Piper'da benim hissettiğim aynı büyüleyici özellikleri hissediyordur.

Piper'ın yüzünde kısa süreli bir dehşet ifadesi belirir. *Lanet* olsun. Onu buraya getirip böyle bir yüzleşmeye zorlamakla ne düşünüyordum?

Açıkçası kafamla düşünmüyordum. Anatomimin başka bir parçası belki ama kesinlikle kafamla değil.

Piper, annesi tarafından odanın diğer ucuna sürüklenen Hailey'e şefkatle gülümsüyor. "Seni tekrar görmek çok güzeldi, Hailey. Benimle futbol oynadığın için teşekkürler."

Cass'e döner. "Cassidy, her zaman bir zevktir." Dönüyor arkasını dönüp banyo kapısından içeri giriyor, kapıyı kapatıyor ve ardında kovalar dolusu iğneleme bırakıyor.

Cassidy eşyalarını topluyor. Hailey artık ne yapacağını biliyor. Yaşlandıkça, gözyaşı dökmeden gitmek onun için daha da zorlaşıyor. Bana uzanıp kalmak için yalvardığı zamanlarda benim de birkaç damla gözyaşı döktüğümü inkar edemem.

Duygusal durumumun yükseldiği bu yangına körükle gidercesine Hailey koşarak yanıma geldi ve ellerini kaldırdı, iri gözyaşı topları bir an için alt göz kapaklarında dengede durduktan sonra küçük yuvarlak yanaklarından aşağı dökülmeye başladı. "Baba!"

Cassidy sarılırken bizi izliyor, ikimiz de ayrılmak istemiyoruz. "Biliyor musun, eğer birlikte yaşasaydık, onu her zaman görürdün ve ayrıldığımızda asla bu kadar üzölmek zorunda kalmazdı. Ağlayacak. bu gece uyumak için. Senden ayrıldığı günlerde hep böyle yapar."

Kalbimden bir parça kopuyor. Tıpkı kızım her gittiğinde olduğu gibi. Cassidy'nin söylediklerinin doğru olup olmadığından emin değilim ama düşüncesi bile beni ağlatıyor.

"Gitme vakti tatlım," diyor Cassidy, onu kollarımdan çekerek.

Arkamdan banyo kapısının gıcırdadığını duyuyorum, çünkü Piper ya etrafın temiz olup olmadığını görmek ya da dinlemek için kapıyı açıyor.

Tam bu sırada Cassidy bana doğru eğiliyor ve onu durdurabileceğimden daha hızlı bir şekilde dudaklarıma istenmeyen bir öpücük konduruyor.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

piper

Ön kapı Hailey ve annesinin arkasından çarparak kapanıyor ve havada gerginlik ve rahatsızlık dolu bir hava bırakıyor. Ona doğru yürüyorum ve Kolu hızla çevirip ağır çelik kapıyı kendime doğru çektim.

Mason koşarak yanıma geliyor ve avuçlarını başımın iki yanına koyarak kapıyı kapatmaya zorluyor. "Nereye gidiyorsun?"

"Bana göstermek istediğin şey *bu muydu?*" Açık avucumla kapıya vurdum. "Eski karınla tekrar bir araya geldiğini mi?"

O kadar uzun ve sert iç çekiyor ki, ağır nefesinin altında saçlarımın arkasının ayrıldığını hissedebiliyorum. "O benim eski karım *değil.*"

"Kız arkadaş. Her neyse." Yüzümden birkaç santim ötedeki mavi çelik kapıya bakıyorum. "Bana söyleyebilirdin."

"Onunla tekrar bir araya gelmeyeceğim, Piper. Sana bunu zaten söyledim. Ona asla geri dönmeyeceğim. O manipülatif bir şirret."

"Ama onu öptün. Bu tekrar bir araya *gelmeyeceğiniz* anlamına mı geliyor?"

"Yanılıyorsun." Ellerini indirdi, beni olduğum yere hapsetti. "Onu ben öpmedim. O beni öptü. Bu da onun kindar taktiklerinden biri. Senin tarafından tehdit ediliyor. Çok uzun zamandır hayatımda bir kadın olmadı."

"Hımm," diye suratımı astım kapalı ağzımın içinden. "Onu öpüyormuşsun gibi görünüyordu."

"Onu öpmüyordum. Tanrım, çok inatçısın kadın." Elini koluma koydu ve gerildim. Hemen kaldırdı,

önceki yerine geri yerleştiriyor. "Beni şaşırttı. Hailey'e veda ediyordum ve ne olduğunu anlayamadan bir yırtıcı gibi üzerine çullandı."

Neye inanacağımı bilemeden başımı sallıyorum. Cassidy benim olmadığım her şey. O olağanüstü güzel, yürüyen-Milano'daki kedi kaldırımı kadar güzel. Ve göğüsleri gerçek olmasa da Bence muhteşemler. Her gözeneğinden seksilik sızıyor. Bahse girerim erkekler ona dokunduğunda çekinmiyordur. Eminim bir erkekle birlikte olmayı düşünürken bile tüyleri diken diken olmuyordur.

Onun için -herhangi bir erkek için- benim yerime onunla birlikte olmak çok daha kolay olurdu.

Sessizliğimi kuşku olarak algılıyor. "Piper." Ellerini nazikçe omuzlarıma koyuyor ve yüzümü ona dönmem için beni döndürüyor.

Doğrudan ona bakamıyorum. Düşüncelerim dar polosunun altında nasıl görünebileceğini düşünürken körlemesine göğsüne bakıyorum. Oldukça iyi bir fikrim var. Ne de olsa onu spor salonunda gömleksiz görmüştüm.

Parmağını çenemin altına koyuyor ve gözlerimiz buluşana kadar başımı kaldırıyor. "Onu öpmüyordum. İnan bana, eğer onu öpüyor olsaydım, böyle görünmezdi." Yüzümü tutuyor, elleri iki yanımda, başparmakları önde buluşup alt dudağıma sürtünüyor ve yavaş hareketlere bakıyor. "İşte böyle görünürdü."

Eğiliyor ve dudakları öyle güçlü bir şekilde dudaklarıma çarpıyor ki, bedenimi arkamdaki kapıya doğru itiyor.

"Ugh." Sert çelik sırtımla buluştuğunda ağzım açılıyor ve nefesim onun sıcak öpücüğüne doğru kaçıyor. Bu fırsatı değerlendirip dilini ağzımın içine sokuyor. İpeksi, sert,

talepkar dili. Dün gece beni öptüğünden beri her düşünceme sızan dili.

Dili acımasızca benden alabileceği her şeyi aldıktan sonra, ağzı benimkinden ayrılıyor, iz sürerken tenimden bir kez bile ayrılmıyor Dudaklarımın kenarından kulağıma doğru tüylü öpücükler.

Kulak mememle omzum arasındaki boşluğu yalayıp yutarken başımı eğiyorum. Tenimin her santimetresinde yavaşça çalışıyor, dudaklarıyla inceliyor. Dilinin her fiskesi içimde elektrik şokları yaratıyor. Her hafif emme hareketi vücudumda titremelere neden oluyor.

Hayatımda hiç böyle hissetmemiştim. Havada duruyorum. Hayır, süzülüyorum. İnsanların "bulutların üzerindeyim" derken ne demek istediklerini şimdi anlıyorum.

Çok hızlı bir şekilde uzaklaşıyor ve ilk defa daha fazlasını istemek zorunda kalıyorum. Daha fazlasına ihtiyacım var.

Daha fazlasını arzuluyorum.

Ve eğer muzaffer gülümsemesi bir gösterge ise, ucuz bir aşk romanı gibi her tarafıma yazılmıştır.

Dudaklarıma iffetli bir öpücük konduruyor ve gülüyor. "Bu sadece ilk kavgamız mıydı?" Elini üzerimden çekmiyor, dudaklarımin kıvrımlarında gezdiriyor.

Boyun.

Gülümseyerek, "Hayır, o havaalanı olurdu. Bana sürtük ve ayyaş dediğin zaman."

"Ah, doğru." Utanmış görünecek kadar terbiyeli.

"Bu ikinci kavgamız bile değildi," diyorum. "O Skylar'ın evindeydi. atlet olmadığımı ve bacaklarımin maraton koşmak için çok kısa olduğunu söylediğinde."

Gözleri pişmanlıkla doluyor. "Pisliğin tekiydin, Piper. Gerçekten özür dilerim. Sanırım en başından beri sana olan çekimimle savaşmaya çalışıyordum.

Başlangıç. Her neyse, yanıldığımı kanıtladın. O küçük bacaklar kıcıımı yendi ve şimdi övünme hakkın var."

"Her neyse." Kazanmama izin verdiğini bildiğim için gözlerimi deviriyorum. "Demek beni çekici buluyorsun, ha?"

"Hiçbir fikrin yok, değil mi?" diye sorarken gözleri pantolonuna kaydı.

Nabzım hızlanıyor. Ve iyi bir bulutun üzerinde duruyorum tarzında değil. Dön ve kapıyı aç ve ölümüne koş şeklinde. bir şekilde.

Tipik Mason tarzı, endişemi hissediyor ve geri çekiliyor.
Elimi tuttu. "Gel ve otur. Sana bir içki getireyim mi? Belki yetişkin içeceği?"

Bunu istiyorum. Onu istiyorum. Belki birkaç içki içersen rahatlarım.

Ne halt ediyorsun, Piper? Vicdanım bana bağıyor, bunun beni nasıl bir duruma sokabileceğini gayet iyi biliyorum. Vicdan azabımı bir kenara itmeye çalışıyorum. Korkularımı bir kenara itmeye çalışıyorum. Mason iyi bir adam.

Mason iyi bir adam, diye kafamın içinde tekrar tekrar söylüyorum.

"Ne, artık meyve suyu kutusu yok mu?" Şaka yapıyorum. Sonra oturmak yerine

Onu mutfığa kadar takip ettim. "Yardım edebilirim."

Bir şişe Jack çıkardı. Açılmamıştı ve acaba özellikle benim için mi aldı diye merak ettim, benim içki tercihim olduğunu gördükten sonra. faydası. İçkiyi doğru miktarda kola ile ustalıkla karıştırmasını, bir kutuyu aramızda bölüştürmesini ve içkiyi fazla kaçırmamasını izliyorum.

Bardağımı ondan alıyorum ve kanepeye oturmak için oturma odasına geri dönüyoruz.

"Görmemi istediğin şey neydi?" diye sordum.

Bir yandan içkisini yudumlarken bir yandan da soru sorarcasına gözlerini kısıyor.

"Trende. Bana dairende bir şey göstermek istediğini söylemiştin."

"Ah, şu. Evet... şey, ona bakıyorsun." "Ne?"

Etrafıma bakıyorum.

"Benim dairem. Sana dairemi göstermek istedim." Sahte bir tiksintiyle başımı salladım.

"Ne?" diyor. "İşe yaradı, değil mi? Seni buraya geri getirdim. Bunun ötesinde bir şey planlamamıştım. Seninle ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok. Yani, daha önce bir kızın evime geldiği gerçek bir yetişkin randevusuna çıkmamıştım, o yüzden emin değilim. tam olarak nasıl çalıştığını."

Kıkırdamamı tutmak zorundayım. Mason Lawrence -sıcak, seksi, neredeyse ünlü bir futbolcu- bir randevuda ne yapacağını bilmiyor. Ama sonra fark ettim ki, ben de bilmiyorum. Kız kardeşimin aşk romanlarını bile okumuyorum. Televizyon mu izleyeceğiz? Masa oyunu mu oynayacağız? Telefonlarımızı çıkarıp arkadaşlarımıza mesaj mı atacağız?

Bir içki alıyorum. "Hiç filminiz var mı?"

Rahatlamış bir nefes verir. "Filmler, evet! Bir sürü var filmler." Kanepeden atladı ve eğlence merkezini açarak muhtemelen daha pahalı olan etkileyici bir film stoğunu ortaya çıkardı. İlk arabamdan daha iyi.

Onu takip ettim ve koleksiyonunu inceledim. Elbette tüm harika spor filmleri onda. Bazı belgeseller, bilimkurgu ve hatta bazı romantik komediler. Devasa TV'sini çevreleyen yüzlerce filmi inceliyorum ama özellikle bir tanesini gördüğümde nefesim kesiliyor ve parmaklarım gezinmeyi bırakıyor.

Mason, bu özel başlıkla karşılaştıklarında gözlerimin nasıl duraksadığını fark ediyor. Elini uzatıyor ve çantadan çıkarıyor. "Tamam. *Roxanne* o zaman. Büyük bir Steve Martin hayranı falan mısınız?"

"Onun gibi bir şey," diyorum, kanepeye doğru ilerlerken bakışlarım yere sabitleniyor.

Cyrano de Bergerac'a hep aşık olmuşumdur. O benim Küçükken tüm zamanların en sevdiğim oyunuydu. Roxane'i oynamak isterdim. Belki tamamen manzum olarak yazılmış orijinal oyundan değil ama daha sonra yapılan bazı uyarlamalardan. Ve Steve'i sevmeme rağmen

Martin/Daryl Hannah film versiyonunda, isminin başına bir 'n' ekleyerek yanlış yazılması beni hep rahatsız etmiştir.

İzlerken kalbim ağırlaştı. Yıllardır izlememiştım. Oyunculuğu hâlâ bu kadar çok istediğimi fark etmemiştim. Bir şeyleri değiştirmek için neler vermezdim.

Mason, "Bence senden harika bir Roxanne olur," diyor.

Filmi tamamen görmezden gelerek ona dönüyorum. Kaşlarım çatılıyor ve burnum kırışıyor. Neden böyle bir şey söyledi ki?

Elbette. Farkına vardım.

"Skylar sana söyledi. Yoksa Baylor muydu?"

Kolunu arkamdaki kanepenin arkasına koyuyor ve bir bileğini dizinin üzerinden geçirerek tüm dikkatini bana veriyor. "Skylar'dı. Ama keşke bunu senden duysaydım. Keşke senden pek çok şey duysaydım."

Başımı sallıyorum. "Kendim hakkında konuşmayı sevmiyorum."

"Sen bir oyuncuydun. Duyduklarıma göre çok da iyiymişsin. Charlie'nin annesi mi bıraktırdı seni? Büyüyünce onun gibi olacağını mı düşündün?"

"Sana söyledim Mason. Kendim hakkında konuşmayı sevmiyorum. Sadece filmi izleyebilir miyiz lütfen?"

Televizyona doğru geri döner. "Elbette. Film izleyebiliriz. Ama belki bir gün ..."

Gözlerimi kapatıyorum ve iç çekiyorum. "Sana söyledim, olmayacak-"

"Biliyorum, biliyorum." Ellerini teslimiyetle havaya kaldırır. "Bir gün *olmayacak*. Ama bu, bu konudaki fikrini değiştirmek için elimden geleni yapmayacağım anlamına gelmiyor."

Filmin yarısında, başımın Mason'ın omzuna düşüp dayandığını ve birbirimize sarıldığımızı fark ettim.

Ellerim. Ve şimdi bunun farkındayım, başka hiçbir şeye konsantre olamıyorum. Başparmağı avucumun içinde yavaş daireler çizerek beni transa sokuyor. Bedenlerimiz arasındaki sıcaklık her geçen gün artıyor. dakika.

Artık filmi izlemediğimi bile göremiyor. Gözlerim kapalı. "Bir gün "ü hayal etmeye çalışırken kapandılar. Hailey'i yanımızda yerde oynarken hayal etmeye çalışıyorum. Hayal etmeye çalışıyorum aile doğum günleri ve tatiller, Pazar brunchları ve tatiller. Keşkeleri ve olasılıkları hayal ediyorum.

Sonra rüyaların her zaman iyi olmadığını hatırlıyorum. Bazen sadece zihninizin kabul etmeye çalıştığı gerçeğin çarpıtılmış versiyonlarıdır.

Ve ne kadar kabul etmek istesem de

Normal bir gelecek, rüyalarım bana bunun asla mümkün olamayacağını hatırlatıyor.

"Piper," diye fısıldadığını duyuyorum. "Yoruldun mu? Filmi kapatmak ister misin?"

Başımı kaldırıp ona bakıyorum ve yüzündeki endişeli ifadeden uykuda olmadığımı, başka bir dünyada olduğumu anladığımı anlıyorum. Birden elleri yüzümü kavırıyor. "Üzgün görünüyorsun. Sorun ne?" diye soruyor, başparmağı yavaşça alt dudağımda geziniyor. Bu daha önce de yaptığım bir hareketti. arzulamaya başladım.

Gözlerim onun dudakları ve büyüleyici mavi gözleri arasında gidip geliyor. Gözlerimiz buluştuğunda, karanlık bakışlarının yoğunluğu nefesimi kesiyor. Ona cevap vermeye çalışıyorum ama dilim tutuluyor.

"Tanrım, Piper. I . . . " Ağzı benimkine doğru hareket etmeye başladığında sözleri kayboluyor.

Vücudum onun hareketine hemen tepki veriyor, nabzım hızlanıyor ve nefes alışım düzensizleşiyor. Dudakları henüz dudaklarıma değmemişti bile ama ayaklarımdaki havanın beni tekrar buluta yükselttiğini hissediyorum.

Bulut dokuz, yaşamak istediğim yer orası. Orası benim mutlu yerim. Kötü hiçbir şeyin olamayacağı ve kötü hiç kimsenin bana zarar veremeyeceği yer. Acının var olmadığı. Kalpler paramparça olmaz. Kızlar tecavüze uğramaz.

Dudakları benimkilere çarpıyor. Yumuşak öpücükler hızla sertleşir ve Dilimin onunkiyle buluşmasını talep ediyorum. Tadı rom ve kola gibi, biraz da nane. Tadı inanılmaz. Hayatımda olmasını istediğim her şeyin tadına sahip. Cennet tadında.

Bir kez daha boynuma ve çeneme yumuşak öpücükler konduruyor. Dudakları kulağımın arkasındaki mürekkeple damgalanmış deriyle buluştuğunda fazladan zaman alıyor. Bir yanım geri çekilme isteği duyuyor. O parçam bana özel. Ama hafifçe emiyor ve hareket edemediğimi fark ediyorum. Dudaklarının, ağzının, becerikli dilinin altında macun gibiyim. Sanki dövmem acıma doğrudan açılan bir kapı gibi, her nazik dokunuşunda acımın bir kısmını içimden çekip çıkarıyor.

Elinin kaburgalarımın yukarı doğru ilerlediğini ve göğsümü nazikçe kavradığını hissettiğimde buluttan düşüşüm anlık oluyor. Nefes alamıyorum. Korku sarıyor

Vücudum sertleşip titrerken, omurgam bir mengene gibi ciğerlerimdeki havayı sıkıyor. Panik hızla artıyor, bana fazla uyarı vermek için zaman kaybetmiyor. İstirap beni tüketirken haykırıyorum.

Eli aniden geri çekilir. "Piper, tatlım. Bana bak." Titriyorum, ellerimdeki titreme açıkça görülebiliyor.

Mason ellerimi sıkıca tutuyor. "Bana bak," diye yalvarıyor. "Gözlerimin içine bak."

Derin bir nefes alıyorum ve gözlerimi onunkilerle buluşturmak için kaldırıyorum.

"Benim, tatlım. Mason. Gözlerini benden ayırma." Gülümsüyor. En sevdiğim gülümseme. Ağzının sadece yarısını kaldırarak. Bana onun iyi bir adam olduğunu söyleyen gülümseme.

Mason iyi bir adam, kafamın içinde tekrar tekrar söylüyorum.

"Beni dinle, Piper. Ve iyi dinle. Sana dokunduğumda, bu seni kullanmak ya da incitmek için değil. Sana dokunduğumda, sana tapınmak için dokunuyorum. Ve seni görmeme, hissetmeme izin verdiğin her an, değerini bilmeye niyetli olduğum bir armağandır."

Ellerimi sıkıyor ve sonra bırakıyor, ellerinden birini tekrar göğüs kafesimde gezdiriyor. Gözlerim korkuyla kapanmaya çalışıyor.

"Gözlerini benden ayırma, tatlım. Sadece ben varım. İkimizin de geçmişinde boktan şeyler var. Ama bu, bu şimdiye kadar hissettiklerimden çok daha farklı. Seni incitmeyeceğim. Sana her şeyimle değer vereceğim. Dokun. Beni hissetmene izin ver. Diğer her şeyi bırak."

Eli göğsümle buluştuğunda gözlerimiz birbirine kilitleniyor. Yavaşça kavıyor, elinin ağırlığını yavaşça almasına izin veriyor. Gözleri, dokunuşunun altında rahatlamam için yalvarıyor. Kalbim ona uymam için yalvarıyor.

Duygularımla nefes alıyorum. Yavaşça nefes alıyorum burnumdan girip ağızımdan çıkıyor. Gözlerim kaymaya başlarsa, onları geri çağırıyor.

Yavaşça, metodik bir şekilde, göğsümün etli kısmını üstümün üzerinden izliyor. Parmak eklemleri meme ucuma hafifçe dokunduğunda, gözlerimi açık tutmak için mücadele ediyorum çünkü aramızda akan his ezici.

Gözlerimiz birbirini yakıyor. Benimkiler anlatılmaması gereken hikâyeler anlatıyor. "İyi misin, tatlım?"

Başımı
salladım.

Ben
iyiyim.

*Ben
iyiyim!*

"Elimi gömleğinin altına sokabilir miyim?" diye sorar.

İçime temizleyici bir nefes daha çekiyorum ve sonra bir kez daha başımı sallıyorum.

Gömleğimin düğmelerini açıyor ve bir elini karnımın çıplak etine koyarak içimde zevk ve gerginlik dalgaları yaratıyor. Elleri göğüs kafesimden sütyenime kadar uzanırken gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Göğsümü serbest bırakmak için kabı aşağı çekmeden önce ince pamuğun içinden beni okşuyor.

O manipölasyonuna devam ettikçe hisler artıyor. Meme uçlarım sertleşiyor ve onları hafifçe çimdikliyor. Kendimi bile şaşırtan zevkli bir ses çıkıyor. Tutku böyle bir şey işte. Bir kız olarak hayalini kurduğum duygu tam olarak buydu. Hayır, bu daha iyi. Bu his hayallerimin de ötesinde.

Elimi onun kalçasına koymaya cesaret ettim, bacağına güven verici bir sıkma. Ellerimin onun üzerinde neler yapabileceğini bildiğimden, onun sessiz soluğunu duyunca gülümsüyorum. İlk defa bilerek dokundum

Belki maratonda ona sarılmam dışında. Beni öptüğünde bile ellerim yanımda durdu. Ama şu anda gözlerinin içine baktığımda, ellerimi ona koyma arzusundan başka bir şey hissetmiyorum.

Parmaklarımı hareket ettirmeye başlıyorum, kucağına doğru ilerletiyorum. Pantolonundaki şişkinliğe uzanırken ne yaptığımı görmek için aşağıya bakıyorum.

Bir saniye içinde kendime olan güvenim paniğe dönüştü. *Hayır, lütfen, hayır.* Zihnime ve bedenime sessizce yalvarıyorum. Ama kontrolü ele geçirme çabama rağmen, endişe dalgaları üzerime çöküyor ve beni nefes alamayacak şekilde altına çekiyor. Gözlerim yaşıyor ama hayal kırıklığı beni ele geçirse bile düşmelerine izin vermeyi reddediyorum.

"Piper." Elini göğsümden sıyrıyor ve sonra elimi ereksiyonundan çekip alıyor. Parmaklarını çenemin altında birleştirerek beni ona bakmaya zorluyor. Yavaşça yüzüme dokunuyor, parmak uçları elmacık kemiklerimin üzerinden kayarak dudaklarımı okşadı. "Göz temasını kaybettin, tatlım." Beni öpmek için eğiliyor ve iki elini yüzümün iki yanına koyuyor. Ben kollarında gevşeyene kadar beni öpüyor. Bu hissin sürmesini ne kadar istediğimden başka bir şey düşünemeyinceye kadar beni öpüyor.

Duygusal olarak tükenmiş bir halde kanepeye uzandık ve birbirimize sarıldık. Sonunda Mason fısıltıdan öteye geçmeyen bir sesle konuşuyor. "Bu gece için teşekkür ederim," diyor ve gömleğimin yerine oturduğundan emin olmak için çekiliyor. "Ve bana güvendiğin için teşekkür ederim." Bana sarılıyor, beni kollarının arasına alıyor ve içimi bir huzur kaplıyor. Sonra Nazikçe alnımdan öpüyor ve muzip bir gülümsemeyle, "Bil diye söylüyorum, New York'a taşınmaya tehlikeli bir şekilde yakıным." diyor.

Uzaklara dalan gözlerim kucağıma düşerken kalbim midemin çukuruna düşüyor. İç çekiyorum. "New York'a taşınmak istemiyorsun, Mason."

"Neden olmasın?"

"New York karanlık ve korkutucu bir yer," diye açıklıyorum. "Şeytanlar gölgelerde gizlenir. Sokaklar pislik içinde. İnsanlar evsiz ve kırık."

"Korkutucu olmak zorunda değil, Piper. Değer verdiğin biriyle gidersen olmaz. New York harika olabilir. Hatta büyülü."

Başımı salladım. "Benim için değil."

"Artık şifreli konuşmayı bırakıp gerçek bir Konuşmak mı?" diye sorar. "Senin hakkında ciddiym. Bize gerçek bir şans vermeni istiyorum. Sence bunu hak etmiyor muyuz? Hak etmiyor musun?"

Bunu hak ediyor musun?"

Koltuktan kalkıp odanın diğer ucuna yürüyorum. "Bu harika gün için teşekkür ederim Mason. Harika vakit geçirdim."

Başını sallıyor ve ellerini saçlarının arasında gezdiriyor. "Burada sahip olduğumuz şeyi gerçekten görmezden mi geleceksin? Muhtemelen söyleyemezsin

Bu inanılmaz bağlantımız yok. Daha önce hiç kimse için böyle hissetmemiştim, Piper. Sen de dürüstçe aynı şeyi hissetmediğini söyleyebilir misin?"

Kapıya doğru uzandım. "Kimseye karşı bir şeyler hissedecek durumda değilim Mason. Lütfen beni takip etme. Yalnız kalmak istiyorum."

Kapıdan içeri girdiğimde sözleri peşimden geliyor. "Geçici olarak burada yaşıyor olabilirsin ama oraya, belki de Mısır'a dönmüş olabilirsin. Çünkü lanet bir inkâr içinde yaşıyorsun."

Kapı çarparak kapanır ve ardından gelmeye cüret eden tüm sözcükleri susturur.

YİRMİNCİ BÖLÜM

mason

Sohbete katılmak için çok çabalıyorum. Sonuçta, Piper'ın kız kardeşleri bu gece hepimiz dışarı çıkabilelim diye bir bakıcı bulma zahmetine katlandılar. Bu önemli bir olay. "Çiftler Gecesi. Bu hafta başında konuştuğumuzda Piper bile bu terimi kullandı. Bizi bir çift olarak görmeye başladığını ummaya cüret ediyorum.

Geçen hafta sonu hayal kırıklığı yaratan bir göç.

Neredeyse bir hafta oldu. Onu görmeyeli tam altı gün oldu ve tek düşündüğüm o. Dudaklarını ve sanki birbirimizi kusursuzca tamamlamak için yaratılmışız gibi dudaklarının benimkilerle nasıl birleştiğini hayal etmeden duramıyorum. Onu okşayıp rahatlatabilmek ve kısa bir süreliğine de olsa bana güvenmesini sağlamak inanılmazdı. Ve lanet olsun, eğer duramazsam

Göğüslerini ve ellerime ne kadar mükemmel oturduklarını düşünüyorum. Futbol sahasında bile onu aklımdan çıkarmayı başaramıyorum. Tutmak için yaşadığım iki şey, futbol topu ve Piper.

Aslında, bir futbol topu, Hailey ve Piper.

Ama hepsi birlikte gidebilir mi? Bir mucize yaratıp onu kalmaya ikna edebilmemin bir yolu var mı?

Beş haftam daha var.

Kendimi pantolonumun içinde kaydırıyorum ve ondan uzağa bakıyorum, bunun yerine Gavin ve Griffin'in bir odada yaptıkları konuşmaya odaklanıyorum.

ereksiyonumu kaybetmeye çalışıyorum. Şimdi bir bardayız, ama onlar akşam yemeğinde ne yediklerini tartışmakla meşguller.

"Size söylüyorum, onlar deniz tarağı değildi," diyor Griffin.
"Köpekbalığı eti idi."

"Peki, ne fark eder ki?" Gavin soruyor. "Ve gerçekten kimin umurunda?"

Griffin başını sallar. "Tanrım, müstakbel eşim bunu söylediğini duymasın. Bir aşk romanı yazarıyla evli olmak güzel olmalı. bir restoran müdürü yerine. Bunun sonunu hiç duymadım. Beş yıldızlı bir restorana gitmediğimiz sürece onunla yemeğe çıkmayı bile sevmiyorum. Lanet olası bir yemek eleştirmeniyle nişanlı olmak gibi. Skylar'la o kadar uzun zamandır birlikte değilim ama inanın bana deniz tarağı ile köpekbalığı eti arasındaki farkı biliyorum. Hem de mide bulandırıcı derecede iyi biliyorum."

Onun yorumuna gülüyorum ve ikisi de bana dönüyor. Griffin sadece Gavin ve benim duyabileceğimiz şekilde eğildi. "Hey, Dix, bize zaman ayıracak kadar gözlerini nişanlımın kız kardeşinin göğsünden ayırabildiğine sevindim."

"Ne?" Cahil numarası yapıyorum ve aynı anda kaşlarını bana kaldırıyorlar. "Kahretsin. O kadar belli mi ettim?"

"Bu senin bir şey olduğun anlamına mı geliyor?" Griffin soruyor. "Yani, çocuğumun annesiyle evlenmeyi boşuna ertelediğimi bilmek güzel olurdu."

Ağzım açık kaldı. "Sen *ne*?" Dinlemediklerinden emin olmak için kızlara bakıyorum. "Bizi bir araya getirmek için düğününüzü ertelediğinizi mi söylüyorsunuz?"

Griffin bana sert bir bakış atıyor ve başını sallıyor.

"Vay anasını," diyorum. "Yani elbise bahanesi ve kilise-"

"Hepsi düzmece," diyor. "Elbise ertelememizden bir gün önce teslim edildi." Skylar'a başıyla selam veriyor. "Hepsi onun fikriydi. Ben de istiyorum.

onunla dün evlendin. Ama Piper senin ilk evliliğinden eve geldiğinde tamamen yeni bir insanla tanışmak gibiydi. Size söylüyorum, kız havada yürüyordu. Skylar'ın onu alması beş saniye sürdü. ve tarihi değiştirmeye başla."

"Bu çok büyük bir şey dostum," diyorum ve elini sıkmak için uzanıyorum. el. "Ve bu muhtemelen birinin benim için yaptığı en güzel şeylerden biri."

Omuz silkiyor. "Hey, sen beni yola getirip Miami'den geri getirdikten sonra en azından bunu yapabilirdim."

"Yani şimdi ödeştik." Gülümsüyorum ve sırtına minnettar bir şaplak atıyorum. "Ama cidden, teşekkürler dostum."

"Siz iki korkak kucaklaşacak mısınız, yoksa biraz daha içki sipariş edebilir miyiz?" Gavin alay ediyor.

Griffin masada karşımızda oturan kadınların dikkatini çekmek için elini sallıyor. "Bir tane daha içmeye hazır mısınız hanımlar?"

Piper hemen ayağa kalkar. "Ben getiririm."

Baylor onu geri çekmeye çalışıyor. "Garsonlar bunun için değil mi? Otur, küçük kardeşim."

"Sadece beklemek istemiyorum," diyor. "Herkes aynı şekilde iyi mi?"

Diğerleri başlarını salladı ve ben de ona yardım etmek için ayağa kalktım. Bu sipariş vermek için bara üçüncü gidişi. Acaba bunun sebebi benim ödememi istemiyor. Akşam yemeklerimizin parasını o pek karşı çıkmadan ben ödedim, bu yüzden bu davranışı biraz kafamı karıştırdı. Belki de geçen hafta olanlardan sonra fikrini değiştirmiştir. Bence iyi sonuçlandı. Yani, evet, panik atak geçirmeye başladı, ama asla tırmanmadı. Birbirimize bağlandık. Bir şeyler hissetti. Hayatım üzerine bahse girerim. O öpücüğü taklit edemezdi. O sesler.

Kahretsin! Pantolonum yine dar gelmeye başladı.

Masada içkileri dağıtırken arkamdan biri geliyor ve ellerini gözlerimin üzerinde birleştiriyor. "Bil bakalım kim?" diye soruyor boğucu ses.

O sesi tanıyorum. Bu benim telefonumda çıkan sesle aynı. Onu ne zaman dışarı çıkaracağımı soruyor. "Eğer yanlış tahmin edersem, beni kovdurur musun?" Piper'ın tepkisini görebilmek için uzanıp ellerini gözlerimden çekerek şaka yapıyorum.

Gözleri yere kayıyor ve yüzünü bir hüzün dalgasının kapladığını görüyorum. Ama benim baktığımı fark edince hemen toparlanıyor. Bir gülümseme yerleştiriyor ve içkisini yudumluyor. Çenesini sallaması ve kaşlarını kaldırması, karşımda duran kişiyi tanımam gerektiğini söylüyor. Arkamda.

Arkamı döndüm ve Janice Greyson beni göğsüne çekti. ezici bir sarılma. "Tanrıya şükür ilginç biri geldi. Babam en sıkıcı yöneticilerden oluşan bir grubu *eğlendirmemi* istiyor. Sanırım gece bitmeden bileklerimi kesebilirim."

Etrafımda Piper'ın çenesinin düştüğünü görüyorum. Janice'in gözlerinin içine bakıyorum. "Pek gözlemci değilsin, değil mi?" diye soruyorum.

Janice ve ben kaç kez aynı etkinliklere katıldık? Kaç kere tarlaya gelip bana baktı? Tatbikatlar sırasında mı? Ve tüm bu zaman boyunca, yara izimi hiç fark etmedi. *Herkes*

Sonunda yara izimi fark etti. İnanılır gibi değil.

"Ne?" diye soruyor, ağzının etrafını yoklayarak. "Ağzımda Yüzümde bir şey mi var?" El çantasından küçük bir pudra çıkarıyor. "Hayır. Bir şey yok. Unut gitsin."

"O zaman patronun kızını dansa götürüp beni yaşlılar tugayından kurtarmaya ne dersin?" Küçük aynada kendine şöyle bir bakıyor, başının yan tarafındaki saçlarını düzeltiyor, sonra da çantasına geri koyuyor.

"Üzgünüm, Janice. Bu gece dans kartım dolu."

Gözleri sonunda masamdaki diğer herkesi alıyor ve biraz sarhoştan daha fazlası olan Piper'a takılıyor. Onu işaret ediyor. "Sen de yardım gecesindeydin." Selamlamak için elini uzattı. "Janice Greyson, Neil Greyson'ın kızı."

Piper ona sorgulayıcı bir bakış attığında gülmemek elde değil.

Janice devam ediyor, "Biliyorsun, Neil Greyson. Giants'ın sahibi olan adam gibi."

"Oooooooh," diyor Piper, sanki bunu yeni öğreniyormuş gibi. Janice'in elini sıkıyor. "Piper Mitchell, Bruce Mitchell'ın kızı. Annemi sikmeyi seven adamın kızı."

Şok geçiren ve nutku tutulan Janice mırıldanır: "Sanırım sonra görüşürüz Mason."

"Sanırım öyle."

Masadaki herkes Janice'in uzaklaşmasını izliyor ve sonra hepimiz birden kahkahalara boğuluyoruz. Ama benim neşeli ruhum bunu duyduğum anda ölüyor. Gözlerim Piper'a kayıyor ve onun sarhoş, manyak kahkahasını dinlerken midem bulanıyor. Bu gülüş, her zamanki melodik okul kızı kıkırdamasına benzemiyor. Bu kahkaha; bu içi boş, kıkırdayan Ses, ürkütücü derecede tanıdık. Hoşuma gitmiyor. Hem de hiç sevmedim.

Onu ayıltmalıyım. Sandalyesine doğru yürüdüm. "Koca bir yalancı olmamak için benimle dans etmeye ne dersin?"

Hararetle başını sallıyor. "Ben dans etmem."

Gülüyorum ve daha da yaklaşıyorum. "Sen de kimseyle çıkmıyorsun ama işte altıncı randevumuzdayız."

Başını çevirip bana bakıyor, burunlarımız birbirine sadece birkaç santim uzaklıkta. "Beşinci," diyor. "Fayda sayılmaz."

Gülümserim. Kocaman gülümsüyorum. O da sayıyor. "Tamam, beşinci." Elini kendi elime alıp çekiştiriyorum. "Hadi, bir dans. Diğer herkes gelecek." Sesimi yükseltiyorum ve diyorum ki, "Siz dansa hazırsınız, değil mi?"

Griffin ve Gavin daha sorumu işleme koymadan Skylar ve Baylor kulaktan kulağa sırtarak onları dans pistine sürüklüyor. Piper ve beni bir araya getirmek için her şeyi yapabileceklerini hissediyorum. Küçük kız kardeşlerinin New York'ta kalmasını sağlamak için. Bunu söyleyemem. Onları suçla. Ben de aynı şekilde hissediyorum.

Hepimiz bir grup halinde dans ediyoruz ama gözlerim ondan hiç ayrılmıyor. Vücudunun dans pistindeki manevraları beni büyülüyor. Tıpkı onu koşarken izlediğimde olduğu gibi. Dans hareketlerinde de aynı akıcı zarafet var.

İçinden akan likör onu gevşetiyor, rahatlatıyor ve o anda var olmasını sağlıyor gibi görünüyor. Gözlemlediğim kadarıyla bunu yapmak onun için oldukça zor. Ancak planım, içki içmeden önce onu ayıltmak.

onu benimle birlikte eve getirmek. İsteyeceğim son şey Sarhoş bir Piper'dan faydalanmak - ki eminim ilişkimizi tereyağını kesen sıcak bir bıçaktan daha hızlı öldürecek bir şey.

Birkaç şarkı sonra alnında ter lekeleri belirmeye başlıyor ve hafif hırkasını çıkarıp beline dolayarak güzel vücudunun her kıvrımını saran atletini ortaya çıkarıyor. Ellerini başının üzerine kaldırıyor ve daha önce hiç tanışmadığım kaygısız bir tavırla kız kardeşleriyle dans ediyor. Bence bu gerçek Piper. O mutlu, rahat, sorunsuz Piper. Dünyadan sakladığı sırlar ne olursa olsun.

Yeni bir şarkı başlar ve dans pistinin tüm nüfusu aynı anda koreografisi yapılmış kol hareketlerine başlar Aptal bir YouTube videosu tarafından popüler hale getirildi. Gülüyoruz, kahkaha atıyoruz, terliyoruz ve dans ediyoruz. Ailem öldüğünden beri geçirdiğim en güzel zamandı.

Piper ve ben aptalca dans ederken ne kadar gülünç göründüğümüzü umursamadan birbirimize bakıyoruz. Şarkı sözlerinden bir satırı ona söylüyorum. Hayatıma girmeden önce onu özlemekle ilgili bir şey.

Keşke onu korkutmadan söyleyebilsem dediğim sözler. Söyleyebileceğimi bildiğim sözler.

Sanki mükemmel bir orkestrasyon yapmışım gibi, çalan bir sonraki şarkı slow bir şarkı. Hiç vakit kaybetmeden onu kollarıma çekiyorum, terimiz-sırılsıklam bedenler birbirine karışıyor.

Alkolden olabilir. Endorfin olabilir. Vücutlarımızın kusursuz yapılmış bir futbol topunun dikişi gibi birbirine uyması olabilir. Ama şimdi onu izlerken, bana böyle bakarken.

Gözlerim bu yoğunlukta birbirinin içine bakarken bir şeyden eminim. New York'a taşınıyorum.

Aslında, New York'ta o kadar derindeyim ki dizlerimin ötesini göremiyorum.

"Bu gece benimle eve gel," diye kulağına nefes veriyorum.

Ellerimi ondan zor uzak tutuyorum. Benimle eve geleceğini bilerek bardaki masamızda oturmak katlanarak zorlaştı. Ama biz orada oturdukça o daha da ayıldı. O kadar kendinden geçmişti ki birkaç bardak suyu devirdi. Sonunda ona birkaç şişe su aldım. Dökülme ihtimali daha azdı.

"Otursana." Kanepemi gösteriyorum. "Rahatına bak. İstersen bir film seç. Bir dakika içinde döneceğim."

Mutfakta, onun en sevdiği içkiyi hazırlıyorum. Ayıldığını biliyorum ama bundan sonra olabilecekler için biraz sıvı cesarete ihtiyacı olabileceğini düşünüyorum. Sırada olmasını umduğum şey için. Onu tekrar öpmeyi düşündüğümde aletim seğiriyor. Bunu yapmamız gerektiğini biliyorum. Yavaştan al. Bunu yapmaya hazırım. Kahretsin, bunu yapmak *istiyorum*. Ama onu tekrar öpmeden bir gün daha geçirebileceğimi sanmıyorum.

Oturma odasına dönüp Jack and Cola'larımızı arkasındaki sehpa üzerine yerleştiriyorum. Arkasını döndüğünde, hırkasını tekrar çıkardığını fark ediyorum, çünkü gözlerim

Atletin kumaşını zorlayan, zaten çakıllı meme uçlarına odaklanıyorum. Elindeki filme ne kadar özlemle baktığının da farkındayım.

"Bunu gerçekten seviyorsun, ha?" Çenemi kaldırarak geçen hafta izlediğimiz filmin aynısını soruyorum.

"Evet." Başını sallıyor. "Her zaman Roxane'i oynamak istemişimdir. O benim en sevdiğim kadın kahraman."

Kafamda orijinal hikayeyi hatırlıyorum. Cyrano hiçbir zaman Roxane için yeterince iyi olduğunu düşünmedi. Kendini çirkin ve güzel bir kadının aşkına layık görmüyordu. Piper'ın hikayeyi bu kadar çok sevmesinin nedeni Cyrano'yla değil de *onunla* bağ kurması mı acaba?

Kanepeye oturur, içkisini sehpanın diğer tarafına itmeden önce filmi bırakır. Dili yumuşak, şehvetli bir yalamayla dudaklarını okşamak için dışarı fırlıyor. "Buraya seninle yatmak için gelmedim."

iç, Mason." Sözlerinin ardından gelen gülümsemesi yavaş, yaramaz ve tamamen nefes kesici.

Sikeyim.

Bu onun söylediğini duyduğum en seksi şey olabilir.

Anında kan aletime hücum etti. Ama ben daha iyi biliyorum. "Hâlâ sarhoşsun, değil mi?"

Başını iki yana sallar. "Saatlerdir bir şey içmedim. Ben iyiyim." Bana şehvet dolu gözlerle bakıyor. "Ve beni öpmeni istiyorum."

İkinci kez sormasına gerek yok ama ben yine de soruyorum. Ağzımın kenarları bir sırtışa dönüşüyor. "Bunu tekrar söyleyebilir misin? Seni doğru duyduğumdan emin değilim."

Kıkırdıyor. Sevdiğim hafif, havadar kahkahalar. O değil rahatsız edici, çılgın kahkahası. Ve şu anda, dünyada bundan daha tatlı bir ses hatırlamıyorum.

Yüzünün kızarması ayıklık iddiasını doğruluyor. "Beni öpmeni istiyorum," diyor daha da otoriter bir şekilde.

Önünde dizlerimin üzerine çöküyorum. "Daha çok istediğim bir şey yok." Eğilip yüzünü ellerimin arasına alıyorum. Bedenim onunkine yaklaştıkça, gözbebeklerinin yeşilin daha da derin bir tonuna dönüştüğünü fark ediyorum. Gözleri bilmemi istediğinden çok daha fazlasını ortaya koyuyor. Bana bunu ne kadar istediğini söylüyorlar. *Beni* istediğini.

"Göz kamaştırıcısın," diye mırıldanıyorum, dudaklarına yapışmadan hemen önce.

Ağzının nemli sıcaklığı ve güçlü talebi beni sersemletiyor, içimde derinlerde yanan kemik eriten bir ateşi tutuşturuyor. Aç dilim onun sarhoş edici tadının tadını çıkarırken başını geriye yatırıp avucumun içine alıyorum.

Ağzım ondan vermek istediği her şeyi alırken ellerim boynunu, sırtını, kalçalarını keşfediyor. Onunla her öpüşmem bir öncekinden daha iyi. Her his daha yoğun. Her dokunuş daha patlayıcı.

Bacaklarını ayırarak bedenimi ona yaklaştırıyor. Parmaklarım kaburgalarına, göğüslerinin kıvrımının hemen altına hafifçe dokunuyor. Şişmiş dudaklarımı birbirinden ayırıyorum, bana bakmasını istiyorum. "Bu iyi mi?"

Başını sallıyor, başparmaklarım kabarık göğüslerinin alt kısmında gezinirken benimle göz temasını hiç kesmiyor. Ellerim onu tamamen kavradığında, çenesi gevşiyor ve ağzı kısmen açılıyor, aletimi acı veren bir inilti ile birlikte bir nefes kaçıyor Pantolonumun fermuarını zorluyor.

Kulağına yaklaşıyorum ve nefesimin onun üzerinde dolaşmasına izin veriyorum. "Seni görebilir miyim, tatlım?"

Titriyor. "Sadece seni görebilirim," diyor, sesi kasıtlı olarak bir oktav düşüyor.

Sözümü *geri* alıyorum. Bu onun ağzından duyduğum en seksi şeydi. Söyle.

Ağzım sıkı bir sırtıta dönüşüyor. Tereddüt bile etmiyorum. I boynumun arkasına uzanıp gömleğimi tutuyor, başımın üzerinden çekip yerde dikkatsizce bir yığının içine atıyor.

Gözleri göğsümde gezinirken genişlediğinde egomun biraz şişmediğini söyleyemem. Saf değilim, neye benzediğimi biliyorum. Ve bu vücut için çok çalışıyorum. Ama hiçbir zaman Sahada başardıklarımın dışında, bunun için bana tapılmasını istemiyorum. Şu ana kadar değil.

Gözlerinin karın kaslarımın her bir çıkıntısını ve dalgalanmasını izlemesi, onlar için harcadığım binlerce saate değiyor. Kadınlar bana hep şehvet dolu bakışlarla bakar. Sanki sipariş edecekleri bir et parçasıymışım gibi. Sert bir vücut. Bir fetih. Ama Piper bana bakıyor hiç kimsenin yapmadığı şekilde. Hürmetle. Merakla. Saygıyla.

Elini kaldırıp göğsüme koyuyorum. Atletinin üzerinde izlediğim aynı deseni takip ederken hisler bana saldırıyor. Ve eğer elleri üzerimde saf cennet gibi hissettirmiyorsa lanet olsun. Birkaç dakika daha böyle devam ederse aklımı kaçıracağım.

Ellerimi onunkilerin üzerine koydum ve eteklerine doğru yönlendirdim. Üstte. Bir süre tereddüt ediyor; nefes alış veriş i gözle görülür şekilde hızlanıyor. Sonra

lastiği göğüslerinin kıvrımına takılana kadar yavaşça kaldırıyor.

Ellerimi karnında gezdiriyorum, ince pamuk tabakasını tutarak başının üzerine çekme hareketini tamamlıyorum.

Sonra bakıyorum.

Aptal gibi bakıyorum. İlk kez meme gören bir ergen gibi.

Ama, *kahretsin*, hiç bu kadar muhteşem bir şey görmemiştim. Gözyaşı damlası şeklindeki göğüsleri kremsi beyaz, belli ki güneşin cezalandırıcı ışınları tarafından hiç dokunulmamış. Gül tomurcuğu meme uçları sıcak bakışlarım altında daha da büzüşüyor.

"Tanrım, çok güzelsin." Ellerim ipeksi teniyle buluştuğu anda, hayran bakışlarımı vücudundan ayırıp gözlerinin içine bakıyorum ve söylenmemiş bir arzuyla için için yandığını görüyorum.

Yoğuruyorum, katlıyorum, çimdikliyorum ve çekiştiriyorum. Ellerim ve parmaklarımla göğüslerine tapıyorum, ta ki içimdeki dürtü kontrol edemeyeceğim kadar güçlenene kadar. "Gözler üzerimde," diye emrediyorum, ağzım göğsüne düşmeden önce, dilim sert bir meme ucunun üzerinde yuvarlanıyor ve fiske atıyor.

Şaşırtıcı bir şekilde -neyse ki- geri çekilmiyor. Bunun yerine göğsünü ağzıma doğru uzatarak kuşatmamı daha da körüklüyor. Elleri sırtımda buluşuyor, tırnakları omurgamı hafifçe kazıyarak zaten yoğunlaşmış kanıma daha fazla ısı gönderiyor.

Beni izlemeye devam etmesi için verdiğim emre uyduğunu görmek için başımı kaldırıp bakıyorum. Göğsüne doğru gülümsüyorum ve kızarıyor, sıcak, tembel bir sırıtma şişmiş dudaklarını çekiştiriyor.

Kalçaları, aramızda tatlı, sıcak bir sürtünme oluşmasına neden olan cezalandırıcı bir ritimle öğütüyor ve dönüyor. Onun etine doyamıyorum. Ellerim, dudaklarım, ağzım, dilim.

Her santimini, bir yandan da bunun onu son kez bu şekilde hissettiğimde olmaması için dua ederek.

Ona her baktığımda hissettiklerimi hissetmesini istiyorum.

Çaresizliği hissetmesini istiyorum. Tutkuyu. Her şeyi tüketen ihtiyacı.

Hissetmesini istiyorum.

Uzun zamandır böyle bir şey yaptığını sanmıyorum.

Parmaklarım kot pantolonunun bel bandının altına girip kalçadan kalçaya esnek karnı boyunca. Yavaşça düğmelerini açıyorum, yüzünde panik belirtisi olup olmadığını dikkatle izliyorum, her an geri çekilmeye hazırım.

Beni durdurmuyor. Aslında, vücudunun yaptığı her hareket beni teşvik ediyor; onun sessiz, muhtaç sesleri alevleri körüklüyor ve arzumu körüklüyor. Hevesli parmaklarım onun yumuşak buklelerinin arasından geçip külotunun altına giriyor ve külotu sıırılsıklam buluyor.

Ama sonra bacakları sertleşir ve sıkıca kapanır ve sıkıntılı bir Acının sesi duvarlarımda yankılanıyor ve içimi tamamen parçalıyor. Gözlerimi kaldırdığımda başının kanepeye düştüğünü ve gözlerinin sıkıca kapalı olduğunu görüyorum.

"Piper, bana bak."

Elimi bırakmıyorum, ama seksinin üzerinde bırakıyorum. "Benim. Sadece benim." Diğer elimi boynunun arkasına götürüp başını öne doğru eğiyorum. "Gözlerini aç, tatlım. Sana tapınmamı izle. Sadece ben," diye tekrarlıyorum. "Sadece benim olmamı istiyorum. Her zaman."

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve ben bu duygu karşısında şaşkına dönüyorum. Yüzünde yavaş yavaş aydınlanma dalgaları beliriyor. Onun derinlerine bakıyorum, varlığının çok derinlerine. Bu bakışı tanıyorum. Neredeyse onu görebiliyorum şeytanlarıyla savaşıyor. Neredeyse onları öldürdüğünü görebiliyorum.

Telaşsız ama amaçlı bir hareketle bacakları gevşiyor ve bir kez daha açılıyor. Gözlerimi onunkilere yapıştırıyorum, bakışlarımla onu tutuyorum; ona umutsuzca vermek istediğim şeyi alması için yalvarıyorum. Daha önce hiç bir kadına onu tatmin ederken bakmamıştım. Ve, Tanrım,

yoğunluğu o kadar bunaltıcı ki tekrar hareket etmeden önce durmak zorunda kalıyorum. Nefes bile alamadan.

Parmaklarımı onun üzerinde gezdirirken keşfetmeye başlıyorum. Islaklığı, titreşen klitorisini kaplamak için yukarı doğru hareket ettirdi. Nefesi Parmağımı etrafında dolaştırarak şişmiş sinir demetine vurduğumda aksıyor. Kalçalarımı kalçasına sürüyorum, çok fazla uyguluyorum zonklayan ereksiyonuma gerekli baskıyı yaptı.

"Sadece ben, tatlım," diye tekrar tekrar hatırlatıyorum ona. Aklının başka birine, başka bir şeye kaymasını istemiyorum. Sesim bir ilahiye dönüşüyor, ona ne kadar güzel olduğunu ve bana neler yaptığını anlatan bir koro. Ona bırakmasını söylüyorum.

Bacakları yine geriliyor ama gözleri bana bu sefer iyi bir şekilde olduğunu söylüyor. Nefes alış verişi düzensizleşiyor, gırtlaktan gelen sesleri Tamamen sertleşene kadar duyulabilir, karışık zevk çığlıkları atıyor.

Onun orgazmını izlemek, kusursuz bir paslaşmaya tanık olmak gibidir. Tamamlama. Domuz derisi ellerimden ayrılırken tatlı bir spiral çiziyor, havada bozulmamış bir kavis çiziyor ve zahmetsizce alıcımın ellerine düşüyor. *Mükemmel*.

Seksi çığlıkları, için için yanan bakışları, kendimi ona sürtmenin tatlı sürtünmesi - hepsi doruğa ulaşıyor ve beni de onunla birlikte uçurumdan aşağı atıyor. Ve ortaokuldan beri ilk defa Okulda kendi pantolonumun içine boşalıyorum.

Elimi pantolonundan çekiyorum ve yüzünü avuçluyorum. Ağzımı onunkinin üzerinde ezerek, bana verdiği hediye için öpücüklerimle ona teşekkür ediyorum. Elleri benimkileri örtmek için yukarı kalkıyor ve minnettarlık teklifimi kabul ediyor. Parmakları ellerimin üzerinde kayıyor ve bileklerimi kavırıyor, başparmağı dalgınca yara izimi tekrar tekrar takip ediyor.

Uzaklaştığımda, nefesini tutmak için bir an alıyor. Sonra elimi avucunun içinde tutarak ters çeviriyor ve kırmızı kabarık ete bir kez daha dokunuyor. "Nasıl oldu bu?"

Gözlerim kısa süreliğine kapanıyor, bu anın önemini kavırıyorum. Geçmişine karşı verdiği savaşı kazanacak. Ve bu şimdi başlıyor, onun benimkine girmesine izin vererek.

Ayağa kalktım ve onu da yanıma çektim. "Hadi temizlenelim. Sonra sana anlatırım."

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

piper

Kanepesine uzandık, başımı kalçasına yasladım; Mason metodik olarak saçımı parmaklıyorum. Hatırladığımdan daha rahatım.

Belki de az önce yaşadığım güçlü orgazmdır. Belki de bana bakan güçlü mavi gözlerdir. Belki de köşeyi döndüm.

Olabilir.

"Yani." Uzun, çalkantılı bir iç geçiriyor. Söyleyeceği şeyin çok kişisel ve özel bir şey olduğundan şüpheleniyorum. "Sen İşin özünü hemen hemen biliyorum. Bir kazada öldüler. Arabayı ben kullanıyordum." Duraklıyor ve ona bakmadığım halde başının iki yana sallandığını hissedebiliyorum. "Onlar benim için kalıcı bir yer bulana kadar geçici bir eve gönderildim."

"Korkunç olmalı. Çok özür dilerim." Göz teması kurmak için boynumu zorluyorum *ki 'özür dilerim'* dediğimde ciddi olduğumu anlasın. Bu sadece basmakalıp bir söz değil. Sadece hoş olmayan bir şey duyduğumda söylediğim bir şey değil. Umarım gözlerim bundan daha derin olduğunu anlatıyordur. Acının anlamını anladığımı. Kalp ağrısı. Utter Yıkım.

Başını sallıyor. "Öyleydi. Ailemi kaybetmek hayal bile edilemezdi. Ama Sonrası neredeyse daha kötüydü." Elimi tutup göğsüme yasladı ve başparmağıyla her bir parlak elimi ovuşturdu. boyalı tırnaklar.

Yüzü üzüntüyle kazınmış ve kalbim onun için acıyor. Travmatik bir deneyim hakkında konuşmanın ne kadar zor olduğunu biliyorum. Belki de koca ağzımı kapalı tutmalıydım. Neden ona sordum ki? Bu benim için adil değil. Kendi geçmişimi paylaşamayacağımı bildiğim halde. "Mason, paylaşmak zorunda değilsin. Sorun değil."

"Hayır, sorun değil," diyor elimi sıkarak. "Aslında bazen bunun hakkında konuşmak iyi geliyor."

"Tamam." Güven vermek için elini sıkıyorum.

"Adli tabibin raporuna göre olay yerinde ölmüşler. Ama anında ölüp ölmediklerinden emin değillermiş." Boğazını temizliyor, çaresizliği sesinden uzak tutmaya çalışıyor. "Öyle olduklarını düşünmek hoşuma gidiyor. Bu Neler olduğunu bilmiyorlardı. Ölümü düşünecek zamanları olmadığını ve bunun biricik eşlerini asla göremeyecekleri anlamına geldiğini tekrar çocuk. Birbirlerini bir daha asla göremeyecekler - hayatlarının aşklarını."

Kesik kesik nefes alıyor. Eli beni biraz daha sıkı kavlıyor ve nemlendiğini fark ediyorum.

"Rüyalar cenazeden sonraki gece başladı. Zihnim çılgına dönmüştü, her gece bana kazanın farklı bir versiyonunu sunuyordu. çok az anım vardı. Ağaca çarptıktan sonra olan her şeyi unutmuştum. Sert çelik çitirdarken ve etrafında bükülürken kabuğun yarıldığını ve parçalandığını duyduktan sonra.

"Her gece, acımasız rüyalar durmaksızın geliyordu. Öyle bir noktaya geldim ki artık pek uyuyamıyordum. Notlarım düştü. Sosyal hayatım sona erdi. Bahar eğlencelerine katılmayı bıraktım. egzersizler. O günü rüyalarımda her yeniden yaşadığımda yaşama isteğim yavaş yavaş içimden çekiliyordu."

Parmaklarımı yarasında gezdiriyorum. Söyleyecek sözüm yok. Onun neler yaşadığını biliyormuş gibi davranmıyorum. Ama kaybı bilirim. Dayanılmaz kalp kırıklığını bilirim. Kabusları bilirim. Sesindeki hırıltılı tınıyı duymak, içinde bir enkaz olduğu apaçık ortadayken bana güçlü görünmeye çalışması, onun için ağlamak istememe neden oluyor.

Ama ben ağlamıyorum. Hiçbir şey ya da hiç kimse için ağlamadım. O günden beri.

İç çekiyor, kendini toparlıyor. "Bazı geceler diğerlerinden daha iyidir. Bazı geceler ailem bana hiç acı olmadığını, hiç Acı çekmek yok, suçlamak yok. O geceler onların huzur içinde ölmelerini izliyorum. Ama bir de korkunç bir şekilde ölmelerini izlediğim geceler var. Kanlı ve parçalanmış, biri ya da her ikisi acı içinde çığlık atıyor. Serbest bırakılmayan bir emniyet kemerinin tutsağıyım. Onlara ulaşamıyorum. I sözlerimle onları rahatlatmaya çalışıyorum. Üzgün olduğumu söylüyorum. Her şeyi berbat ettiğimi. Ama onlar hareketsizleşiyor ve boş boş bakıyorlar, yüzleri solgunlaşıyor, hayat bedenlerini terk ediyor.

"Diğer zamanlarda onlara ulaşıyorum ve ellerini tutuyorum. yavaşça kayıp gidiyorlar. Bir de anında öldükleri, bana veda etme şansı vermedikleri rüyalar var. Öldürdüğüm için özür dilemek için. onları." Elini benimkinden çekiyor, parmaklarımı tekrar kavramak için geri getirmeden önce kotundaki teri siliyor. "Aylar ve aylar boyunca, o gecenin her versiyonu rüyalarımda farklı şekilde oynadı. Bu beni delirtti. Yemek yiyemiyordum. Uyuyamadım. Gerçekte ne olduğunu bilmiyordum. Hâlâ da bilmiyorum."

Aman Tanrım.

Kalbim küt küt atıyor. Boğazım yanıyor. Düşmek için yalvaran gözyaşlarımı bastırmaktan gözlerim acıyor. Mason bile biliyor mu ne kadar Benzer mi?

Belki anlar.

Onu rahatlatmak istiyorum ama nefes yolumu tıkayan kocaman yumru konuşmamı engelliyor, bu yüzden tek yapabildiğim burada olduğumu bilmesini sağlamak için elini okşamak. Onu dinlediğimi.

"Uykusuzluk beni mahvetti ve bir gün sadece koptu. Artık bu suçluluk duygusuyla yaşayamazdım. Doktorlar kronik uykusuzluğum yüzünden geçici olarak delirdiğimi söylediler. Bu yüzden yetmiş iki saatlik zorunlu yatışımdan sonra beni hastaneye yatırmadılar. Bana iki gün boyunca uyumama neden olan anti-anksiyete ilaçları verdiler.

"Koçum, Koç Braden, devlete benim için bir dilekçe verdi. hastaneden taburcu olduğumda yasal vasım oldu. Terapistler

Bana izlettikleri pek işe yaramadı. Bana yardım eden Koç oldu. Beni tekrar oynamaya itti. Beni her gün okuldan sonra sahaya çıkardı ve neredeyse yorgunluktan bayılana kadar çalıştırdı.

Çoğu gece rüya göremeyecek kadar yorgundum. Ama beni etkileyen onun sözleriydi. Sadece birkaç basit kelime ama onları asla unutmuyacağım. Dedi ki, *'eğer ölürsen, onlar da seninle birlikte ölür. Eğer yaşarsan, seninle yaşarlar. Sen onların mirasisin.'*

"Kötü rüyalar gördüğümde bu sözleri hatırlıyorum. Ailemi gururlandırmak istiyorum. Geçmişini değiştiremem. Sincabı kaçırmak için direksiyonu kırıp o ağaca çarpmamazlık edemem. Ama şimdi bunun bir hata olduğunu biliyorum. Bir anlık karar hatası. Belki de Ailemin ölmesinin sebebi buydu ama ben onlarla birlikte ölmedim. Bana ikinci bir şans verildi, hatta üçüncü bir şans. Ve ben yaşamayı planlıyorum. Onlar için yaşamayı. Kendim için yaşamayı."

Sakinleştirici nefesler alıyor. İfşası açıkça bitmişti.

Boğazıma yerleşen yumruyu yutmaya çalışıyorum. Sesimi temizliyorum. "İçkileri bilerek döküyorum."

Ona bakamıyorum. Ancak vücudundan bir gerilim dalgasının ayrıldığını hissedebiliyorum. Eli benimkinde gevşiyor. Nefes alış verişini daha düzenli hale geliyor. Kalçasındaki gergin kaslar başımın altında gevşiyor.

"Ben de bundan şüphelenmeye başlamıştım," diyor. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Gözlerim kapanıyor. "Evet." Kalbim çılgınca atıyor ve anılarım beni ele geçirirken karnımda panik oluşuyor. "Hayır."

"Hazır olduğunda." Sakinleştirici bir elini saçlarımda gezdiriyor. "Asla hazır olamayacağım, Mason. Çünkü sana bir kez söylediğimde beni istiyorsun. Asla senin istediğin kişi olamayacağımı biliyorum."

"Yanılıyorsun, tatlım." Elimi dudaklarına götürüyor ve sırtına nazik bir öpücük konduruyor. "Sen tam da olmanı istediğim kişisin. Mükemmel değilsin. Tanrı biliyor ya, ben de mükemmel değilim. Ama birlikte mükemmel olabileceğimizi düşünüyorum."

Kalbim açılıyor ve içine kendinden bir parça kazınmasına izin veriyor.

"Hepimiz kendimizi diğ erlerinden farklı görüyoruz" diyor. "En kötüsünü görürüz. Benim gözümde, ben bir katilim. Senin ne düşündüğünü henüz bilmiyorum.

kendinizin en kötü versiyonu olduğ nu düşünürsünüz. Ama ş ndan eminim ki baş ka hiç kimse seni böyle görmüyor. En azından ben."

"Aman Tanrım, Pipes," diye feryat ediyor Charlie telefonda. "Ona söylemelisin."

"Neden? Bana dokunurken vücudumdaki diğer elleri düşünebilsin diye mi?" Sinirli bir şekilde içimi çektim.

"Hayır. Böylece seni anlamaya başlayabilir. Kendini sana açtı, Piper. Pek çok erkek bunu yapamaz. Sana karşı büyük hisleri olduğu çok açık."

Beni göremediğini bildiğim halde başımı sallayarak karşı çıkıyorum. "Bu farklı. *Bana* olanlar -bize *olanlar*- farklı."

"Evet, çok daha farklı" diye suçlayıcı bir sesle beni azarlıyor. "Sana, bana olanlar korkunçtu. Hayal bile edilemez. Ama Tanrım, Pipes, yaptığı bir şey yüzünden ailesinin gözleri önünde ölmesini izledi. Bu muazzam derecede boktan bir durum."

"Ona olanlar korkunç," diyorum. "Elbette korkunç. Ama ona dokunduğumda tüylerim diken diken olmuyor. Bana o şekilde bakarsa buna dayanabileceğimi sanmıyorum. Biliyorsun sonra ..."

"Söyleyebilirsin, kardeşim. Şimdiye kadar yaşadığın en iyi orgazmdan sonra." Gülüyor, havayı yumuşatıyor.

Karanlık odamda yüzümün kızardığını hissedebiliyorum. "Tamam, evet. Ve bir erkeğin ellerinde yaşadığımdan yüzde yüz emin olduğum tek orgazm. Bunu mahvetmek istemiyorum. Eğer gidersem, bir daha "Benden öğrenmesinin hatırasına katlanmak." Sessizlik.

Hâlâ bağlı mıyız diye telefonuma bakıyorum. "Charlie?"

"*Eğer mi?*" Yüksek sesle söylediği kelime beni ürkütüyor. "*Eğer*' dedin, Pipes. New York'a taşınmayı mı düşünüyorsun?"

Telefona doğru kahkahalar atarken tükürüğüm boğazımda düğümleniyor. "Ne oldu?" diye soruyor.

"Yok bir şey," diyorum. "İçeriden bir şaka, sanırım."

Gülüyor. "Şimdi de onunla içeriden şakalar mı yapıyorsun? Kızım, sende durum kötü."

"İstemiyorum," diye ısrar ediyorum, tüm kalbimle olmasa da. "Ve New York'a taşınmayacağım. New York'a taşınmak istesem bile taşınmam. New York'a taşınmak için en ufak bir donanımım yok. Ayrıca, sen oradasın. Beşikten mezara, unuttun mu?"

"Öncelikle, her şeyi anlamış gibi davranmayacağım. Dediğin gibi. İkinci olarak, beşikten mezara kadar birbirimize bağlı olmak zorunda değiliz. Beşikten mezara her gün telefonda konuşmak, önemli günlerde bir araya gelmek ve birlikte harika tatillere çıkmak anlamına gelebilir. Sen benim en iyi arkadaşımısın, Piper. Her zaman en iyi arkadaşım olacaksın. Sonumuz nereye varırsa varsın."

"New York'a taşınmıyorum, Charlie."

"Her neyse." Sözlerindeki göz devirmeyi neredeyse hissedebiliyorum. "Asıl konuya dönelim. Tüm zamanların en büyük orgazmını yaşadktan hemen sonra ne oldu? Sana sarıldı mı? Sevişmek istedi mi? Teşekkür ettin mi? İyi bir boşalma için her zaman bir erkeğe teşekkür etmelisin, Piper."

Gülüyorum. "Bunu bir dahaki sefere hatırlayacağım. Biz yapmadık hiçbir şey," diyorum. "İşte o zaman ona yara izini sordum ve temizlendikten sonra konuşabileceğimizi söyledi."

"Temizledin mi? Ne yani, her zamanki sevimli üslubunla bir ton içki mi döktün?"

"Sürtük," diye takıldım. "Bilmiyorum, temizlenmiş. Bilirsin işte. Ben banyoyu kullandım, o da kıyafetlerini değiştirdi."

"Neden kıyafetlerini değiştirdi? Yatıya kalmayı mı bekliyordu?" "Tabii ki hayır. Sadece yeni bir kot pantolon giydi."

"Gerçekten mi? Peki ondan önce ne giyiyordu?" diye soruyor.

"Bilmiyorum, başka bir kot pantolon sanırım. Tanrım, neden üçüncü derece?"

"Yani bir kot pantolondan diğerine mi geçti?" Çığlıklar telefonda yankılanarak kulağımı deliyor. "Aman Tanrım, Pipes-adam pantolonunun içine boşaldı!"

Çenem düştü. "Yapmadı," diyorum inanılmaz bir şekilde.

"Emin misiniz? Yani, kendin gelmekle meşguldün.

Belki de fark etmediniz." Kıkırdıyor.

"Oh, Tanrım. Gerçekten öyle mi düşünüyorsun? Yani, ona dokunmadım bile."

Kahkahalar telefonda dans ediyor. "Öğrenecek çok şeyin var genç çırağım. Evet, gerçekten öyle düşünüyorum. Ve bunun gerçekten iyi bir şey olduğunu düşünüyorum. Harika bir şey. Belki de en iyisi. Söyle ona, Piper. Eğer Mason'la anlamlı bir ilişki kurmak istiyorsan, ona söylemelisin."

Konuşmamız bittikten çok sonra bile sözleri yankılanmaya devam ediyor.

Ben.

Sözleri içimde yankılanıyor. *Sadece ben olmak istiyorum.*

Her zaman.

Kalbimin kenarlarını yabancı bir his kaplıyor. Sanırım buna umut denebilir.

bölüm yirmi iki

mason

Eli benimkinden sıcak ve davetkâr. İki saatlik film boyunca tenimizden hiç ayrılmadık. Ve şükürler olsun ki sinema karanlık, çünkü serçe parmağının pantolonumun dış dikişinde ritmik bir şekilde hareket etmesi bana acı verici bir spor yaptırdı süre boyunca odun.

Ona aldığım su şişesinden içerken bile, şişeyi tek eliyle tutarak manevra yapmayı başarıyor Bacaklarının arasından kapağını kapatıp açıyordu. Bir plastik parçasını hiç bu kadar kıskanmamıştım.

Kahretsin.

En başta ona su şişesini neden aldığımı hatırlıyorum. *İçkileri bilerek döküyorum.*

Bu ifadenin ardındaki gerçekliği düşünürken ereksiyonum hızla sönüyor. Ne olması gerektiği hakkında bir fikrim olduğundan eminim. oldu. Ve bu düşünce midemi bulandırıyor. Bu beni Böyle bir şeyi yapmayı düşünebilen yarı nüfusun bir parçası olmaktan utanıyorum.

"Ne harika bir film," diyor, sesi beni ürkütüyor, ama beni çirkin düşüncelerden uzaklaştıran fantastik bir şekilde.

"Öyleydi," diye katılıyorum. "Beni kandırdılar. Katilin adamın kardeşi olduğundan emindim."

"Ben de öyle. İşlerin beklediğim gibi sonuçlanmamasına bayılıyorum."

Gülümsüyorum ve elini sıkıyorum. "Bunu söylediğini duyduğuma sevindim."

İnsanlar yanımızdan geçmek için bahane uyduruyor, biz de ayağa kalkıp sinemadan çıkan sürüye katılıyoruz. Lobide filmi tartışmaya devam ederken bir kargaşa dikkatimizi çekiyor.

Güvenlik görevlileri kavgacı bir adamı sürükleyerek yanımızdan geçirdi. "Lanet olası biletin parasını ödedim. Herkes gibi" diye bağılıyor ve onu ön kapıya doğru götürmeye çalışırken onlara tekme atıyor. Benimle göz göze geldi. "Sen!" dedi.

Toplum içinde tanınmaya alışkınım, bu yeni bir şey değil. Ama bana bakışı, normal bir hayran hayranlığıyla değil. Küçümseyerek. Ve loş ışıktaki gözbebekleri beni uyuşturucunun neden olduğu sarhoşluk hali konusunda uyarıyor.

"Bekle!" diye sesleniyor tanıdık bir ses.

Ben, güvenlik görevlileri ve lobinin geri kalanıyla birlikte kimin bağırdığını görmek için döndüm.

Cassidy.

Asi adamın boğazını sıkıyan iki adama doğru koşar. "O benimle," diyor. Muhafızlardan biri, "O zaman sizden de gitmenizi isteyeceğiz hanımefendi," diye cevap veriyor.

"Ugh!" Öfkeli üç yaşındaki bir çocuk gibi ayağını yere vuruyor. Sonra beni gördü. Gözleri puslu ve odaklanmamış, küçük gözbebekleri savunmaya çalıştığı adaminkileri yansıtıyor. Ticaret rüzgarlarındaki bir uçurtmadan daha yüksekte.

"Cassidy," diyorum. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Mason!" diyor heyecanla, yakınlığımıza göre çok yüksek sesle bağırarak. "Şu kiralık polislere Nick'i bırakmalarını söyle."

Güvenlik görevlilerinden biri bana dönüyor; bana baktıkça tanıdığı belli oluyor. "Bu ikisi sizinle mi efendim?"

Yarı zamanlı da olsa bir futbol topunu fırlatmanın bana bu unvanı kazandırması çok komik.

Onu görmezden gelerek Cassidy'ye "Hailey nerede?" diye sordum.

"Annemde yatıya kalacağım. Neden?"

Muhafıza döndüm. "Hayır. Benimle değiller." Piper'ın elini tuttum ve tiyatrodan çıktım.

"Bana ondan bahset," diyor Piper, koltuğuma yerleşirken. "Neden sen ve kız kardeşlerim ondan bu kadar nefret ediyorsunuz? Demek istediğim, diğer

Aslında tam bir sürtük gibi görünüyor."

Kaşlarımı birleştiriyorum. "Henüz kimse sana söylemedi mi?"

Başını sallıyor. "Kız kardeşlerimin bana söylediği tek şey senin ne kadar harika olduğun. Detayları sorduğumda her seferinde aynı şeyi söylüyorlar, sana soruyorlar. Dedikoduya bu kadar karşı olduklarını hiç görmemiştim. Onlara bana söylememelerini söylediğini düşündüm."

Hoş bir sızı göğsümü kavırıyor. *Beni soruyor.* "Bunu onlara neden söyleyeyim ki?"

"Bilmiyorum. Herkesin sırları vardır," diyor üzüntüyle.

İçten içe yaptığı göndermeyi görmezden geliyorum. "Cassidy bir sır değil. Ve o zamanlar farklıydı. Çıktığımız zamanlar." Omuz silkiyorum. Masumca.

"Anlıyorum," diyor. "Birileriyle yattın. Bu üniversiteli erkekler için oldukça normal bir şey Mason."

"Evet, o zaman öyleydi. Artık değil. Bundan emin oldu."

"Nasıl?" Kaşları çatılıyor ve burnunun kenarında sevimli bir kırıksıklık oluşuyor. "Neden o zamandan beri kimseyle birlikte olmadın?"

"Çünkü beni tuzağa düşürdü."

"Tuzak mı?"

"Bilerek hamile kaldım."

Çenesi düşüyor ve hafifçe yeşil görünüyor. "Aman Tanrım. Bunu kim yapar ki?"

"Beni yakaladın," diyorum. "Ama ben saftım ve o beni kandırdı. Ağırbaşlı kız öğrenci yurdu kızı rolünü oynadı. Çok da iyi oynadı. Birkaç kez takıldık." Tepkisini ölçmek için ona bakıyorum,

Kolumu omzuna dolayarak onu kendime çektim. "Bunu duymak istediğine emin misin?"

Kendinden emin bir şekilde başını sallıyor.

"Ona bir ilişki istemediğimi, tek odağımın futbol olduğunu söyledimde, benden son bir veda istedi, bilirsin işte.

."

"Güle güle sikiş," diyor açık açık. "Tamam, sonra ne oldu?"

İki yüz yirmi kiloluk bedenim onun sert ama gerçek sözleri karşısında koltuğun içine büzülmeye çalışıyor. "Ona istediğini verdim. istedim." Hatırladıkça başımı sallıyorum. "Hemen sonra gitti. Prezervatifi çıkarmaya gittiğimde orada olmadığını fark ettim. Bir tane taktığımı biliyordum, bu yüzden yatağı aradım ve buldum ... tamamen kuru ve tamamen boş."

Yaltaklanıyorum. "Cassidy bana karşı biraz sert olabiliyordu, bu yüzden sanırım bunu hissetmedim. Yedi aylık hamileyken ortaya çıkıp evlilik teklifi isteyene kadar pek düşünmemiştim."

Hala o geceyi her düşündüğümde utaniyorum.

Koyu mavi ojesinin büyüüne kapılmış bir halde, birbirine dolanmış ellerimize dalgın dalgın bakıyorum. Onu ne kadar uzun zamandır tanıyorsam, bu rengi o kadar çok tercih ettiği dikkatimden kaçmadı. Bahse girerim bir aynanın karşısında dursak ve parmak uçlarını yüzüme koysa, parmak uçları gözlerimin içinde kaybolur. İşte seçtiği mavi tonuyla bu kadar uyumlu. Sadece bunun kasıtlı olduğunu umabilirim.

Derinleşmesinin bir işareti benim için duygular.

"Sence-" diye boğazını temizliyor, "Eğer bu olmasaydı çocuk sahibi olur muydun?"

"Elbette," diyorum tereddüt etmeden. Hailey'i düşünüyorum. Yuvarlak melek yüzü, söz dinlemez platin bukleleri ve benim ona olan şiddetli aşkım

Onunla ilgili her şeyi. "Belki hemen değil. Çoğunlukla sezon boyunca programım çok yoğun olduğu için. Ama tabii, sanırım hep çocuk istemişimdir. Peki ya siz? Sen geleceğinde çocuk görüyor musun?"

Bu soruyu ona daha önce de sormak istemişim ama vereceği cevaptan korktuğum için cesaret edememişim. Gözleri dalgınlaşıyor ve omuz silkiyor. I

Kendime onun hâlâ ne kadar genç olduğunu hatırlatıyorum. *Onu zorlama.*

"Cassidy'yi daha önce hiç böyle görmemiştim," diyerek konuyu değiştiriyorum. "Aklını kaçırmış olduğundan oldukça eminim."

"Bu kötü olabilir," diyor.

"Bu çok kötü olabilir." Olasılıkları düşünmek bile istemiyorum. Pazartesi ilk iş avukatımla görüşüp seçeneklerimi öğreneceğime dair kendime söz veriyorum. "Ama hey, bunu durdurabilir miyiz? eski sevgilim hakkında konuşmak yerine çok daha eğlenceli bir şey hakkında konuşmaya başlayalım mı?"

"Eğlenceli mi?" diye soruyor. "Ne gibi?" "Dudakların gibi ..."

Dili dudaklarını ıslatmak için dışarı çıkmadan hemen önce, kapalı dudaklarının kenarlarında bir gülümseme beliriyor. Gözleri ağzıma düşüyor.

"... ve şu anda beni öpmeyi nasıl düşündüğünü."

"Düşünmüyorum," diye yalan söylüyor inci gibi beyaz dişlerinin arasından.

Kocaman bir gülümsemeyi bastırmaktan yanaklarım acıdı. "Beni istemen sorun değil, Piper. Ben de seni istiyorum. Seni o kadar çok istiyorum ki her lanet günün her dakikasında seni düşünüyorum."

Eli benim elimde titriyor. "Korkuyorum," diye itiraf ediyor. "Ve sen benim öyle olmadığımı mı düşünüyorsun?" Yüzümü ona dönüp, iki elini de tutuyorum.

ellerimi tutuyor. "Bununla ilgili her şey"-bir elimi çekip aramızda bir parmak sallıyorum- "beni korkutuyor. Ama sana karşı hislerim var. Büyük duygular. Bizimle ilgili tüm kaygı, endişe ya da şüphelerimin önüne geçen duygular."

Başını sallıyor ve duygularını yutmaya çalıştığını görebiliyorum. "Ben de öyle."

Tanrım. Düşündüğüm şeyi mi yaptık? New York'a mı taşındık?

Ayağa kalktım ve ona elimi uzattım. "Benimle gel." Başımınla yatak odamı işaret ediyorum. "Sana söz veriyorum, sadece senin rahat edebileceğin kadar ileri gideceğiz. Seni tekrar görmeliyim." Bakışlarım hâlâ göğüslerinde bluzunun altına gizlenmişti.

Gözleri gergin bir şekilde benimle yatak odası arasında gidip geliyor.

"Bana bak, tatlım," diye yalvarıyorum. "Gözlerini benden ayırma. Her şey yoluna girecek. Her şey mükemmel olacak."

"Mükemmelden kastınız çok sayıda can kaybının yaşandığı bir tren kazasıysa, o zaman haklısınız."

Gözlerinin gülümsemenin başlangıcıyla parladığını görmeden önce kalbim sıkışıyor. "Şaka mı? Seks hakkında bir şaka yaptın Mitchell? Bunun egom için pek iyi olmadığını biliyorsun, değil mi?" "Egonun bunu kaldıracabileceğini hissediyorum, *Dix*."

Gülerek uzandım ve onu kollarımın arasına aldım, onu yatak odama geri taşıyarak, onu eşikten geçen tek kadın yapıyorum.

Onu yatağımda anlamsızca öptükten sonra kıyafetlerini çıkarıyorum ve odada bilerek açık bıraktığım yumuşak ışıktaki yanaklarının pembeleşmesini izliyorum. Kotunu sıyırdığımda sol tarafında bir doğum lekesi görüyorum.

Uyluk. Yaklaşık bir gümüş dolar büyüklüğünde, Teksas eyaletine benziyor. Bu şimdiye kadar gördüğüm en seksi şey. Onunla göz temasını hiç kesmeden dilimle güzellik izini takip ediyorum. Yumuşak sesler çıkarıyor. Miyavlama sesleri, zaten sert olan aletimin kalp atışlarımla aynı anda atmasına neden oluyordu.

Bir parmağımı içine sokuyorum. Sonra iki. Baş yastığa doğru düşüyor. Ağzım tenindeki mührü kırıyor. "Gözler, Tatlım," diye hatırlatıyorum ona. "Burada sana dokunacak tek kişi benim."

Parmaklarım içinde çalışırken vücudu titriyor, onu çılgına çevirecek o tek noktayı, o Kutsal Kase'yi bulmak için öne doğru eğiliyor.

Kampanyaya dilimi de ekliyorum, arkasını kavriyorum ve Yavaş, dairesel ritmime uymak için kalçalarını yukarı kaldırıyor. Misk kokusunu tattığımda ve altımda kıvrınmasını ve kıvrınmasını izlediğimde vücudumun her hücresi ihtiyaçla patlıyor. Dişlerimi klitorisinin üzerinde hafifçe gezdirdiğimde kalçaları ağızma çarpıyor ve tırnakları

Omuzlarımla etli etleri. Altımda saf bir enerjiye dönüşüyor, bacakları sertleşmeden önce sırtıma dolanıyor ve zonklayan klitorisleriyle aynı anda onları içime itiyor.

Eller, parmaklar, dudaklar, dil - göz temasını korurken ona yapmak istediğim her şeyi yapmak zor bir iş. Ama her dokunuşu, her okşamayı, her anı daha yoğun hale getirmiyorsa lanet olsun.

Sıkı duvarları parmaklarımı sıkıyor ve tatlı iniltisi Serbest bırakmak beni bitirmek üzere. Zevkin son sınırına doğru yuvarlanırken gözleri parlıyor, koyu yeşil irisleri benimkileri yakıyor.

Durgun bedenine tırmanıyorum, acı verici sertlikteki ereksiyonum kaval kemiğine, dizine, kalçasına baskı yapıyor. Dirseklerimin üzerinde dengede duruyorum, kendimi onun girişine yaslıyorum. Uzanıyorum ve komodinin çekmecesinden bir prezervatif alıyorum. Ona gösteriyorum.

Gözleri kapanıyor ve düzensiz bir iç çekişle açılıyor. Sonra yavaşça başını sallıyor.

"Emin misin, tatlım? Seni incitmek istemiyorum."

Yüzüme dokunmak için uzandığında ağzı titriyor ve parmaklarını çenemdeki yumuşak tüylerin üzerinde ileri geri gezdiriyor. "Evet. Eminim."

Daha önce hiç yaşamadığım bir özlem kaplıyor içimi, onu koruma ihtiyacım şiddetleniyor. Başparmağımı titreyen dudaklarının üzerinde gezdiriyorum. "Benimle her zaman güvende olacaksın."

Kalçalarımın üzerine oturdum ve küçük kareyi yırtarak açtım. Paket. Ben paketi açarken ve sonra onun üzerinde gezinirken beni incelemesini izliyorum. Çok gergindi. Elleri titriyor. Nefes alış veriş hızlanıyor ve kısa aralıklarla sıcak nefesler yüzümde yuvarlanıyor. Yutkunmasını izliyorum.

Bunu yapamam. Onu kıracağımdan korkuyorum. İrademin derinliklerine uzanıp yavaşça geri çekiliyorum ama o omuzlarımı tutuyor, beni yaklaştırıyor.

"Mason, lütfen. Eminim." Şefkatli, kabullenmiş gözleri endişeli hareketleriyle çelişiyor.

Hayatımda hiçbir şeyi bu kadar çok istememiştim. "Tatlım.
. . ." Onu öpmek için eğildim, zonklayan aletimin başı girmek için
yalvarıyor, çok fazla ve neredeyse yeterli değil arasında gidip
geliyordu. Yavaşça içeri itmeye başladım, dar duvarlarından yukarı
kaymanın gerçeküstü hissinin tadını çıkarmakla onu sabit tutma ihtiyacı
arasında kaldım.

Korunaklı. Güvenli.

Fazla dayanamayacağım. İçinde bir santim bile yokken
taşaklarımın gerildiğini hissedebiliyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve bir
şeyler düşünmeye çalışıyorum,

Ne olursa olsun, onun bundan zevk aldığını görebilmek için kendi
boşalmamı erteleyecektim. Ama sonra kollarını körü körüne
sallayarak saldırıyor. Gırtlaktan gelen bir ses,

Acı dolu bir çığlık havayı yırtıyor ve kalbimin kontrolsüzce sıkışan midemin
çukurlarına yuvarlanmasına neden oluyor. Gözlerimi açtığımda onu tavana
boş boş bakarken görüyorum, gözleri sanki arkalarında sonsuz bir korku
çukurundan başka bir şey yokmuş gibi boş.

"Hayır, hayır, hayır, hayır ... " Sessiz yakarışı beni parçalıyor, vücudumu
bağırsaklarıma vurulan darbeler gibi dövüyor.

İçine zar zor oturmuştum, bu yüzden hemen çekildim ve onun yanına
yuvarlandım. "Piper. Tatlım, benim."

"Hayır, hayır, hayır, hayır ... " diye sayıklıyor her hızlı nefesinde,
kışkırttığım bir kâbusun içinde kaybolmuş.

Suçluluk duygusu içimden sıcak lav gibi akıyor, zihnim bunu
düzeltebilecek herhangi bir şeyi çılgınca kavırıyor. Yükselen paniğime karşı
derin bir nefes alıyorum ve çaresizlik dalgasına karşı dişlerimi sıkıyorum.
Onu hafifçe sarsıyorum. "Piper, bana bak," diye emrediyorum. "Ben
Mason. Sadece benim.

İyisin, tatlım." O beni duyana kadar bu mantrayı tekrar tekrar söylüyorum.

Sanki başka bir şey ya da birini görmeyi bekliyormuş gibi şaşkıncı
bir şekilde odaya bakıyor. Sonra kendini toparlıyor, tanıma duygusu
yüzünde dalgalar halinde yayılırken, yüzünde
sefalet ve utanç. İç geçiriyor, gözlerini kapatıyor ve yorganı çıplak bedeninin
üzerine çekiyor. Bir kolunu yüzüne atarak gözlerini benden koruyor.

"Yapabileceğimi düşünmüştüm," diyor. "Ben
Üzgünüm."

Onu saran yorganın üstüne uzanıyorum, onu kendime çekiyorum, ellerim dışında tenimin hiçbir parçasının ona dokunmasına izin vermeden kaşıklıyorum. "Tanrım, hayır. Üzgün olan *benim*. Asla zorlamamalıydım." Elimi yavaşça kolunda gezdiriyorum, parmaklarım bileziğine rastlıyorum. Yavaşça tılsımın izini sürüyorum. "Hazır değildin. Bunu bilmeliydim."

"Beni zorlamadın Mason. Ben istedim. Ben *de istiyorum*. Sadece yapabileceğimden emin değilim." Göğsünün derin bir iç çekişle inip kalktığını hissediyorum.

"Shhhh." Ona sıkıca sarılıyorum ve o da bana izin veriyor. Uzun dakikalar boyunca böyle yatıyoruz, sadece birbirimizin nefes alışını dinliyoruz. Onun için burada olduğumu bilmesini istiyorum. Bunu hissetmesine ihtiyacım var. Ben varım.

İçine çekip bir ses çıkarırken tüylerim diken diken oluyor. aşılamaz miktarda hava. Konuşmak üzere. Sırlar dudaklarından dökülmek üzere. Korkunç, iç burkan sırlar.

"Hani bir rüyadan uyanırsın ve gerçek olduğuna yemin edersin ya?" diye soruyor. "Nasıl olduğunu anlayamazsın Bu kadar net ve ayrıntılı bir şey gerçekten olmadı mı?"

Başımı boynuna doğru sallıyorum. "Evet," cevabımı saçlarına üflüyorum. Kesinlikle biliyorum.

"Bakire değilim," diyor sessizce, duyguları sesini kırarak. "Ama bekaretimi kaybettiğimi hatırlamıyorum."

Söyleyeceği her şeyi duymak için kendimi hazırlarken elini tutarak sertleşiyorum.

"Ve kime kaybettiğimi bilmiyorum çünkü çok fazla çocuk vardı. Çok fazla ... " Sözleri dağılıyor, hastalıklı bir korku gibi içimi sarıyor.

Beynimin '*bekaretimi kaybettiğimi hatırlamıyorum*'dan '*çok fazla erkek var*'a geçmesi bir saniye sürüyor. Ve sonra aniden, zihnim bulmacanın parçalarını bir araya getirmeye başlıyor.

İçkileri bilerek döküyor.

Hatırlayamıyor.

Çok fazla erkek var.

Sikeyim. Midem bulanıyor. Boğazım yanıyor ve güçlkle kontrol edemediğim bir öfke şakaklarımı dövüyor. Öfkemi bastırmaya çalışıyorum. Duygular. Çünkü bu -şu anda olanlar- çok büyük bir şey. Bana açılacak kadar güveniyor. Belki beni *seviyor* bile. Bunu yapmak için yeterli.

"Piper." Solunum yolumdaki devasa düğümünden ancak bu kadarını çıkarabiliyorum. Kolunu nazikçe okşarken kendime nefes almam gerektiğini hatırlatmak zorundayım. İfşaatından tiksindiğimi bilmesi gerekiyor. Tüm sözcükleri unutmuş olsam da, dokunuşumla onu rahatlatmaya çalışıyorum.

"Bunun olduğunu bile bilmiyordum. Uzun bir süre sonra," diyor duymak için zorladığım sıkıntılı bir fısıltıyla. "Ertesi gün ağrım vardı. Gerçekten ağrıyordu. Bir gün önce Charlie ile koşmaya başladığım için olduğunu düşünmüştüm." Duraklıyor ve boğazını temizliyor, açıkça "Biraz kan vardı. Ama bu konuda her zaman biraz düzensizdim."

Saçlarını boynunun arkasına tararken ve parmaklarımla gerginliğini almaya çalışırken sesinin tekinsiz hüznünde kayboluyorum. Gözlerim dövmesine takılıyor ve bunun saldırı ile ne ilgisi olduğunu merak ediyorum.

"Rüyalar görmeye başladım. Flashbackler," diyor. "Her biri O gece bana ne olduğuna dair bir ipucu veriyordu. Ama o sırada kabusların gerçek olduğunu bilmiyordum. Asla eskisi gibi olmadılar. Bazen kavga ederim. Bazen kaçıyorum. Ama çoğu zaman isteyerek katılıyorum."

Nefesi kısa kesik kesik geliyor, gerginliği hissedilir dalgalar halinde yayılıyor. "Sonrasında hiç hasta hissetmediğim için büyük olasılıkla uyku haplarıyla uyuşturulduğumu söylüyorlar. Bana karşı koyma ihtimalimin bile olmadığını söylediler - bu ilaçların sizi rahatlatması ve neredeyse bir tür alternatif gerçekliğe sokması gerekiyordu."

Göğsümdeki ağırlı zonklama, içimdeki amansız öfkeye dönüşüyor. Öfke beynimi bulandırıyor ve öfke kanımın derinliklerinde kabarcıklar oluşturuyor. Yumruklarımı sıkmak ve bir şeylere vurmak istiyorum; bir şeyleri onun incindiği kadar derinden ve cezalandırıcı bir şekilde incitmek. Sahip olduğum her şeyi

kendi duygularımı gizleyip ona rahatlatıcı bir söz söyleyebilirim. "Tanrım, Piper. Çok özür dilerim. Hayal bile edemiyorum-"

Bana dönüp bakarken boynu geriliyor ve söyleyebileceğim ilk sözleri kesiyor. "Ama hayal *edebiliyorsun*," diyor. "Bunu yapabilecek tek kişi sen olabilirsin Mason. Ona ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. O gece beni. Gördüğüm her rüyanın farklı bir versiyonu var. Ne olduğunu asla bilemeyebilirim. Tıpkı senin gibi."

Kahretsin. Bulmacanın parçaları yerine oturdu. "Maraton. Birini gördünüz mü? Sana saldıranlardan birini?"

Başını salladı. "Sanırım öyle. Ama asla emin olamayacağım. Herhangi biri olabilirdi; ya da hiç kimse. Ya da bana saldıran adamlardan biri olabilir. Ya da"- boynundaki kasların kasılmasını ve titremesini hissediyorum-"partide iyi vakit geçiren sarhoş bir çocuk olabilirdi, bir kıza tecavüz ettiğinden habersizdi."

Aman Tanrım. Onun bulanık suları benim kavrayabileceğimden çok daha derinlere akıyor. Kendi rüyalarımın flaşları - düzinelercesi - aklımdan geçiyordu. Gerçeği bilmemenin bana ne yaptığını çok iyi biliyorum. Neredeyse beni öldürüyordu. Ama yardımla kendimi idare edebileceğim bir yere getirdim. Acaba Piper da oraya ulaşabilecek mi?

Bunu sağlamak için elimden gelen her şeyi yapmak için etrafta olmayı planlıyorum.

bölüm yirmi üç

piper

Müşteriler arasında pencereden dışarı bakıyorum, Bu sabah Mason'ın kollarında uyanmanın hayalini kuruyordum. Dün gece hiç rüya görmedim. Kâbuslar hiç gelmedi ve vahiyden sonra onunla uyanma gerçeği, zaten uydurabileceğim herhangi bir rüyadan daha iyi. Belki normal bir hayat yaşadığım bir rüya hariç. Normal bir kız gibi. Normal bir kız gibi. on yedinci doğum gününde etrafına yıkıldı.

En kötü yanlarımı öğrendiğinde bunun beni mahvedeceğini, bizi mahvedeceğini düşündüm. Ve bugün havadan daha hafif hissetmeme rağmen, derinlerde

Yine de çekincelerim var. Sonuçta, bir insan bir başkasının tüm sırlarını gerçekten bilebilir mi? Ya yaşadıklarımı asla kabullenemezse? Ne yaptığımı.

Ya onun ihtiyaç duyduğu türden bir kadın olma yeteneğine sahip değilsem?

Seksin iyi olması gerekir. Bu korkunç şey olmamalı.

sizi kendi ateşli cehenneminizin derinliklerine götüren bir deneyim. Başına gelen onca şeye rağmen Charlie bile bundan hoşlanmış görünüyor.

Yine de haklıydı. Bu konuda konuşmak yardımcı oldu. Terapist üstüne terapistle bir kanepede oturup konuşmayı reddettiğim onca saat. Belki de onlara açılmış olsaydım.

Ona söylemelisin, Piper. Charlie'nin sözleri kafamda yankılanıyor. Onaylar mıydı yoksa ilgili ayrıntıları atladığım için beni azarlar mıydı?

Bütün gece bana sarılma şekli gerçeküstüydü. Sanki tüm hatalarımı kabul etmiş gibiydi. En azından bildiklerini. Her zaman sıcak yün çarşafı aramızda tutarak, stratejik olarak onun kasıklarıyla benim kışım arasındaki boşluğa sıkıştırdı, Muhtemelen ereksiyonundan korkmayayım diye.

Penisini düşündükçe nefesim kesiliyor. Ondan korktuğumu sanıyor. Sanırım bir bakıma öyleyim. Bütün penislerden korkuyorum. Bana ne yapabileceklerini. Bana zaten yaptıklarını. Ama özellikle onunki midemi bulandırmak yerine ağzımı sulandırıyor. Dün gece, tam ve eksiksiz bir şekilde eridiğinde, ona bakışlarımı kaçırdım. Gözlerimin onunkilerle birleşmesini emretmediğinde ve bakışları istemeden göğüslerime düşerdi, ona bakardım.

Onu elime almayı o kadar çok istedim ki. O kadar kötü ki yapabileceğimi düşündüm. Gerçekten yapabileceğimi düşündüm-

"Hey, Piper."

Jarod beni irkilterek bakışlarımı pencereden çekti. "Dışarıda bu kadar ilginç olan ne?"

"Merhaba Jarod." Arkamı döndüm ve önlüğümün iplerini sıktım. "Yok bir şey. Sadece zihinsel bir mola veriyorum, sanırım."

"Peki, bugün kaçta çıkıyorsun?" diye soruyor. "Sadece öğle yemeği için programım var, yani ikide çıkıyorum."

Gülümsüyor ve daha önce fark etmediğim bir şeyi fark ediyorum. O çekici biri.

Yakışıklı, hatta. Koyu kahverengi saçları, çikolata rengi gözleri ve Zeytin rengi teni, ona biraz egzotik bir görünüm kazandıran Latin kökenine işaret ediyor. Kulaklarındaki ölçüler genel resme bir sınır katıyor, Şu anda uzun kollu gömleğinin örttüğü dövmeleriyle birlikte. Ona hiç bu şekilde bakmamıştım.

daha önce. Hiçbir erkeğe bu şekilde bakmamıştım. Mason'a kadar. "Öğle yemeğinden sonra ben de gidiyorum." Ayaklarını gergin bir şekilde kaydırıyor. "Sen

"Belki işten sonra sinemaya falan gitmek istersin?"

Erkekler bana daha önce çıkma teklif etti. Çoğu zaman, anonim ve ulaşılmaz kalmaya çalışsam da. Ve genellikle

onları kovmak ve nereye sokacaklarını söylemek sorun değil. Ama bu Jarod.

Restoranın etrafına bakıyorum ve buradaki tüm erkekleri gözümün önüne getiriyorum. Bazıları çocuklarıyla oturuyor; bazıları bir grup erkekle. Çoğu, sevgilileri gibi görünen kişilerle birlikte. Ama vurgulamak yerine Her birinin tecavüzcü olduğunu varsayarak -ki benim inatçı zihnim yıllar önce bu sonuca varmıştı- bu önyargının ötesine bakmaya çalışıyorum. ve hikayelerini anlamaya çalışıyorum. Değiştigimi fark ettim. Mason beni değiştirdi. Ve bütün erkekler canavar değil.

Jarod ve ben arkadaşız, bu yüzden dudaklarımdan geçeceğini hiç düşünmediğim kelimeleri söylerken dudaklarımı bükmele tehdit eden gülümsemeyi bastırmak zorunda kaldığımda kendimi kötü hissediyorum. "Özür dilerim Jarod. Teşekkür ederim ama gelemem. Biriyle görüşüyorum."

Gözleri yerle buluşuyor. Sonra başını sallıyor. "Mason Lawrence, değil mi?"

Başımı salladım. Bir kızın ünlü bir sporcuyu bir garsona nasıl tercih edeceği hakkında atıp tutmasını bekliyorum. Kendimi savunmaya ve onu yola getirmeye tamamen hazırım. Ama tek kelime bile etmedi. Bu konuda. Onun yerine, "O şanslı bir adam." diyor.

"Sağ ol Jarod," diyorum o uzaklaşırken, yenilgiyle omzunda bir havlu sallıyor. *Ama şanslı olan benim.*

Pencereden dışarı bakıyorum ve yoğun dünyanın akıp gidişini izliyorum, belki de buna uyum sağlayıp bir parçası olabilir miyim diye merak ediyorum. Belki de ben Hazır. Belki de New York'a taşınmaya hazırım.

Belki de çoktan yaptım.

Vardiyamın geri kalanını, her zamanki müşteri sıkıntılarının beni çok az etkilemesiyle geçirdim.

Kirli önlüğümü çamaşır yığına atıp eşyalarımı topluyorum ve ön kapıdan çıkıyorum, yüzerek çıkarken biriyle çarpışınca telefonumu düşürüyorum.

Lanet olsun. Telefonuma baktım. *Sanırım kırdım.*

Ama onu almak için eğilmeme fırsat kalmadan, ısırmacı sözler bana saldırıyor ve ruh halimi bozuk telefondan çok daha fazla bozuyor. "Bu Piper Mitchell değil mi, bu sabah erken saatlerde Mason'ın binasından çıkarken gördüğüm kişi."

Gözlerim Cassidy'ninkilere kayıyor ve içimi istenmeyen bir korku kaplıyor.

bir uyarı feneri gibi içime işliyor. "Bu sabah saat yedide orada ne yapıyordun?" "Bu sabah saat yedide orada ne yapıyordun?"

Etrafımızda koşuşturan birçok yayaya sessiz bir minnettarlık. "Onu takip mi ediyorsun?"

Ela gözlerinde nefret bulutları. "Orada olmak için her hakka sahibim. O benim çocuğumun babası." Dudakları sessiz bir hırıltıyla geri çekildi. "Farkında olsun ya da olmasın, ben onun hayatındaki en önemli kadını ve her zaman da öyle olacağım. Özellikle de onun için neyin iyi olduğunu biliyorsa."

Ağzım bir karış açık kaldı. "Bu bir tehdit mi Cassidy?" Vücudum otomatik savunmayla sertleşir. "Bana Hailey'i almaya çalışacağını mı söylüyorsun? Çünkü büyük bir kavga çıkar."

Dengesiz kahkahası ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden oluyor. "Onu tanımıyorsun bile," diyor. "On dakikadır buralardasın." Burun delikleri alevleniyor ve yüzü öfkeyle kızarıyor. "Yıllardır onun hayatındayım. Ve bahse girerim ki, o bu adam hakkında hiçbir şey bilmiyordur. Senin hakkında en ufak bir şey bilmiyor, değil mi?"

Tedirginlik kaplıyor içimi. "Bu da ne demek oluyor?"

"İlk tanıştığımızda seni tanıdık bulduğumu söylemiştim ama her şeyi bir araya getirmem biraz zaman aldı. Bu sabah, ben

binasından çıkarken çekilmiş bir fotoğrafını görünce her şey anlam kazanmaya başladı. İşte o zaman Baylor'a geçen yıl gösterdiğim fotoğrafı hatırladım," diyor. "O olduğunu sanmıştım ama beni doğru yola getirdi."

Görünürdeki deliliği beni korkutmaya başladı, hatta tüm o takipçi fotoğraf çekirme hislerinin ötesinde. Ama çantasını karıştırıp yıpranmış gibi görünen bir fotoğrafı çıkarırken tüm dikkatim ondaydı.

Fotoğrafı elinde tutuyor, gözlerimin üzerine düşmesine izin vermiyor. "Lisedeyken," diyor, "partiler için şehre giderdim. Çılgın partiler. Mason'ı ilk kez onlardan birinde görmüştüm. O zamanlar beni tanıımıyordu, üniversiteye kadar da takılmadık.

-"-" duraksayarak okullu bir kızın sevdasıyla dolu bir iç çekti, "-ama Clemson'a gitmemin nedeni o."

Aman Tanrım. Stalker haklı. Tedirginliğim hızla saf ve su katılmamış bir korkuya dönüşüyor.

"Bana aşık olmasının an meselesi olduğunu biliyordum. Çok ikna ediciydim."

Onu *ikna etme* düşüncesi içimi bulandırıyor.

"Neyse, konumuza dönelim." Kendini fanteziden geri çeker gibi başını sallıyor. "O partilerde neler olduğunu biliyorum." Bana sert bir bakış attı. Bilmiş bir bakış.

Kabuslarımın sivri parçaları kesildikçe içim daralıyor. aklımdan geçiyor. Ciğerlerim yanıyor, onları terk eden yenilenmemiş hava için yalvarıyor. Önsezili bedenim destek için binaya yaslanıyor.

"Mason senin bir çeşit namuslu prenses olduğunu düşünüyor." Gözlerini deviriyor. "Pamuk Prenses'ti, değil mi? *Prenses*, acaba ne düşünüyor? o tür partilere gittiğini bilseydi ne derdi? Birden fazla erkek sana dokunduğunda azan türden bir kız olduğunu bilseydi. Ona isimsiz bir adamın aletini emerken aynı anda başka birinin de seni sikmesinden hoşlandığını söylesem. Yapar mısın?

sana aynı şekilde bakacağını mı sanıyorsun? Seni gördüğünde öğrenmeyeceğini mi sanıyorsun? . . "

Kabusları, anı kırıntılarını uzak tutmaya çalışırken sırtımda tüylerim diken diken oluyor. Mason biliyor. Ona söyledim. Yani bunun beni etkilemesine izin vermemeliyim. Ama o devam ediyor, beni cezalandırıyor.

o gece neler olduğunu ya da olabileceğini ayrıntılı bir şekilde anlatarak çözüyor. Tekrarladığı grafik sözlü tasvirler içimde mide bulantısı dalgalarının yayılmasına neden oluyor. Yüzümdeki kanın çekildiğini hissediyorum. Bayılmaktan korkuyorum, bu yüzden ellerimi dizlerimin üzerine koymadan hemen önce

Korkunç bir şekilde öğle yemeğimi altımdaki kaldırımda kaybettim.

Hâlâ dik duramıyorken, ona baktığımda gözlerinin içimi yaktığını hissedebiliyorum. Naif gözlerimdeki katıksız çaresizlik bana ihanet ediyor olmalı ve zihninin kavrayışla patladığı anı açıkça görebiliyorum.

Beni tepeden tırnağa değerlendirirken yüzünü şeytani bir ifade kaplıyor. "Aman Tanrım," diyor, beni inceliyor, gözleri sert ve soğuk bir dondurucu rüzgar. "Yani Pamuk Prenses bir sürtük değil. O bir kurban."

Midemin içindekiler zaten gözümün önünde sergilenmiyor olsaydı, şimdi sergileniyor olacaktı. Vücudum kontrolsüzce titremeye başlıyor. Ama ben entrikacı çarkların dönüşünü izlerken Acı dolu gözlerinin ardında, sırrımı bilmesinin dehşeti bir sonraki söylediklerinin yanında sönük kalıyor.

Yırtık pırtık resmi önüme itiyor. Tereddütlü gözlerim içine bakıyor. Bu benim resmim. O gece.

"Yani Prenses," diyor, sözlerinden kötü niyet damlıyor. "Erkekler senin rızan olmadan seninle seks mi yaptı? *Onun* onlardan biri olmadığından nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Resme yakından baktığımda gerginlik kalbimin etrafını bir yumruk gibi sarıyor. Arka planda, kolunu başka bir çocuğun omuzlarına dolamış olan Mason.

Çok genç. Yumuşak, hafif sakalı henüz yüzüne yayılmamış ama bu kesinlikle o. Ama beni üzen şey

boş midemden daha fazla hiçlik, birlikte olduğu çocuğun
-Rüyalarımıdaki isimsiz yüzlerden biri.

Resmi titreyen ellerimle sıkıyor, koşmak için enerji toplamaya
çalışırken yumruğumun içinde buruşturuyorum. Ne de olsa koşmak
benim işim.

En iyisi. Derin bir nefes alıyorum. Sonra bir tane daha. Ve ciğerlerim
vücuda hareket etme isteği verecek kadar oksijenle dolar dolmaz
oradan uzaklaşıyorum. Kırılmış, paramparça olmuş telefonumu
kaldırımında, kusmuğumla dolu bir havuzun içinde bırakarak yürüyüp
gidiyorum.

"Tamam o zaman," diye arkamdan seslendiğini duyuyorum.
"Sanırım devam edebilir ve resmi saklayabilirsin." Kahkahası arkamdaki
binadan sekerken onu duymamaya çalışıyorum. Ayaklarım beni olmam
gereken yere yeterince hızlı götüremiyor.

Uçağın motorları kulağımda çığlık atıyor.

Pist. Önceden kaydedilmiş güvenlik videosunu takiben hoparlörlerden anonslar gelir. Uçuş ekibi koridorda yürüyüp emniyet kemerlerini kontrol ediyor ve baş üstü bölmelerini kapatıyor. Bunların hepsini daha önce yüzlerce kez görmüştüm. Düşüncelerim beni ele geçirdikçe hepsi arka planda saçmalık haline geliyor.

Yüzü kabuslarımdakilerden biri değil. Ama çok var

Hem de çok. Ve o da partideydi. Kanıt, Skylar'a yazdığım ve düğününe kalamayacağımı açıklayan bir mektupla birlikte ailemin mutfak tezgahının üzerinde duruyor. Acil bir durum için uyduruk bahaneler.

Charlie. Umarım özel gününü kaçırdığım için benden nefret etmez.

Ben kalamam. Koridorda onunla yürüyemem. Onlardan biri olabileceğini bilerek mihrabın karşısında duramam. Bana olanları nasıl bu kadar çabuk kabul ettiğini açıklayabilirdi. Nasıl Geçmişimdeki hiçbir şeyin onun hislerini değiştiremeyeceğini söyleyip durdu. Beni her zaman nasıl koruduğunu. Beni son kez nasıl sıkıca tuttuğunu arkamdan sessizce hıçkırarak ağlıyordu. Belki de suçluluk duygusu onu tüketiyordu.

Bana tecavüz eden bir çocuğa gerçekten aşık olabilir miydim?

İnkâr içime işliyor. Kendimi o olmadığına ikna etmeye çalışıyorum. Ama resimdeki gerçeği inkar etmek mümkün değil. Gözlerimi açıyorum küçülen şehre dalgın dalgın bakıyorum. Ve aşağıdaki su yavaşça penceredeki karanın önüne geçerken, New York'a son bir veda ediyorum.

Yirmi Dördüncü Bölüm

mason

Sezon öncesi bitti. Neredeyse altı hafta boyunca eğitim kampına katılmayacağım. Daha iyi olamazdı. Her dakikamı Piper ve Hailey ile geçirmeyi planlıyorum. İkincisi, Cassidy söz konusu olduğunda biraz kış öpmeyi içerebilir.

Avukatım ortak velayet almanın çok zor olmayacağını söyledi. Bugünlerde oldukça yaygın, insanların benimki gibi zorlu işleri olsa bile. Ama zaman alacaktır.

Cassidy'nin davranışlarının kızımı nasıl etkileyebileceğini düşünemiyorum bile. Tam velayeti isterdim ama kanıt olmadan, Hailey'i bir şekilde tehlikeye attığına dair sağlam bir kanıt olmadan dava. Sadece tek seferlik bir şey olduğunu umabilirim. Onu pek çok kez sarhoş gördüm, ama şehir içinde, araba kullanmanın söz konusu olmadığı yerlerde, bu o kadar da büyük bir mesele gibi görünmüyordu. Ama Cumartesi gecesi farklıydı. Tamamen kendinden geçmişti. Ve birlikte olduğu o pislik. Hailey'nin onun gibi birine maruz kalabileceğini düşünmek beni ürpertiyor. Cassidy'nin bir sürtük olduğunu hep biliyordum ama uyuşturucu kullanıyorsa. *Kahretsin*. Bunu düşünmek bile istemiyorum.

Piper'ı düşünmeyi tercih ederim. Hafta sonu önemli bir dönüm noktasını geçtik. Ona olanlar inanılmaz. Benden daha kötü. Hayal ettiği şey belki eski bir erkek arkadaşının onu zorlaması ya da en kötü ihtimalle rastgele bir yabancının saldırısıydı. Ama Tanrım, Birden fazla erkek ona tecavüz ederken, o habersizce

Uyku hapi mı? Bu beni hasta ediyor. Kabuslarla gerçek arasındaki farkı bilmemenin nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyorum.

Bana güvendi. Bana içini açtı ve sonra bütün gece onu tutmama izin verdi. Biliyorum, asla bana bir şey vermeye hazır olamayacağına inanıyor. kendini tamamen bana teslim etti, ama bence yanılıyor. Birkaç dakika içinde Kısa aylar içinde pek çok korkusunu yendi. Onu öpmeme izin verdi. Ona dokunmama. Dilimi onun üzerine koydum. Ve yaşadığı orgazmlar - eğer mükemmel orgazmın koreografisini yapmaya çalışsaydım, yine de onun gerçekliği ile aynı lanet olası top parkına bile yaklaşamazdım. kontrolünü kaybetmesini ve ona verdiklerimin tadını çıkarmasını izlemek.

Koşu bandında kendimi zorlarken, kalçasındaki seksi doğum lekesini düşündükçe aklım başımdan gidiyor. Çekici Kulağının hemen altındaki dövme. Ellerime uyması için özel olarak yapıldığına yemin ettiğim mükemmel kremi göğüsleri. Tatlı, misk kokulu Bacaklarının arasındaki koku.

Kes şunu.

Koşu bandımın hızını ve müziğimin sesini artırıyorum, böylece egzersizimi sürdürmekten başka bir şey düşünmek zorlaşıyor. cezalandırıcı bir tempo.

Koşum bittiğinde, spor salonunun etrafına bakıyorum. Piper'la karşılaşmayı umarak erken geldim. Önümüzdeki ay boş günlerim olduğu için birlikte çalışabileceğimizi düşündüm.

Dün sabah evimden ayrıldığından beri konuşmadık. İkimiz de Long Island'daki Pazar brunch'ını es geçtik. Sanırım her şeyi sindirmek için zamana ihtiyacı vardı. Eğer söyledikleri doğruysa, Charlie ve ailesi dışında bunu bilen tek kişi benim. Ben de hâlâ bunu sindirmeye çalışıyorum. Hâlâ itirafının bizi bir kadınla yaşayacağımı hiç düşünmediğim gerçeküstü bir seviyede birleştirdiği gerçeğinin etkisindeyim.

Ona aşığım. Bundan eminim. Ve en kısa zamanda ona söyleyeceğim. Gerekirse Bay T'nin gülleriyle heceleyeceğim. Bu işte var olduğumu anlamasını sağlayacak her şeyi yaparım. Ben bu işin içindeyim.

uzun mesafe. Ne kadar sürerse sürsün. Evlilikten, çocuklardan, yan yana mezarlıklardan bahsediyorum. Her şeyden bahsediyorum.

Bir yudum aldıktan sonra su şişeme bakıyorum; düşündüğümde çok daha fazla anlam ifade eden küçük bir plastik parçası. Buradan ayrılır ayrılmaz evime bir düzine kutu getirteceğime yemin ediyorum.

Koşu bantlarına bakıyorum. Ağırlık istasyonlarına bakıyorum. Boks ringlerinin önünden geçiyorum, onu bir an görebilmeyi umuyorum.

"En sevdiğim küçümsenen, az kullanılan futbolcum nasıl?" Arkamı dönüp en sevdiğim cinsiyetsiz arkadaşına gülümsüyorum.

Tamam, cinsiyet ayrımı yapmayan tek arkadaşım. "Hey, Trick. İşler nasıl?"

"İyi. Meşgulüm," diyor. "O kadar yoğun ki patronların bana zam yapmak için." Göz kırıyor.

Gülüyorum. "Bunu duyduğuma sevindim." Omzumun üzerinden bakıyorum, görsel olarak binayı bir kez daha tarıyorum. "Piper'ı özledim mi?"

Duvardaki büyük saate bakar. "Huh." Başını eğip saati inceliyor. "Hayır, onu kaçırmadın. Henüz gelmedi," diyor bana dönerek. "Restoranlar kapalı olduğu için Pazartesi günü için alışılmadık bir durum. Aslında, onunla tanıştığımdan beri hiçbir Pazartesi sabahı antrenmanını kaçırdığını sanmıyorum. maraton."

İyi ruh halim azalıyor ve kalbim aniden kendini midemin çukurunda buluyor.

Bir sorun var. Ve bahse girerim her şeyin Cumartesi gecesiyle ilgisi vardır. Sırrını öğrendiğim için benimle ilgili fikrini mi değiştirdi? Belki de ona farklı gözle bakacağımı, olanları öğrendikten sonra ona dokunmak istemeyeceğimi düşünüyordur. Hiçbir şey gerçeklerden daha uzak olamaz. Sadece bunu anladığından emin olmalıyım.

Ona mesaj atmak için telefonumu çıkardım.

Selam tatlım. Seni spor salonunda özledim. Bugün görüşebilir miyiz?

Trick ve birkaç spor salonu müdavimiyle ufak tefek konuşmalar yapıyorum ama dikkatim büyük ölçüde telefonuma odaklanmış, bir cevapla titreşmesini bekliyorum.

Duştan çıktıktan sonra spor çantamı omzuma atıp Griffin'in evine doğru yola çıkıyorum. Bana mesaj atmadı ve eğer tereddütleri varsa, öyle olmadığını bizzat görmesi gerekiyor.

Skylar beni gördüğünde gülümsüyor, kucağında uyuklu bir Aaron tutuyor. Kapıyı açıyor ve boynunu bükerek arkama bakıyor. "Yalnız mısın?" diye soruyor. "Piper nerede?"

İçimdeki burkulmayı görmezden gelmeye çalışıyorum. "Bana söyleyebileceğini umuyordum. Dün sabahtan beri onu görmedim."

Endişe gözlerinin kenarına çizgiler çiziyor. "Dün gece yine seninle kalmadı mı?"

"Hayır." Skylar'ın yanından geçip merdivenlere bakıyorum, Piper'ın her an aşağı inmesini umuyorum. "Gelmedi. Son bildiğimde işe gidiyordu."

Aaron'u yakındaki bir beşiğe bırakarak bana el sallıyor. "O yaptı. Dün öğle vardiyasında çalıştı." Sorgulayan gözleri üzerimde geziniyor. "Kafam karıştı. Çünkü belli ki Cumartesi gecesini birlikte geçirmişsiniz ve sonra da ikiniz de brunch'a katılmamak için yalvarmışsınız. Hepimiz ikinizin nihayet bir araya geldiğini ve biraz yalnız kalmak istediğinizi düşündük." Göz kırıyor. "Ama sonra öğrendim ki NYC'de bir vardiya aldı. Kavgaya falan mı ettiniz?"

Keskin bir sarsıntıyla başımı sallıyorum. "Hiç de değil. Oldukça Tam tersi. O gece hayatımın en güzel gecelerinden biriydi. Belki de en iyisi. Sonunda-"

Sözlerimi cümlelerin ortasında kesiyorum. Skylar bilmiyor.

"Sonunda ne yaptı?" diye soruyor.

"Um . . . Sanırım sonunda bir çift olabileceğimizi fark etti."

Yüzünde muzaffer bir gülümseme beliriyor. "Biliyordum!" Ellerini çırpıyor ve sonra birkaç metre ötede uyuyan bebeği hatırlayınca yüzünü buruşturuyor. "Bekle. O zaman küçük kardeşim neden M.I.A?"

Omuz silkiyorum ve hayal kırıklığı içinde iki elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Ne, sence tereddüt mü ediyor?" diye soruyor.

Yenilgi dolu bir bakış atıyoruz ve aynı anda telefonlarımızı çıkarıp bir ipucu bulabilecek herkese mesaj atmaya ve onları aramaya başlıyoruz.

Skylar'ın gözlerinde bunu gördüğümde Baylor'la telefonda hiçbir yere varamıyordum. Kiminle konuştuğunu bilmiyorum ama Şu anda bana bakıyor - yedi yıl önce hastanede ailemin öldüğünü söyleyen doktorun bana baktığı gibi. Gözleri söylenmemiş sözlerle dolu. Ağırlar. kederle. Dinlerken sempatik bakışları meraklı gözlerimden hiç ayrılmıyor ve duyduklarına eşlik ederek başını sallıyor.

Telefonu yavaşça kulağından çıkarıyor ve önündeki masaya koyarken gözlerini kapatıyor. "Ona ne yaptın?" diye soruyor, sesi boş, sanki beni suçlamayı ya da desteklemeyi bilmiyormuş gibi.

Sorusunu düşünürken başımı yana eğiyorum. "Ona ne yaptın?"

Göğsüme ağır bir yük çöküyor. *Oh, Tanrım.* Cumartesi gecesi onu çok zorladım. Bir tür gecikmiş panik atak geçiriyor. "Yok bir şey," diyorum körü körüne, onun çaresizce söylediği sözler gözümün önünden geçmeden önce içimde yakıcı bir keder dalgası kabarıyor. "Her şey yolunda sanıyordum. Onun iyi olduğunu sanıyordum." Başımı arkaya eğip acı dolu bir nefes üflüyorum. "Kahretsin Skylar. Ne yaptım ben?"

"Bilmiyorum Mason." Bana doğru yürüyor ve omuzlarımdan tutuyor, minyon vücudu iri olan bedenimi zorla döndürüyor. O beni kapıya doğru yönlendiriyor. "Ama bir yolunu bulsan iyi edersin. Az önce annemden onun öldüğünü öğrendim. O gitti. New York ve geri gelmeyecek. Düğünüm için bile." Ön kapıyı açtı ve beni içeri itti. "Seni seviyorum. Ama kız kardeşimi daha çok seviyorum. Umarım her ne olduysa sadece bir yanlış anlaşılma. Bunu düzelt, Mason."

Kapı arkamdan çarparak kapandı ve ben burada boş bir şekilde durdum. Ailemin öldüğü günkü kadar boş.

Bileğime bakıyorum, kaybettiklerimin sürekli bir hatırlatıcısı. Bana Piper'ın bileziğini hatırlatıyor. Ne zaman ona dokunsa tıpkı benim yaram gibi. Ve merak ediyorum, bu ona güç mü veriyor, yoksa yavaş yavaş hayatını mı emiyor?

Telefonumda onun adına dokunuyorum ama daha çaldığını bile duymadan sesli mesaja düşüyor. Beni araması için yalvarıyorum. Nerede olduğunu bana bildirmesi için. Geri dönmek için. Aceleyle evime dönerken ona defalarca mesaj attım.

cevapları bulabileceğimi düşündüğüm tek yere gidebilmek için doğruca otoparka gidiyorum.

Long Island.

Ailesinin ön kapısında dört kızgın göz benimkilerle buluştu. babası kapıyı kırıp açtıktan sonra. "Buraya gelmeye cesaretin var," diyor. "Polisi aramalıyım."

Piper'ın annesi bir elini onun üzerine koyuyor ve bana saldıracakmış gibi görüldüğünde onu geri çekiyor. "Bruce, bekle," diye yalvarıyor, ağlamaklı gözlerinde savaşılan duygular belli oluyor. "Ona bir bak. Tamamen harap olmuş görünüyor. Bu Mason. Neredeyse ailenin bir parçası. Belki de yanılıyor."

"Yanılmak mı?" diye sanki bir yabancıymış gibi ona tükürüyor. "Kızımızın bu psikopatın ona tecavüz ettiği konusunda yanıldığını mı düşünüyorsun?"

Jan irkilir. Bruce yumruğuyla kapıya vuruyor.

İçeride ölüyorum.

Ona tecavüz ettiğimi mi düşünüyor? Oh, Tanrım. Onu çok zorladım.

İki büklüm oluyorum, nefes almak için savaşıırken ellerim uyluklarımla buluşuyor.

Kendimi asla affedemeyeceğim. Vücudum çöküyor, sırtım Başım dizlerimin arasında yolunu bulurken verandanın duvarına çarpıyor. "Hayır, hayır, hayır," diye kekeliyor kırık sesim. "Çok özür dilerim. Hepsi benim hatam. Hazır olduğunu söylemişti. Hazır olduğunu sanmıştım."

Bruce'un yaralı eli için küfür ettiğini duyabiliyorum. Jan ağlıyor- Gözyaşlarıyla birlikte hayal kırıklığı da akıyor. Eli, yürek burkan bir hıçkırığı örtmek için yukarı kalkıyor. "Ne tür bir canavar uyuşturulmuş on altı yaşındaki bir çocuğun sekse rıza gösterebileceğini düşünür?"

"On altı mı?"

Anlaması bir dakika sürer. "Ne? On altı mı? Hayır." Kırık, kızgın yüzlerine bakıyorum. "Bruce, Jan, kafam karıştı ve beni çok korkutuyorsunuz. Ona ne olduğunu bana anlattı. Sonunda Cumartesi gecesi ben, biz ..." dedikten sonra bana açıldı. Sesimdeki çaresizliği temizlemeye çalışıyorum. "Birlikte olmayı denedik ama o panikledi. İşte o zaman bana anlattı. Bana tecavüze uğradığı geceyi ve ona tecavüz eden çocukları anlattı. Sonra kollarımda uyudu.

o. İyi olduğunu sanıyordum." Onlara bakıyorum, yüzümde acı ve şaşkınlık ifadesi var. "Dün evimden ayrıldığında iyiydi."

Nefret gözlerini bulutlandırırken Bruce sağ elini nazikçe kavırıyor. "Sana anlattım mı? Anlatacak ne var ki, sen de oradaydın. Sen de onlardan biriydin."

"Onlardan biri mi?" Ona bakıyorum, kalbim acıyla çarpıyor. "Ona tecavüz eden hasta piçlerden biri gibi mi? Sen neden bahsediyorsun? Onunla daha birkaç ay önce tanıştım."

"Kızımıza yalancı mı diyorsun?" Kapı yerine bana vurmak ister gibi bakıyor.

"Hayır, efendim." Ayağa kalktım ve kendimi duvara dayadım. "Sanırım kafası karıştı çünkü biz, şey, yapmaya çalıştık" Sesimdeki tedirginliği silkeliyorum. Bana inanmalarını istiyorum. "Kâbuslarını, gördüğü yüzleri biliyorum, belki de karşılaşmamızdan sonra beni onlardan biri sanmıştır."

"Ya da belki de kafası karışık olan *sensin*," diye bağırıyor. "Kızım yalancı değil, resim de öyle."

"Resim mi?" Aralarına bakıyorum, gözlerimden hayal kırıklığı ve endişe akıyor. "Ne resmi?"

"Burada bekle," diyor Jan. Sonra Piper'ın babasına döner. "Çocuğa vurma Bruce. Gidip diğer elini de kıracaksın."

Bruce başını sallayarak onun isteğini yerine getirdi. Öfkeli gözleriyle beni duvara yapıştırarak aşağıya bakıyor.

Sonsuzluk gibi görünen bir süreden sonra Jan geri dönüyor ve bana bir fotoğraf uzatıyor. Piper'ın bir fotoğrafı; genç ve sırdaş. Uzun bal-kahverengi saçları tek renk ve bugünkünden çok daha uzun. Çok güzel.

Sonra arka planda kendimi gördüğümde gözlerimin bana ihanet ettiğinden eminim. "Anlamıyorum," diyorum onlara, umarım gözlerimdeki umutsuzluğu okuyabilirler. "Bu yılın Mart ayına kadar Piper'la hiç tanışmadım. Onu daha önce hiç görmedim. Bu nerede çekildi?"

Jan'ın gözleri ona ihanet ediyor, görmemi istediğinden emin olmadığım bir sempati gösteriyor. Dirseğimden tutup beni evlerine götürüyor. Beni eve götürürken kocasına uyarıcı bir bakış attı.

Mutfak. Fotoğraflı masanın üzerine koydum ve bana uzattığı suyu kabul ettim, bunaltıcı havanın yarattığı yoğun susuzluğu gidermeye hevesliydim. kaygı.

"O gece hakkında ne biliyorsun?" diye soruyor.

"Sadece bana söylediklerini Jan. Lütfen bana burada neler olduğunu anlat." İçimde kabaran acı ıstırap beni felç ediyor. "Nerede bu O mu?"

Bruce bir sandalye alıyor, yanıma koymadan önce sandalyeyi ters çeviriyor, saldırgan bir şekilde sandalyeye biniyor ve kollarını üst korkuluğa dayıyor. "Sana bir hikaye anlatayım," diyor, sesi derin ve sert, ölümcül bir sakinlikle kenarlı. "Bir zamanlar on altı yaşında bir kız varmış. Hiç yabancı tanımayan, güzel, yetenekli, dışa dönük on altı yaşında bir kız. Yeğeninin üzerine titrer, genç ve yalnızken kız kardeşinin onu büyütmesine yardım ederdi. Harika bir evlat, sadık bir dost ve yetenekli bir oyuncuydu."

Gözleri kararıyor ve uzaklaşıyor. "Sonra bir gece, üçüncü sınıftan birkaç hafta önce, bazı tiyatrocu arkadaşlarıyla bir partiye gitti.

Her zamanki kalabalığı değildi ama o herkese uyum sağlamaya kararlıydı - sporcular, inekler, kitap kurtları; etiketlenmek ya da sadece bir gruba ait olmak istemiyordu. Partide futbolcular da vardı ve bazı arkadaşları onları etkilemeye çalışıyordu. Bir iddia üzerine futbolcularla birkaç kadeh içki içti." Duraklıyor

fotoğraflı bana yaklaştırdı. "Sen ve arkadaşların ona iğne yaptınız.

Uyuşturucu dolu iğneler, böylece onunla istediğinizi yapabilecektiniz."

Yaralanmamış yumruğu resmin yanındaki masaya vuruyor.

Ona bakıyorum. Ve ağır çekimde oynayan bir film gibi, liseden bir gece anılarıma akın ediyor ve dünyam ucuz bir halı gibi altımdan çekiliyor.

O gülüş. O manyakça, ürkütücü derecede tanıdık gülüşü birkaç hafta önce omurgamdan aşağı. O geceden kalmaydı. Şimdi Jan'ın kül rengi yüzündeki dehşet kadar net hatırlıyorum. On yedi yaşındaydım ve sarhoştum. Zil zurna sarhoş değildim ama kafam iyiydi.

Koç Braden içtiğimi bilseydi kıcıma tekme basardı.

sezonun başlamasına çok az kalmıştı. O zamana kadar, ailemin ölümünden neredeyse bir buçuk yıl sonra, o benim koçumdan daha fazlasıydı. O benim baba figürümdü. Koruyucumdu. Kurtarıcımdı.

Arkadaşlarım beni epik bir parti olacağı söylenen bir partiye gitmeye ikna etmişlerdi. Gelmiş geçmiş en iyi yaz partisi. Şehirdeki zengin bir çocuğun evindeydi. Devasa bir yerdi ve hatırlıyorum Uzun koridorlarda dolaşıp boş bir banyo arıyordum. Hafif açık bir kapının yanından geçtim, seslere bakılırsa bir yatak odasıydı.

içeriden geliyordu. Alkışlar, tezahüratlar ve zevk iniltileri kapıdaki çatlaktan sızıyordu. Loş ışıklı odadan seks sızıyordu. On yedi yaşındaydım. Tabii ki baktım. Orada

Bir yatağın etrafında birkaç adam vardı, hiçbirini fıçından bana bira doldurdukları için teşekkür etmekten başka bir şey bilmiyordum. Bir kız Yatakta kıvranıyor, kalçalarını kıvrıyor ve genç aklımın günlerce fantezi kurmasına neden olan her türlü cinsel sesi çıkarıyordu.

"Burada her şey yolunda mı?" diye sordum. Bütün başlar bana döndü. Birkaç adam sanki ben de onlara katılıp zevklerinden bir parça alacakmışım gibi sinirli görünüyordu. Yataktaki kız, yüzünü gizleyen Bir adamın çıplak kızı, parmağını bana doğru uzatarak beni yanına davet etti. *"Hayır, teşekkürler"* dedim ve kapıyı kapatıp bir tuvalet bulmaya gittim. İşte o zaman duydum. Çılgınca çapkın kahkahasını.

Piper'dı. O yataktaki kızdı.

Bugün ikinci kez, boğazımı kaplayan safranın daha da yükselmesini engellemek için başım dizlerimin arasına düşüyor. "Hepsi benim hatam," diye boğuluyorum. Bruce ve Jan'a o gece neler olduğunu anlatmaya çalışıyorum. Mutfaklarının zemininde kusmadan zar zor atlatıyorum. "I onu kurtarabilirdi. Bilmiyordum. Tanrım, bilmiyordum. Tam oradaydım. Tam oradaydım. . . "

Sessiz kaldığımda, eylemlerimi savunacak başka kelime bulamıyorum, Jan ayağa kalkıyor ve rahatlatıcı kollarını bana doluyor. "Mason, Tanrı'ya şükür," diye ağlıyor, gözyaşları benimkilerle aynı anda akıyor. "Sen olamayacağını biliyordum. Piper'ın kafası karışmıştı. Seni hiç görmediğini söyledi.

Kabuslarında senin yüzünü görüyor. Ama o resim. Yanındaki çocuk onlardan biriydi. O da öyle düşündü. Biz de varsaydık."

Çok anaç bir tavırla, avucunun içiyle sırtımı yavaş daireler çizerek ovuyor. "Düşündüğüm için özür dilerim-" boğazındaki kurbağayı temizliyor, "-yani, sen aileden biri gibisin, Mason."

"Daha iyi bilmeliydim," diye kendime kızıyorum, hâlâ ona ne kadar yakın olduğumu anlamaya çalışıyorum. Kolayca içeri dalabilir ve olanları durdurabilirdim.

"Sen de daha çocuktun," diyor Bruce. "Bu senin suçun değil. Tecavüze uğradığını bilmiyordun." Acı çekmiş görünüyor. "Ve bize anlattığı kadarıyla, o da bilmiyordu."

Kalbim bir kez daha göğsümde sıkışıyor. Boğazım yanıyor ve gözlerim acıyor. Başımı kaldırıp onlara baktığımda öfkelerinin sempatiden başka bir şey yok. Yüzümün harap olduğuna eminim; ellerimi sürmekten kızarmış ve şişmiş; gözyaşlarımdan ıslanmış düşmüş. "Onu seviyorum," dedim onlara. "Lütfen bana nerede olduğunu söyleyin."

"Tam olarak bilmiyoruz evlat," diyor Bruce. "Dün ayrılırken nereye gittiğini bildiğinden bile emin değilim. Ve telefonu ... geride kaldı."

Kabul etmek istemeyerek başımı sallıyorum. "Onu bulmak zorundayım," diye yalvarıyorum. "Lütfen, bir fikriniz olmalı."

Bir bakışı paylaşıyorlar. Ve lanet olsun ki bu da içimi burkan başka bir bakış değil. "Mason, bu büyük bir hata olabilir. Yanlış anlama, ama bilmelisiniz ki, çocuğu olan bir erkekle asla ilişki kuramayabilir."

Sorgulayan gözlerim aralarında geziniyor. "Bunun konuyla ne ilgisi var? Hailey can sıkıcı biri değil. O harika küçük bir kız."

Jan başını sallıyor. "Kesinlikle öyle. Ve biz onu seviyoruz. Ama bu hikâyede senin bildiğinden daha fazlası var." Elini yanağıma koydu. "Ama bu bizim anlatacağımız bir hikâye değil."

Telefonunu çıkarır ve ekrana dokunur. "Nerede olduğunu bilmiyor olabiliriz ama muhtemelen bilen birini tanıyoruz."

Ekrandaki ismi görmek için telefonu ondan aldım.

Charlie Tate.

bölüm yirmi beş

piper

"Hayır, muavine ihtiyacım yok," diyorum. "Hiç çantam yok. No hay bolsas."

Resepsiyon görevlisi bana sempatik bir bakış atarak kartımı inceliyor. Hikâyemin ne olduğunu merak ettiğini görebiliyorum. Tacizci bir kocadan mı kaçırıyorsun? Aldatan bir erkek arkadaş tarafından kovulmak mı? Eminim hepsini görmüştür.

Faturamı imzalıyorum ve henüz cep telefonumu değıştirmedığım için otel telefonunu kullanıp kullanamayacağımı soruyorum. "¿Puedo usar el teléfono por favor?"

"Evet." Telefonu bana doğru itiyor.

"Uzun mesafe." Kelimeleri nasıl söyleyeceğimi hatırlamadığım için jestimi anlamasını umarak kollarımı iki yana açıyorum. İspanyolca. Ona en iyi sıkıntı içindeki genç kız bakışımı gösteriyorum, hatta iyi bir önlem için dudak titremesi bile ekliyorum.

Arkasına, ofise açılan cam kapının ötesine bakar, Muhtemelen patronuna. Şu anda meşgul görünüyor. Telefona bir kod yazıyor ve ahizeyi bana uzatıyor. "İyi," diyor bozuk bir İngilizceyle. "İyi bir kıza benziyorsun. Acele et, telefonu hızlı kullan."

Ona bolca teşekkür ederek Charlie'nin numarasını çevirdim. Cevap vermeyeceğini biliyorum, o iyi niyetli bir arama süzgecidir. Artı, üç gibi Sydney'de sabahın köründe. İyi oldu. Şimdi her şeyi açıklamak zorunda kalmak istemiyorum. Çok yorgunum. Sadece Barselona'ya döndüğümü bilmesini istiyorum. Bu kız kardeşlerin şifresinin bir parçası, birbirimize her zaman nerede olduğumuzu söyleriz. Bazen sadece biz biliriz.

Kız kardeşlerin kodu.

On iki yaşındayken, babası gittikten ve o kendi kişisel cehennemini yaşamaya başladıktan sonra bulduğumuz bir şey. O yapmadı. Artık annesinin kızı olmak istemiyordu, bu yüzden bana benim kızımış gibi davranıp davranamayacağını sordu. Annem ona kızıymış gibi davrandı. Her neyse. Baylor ve Skylar, birimizin olduğu yerde diğerinin de çok geride olmadığını öğrendiler. Tüm niyet ve amaçlar için, o bir Mitchell kardeşti.

"Hey, hermana, benim. Sadece kurallara uyuyorum. Barselona'ya geri döndüm ve aşağıdan döndüğünde seni görmek için sabırsızlanıyorum. Telefonum bozuldu, bana ulaşman gerekirse bu numarayı ara. Seni seviyorum. Umarım çok eğleniyorsundur, bekle . Adı neydi? Her neyse, bilmen gerektiğini düşündüm. Hoşça kal."

Telefonu yerine itiyorum ve resepsiyon görevlisine tekrar teşekkür ettikten sonra odama çıkmak için kendimi merdivenlerden yukarı sürüklüyorum. uykuya ihtiyacım vardı.

Kapının yüksek sesle çalınması beni uyandırıyor ve başucumdaki saatin rakamları bana sadece yirmi dakikadır uyuduğumu söylediğinde sese lanet ediyorum.

Davetsiz misafirin gitmesini umarak başımı bir yastıkla örtüyorum. "Por favor limpie después," diye sözde hizmetçiye başka bir zaman gelmesi için yalvarıyorum.

Aralıksız vuruşlar durmuyor. Yorgunluğumu öfkeyle kaydırıyorum "Uyuyorum-, aman Tanrım..." diye bağırırken, bedenimi yataktan kaldırıp kapıya doğru ilerledim ve kapıyı kırarak açtım. Charlie!"

Her şeyi kapsayan sarılışı beni geriye, odanın içine doğru itiyor. "Seni çok özledim," diye boşuk kelimelerim kalın kızıl saçlarının arasından süzülüyor. Sonra onu itiyorum. "Bekle. Neden buradasınız? Ne oldu? Sydney ve adı her neyse ona ne oldu?"

Ağır valizini eşikten geçirmek için odanın dışına geri adım atıyor. Gülümsememi bastıramıyorum. Eski günlerdeki gibi. Güvenli. Rahat. Tanıdık.

"Ah, şu." Sivri bakışlarımdan kaçınıyor, çantasını fermuarını açmadan önce sedirin üzerine koyuyor. "Pfft, asla işe yaramazdı."

Çenem gevşiyor. Gözlerim kısılıyor. Suçlayıcı bir parmakla onu işaret ediyorum. "Yalan söyledin."

Bavulunu açmaya başlar, içindekileri rastgele çekmecelere boşaltır.

Elimi onunkinin üzerine koyarak bir avuç daha giysi almasını engelledim. "Kuralları çiğnedin Charlie. Neden yalan söyledin? Seni çok iyi tanıdığımı biliyorsun, bu yüzden bana saçma sapan şeyler söyleme."

Gözlerini deviriyor. "Teknik olarak yalan değildi, Pipes. Onunla gitmeye niyetim vardı. Sadece havaalanında fikrimi değiştirdim."

-"Karısı ortaya çıkıp telefonunu bana fırlattığında." Omzundaki bir noktayı ovalıyor, yüzünü buruşturuyor.

Sarılmak için onu kendime çektim. "Tatlım, çok özür dilerim. Bir daha olmaz.

Erkekler berbattır."

Gönülsüzce gülüyor. "En azından bu seferki sonuncusu gibi gerçekten sakso çekmedi."

Gözlerimi kapatıyorum ve başımı sallıyorum, bazen içine düştüğü durumlardan dehşete düşüyorum.

Gözlerini kısarak bana bakmadan önce otel odamın etrafına ve sonra yarı paketlenmemiş çantasına bakıyor. "Erkeklerin ne kadar berbat olduğundan bahsetmişken, Neden buradasın? Ve eşyaların nerede?"

Boğazım yanıyor ve kalbim acıyor. Gerçekten acıyor - sanki hepsi orada değilmiş gibi - sanki bir kısmını New York'ta bırakmışım gibi.

Yüzümdeki yenilgi ifadesini görüyor. "Oh, Piper. Ne oldu?" Beni yatağa götürüyor, otururken yanındaki yeri okşuyor.

İnanılmaz hikayeyi anlatırken ağzı bir karış açık kaldı. Sonra ben uyuyana kadar beni kucaklıyor.

Uyandığımda, perdelerin arasından gelip yüzüme dokunduğu için ışığa kızıyorum. Ama ikinci kez baktığımda, bunun sabah ışığı, akşam değil. Saati kontrol ettim. Neredeyse on sekiz saat uyumuşum.

Yatağımın başucundaki komodinin üzerinde Charlie'nin bana işe gittiğini, küçük bir turistik butikte rafları doldurduğunu söylediği bir not vardı. kruvaziyer limanı. Gülümsüyorum, onun gerçek bir işi olduğunu düşünüyorum.

Başını sokacak bir çatı için bir adama güveniyor. En azından şimdilik. Ta ki patronuyla yatıp karısı tarafından kovulmak gibi aptalca bir şey yapana kadar.

Vücudumdaki seyahat kirini temizleyen uzun ve rahatlatıcı bir duştan sonra, bir tişört ve kot pantolon ödünç almak için çekmeceleri karıştırıyorum.

Kot pantolonlarımızdaki farklılıklar nedeniyle paçalarını kıvırmam gerekiyor.

Yükseklik. Ancak Charlie'nin iç çamaşırlarını giymek konusunda çizgiyi çekiyorum ve iki gündür aynı çifti giydiğim için komando olmaya karar veriyorum.

Çantamı omzuma attım ve alışverişe çıktım. Eşyalarımı almak için Skylar'a hiç gitmedim ve Babam kıyafetlerimi gönderene kadar beni idare edecek bir şeylere ihtiyacım olacak. Alışkanlıktan dolayı, pasaportumu her zaman çantamda taşıdım ve bir kredi kartıyla birlikte uçağa binmek için ihtiyacım olan tek şey buydu.

Bilet. Geri kalan her şey harcanabilirdi.

Mason Lawrence da dahil.

Kalbim sıkıştı. Onu düşünmeden tam otuz dakika geçirmiştim. Kendimi resimdeki o olmadığına ikna etmeye çalıştım; belki de eski kız arkadaşı onu Photoshop'la koymuştu ya da Bir şeyler. Ama benim orada olduğumu ve fotoğrafın o geceye ait olduğunu nereden bilebilirdi ki? Üzerimdeki kıyafetleri asla unutmayacağım. Aylar sonra, nihayet ne olduğunu anladığımda, pembe dekolte kazağını ve kalçamı saran kaprimi yaktım.

Mason onlardan biri olsa bile, belki de ona söylediğim gibiydi ve o sadece seks partisine katılan sarhoş, azgın bir çocuktur. Eğer durum böyleyse, onun suçu olabilir mi? Öyle bile olsa, bunu bildiği ve başıma gelenleri ona anlattığımda bana gerçeği söylemediği için onu asla affedemem. Benimle birlikte olabileceğini düşündü mü? ne yaptı? Bunun üzerine nasıl bir ilişki kurabilirdik? Hayatımın en kötü ikinci gecesinin hemen ardından.

Kafamın içindeki dırdırcı ses öyle olmadığını söylüyor. Sonuçlara atladığımı. Belki de resimdeki o bile değildi. Onun olabilirdi, ne diyorlardı buna ... doppleganger?

Mason iyi bir adam.

Mantrayı kafamın içinde tekrar tekrar söylediğimi hatırlıyorum O beni öperken. Bana dokundu. Dilini üzerime koydu. *Hayır! Hayır! Kes şunu, Piper.*

Yıllar önce farklıydı. Bunu itiraf etti. O Etek giyen herkesle yatardı, ta ki onlardan birini hamile bırakana kadar. Resimdeki oydu. Kafam bunu biliyor. İçgüdülerim bunu hissediyor.

Kırık kalbim bundan nefret ediyor.

Alışkanlıkla, saati kontrol etmek için telefonuma uzanıyorum ama artık yanımda olmadığını fark ediyorum. Üzerimdeki yeni saate baktım. Sağ bileğim bana günlük kahve saatimin geldiğini söylüyor. Son nefesime kadar içtiğim bile kendime izin verdiğim tek hoşgörü bu. pennies.

Kimin telefona ihtiyacı var ki? Özellikle de *ondan* gelen mesajlar ve sesli mesajlarla dolu olduğundan emin olduğumda.

En sevdiğim kafeye yaklaşırken, orada tekrar çalışmama izin verip vermeyeceklerini merak ediyorum. Kahve, yemek ve belki de geçen yıl bir süreliğine yaptığımız gibi birkaç hafta üst katta kalmak için. Bilemiyorum, Gerçi Charlie bizi Londra'ya uçurması için bir adam bulduğunda haber vermeden ayrıldım.

Ancak aceleyle seçtiğim otel bir ya da iki günden fazlası için çok pahalı. Başka bir yer aramaya başlamalıyız. Belki Charlie'nin dünden önce kaldığı yere geri döneriz; muhtemelen iğrenç ortak banyoları olan ve mahremiyetin çok az olduğu ya da hiç olmadığı bazı gençlik yurtları.

Yoğun kuyrukta duruyorum, hiçbir çalışanı tanımıyorum. Maaşlar düşük ve personel devri yüksek. Ama fazla bir şeye ihtiyacım yok, bu yüzden siparişi vermek için kasaya doğru ilerlediğimde, duvara asılı kutudan bir başvuru formu çıkarıp çantama atıyorum. Sonra, her zamanki gibi, sipariş sırasından teslim alma sırasına kadar parmak uçlarımda yürüyorum.

-Gözlerim latteyi hazırlayan baristaya dikilmişti. Burada herkesin ismini bardaklarının üzerine yazdıkları için takip etmek zor değil.

"Sanırım sen kazandın," diyor derin, acılı, tanıdık bir ses arkamdan.

Kalbim gümbür gümbür atıyor. Tüm vücudumda yankılanan bir ses bu. Bu olamaz.

Dönüp saniyelerce ona baktım. Dakikalarca. Bir sonsuzluk.

Bu o. Şimdiye kadar sevdiğim tek adam. Kendi isteğim dışında bile, vücudum onun sesine tepki veriyor. Yüzüne. Sadece varlığına.

Ancak bir sonraki düşüncem, sözde en iyi arkadaşımın içini boşaltmak ve onu pembe ayak tırnaklarından asmak oldu

Ta ki vücudundan kopup düşmesine ve kendi kanıyla dolu bir havuzda boğulmasına izin verene kadar.

"Piper?" diye sesleniyor tezgâhtaki adam.

Arkamı dönüp tezgâhın üzerinde ismimin yazılı olduğu fincana bakıyorum. *Kahretsin*.

Mason yanıma geldi, lattemi fayansın üzerinden aldı. yüzeye çıkarıyor ve yanındaki çöp kutusuna atıyor. Elini cebine atıyor ve tezgâha para atıyor - hatta Euro. "Ona bir tane daha yap," diye emrediyor. "Tıpkı bunun gibi." Tezgâha başıyla işaret ediyor. çöp tenekesi. "Üstü kalsın. Anladın mı?"

Tezgâhın üzerinde duran banknotun değerini gören baristanın gözleri fal taşı gibi açılır. Durum karşısında kafasının karıştığı bellidir, Ama yine de parayı cebine atıyor ve Mason'ın emrini yerine getirecek kadar İngilizce anlıyor gibi görünüyor. "Evet. Tamamdır, amigo," diyor, Mutlu bir şekilde.

Mason ve ben sessizce yan yana dururken yeni içkim hazırlanıyor ve biz izliyoruz. Konuşmuyor. Benimle konuşmaya çalışmıyor. ona bakıyor. Fincana adımı yazmaktan, kapuçinoyu önüme koymadan önce mükemmel miktarda sütle karıştırmaya kadar çocuğun yaptığı her hareketi izlemekten başka bir şey yapmıyor.

Mason teşekkür etmek için çocuğa başını sallıyor. Pek İspanyolca bilmediği izlenimine kapıldım.

İçkiyi elime alıyorum ama onunla tekrar göz teması kuramıyorum. Bunu yaparsam onu rüyalarımından birinde hatırlamaktan korkuyorum. Bazen bana böyle geri geliyorlar. Onlardan birine ait olabilecek bir gülümseme gördüğümde, belli belirsiz tanıdık bir ses duyduğumda ya da parti yapan erkeklerin sarhoş tezahüratlarını işittiğimde.

Eğer onu orada hatırlasaydım -bana o şeyleri yaptığını- hayatta kalabileceğimi sanmıyorum. Paylaştıklarımızdan sonra olmaz. Ve onun potansiyel olarak-

"Piper, tatlım." Tereddütlü bir elini dirseğime koydu. "Lütfen otur ve açıklamama izin ver."

Kolumu nazikçe kavradığı yerden çekip kaburgalarına sertçe vurduğumda tüm savunmalarım devreye giriyor. "Sakın bana öyle deme. tekrar." Bacaklarımın altımdan kayıp gitmemesi için yalvararak uzaklaşıyorum.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

mason

"Bekle!" Kaburgalarımın üzerindeki hassas, acıyan eti görmezden geliyorum ve arkasından kapıya koşuyorum. Arkasından, "En azından beni dinlemek zorunda değil misin? Bunca yolu geldim."

Duruyor ve arkasını dönüyor; gözlerinden yaş yerine çelişkili duygular akıyor. Geçmişte çok iyi yapabildiğim gibi onu okumaya çalışıyorum. O inanılmaz yeşil gözlerin ardında ne görüyorum?

Süsen-öfke? Pişmanlık? Kararsızlık?

Sözlerinin beni ısırarak için ortaya çıkmasına rağmen tutunduğum son söz bu.

"Sana uzun zaman önce söyledim, kimseye bir şey borçlu değilim. Asla."

O haklı. Bana hiçbir şey borçlu değil. Özellikle de ona yaptığımı düşündüğü şeyden sonra. Kahretsin, bana ikinci bir şans vermek yerine sıcak kahvesini fırlatması gerekirdi.

"Doğru," diyorum, kalmasını ve beni dinlemesini sağlayabilecek sözcükler bulmaya çalışarak. "O zaman bunu kalbinin iyiliği için yapmaya ne dersin?" Kafenin önündeki bir masayı işaret ediyorum. Kafenin köşesinde.

avlude, yoldan uzakta ama yine de diğer birçok müşterinin görüş alanında. Kendini güvende hissetmesini istiyorum. Sonunda benimle olsun ya da olmasın, bu her zaman en önemli önceliğim olacak. "Lütfen. Oturun. Konuşmak zorunda değilsin. Sadece bana işini bitirmen için gereken süreyi ver. kahve."

Diğer masalara bakıyor, sabahın bu popüler saatinde oldukça hareketli oldukları gerçeğinin envanterini çıkarıyor. Bir iç geçiriyor ve kalbim göğsümde öne doğru fırlıyor. Açıklamama izin verecek.

Masaya doğru yürür, iki sandalyeden birini çeker ve diğerinden olabildiğince uzağa yerleştirir. Oturur ve dumanı tüten lattesinin kapağını kaldırır. "Yaklaşık on dakikanız olduğunu söyleyebilirim. Hızlı konuş, çünkü bu iş bittiğinde ben gidiyorum."

Tıpkı ailesine yaptığım gibi ona da mide bulandırıcı her ayrıntıyı açıklıyorum. Kaç dakika geçtiğini görmek için saatime baktığımda yirmi dakikadan fazla olduğunu görüyorum. Ve kahvesi masanın üzerinde duruyordu. Dokunulmamış.

Sözlerimde bir parça umut var. "Oradaydım, Piper. Ama sana yemin ederim ki olanların bir parçası değildim. Olanlar hakkında hiçbir bilgim yoktu.

İçkilere ilaç katan biri. Eğer yapsaydım, inanmalısın ki Durdurdum. Sana bu kadar yakın olup da hiçbir şey yapmadığım için kendimi ne kadar suçlu hissettiğimi asla bilemezsin. O gece ben de içmiştim. Çok değil ama muhakeme yeteneğimi gölgeleyecek kadar. O zamanlar oldukça çılgın partilere katılmışım. Ve açık konuşmak gerekirse, ben de aynı anda birden fazla kızla birlikte olmuşum. Rıza gösteren kızlarla," diye ekliyorum hemen. "Hemen hemen her şeyi görmüştüm. Hiçbir şey beni şok etmedi.

"Sordum," diyorum, gözlerimi kapatıp başımı sallıyorum çünkü hâlâ o olduğuna inanamıyorum. "Sordum, tıpkı bir dakika önce sana söylediğim gibi. Seni göremesem de her şeyin yolunda olup olmadığını sordum. Sen de bana baş parmağınla onay verdin. Tanrım, keşke zamanı geri alabilseydim." Çaresiz parmaklarımı saçlarımda gezdiriyor, bastırılmış öfke ve hayal kırıklığıyla saçlarımda arkasını kavıyorum. "Lanet olası bir başparmak onayı, Piper. Bunun rızaya dayalı olduğunu sanıyordum. Kızın, *yani* senin iyi *olduğunu* düşünmüştüm. Tek gördüğüm iyi vakit geçiren bir kızdı."

Sonunda bileziğini bükmekten başka bir hareket yapıyor. Titreyen eli içeceğine uzanıyor ve artık ılık olduğuna emin olduğum kahvesinden bir yudum alıyor. Göz teması kurmuyor. O

sadece içkisine bakıyor ve adının yazılı olduğu siyah mürekkebi akılsızca izliyor.

Konuştığında, sözleri beni öldürüyor. "İyi vakit geçiren bir kız, ha?" Utanarak başımı sallıyorum ve sesim pişmanlıkla kalınlaşıyor. "Özür dilerim."

Boğazını temizliyor ve kendini toparlamaya çalışıyor, sandalyesinde daha dik oturuyor ve kot pantolonundaki bir kırışıklığı düzeltiyor. Kötü mücadele ediyor. Onun tek bir damla gözyaşı döktüğünü hiç görmemiş olsam da, bu olay yüzünden yıkıldığı çok açık. "En azından artık hangi rüyanın doğru olduğunu biliyorum." Sesi mesafeli ve duygusuz.

"Bundan emin olamayız, Piper," diye açıklıyorum. "Sadece bir dakikalığına oradaydım. Hatta saniyeler. Kısa bir süre sonra partiden ayrıldım. Ondan sonra ne olduğunu bilmiyorum ama uyuşturucunun ve sen de karşılık verip taşaklarını tekmeleyerek o piçleri üreyemez hale getirdin."

Yüzü soluklaşıyor. Sonra kahvesinin kalanını hızla yudumluyor ve zamanımın tükenmekte olduğunu anlıyorum. "Resmi nereden aldın?" diye sordum. Buraya gelene kadar aklımdan çıkmayan bir soruydu bu. Daha önce hiç görmemiştim. Görmüş olsaydım, onun kusursuz ve çarpıcı yüzünü hatırlardım.

Söylediği şey midemi bulandırıyor. "Cassidy."

"Cassidy?" Onu doğru duyduğuma emin olarak ama bunun nasıl olabileceğine tam olarak inanamayarak soruyorum.

"Evet. Çocuğunuzun annesi gibi mi?" Duyguları bir kez daha kelimelerinden acı ve belki de burukluk damlıyor. "Cassidy'nin elinde nasıl olur da ikimizin bir fotoğrafı olur?

Altı yıl önceki bir partiden mi?"

Bana inanılmaz hikayesini anlatırken, eski sevgilim gözümün önüne geldi.

binamın dışında gizleniyor, beni takip ediyor, *Piper'*ı takip ediyor. Tedirginlik ve korku dalgaları omurgama tırmanıyor. Bu, kızımın yüzde seksenini emanet ettiğim kişiyle aynı kişi.

Cassidy'nin bölgeci olduğunu biliyordum ama liseden beri beni takip ettiğinden haberim yoktu. Hatırladığım kadarıyla onunla üniversiteye kadar tanışmamıştım. Şimdi mantıklı geliyor. Tabii ki oydu.

Bizi ayırmaya çalışıyor. Benim üzerimde hak iddia ediyor.

"Sence resmi sana neden verdi, Piper?" Onun da aynı sonuca varmasını isteyerek soruyorum.

Nereye varmak istediğimi biliyormuş gibi başını sallıyor. "Beni bununla tehdit etti. Sanırım bizi bitirmeye çalışıyordu," diyor. "Sana yatıp kalkmayı seven bir sürtük olduğumu söyleyeceğini ima etti. Böyle birini istemeyeceğini söyledi.

Bu."

Yüksek sesle kıkırdıyorum. "Tencere dibin kara, seninki benden kara."

Sözlerimden hemen pişman oldum ve geri adım atmaya çalıştım. "Senin çaydanlık olduğunu kastetmedim. Yani, sen bir ... değilsin. Kahretsin, Piper. Daha ne diyebilirim ki? Özür dilerim."

"Ne demek istediğini biliyorum." Hüzünlü bir gülümseme gözlerini karartıyor. "Bana o partilerde neler olduğunu bildiğini söyledi. O çok ... özel. Ve kâbuslarım sanki bana yumruklarıyla vuruyormuş gibi acımasızca gözümün önünden geçmeye başladı. Tepkimi gördü. Saklayamadım. Korkunçtu. Ve sonra anladım. O gece gerçekten ne olduğunu anladığı anda biliyordum."

Tüm vücudu gözle görülür bir şekilde geriliyor ve devam etmeden önce dili kuru dişlerinin üzerinde geziniyor. "Güldü, Mason. Aslında güldü. Hangi insan -hangi kadın- bunu yapabilir ki?"

Ellerim yüzümü ovmak için yukarı kalkıyor, boynumdaki ağır kirli sakal bana günlerdir duş almadığımı hatırlatıyor. Tüm yirmi yılım boyunca İki yıldır, bir kadına fiziksel olarak zarar vermeyi hiç bu kadar istememiştim. "Lanet olası bir canavar, işte o."

Nasıl bu kadar kötü bir karakter yargıcı olabildim? Tüm kararları aletim verirken bile, nasıl oldu da

O zaman onun saçmalıklarını görmüyor musun? "Anlamıyor musun? Resmi sana karşı kullanamayacağını anladığında, *bana* karşı kullanmanın bir yolunu buldu. İlk günden beri seni kıskanıyor, Piper.

Bizi ayırmak için her şeyi yapar. Görünüşe göre buna seni aşağılamak ve beni tecavüzle suçlamak da dahil."

Piper fincanını boşaltıp törensel bir şekilde masaya koyuyor. "Önemli değil. Yani, onlardan biri olmadığına sevindim. Ama bana bir daha asla aynı şekilde bakamayacaksın. Sen de oradaydın. Sen de oradaydın. Kapının hemen dışındaydı. Beni öyle gördün. Bunu görmezden gelemezsin Mason."

Ayağa kalkıyor ve ben de onunla birlikte ayağa kalkıp ona yaklaşıyorum. "Benim için fark etmez, Piper. Hiçbirini. Senin hakkında hissettiklerim-"

"Benim için önemli," diye araya giriyor. Ona doğru ilerleyişimi durdurmak için uzattığı elini göğsümle buluşturarak kaldırıyor. O sert Hareket kaburgalarımın üzerindeki hassas ette istenmeyen bir acıya neden oluyor. "Buraya kadar geldiğin için üzgünüm Mason. Ama bildiğinden çok daha fazla nedenden dolayı seninle olamam. Bunu şimdi öğrenmemiz daha iyi."

Çaresizlik vücudumda dolaşüyor, açıklanamaz bir keder kalbime akıyor. "Kimin için daha iyi? Senin için mi -mutluluk için bir şansın olabileceğini bilerek inkâr içinde yaşayabilmen için mi? Hayatımın aşkının gitmesine izin verdiğimi bilmek benim için daha mı iyi?"

Nefesi kesiliyor ve eli göğsüne bastırmak için yukarı kalkıyor.

"Bu doğru, Piper. Seni seviyorum. Seninle ilgili her şeyi seviyorum. Çirkin ve kırık olduğunu düşündüğünüz parçalarınız bile."

Fiziksel olarak acı çekiyor gibi görünüyor. Yüz ifadesi ıstırapla gergin ve yanındaki sandalyeye dayanıyor. Baş sallanıyor ve gözleri yere düşüyor. Duygusal bir geri adım attığını hissedebiliyorum. "Hayır. Yapamam. Üzgünüm. Lütfen bırak gideyim."

Sözleri hançer gibi, doğrudan şahdamarıma batan darbeler gönderiyor.

Benden uzaklaşırken son bir kez arkasından sesleniyorum. "O zaman bahsi sen kazandın, tatlım. Ne istiyorsun?"

Adımları titriyor. Başını çeviriyor ama göz teması kurmuyor. "Burada kimse kazanan değil, Mason."

Koltuğuma yığılıyorum, sanki karnıma bir darbe almışım gibi içim içimi yiyor. Onun küçülmesini izliyorum ve O uzaklaştıkça küçülüyor, attığı her adım kalbimden bir parça daha koparıyor.

Bu kadın benim için biçilmiş kaftandı. Bundan eminim. Aynı lanet kumaştan kesilmişiz. İspanya'yı onsuz terk etmemin imkanı yok. Ama ablaları kadar inatçıyken onu nasıl ikna edeceğim?

Otururken, düşüncelerim dönüyor. Beni duymasını sağlamak için bir plan geliştirmeye çalışıyordum ki yanımdan geçen bir çift dikkatimi çekti. Bir kadın erkek arkadaşıyla anlamadığım İspanyolca kelimelerle konuşuyor. Birden durdu ve adamın elini kendi elinin üzerine koydu. hamile karnı. Gülümsemeleri kulaktan kulağa yayılırken, birbirlerine sevgi ve heyecan dolu sözler söylüyorlar.

Sonra kafama dank etti.

Hayır, bu bana bir ton tuğla gibi çarptı.

Benimle birlikte olamaması için başka sebepler de olduğunu söyledi. Babası, çocuğu olan bir adamla asla birlikte olamayacağını söyledi. Çocuklara karşı soğuktur.

Lanet olsun.

İçimden korkunç olasılıklar geçiyor. O gece hamile kaldı ve kürtaj mı yaptırdı? Ya da daha kötüsü, saldırı onu çocuk sahibi olamayacak hale mi getirdi? Tanrım, ona çocuk sahibi olamasınlar diye erkeklerin taşaklarını tekmelemekle ilgili yaptığım yorum.

Arkasından koşmak için hızlıca çıkarken sandalyem devrildi. Bunların hiçbirinin önemli olmadığını bilmeli. Eğer çocuk istemiyorsa, çocuk yapmayız. İsterse evlat ediniz.

Ama kalabalık caddelerde onu bulmak için çılgınca koşarken, bir düşünce beni yavaşlatıyor.

Bunu aşabilse ve beni sevmesine izin verse bile, Hailey'i kabul edebilir mi? Çünkü kızım ve ben, biz bir paket anlaşma.

İkisine birden sahip olmanın bir yolu olmalı.

Piper'ı bulamayınca telefonumu çıkardım ve ekrana dokundum. "Sadece bir iyilik daha. Lütfen, Charlie?"

Onu hemen fark ettim. Ben ve kafedeki diğer tüm kırmızı kanlı erkekler. Fotoğrafi onun hakkını vermiyor. Büyüleyici bir kadın. Ortalamadan daha uzun, uzun koyu kırmızı saçları omuzlarının etrafında kaygısız dalgalar halinde dalgalanıyor. Saçlarını kulaklarının arkasına topluyor ve beni görene kadar kalabalığı tarıyor.

Beni incelerken ela gözleri pek bir şey ele vermiyor. Biz Pazartesi günü Bruce ve Jan'ın evinden onu aradığımda konuştu tabii ki. Ama şüpheli olabileceğini söyleyebilirim. Kulaklarım hala telefonda bana ettiği sözlü dayak. Görünüşe göre, Piper'ı çoktan görmüştü ve boynumu sıkmak için otel odalarından çıkmak zorunda kaldı, bana sadece İngilizce değil, birkaç yabancı dilde küfür etti diller. Etkileyici.

Jan telefonu benden alıp durumun özünü Charlie'ye açıklayana kadar tek bir kelime bile edemedim. Birkaç saat önce geldiğimde, bana büyük ihtimalle nerede olabileceğimi söyledi.

Piper'ı bul. Tam isabet. Sadece otuz dakika beklemek zorunda kaldım. günlük ahlaksızlığını aramaya gelmeden önce. Charlie bana otelin adını vermeyi reddetti. Sanırım iyi gitmeyeceğinden korkuyordu. Ne yazık ki haklıydı.

Masama doğru ilerliyor, erkekler Kızıldeniz gibi ayrılıp onun geçmesine izin veriyor ve dilleri dolaşılıyor. O gerçekten tüküren bir zamanlar ünlü olan annesinin görüntüsü. Acaba burada bunun için tanınıyor mu? En azından benim için, buradaki anonimlik, düşük seviyeli bir yedek oyun kurucu için bile ferahlatıcı.

Ayağa kalktım ve onu selamladım. "Charlie. Benimle buluştuğunuz için teşekkür ederim." I

Hoş geldin elini uzattı, nezaketen ona bir içki ikram etmekle hemen işe koyulmak arasında kaldı.

Ben centilmenlik tarafında err. Ne de olsa Piper üzerinde çok etkisi var. "Sana ne getirebilirim?"

Elimi sıkıyor, göz temasıyla güçlü ve kendinden emin bir tokalaşma. Aşık olduğum küçülen çiçekten ne kadar da farklı. Piper'ın Charlie'de bir koruyucusu olduğunu düşünmek beni mutlu ediyor.

Benimkinin yanındaki koltuğa oturdu. "Bir şey değil, teşekkürler."

Yerime döndüğümde beni değerlendirdi. Cinsel bir şekilde değil. Çatışmacı bir şekilde değil. Neredeyse barınaktaki başıboş bir köpeği eve alıp almayacağınıza karar verirken ona baktığınız gibi.

Hayır.

"Demek o kişi *sensin*." Kollarını göğüslerinin altında kavuşturarak sandalyesinde geriye yaslanıyor.

Hayal kırıklığına uğramış elim saçlarımda geziniyor. "Ben yapmadım, Charlie.

Yemin ederim ben onlardan biri değildim-"

Sözlerimi durdurmak için sert bir el kaldırdı. Uzun boylu ama iri yarı bir kadın değil; minyon, kuğuya benzeyen gövdesi ona gösterdiğim saygıdan çok daha fazlasını hak ediyor. "Demek istediğim bu değildi," dedi.

"*Aradığım kişi sensin* demek istedim. Onun mutluluk şansı.

Normallik. Sonunda onu benden alacak olan kişi." "Ne? Hayır." Bunu yapmaya çalıştığımı düşünmesi beni dehşete düşürdü.

Ama hareketlerimi savunamadan, yapmaya çalıştığım şeyin tam olarak bu olduğunu fark ettim. "Kahretsin. Evet, sanırım istediğim şey tam olarak bu. Ama ben sadece onu New York'a geri götürmek istiyorum. Onu en iyi arkadaşından ayırmak istemiyorum."

Gülüyor. Başların dönmesine neden olan gırtlaktan gelen boğucu bir ses. "Sorun yok, Mason. Aslında harika. Bu günü bekliyordum."

Etrafıma bakıyorum. Belli ki bir şey kaçırmışım. "Kafam karıştı." "Benim için burada olduğunu düşünüyor. Her zaman böyle düşündü ve Ona izin verdim. Ama gerçek bundan daha farklı olamazdı."

Kaşlarımı ona doğru çekerek açıklama yapmasını rica ediyorum.

"Piper'ın sana benden bahsettiğini biliyorum. Onu tanıyorsam, muhtemelen davranışlarıyla ilgili sorularınızı saptırmak için söylemiştir. Yanılıyor muyum?"

"Hayır, yanılmıyorsun. Seni gördüğünde gerçekten çıldırdı-" Ağzım ince, pişmanlık dolu bir çizgiyle kapanıyor. Ben değilim

Yüzleşmelerini bildiğinden emin olmak için.

"Babam," diyor. "Sorun değil. Piper ve ben birbirimize her şeyi anlatırız."

Kirpiklerimin üstünden ona bakıyorum.

Başını sallıyor. "Her şeyi."

İma karşısında gözlerimi deviriyorum. Ama böyle bir arkadaşı olduğunu bildiğim için memnunum.

Griffin. O benim Charlie'm. Birbirimizi zor zamanlardan kurtardık.

"Eğer onun hakkında bilinmesi gereken her şeyi biliyorsan, belki benden neden kaçtığını anlamama yardımcı olabilirsin. Bundan. Gerçekten o gece orada olduğum için mi, yoksa kızım Hailey yüzünden mi?"

Charlie'nin yüzünde sıcak bir gülümseme beliriyor. "Tanrım, o muhteşem,

Mason. Ergenliğe girdiğinde tasmaını kısa tutsanız iyi olur."

"Onu gördün mü?"

"Tabii ki. Piper bana bir kaç fotoğraf gösterdi.

parkta." Gözlerinden şefkat akıyor. "Çocukları sevmiyor değil, biliyorsun. Sadece onların etrafında olmak onun için zor."

Kalbim sıkışıyor. "Yani saldırısından sonra bir şeyler oldu."

Omuz silkiyor. "Anlatacak benim hikâyem değil," diyor. "Ama sana şunu söyleyeyim, o kız benim akraba ruhum. Bazı şeyler yaşadık O ve ben. Kimsenin yaşamaması gereken şeyler. Ama burada kalması yanlış. Orada seninle geçirdiği birkaç ayda, burada geçirdiği dört yıldan daha fazla iyileşti."

Ağzım açılıyor ve sonra kapanıyor. Gözlerimi kocaman açıp bakıyorum. beş saniye. "Gerçekten mi? Yaptığım tek şeyin kabuslarını geri getirmek ve unutmaya çalıştığı tüm saçmalıkları yeniden canlandırmak olduğunu hissediyorum."

"Anlamıyor musun Mason? Buna ihtiyacı vardı. Buna ihtiyacı vardı. şeytanlarıyla yüzleşmesi gerekiyordu. Bana olanları kabullenmeye başladım. Sayılır. Tamam,

belki de değil." Gözlerini deviriyor. "Avrupa'da yatıp kalkıyor olabilirim ve sözde ailemden her zaman nefret edeceğim, ama geçmişim beni Piper'ın yaptığı gibi kontrol etmiyor."

Ilık kahvemden bir yudum alıyorum ve fincanımın kenarından ona spekülatif bir şekilde bakıyorum.

"Her neyse," diyor savunmaya geçerek. "Beni küçültme."

Ellerimi sahte bir teslimiyetle havaya kaldırdım. "Denemeye cesaret edemezdim."

"Akıllı adam." İkimi elimden kapıyor, kapağını kaldırıyor ve yutmadan önce bir yudum alıyor. Bir sonraki yemeğinin nereden geldiğini pek umursamadığı fikrine kapılıyorum. Piper'ın da aynı şekilde olabileceğini düşünmek bana acı veriyor.

"Bazı görüşmeler yaptım," diyor boş bardağı önüme koyarak. "Ve senden hoşlandığıma karar verdim, Mason. Bu yüzden sana yardım edeceğim. Bu durumda kızımız kendisi için neyin en iyisi olduğunu bilmiyor olabilir. Seni sevmek istediği çok açık. Sadece bunu yapabileceğini düşündüğünden emin değilim."

"Ne yapabilirim ki? Nerede o?" Onun bu sözleri söylediğini duymak bile bana umut veriyor.

"O kadar çabuk değil.  nce onunla ben konuşayım. Direnecektir, bunu biliyorsun, değil mi? Ama sen onun için iyisin ve korkarım senin gibi birini asla bulamayabilir. Sen nadir bulunan bir t rs n, Mason. Lawrence ve benim yüzümden bu fırsatı kaçırmasına izin vermeyeceğim."

"Ne diyorsun sen?"

İçini eker. "Ben gidiyorum. Ben gidersem, kalması için bir sebep kalmaz."

"Hayır, Charlie." Başımı sallıyorum. "Bunu yapmana izin veremem.  z m bu değil. Belki New York'a geri dönebilirsin."

Başı şiddetle bir o yana bir bu yana sallanıyor. "Bunu asla yapmayacağım. Ben oraya ait değilim. Ama Piper biliyor, seninle. O senin Sorumluluk şimdi. Bu işi berbat etme yoksa seni avlar ve çıplak ellerimle öldürürüm. Ne kadar etkileyici büyüklükte olduğun umurumda değil."

O ayağa kalkıyor ve ben de onunla birlikte ayağa kalkıyorum. "Bana bir saat ver," diyor,

Cebinden bir otel anahtar kartı çıkarıp önümdeki masaya koydu.

Ona elimi uzattım ama onun yerine sıkı bir sarılma için beni kendine çekti. Kolları kızgın ve hassas kaburgalarımı sıktığında inliyorum. "Futbol sana zarar mı veriyor koca adam?" Gülüyor.

"Bir şey var ama futbol olmadığı kesin."

Bana sorgulayan bir bakış attıktan sonra gömleğimi çözüyor ve kaburgalarımın sağ tarafında, fırlattığım kolumun hemen altındaki küçük kırmızı et bölgesini ortaya çıkarmak için kaldırıyor. Orada ne olduğunu incelerken başını yana eğiyor. "Ne olduğunu biliyormuş gibi davranmayacağım bile.

ama bunun bizim kızla bir ilgisi olsa iyi olur."

Gömleğimi tekrar içine sokarak ona gülümsüyorum.

"Yıkasan iyi olur," diyor. "Senin parçaların gibi görünüyor Gömlek kumaşı üzerine yapışmış. Bandajı çok mu erken çıkardın? Dört ila altı saat diyorlar, biliyorsun. Üzerine ılık sabunlu su dökün ve biraz merhem sürün, sonra havalandırmasını bekleyin."

"Bu konu hakkında çok şey biliyor gibisin." Ona bir kaşımı kaldırıyorum.

"Sana gösterirdim ama o zaman seni öldürmek zorunda kalırdım," diye şaka yapıyor.

"Dinle Charlie, eğer senin için yapabileceğim bir şey varsa. . ." "Ona iyi bak, Mason." Parlak bir gülümseme ve uzaklaşıyor.

"Emin olun," diye sesleniyorum arkasından.

Önce anahtar kartına sonra da saatime bakıyorum. Bu hayatımın en uzun saati olacak.

bölüm yirmi yedi

piper

Aynadaki terli kıza bakıyorum, onu izliyorum.
Geçmişinden kaçmak için nafile bir çaba içinde koşu bandında cezalandırıcı bir hız. Ondan kaçmak.

Bunun ne kadar yerinde bir tespit olduğu gerçekten ironik. Bir koşu bandında koşuyorum - doğası gereği ilerlemenizi engelleyen bir cihaz.

Böylesi daha iyi. O yükselen bir yıldız. Ben bir tren enkazıyım.
Büyütmesi gereken bir kızı var. Kendisine ebeveynlik yapması gereken bir kız arkadaşına ihtiyacı yok.

Yetiştirmesi gereken bir kızı var. O uğursuz günün beni ele geçirmesini engellemek için mücadele ederken kelimeler kafamın içinde dönüp duruyor.

Düşünceler. Bunu düşünmüyorum. Hiçbir zaman. Her yıl bir gün hariç. Ve bugün o gün değil.

Hızımı artırıyorum, nefes almaktan başka bir şey düşünmem imkansız hale geliyor.

Sonra aynada onu görüyorum, arkamdan bana yaklaşıyor.
Charlie'nin dijital ekranda mesafemi gördüğünde onaylamayan bakışını kaçırmıyorum. Yansımalarımız bakışıyor, sonra dudakları hızla hareket etmeye başlıyor, şüphesiz kız kardeşi gibi beni azarlıyor. Ama yüksek sesli müzikten onu duyamıyorum, bu yüzden kulaklıklarımı işaret edip omuz silkiyorum.

Ağır çekimde, kolunu dramatik bir şekilde kaldırıyor ve parmağını hızımı kontrol eden düğmeye basıyor. Bana dik dik bakıyor.

Altımdaki kemer tamamen durana kadar aşağı oka tekrar tekrar basarken kaşlarını kaldırdı. Sonra üzerine çıkıyor ve kulağımdaki kulaklıkları koparmadan önce yüzüme doğru yaklaşıyor. "On beş mil mi, Piper? Delirdin mi sen?"

"Ben maraton koşarım, Charlie. Bu senin için sürpriz olmamalı." Yüzümü silmek için bir havlu bularak makineden çıkıyorum.

Oflayıp pufluyor ve beni dirseğimden tutup dışarı çekiyor. otelin spor salonundan odamıza kadar. Tek kelime etmedi. Kapının önünde durana kadar olmaz. Avucunu uzatıyor. "Anahtar," diyor.

"Seninki nerede?" diye sordum. "Kaybettim."

Gözlerimi deviriyorum ve arka cebimden anahtar kartımı çıkarıp itaatkâr bir çocuk gibi ona uzatıyorum. Kızmış görünüyor. Kimse sinirli Charlie'nin kötü tarafında olmak istemez.

Kapıyı açıyor, beni içeri itiyor ve yatağa doğru yönlendiriyor. "Otur."

Terden sıırıslam olmuş yepyeni egzersiz kıyafetlerime bakıyorum ve "En azından önce duş alabilir miyim anne?" diye soruyorum.

"Hayır. Yapamazsın. O aptal, sıksa, inatçı kıçını yatağa koy ve beni dinle."

"Buğulamayı unuttun, deli gibi," diyorum. "Deli mi?"

"Evet, Charlie. Beni sattın. Nerede olacağımı bilebilecek tek kişi sendin. Ona beni nerede bulacağını söyledin. Bunu neden yaptın?"

"Çünkü gerçeği duymaya ihtiyacın vardı, Piper. Sen uyurken beni aradı ve her şeyi anlattı. Adam bir uçağa atladı ve senin için okyanusu aştı. Ve bunu senin en kötü yanlarını bilerek yaptı."

"En kötüsü değil," diyorum, gözlerim yerle buluşuyor. "En kötüsü," diye tekrarlıyor. "Diğer her şey sadece ikinci dereceden."

"Beni nasıl aynı şekilde görebilir, Charlie? O yatakta benim olduğumu öğrendikten sonra. Birden fazla erkekle seks partisi yapıyordum."

"Tanrım, çok kalın kafalısın!" diye bağıyor. "Görmüyor musun O adam seni seviyor mu? Tüm bu saçmalıklara rağmen seni seviyor. Hatta belki de seni bu yüzden seviyordur. Sen hayatta kalan birisin, Pipes. Ama şimdiye kadar kaçarak hayatta kalıyordun. New York'tan kaçarak. Erkeklerden kaçmak. Kendinden kaçıyorsun. Artık durma zamanı."

Parmaklarım bileziğimin dış hatlarını hafifçe çiziyor. "Yapabilir miyim bilmiyorum, Charlie."

"Evet. Yapabilirsin. Ve ben de sana bunu yapman için gereken itici gücü vereceğim."

Merakla ona bakıyorum. "Ne yaptın sen?"

"Önemli olan ne yaptığım değil. Yapacağım şey. Ben gidiyorum, Piper."

"Gidiyor musun?" Yüzünü daha iyi incelemek için başımı arkaya eğiyorum. "Ne yani, o dangalakla Avustralya'ya mı gidiyorsun?"

"Bir süreliğine kendi başıma yola çıkıyorum. İç huzurumu bulmak için bir yolculuğa çıkıyorum."

"Ne? Neden bana Budist gibi davranıyorsun?"

Gülümsüyor ve kendini yataktan itiyor. "Çok uzun zamandır birbirimize yaslandık, Piper. Sen son birkaç aydır New York'tayken bile ben hâlâ sana bağlıydım. Sensiz nasıl kendim olacağımı bildiğimden emin değilim. Sen benim ilham kaynağımsın. Eğer sen bunu çözebilirsen, belki ben de çözebilirim."

"Anladın mı?" Gülüyorum. "Şaka mı yapıyorsun? Seni ne yapar Bir şey anladığımı mı sanıyorsun? Son birkaç gündür beni *hiç* görmedin mi?"

"Kendine istediğin kadar yalan söyleyebilirsin dostum, ama ikimiz de biliyoruz ki o kaltak sana o resmi gösterene kadar New York'ta kalmana beş saniye falan vardı."

İç çekiyorum. O haklı. Pazar günü onun kollarında uyandıktan sonra bunu çok düşündüm. Eğer kendime karşı dürüst olursam.

Bunu çok daha önce düşünmüştüm. Ama yanlış gidebilecek yüzlerce şey var.

Bavulunu dolaptan çıkardı. Onu durdurmak için yataktan fırladım. "Dur, Charlie. Kendin için gitmen gerekiyorsa, tamam. Ama senin gitmen hiçbir şeyi değiştirmmez. Hâlâ onunla birlikte olamam. Denediğimde ne olduğunu sana söyledim. *Kimseyle* birlikte olamam."

Bavulunu elimden çekip alıyor ve çekmecelerdekileri hızla içine boşaltıyor. "Bu senin yapman gereken bir seçim, Piper. Ama denemeden asla bilemezsin. Sen yirmi iki yaşındasın. Bu zamanı asla geri alamayacaksın. Yaşlandığında, saçların ağardığında ve ölüm döşeğindeyken bana şunu söyle, hayatında bir kez yaşayacağın bu aşkın peşinden gitmediğin için pişman olacak mısın? Eğer değilse, sana verdiğim değer kadar güçlü değilsin demektir." Toparlanmayı bırakıp gözlerimin içine baktı.

gözlerini. "Unutma, senin iznin olmadan kimse sana zarar veremez."

Gözlerimi kırpıştırıyorum, sözlerini içime çekiyorum. "Şimdi de Gandhi'den mi alıntı yapıyorsun?"

Otel odasının kapısı açılıyor ve Mason eşikten geçerken kalbim duracak gibi oluyor.

"Özür dilerim," diyor Charlie'ye. "Bir saat bekleyemedim. Kaçmasına izin verme riskini göze alamazdım."

Charlie ona gülümsüyor ve sonra bana dönüyor. "O akıllı bir adam. Kaçmasına izin verirsen deli olursun, Pipes." Sarılmak için beni kendine çekti. Ruhu parçalayan, yürek burkan, son kokan bir sarılma. Ondan daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim.

Gerçekten gidiyor.

İçimdeki her şeyle ona sarılıyorum. Çünkü o kapıdan çıktıktan sonra ne olursa olsun, biliyorum ki hayatlarımız sonsuza dek değişiyor.

Kapı arkasından çarparak kapanmadan önce bavulunu koridora sürüklüyor. Birbirimize baktığımız her sessiz saniyede küçülen bu odada beni Mason'la baş başa bırakırken ses duvarlarda dramatik bir şekilde yankılanıyor.

"Özür dilerim," diyor sonunda. "Onun senin için ne anlama geldiğini biliyorum."

"Sorun değil." Duygularıma omuz silkiyorum. "Daha kötülerini de yaşadım."

Nefesi kesiliyor ve yüzünde sanki sözlerim onu fiziksel olarak incitmiş gibi bir acı ifadesi beliriyor.

"İyi bir antrenman yapmış gibi görünüyorsun."

Fiziksel olarak mı yoksa zihinsel olarak mı konuştuğunu merak ediyorum ama sormaya zahmet etmiyorum. "Neden buradasın?" Onun yerine ben söylüyorum. "Aramızdaki ilişkinin yürümeyeceğini sana zaten söylemiştim."

"Öyle olduğunu biliyorum. Ama ben fikrinizi değiştirmek için buradayım."
O

dikkat çekici bir şekilde benimle kapı arasında duruyor, delici gözleri dinlemem için bana yalvarıyor.

"Yapamazsın." Geri çekiliyorum, yatağa geri dönüyorum, bir yandan da beni rahatsız etmeye başlayan saçımdaki sıkı lastiği çekiyorum.

Baş ağrısı. Yatağımın başucuna atıyorum.

"Piper, sana aşığım." Elini göğsüne götürüyor, beyanını vurgulamak istercesine tam kalbinin üzerine. "Ve bu lanet olası bir mucize. Böyle bir şeyin olacağını hiç düşünmemiştim. Hayatımdan memnundum, en azından öyle olduğumu sanıyordum. Olabileceğim kadar mutluydum. . düşünüyorum." Dalgın bir şekilde parmağını yara izinin üzerinde gezdiriyor. "Futbol ve Hailey. İhtiyacım olan tek şey buydu. Ama seninle tanıştığım gün, her şey değişti. Daha fazlasına ihtiyacım olduğunu biliyordum. Geçmişin umurumda değil.

Olanlar senin başına geldi, Piper. Bu bir seçim değildi. Ama bu -Bu bir seçim. Bana karşı bir şeyler hissettiğini inkar edemezsin. Beni seviyor bile olabilirsin. Ama bunun için kendine izin vermeye karar vermelisin."

İsteksizce başımı sallıyorum. "Beni öyle görmeyi atlatabilsen bile. O yatakta, o çocuklarla. Tüm bunlar olmasa bile Senin için önemli olsa da, hâlâ seninle birlikte olabileceğimi sanmıyorum."

"Neden olmasın, Piper? Hasarlı mal olduğunu mu düşünüyorsun? Çünkü seni temin ederim, tam tersi. Seninle birlikte olmak bir ayrıcalık olurdu."

Çok yoruldum. Duygusal olarak. Fiziksel olarak. Ona karşı kendimi tutmaktan yoruldum. Belki ona söylersem, bir kez ve herkes için Doğru. Gözlerimi kapatıyorum çünkü ruhumu taşıırken ona bakmaya dayanamıyorum. "Çünkü kızın bana her zaman kaybettiğim kızımı hatırlatabilir."

Odadaki hava duyulabilir bir şekilde ciğerlerine çekiliyor. Yatağın yanına çöktüğünü hissetmeden önce onun yere bastığını duyuyorum.

"Bir kızın mı vardı? Oh, Piper." Sakinleştirici elini sırtımda gezdiriyor, aşağıdaki yatağın üzerine koyuyor ama yine de kolunu öyle tutuyor İnce koşu şortumdan gelen sıcaklığı yakından hissedebiliyorum. "Bana anlatacak mısın?"

Gözlerim hala kapalıyken, "Yaparsam benden nefret edersin" diyorum.

"Senden asla nefret edemem, tatlım. Gençtin. Gençtin.

Başına gelenlerden sonra kürtaj yaptırman bile anlaşılabilir, beklenebilir bir şey. Ve eğer şimdi çocuk sahibi olamıyorsan, bunu hallederiz."

"Hayır. Anlamıyorsun." "O

zaman beni yap."

"Mason ... bu çok zor."

Ben kontrolden çıkmakla tehdit eden nefesimi kontrol etmeye çalışırken o sırtımı tekrar ovuyor. "Sorun yok," diyor. "Ben buradayım. Hiçbir yere gitmiyorum."

Nefes alıyorum. Ve nefes veriyorum. Ve nefes alıyorum. Konuşabilmem için tam on nefes almam gerekiyor. Ve sonra -belki de sırtımdaki yatıştırıcı elidir. Belki de sırlarımın ağırlığı çok fazla gelmeye başlamıştı.

Belki de sadece hazırım. Her neyse, konuşmaya başlıyorum ve kelimeler benden kırık bir barajdan akan sudan daha hızlı dökülüyor.

"Hani bir rüyayı saatler, bazen günler sonra hatırlarsınız ya? İşte bu, parti gecesinden sonra giderek daha fazla olmaya başladı. Ergenliğin normal bir parçası olduğunu düşündüm, erkekler ve seks hakkında rüya görmenin. Sonra aylar sonra grip oldum. Grip olduğumu sanıyordum ama geçmedi. Annem nihayet Kasım ayında, partiden neredeyse dört ay sonra beni doktora götürdü. O zaman hamile olduğumu öğrendiğimde. Bekaretimi kaybettiğimi bile bilmiyordum."

"Oh, Tanrım, Piper."

Beni rahatlatmaya çalışıyor ama şu anda ellerini üzerimde istemiyorum. Ondan uzaklaşıyorum ve dizlerimi göğsüme çekerek yatak başlığına yaslanıyorum.

"Ailem ilk başta bana inanmadı bile. Ne de olsa, onlar Baylor'la bunu zaten yaşamıştım. Ama ultrasondan sonra bana verdikleri tahmini gebe kalma tarihine dayanarak bunu bir araya getirmek uzun sürmedi. Parti gecesi hakkında pek bir şey hatırlamıyordum. Sadece içtiğim birkaç kadehin beni sarhoş ettiğini düşünmüştüm. Birlikte gittiğim arkadaşlarım rastgele yabancılarla pşmekle ilgili şakalaşıyorlardı. ve bir süre izimi kaybettirdi. Belki ben de aynısını yapmışımdır diye düşündüm.

"Ailem beni polise götürdü tabii ki. Ama bize aslında yapabilecekleri bir şey olmadığını söylediler çünkü bunu bildirmediim Hemen. Hareketlerden geçeceklerini, dolduracaklarını söylediler. ve konutu kontrol etmek istedik. Ancak bunun nafile bir çaba olacağını söylediler. Ondan sonra farklı rüyalar görmeye başladım. Karşı koyma hayalleri. Belki de hsnkuruntuydu. Belki de yüzeye çıkan daha fazla anıydı. Ama mesele şu ki. Çocuğumun babasının kim olduğunu asla bilemeyeceğim."

İçimi hastalıklı bir his kaplıyor. "O fotoğrafı gördüğüm ve Cassidy'nin seni suçladığı an ne hissettiğimi asla bilemeyeceksin-"

"Kahretsin." Yüzü kızarır. Her zaman güneşten bronzlaşmış gibi görünen yüzündeki tüm rengi kaybediyor. "Babasının ben olabileceğimi düşündün. Sonra da ocuğumu aldırđıđın için senden nefret edeceğimi düşündün. Belki de sana tecavüz ettiğim için benden nefret ettiğin kadar."

Elim ağzıma gidiyor ve içimden yükselen hıçkırıkları bastırıyor. "Ben kürtaj yaptırmadım, Mason."

Beş yılı aşkın bir süredir biriken gözyaşları nihayet döküldü yanaklarımdan aşağı sonsuz bir akış halinde. Açıklamaya çalışırken ateş boğazımı tıkıyor. "On yedinci doğum günüm kızımın doğduğu gündü." Sözcükleri söylerken hıçkırır hıçkırır ağlıyorum. Tepkisinin ne olduğunu görmek için gözyaşı bulanıklığıyla başımı kaldırıyorum.

Benimkini yansıtan kırık bir yüzle karşılaştım. Babamın tecavüze uğradığını öğrendiği günden beri ağlayan bir erkek görmemiştim. Mason'ın ona tecavüze uğradığını söylediğim gece sessizce sırtıma yaslanıp hıçkırdığına eminim.

Saldırı, ama onu ağlarken izlemek, sempati ve üzüntünün yüzünden akıp kot pantolonuna düştüğünü görmek, bu tamamen farklı bir şey. Ve bu beni mahvediyor. Bir anda, sanki kafama vurulmuş gibi, bu adamı üzecek hiçbir şey yapmak istemediğimi fark ediyorum.

Gözlerimiz kilitleniyor ve aramızdaki duygular kabarıyor. Aniden ve aynı anda birbirimize uzanıyoruz, kucaklaşırken dizlerimizi altımızdaki yatağa dikeyiyoruz. Ve ağlıyoruz. Ben beş yıllık gözyaşlarımı akıtıyorum. O benim için ağlıyor. Benimle birlikte ağlıyor. Ve garip bir şekilde, hayatımın en güzel anlarından biri oluyor.

Dakikalar sonra, belki de saatler, zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum, bizi yatağa yatırıyor ve ben boynunun kıvrımına yerleşiyorum. Kolum göğsünün üzerinde sallanıyor.

Onu incitip incitmediğimi merak etmeme neden olan keskin bir nefes çekiyor. "Sen iyi misin?" Kekeliyorum, sesim hâlâ gözyaşlarıyla kalınlaşıyor.

"Hiç bu kadar iyi olmamıştım. Ve savunma hatlarım bile beni uzaklaştıramaz, tatlım." Saçlarımı öpüyor. "Bana daha fazlasını anlatabilir misin?"

Omzuna doğru başımı salladım. "Onu tutabilirdim, biliyorum. Baylor'un bunu yaptığını görmüştüm. Baylor'a bunu yapmasında *yardım etmiştim*. Ama o bebeğini çok sevmişti.

Baba. Kızımın babasının kim olduğunu bile bilmiyordum. O sadece rüyalarımındaki isimsiz bir yüzdü. Bu evde kalamayacağımı biliyordum. Connecticut ya da yakınlarında bir yerde. Onlardan herhangi biriyle karşılaşabileceğimi ve bundan haberim bile olmayacağını bilerek kalamazdım. Beni hatırlarlar mıydı? Alay ederler miydi? Teklif ederler miydi?

"Bebeği tek başıma, hatta Charlie'yle birlikte büyütecek donanıma sahip değildim ve teklif etmediğini düşünmeyin. Ama bebeğin olanları sürekli hatırlatmasından korkuyordum. Bu yüzden

Sanki korkunç bir şeyin ürünüymüş gibi.

Onun iki sevgi dolu ebeveynle büyümesini istedim, çirkin bir geçmiş olan bekar bir genç anneyle değil."

Mason'ın göğsünün her nefeste yükselip alçalması beni sakinleştiriyor. "Artık doğum günümü neden kutlamadığımı biliyorsun," diyorum. "I Ağustos ayında saldırıya uğradığım o korkunç gece ölmedim. Öldüğüm gün on yedinci doğum günümdü. Kızımdan vazgeçtiğim gündü."

Nefes alıp verişini düzene sokmaya çalışıyor, saçlarıma doğru derin nefesler veriyor. Antrenmandan kalma kokan, terli saçlarım. Başparmağını düzenli bir şekilde parmak eklemlerimin üzerinde gezdirerek bana Uzun zamandır hissettiklerimi söyleme cesareti.

"İronik bir şekilde, yirmi ikinci doğum günümde, kızımın beş yaşına girdiği gün, bana hayatı geri getirdiniz."

"Piper." Adımı bir dua gibi soluyor. Çenemi kaldırıyor, böylece şiş, kırmızı gözlerim onunkilerle buluşuyor. "Neden senden nefret edeceğimi düşündün?"

Omuz silkiyorum. "Çünkü senin bir kızın var. Çünkü ona sırtını dönebilirdin. Ondan vazgeçebilirdin ama yapmadın. Peki bunu yapan birini nasıl sevebilirsin?"

Burnundan sessiz bir hışımla hava fışkırıyor. "Böyle mi düşünüyorsun? Çünkü fena halde yanılıyorsun. Yaptığın şey en büyük ve en özverili sevgi eylemiydi, tatlım. Onun harika ve mutlu bir hayat sürmesi için kendinden bir parça verdin. Bu en büyük hediye idi. Senden nefret mi ediyorum? Seni şu anda sevdiğimden daha fazla sevebileceğimden emin değilim."

Söyleyecek söz bulamayınca göğsünü sıkıyorum. Acı dolu bir nefes daha çekiyor ve ben de ona sorgulayan bir bakış fırlatıyorum. "Yaralandın mı?"

"Özellikle değil," diyor.

"Ne demek özellikle değil? Sana dokunduğumda sürekli yüzünü buruşturuyorsun." Elimini bilerek göğsüne, sağ kolunun kaburgalarına doğru bastırıyorum.

Yüzündeki acı çizgileri beni biraz endişelendiriyor. Oturuyorum. ve gömleğinin eteklerini tutuyorum. İzin almak için ona bakıyorum ve başını sallayarak kalçalarının üzerine oturmak için ayağa kalkıyor. Yavaşça vücudundan sıyrıyorum, onu futboldan hırpalanmış ve morarmış görmeyi bekliyordum.

Bunun yerine, gördüklerim gözlerimi daha çok yaşartıyor. Artık baraj patladığına göre, bunu durdurabileceğimi hiç sanmıyorum. Ve şu anda, azgın akışı durdurmak için çaresizim.

Orada, kızgın, kırmızı, hassas tenine kazınmış, yazıyla yazılmış tek bir kelime var.

Roxane.

yirmi sekizinci bölüm

mason

"Ne? Nasıl?" diye soruyor, bir parmağı dövmenin kırmızı kenarlarında dikkatle gezinirken.

Ona rahat bir omuz silkme hareketi yaptım. "Uçağı beklerken öldürecek çok zamanım vardı. Gerçek adınızı öğrenebilirdim ama anonim kalmayı sevdiğinizi biliyorum."

Gözyaşı çerçeveli gözleri benimkilere fırlıyor. "Doğru hecelemişsin."

"Tabii ki yaptım." Gülümsedim. "Oyundan filme geçerken yapılan yazım hatasının saçmalığını anlatıp durduğunu duyduktan sonra nasıl duymam." Ona göz kırpiyorum ve yüzü yumuşayarak rahat bir sırıtışa dönüşüyor. Bu bana verdiği ilk umut işareti. Bana güvenmesinin yanı sıra hikaye.

Buraya kadar geldi, onu biraz daha zorlarsam ne olacağını merak ediyorum. Saçlarını geriye tarıyorum ve gül dövmesini ortaya çıkarıyorum. "Bana seninkinden bahsedecek misin?" diye soruyorum. "Peki ya bu?" Bileziğine dokunuyorum.

Bileğindeki deriye dolanmış koyu gül goncasına bakıyor ve gözlerinin ardında yanıp sönen anıları neredeyse görebiliyorum. "Charlie bunu bana kızımın doğduğu gün verdi. Ailem dışında nerede olduğumu bilen tek kişi oydu. Kız kardeşlerim de dahil olmak üzere diğer herkes, ilk yılımın bahar dönemini yurtdışında geçirdiğimi sanıyordu. Ama gerçekte, ailemin New York'un dışında bulunduğu bir yere gittim. Yaşlı bir çiftin beni yanına aldığı bir çiftliğe.

Benim gibi insanlar -dünyadan saklanmak isteyen hamile gençler. Çiftlik işlerinde ve yemek pişirmede onlara yardım ettim.

süre boyunca. Ben geldiğimde orada iki kız daha vardı. Biri birkaç hafta içinde, diğeri de benden kısa bir süre önce ayrıldı. Biz Adres ya da telefon numarası alışverişi yapmayacağız." Başını bir tarafa doğru uzatır, eli ensesini tutmak için yukarı kalkar ve Gerginlik gözle görülür bir şekilde dalga dalga vücudundan yayılıyor. "Kimse hatırlamak istemedi."

Bir tutam saçı kulağının arkasına itiyorum ve parmaklarımı onunkilerin yerine geçirmek için boynuna doluyorum, acı dolu hikâyesini anlatırken stresini yoğurarak atmasına yardımcı olabileceğimi umuyorum.

"Onu götürmeden önce bir saat boyunca kucağımda tuttum."

Boğazının derinliklerinde bir hıçkırığın daha yandığını söyleyebilirim, ama onu dışarı çıkarmamak için çok çabalıyor. Gözlerini kapatıyor, boğucu keder içine yerleşiyor ve onu ele geçiriyor. "Hayatımın hem en iyi hem de en kötü saatiydi." Sertçe yutkunuyor, gözyaşı toplarını başparmaklarının pedleriyle. "Çok güzeldi. Başında dolgun bir saç vardı. koyu sarı saçları ve güzel mavi gözleri vardı. Tüm bebeklerin mavi gözlü olduğunu biliyorum, bu yüzden hangi renkte olduğunu bilmiyorum. Ama öyle olmadı.

benim için önemliydi. O her yönüyle mükemmeldi."

Ailemi kaybettiğime dair düşünceler görüşümü bulanıklaştırırken kalp ağrısı içimi acıtıyor. "Ondan sonra onu hiç görmedin mi?"

Başını iki yana sallıyor. "Kapalı bir evlat edinmeydi. Böylesinin daha iyi olacağını biliyordum. Özellikle de onu gördükten sonra. Hayal bile edemezdin

güncellemeler ve resimler alıyorum ama hayatının bir parçası olamıyorum. Ya ona korkunç bir şey olursa? Hayatta kalabileceğimi sanmıyorum.

bunu bilerek. Ben de bütün bir saati onun kusursuz yüzünü inceleyerek ve neden annesi olamayacağımı açıklayarak geçirdim. O gün onu benden aldıktan sonra hüngür hüngür ağladım. Hemşire gelip onu kollarımdan aldığı anda, tüm hayatımı da beraberinde götürmüştü. Ama bunun en iyisi olduğunu biliyordum. Çoğu sabah yataktan zar zor kalkabilen genç bir anneden daha fazlasını hak ettiğini biliyordum.

"Ona ne olduğu hakkında çok fazla bilgin yok. Ama bildiğim bir şey var ki o da, eşi hemşire olan ve bebekle evde kalmayı planlayan bir kalp cerrahına gitmiş olması. Evlerindeydiler.

Otuzlu yaşlarındaydı ve evlat edinmeden önce on yıl boyunca çocuk sahibi olmaya çalışmıştı." Başını sallıyor. "Burası onun için iyi bir yerdi."

Bileziğini parmaklıyorum. "Peki ya bu?"

"Doğru," diyor, sanki unutmuş gibi tılsımı çevimemi izliyor. "Charlie o gün ailemle birlikte geldi. Ağladım

Saatlerce onun kollarında, kendime yas tutmak için bir gün verdim. Ve sonra bir daha asla ağlamayacağıma söz verdim. İşte o zaman bana bilekliği verdi. Fotoğraf olmayacağını biliyordu. Kızımı hatırlatacak hiçbir şey olmayacaktı. Bana neden siyah bir gül tılsımı aldığı konusunda kafam karışmıştı. Benim için ölümü temsil ediyordu, *benim* ölümümü. Ama o bana bunun siyah bir gül olmadığını, sadece kalaylı bir gül goncası olduğunu söyledi.

Henüz açmamış mükemmel bir gül goncası. Ona her baktığımda bebeği ve onun nasıl gelişeceğini düşüneceğimi söyledi.

ve yaptığım fedakârlık sayesinde sonsuz olasılıklarla dolu bir hayatı olan pırıl pırıl genç bir kadına dönüştüm."

Parmaklarımızı birbirine geçiriyorum ve elini kendi elimde sıkıyorum. "Charlie'den hoşlandığımı biliyordum. O çok zeki biri."

Piper sessizce güler. "Bana hep öyle söylüyor."

Sanki dokunduğumuzu yeni fark etmiş gibi birbirine dolanmış ellerimize bakıyor. "O gün Avrupa'ya gitmeye karar verdiğimiz gündü. Mezun olduktan sonraki yıl gitmeyi planladık. Bu mükemmeldi.

Çözüm. Kızımla karşılaşma riskini almak istemedim. Çünkü yemin ederim Mason, onun yüzü sonsuza dek beynime kazındı ve sanırım onu her yerde tanıyabilirdim. Ayrıca, bana saldıran çocuklardan herhangi biriyle karşılaşmak istemiyordum. Charlie'nin ayrılma nedenlerini de biliyorsun."

Onun rahatladığını, konuştuğu her kelimeyle vücudundaki gerginliğin gittiğini hissedebiliyorum. Bu onun için tedavi edici. Ve hikayesinin ortaya çıkardığı her parçasında, onu bütün bir insan yapmak için parçaların bir araya geldiğini görüyorum.

Saçlarını yana tarayıp boynunu ortaya çıkarıyorum. "Peki ya dövmen, tatlım?"

Daha önce birçok kez yaptığını gördüğüm gibi elini ovmak için kaldırıyor. "On sekizinci doğum günümde almıştım. Tomurcuklanan bir gül, onun olmasını umduğum şeyin bir hatırlatıcısı; ama siyah bir gül asla sahip olamayacağımız bir ilişkinin ölümüdür."

Sessizleşiyor. Neredeyse bir saat boyunca konuşup ağladıktan sonra oda garip bir şekilde sessizleşir. Garip ama harika. Ve ilk defa benim onun elini tutmak yerine onun *benim* elimi tuttuğunu fark ediyorum. Küçük parmakları parmak eklemlerime sürtünüyor, kasıklarına erotik ve duruma tamamen uygunsuz hisler gönderiyor.

"İşte bu kadar. Hakkımdaki her şeyi biliyorsun. Belki küçükken *Mutt* adında bir köpeğim olduğu dışında. Ben yedi yaşındayken kaçtı."

"/t, ha?"

Başını sallıyor, hâlâ parmaklarını parmaklarımın üzerinde gezdiriyor.

"Sen iyi misin?" Gözlerinde cevap ararken soruyorum. Ne de olsa az önce tüm yaralarını deşmiş ve ruhunu bana açmıştı.

Soruyu düşünürken gözleri kısılıyor. "Sanırım öyle. Bu çılgınca mı?" Filizlenen gülümsemesi sadece kalbimi değil, anatomimin diğer kısımlarını da ısıtıyor.

"Hayır. Hiç de çılgınca değil. Konuşmak yardımcı olur. İnan bana. Bu konuda ne zaman konuşmak istersen ben buradayım. Fark etmediysen söyleyeyim, ihtiyacın olduğunda ağlamak için kullanabileceğin oldukça büyük omuzlarım var."

Gülümsemesi azalıyor ve tomurcuklanmakta olan ereksiyonum azalma tehdidiyle karşı karşıya kalıyor. "Beni o yataktaki kız olarak değil de, geçen hafta sonu yaptığın gibi bir kadın olarak görebileceğini düşünüyor musun?"

Birden Cumartesi gecesi gözümün önüne geldi. Dilimin altında kıvrınmasını, onu orgazma ulaştırmamı izlerken çarşaflarımı pençelemesini. Elini bıraktım ve yatağın kenarında ayağa kalktım, pantolonumu ve boxer külotumu bir hamlede indirirken, benim Sertleşmiş alet, sıkıştığı yerden kurtulduğunda gururla yaylanıyor. "Bunun bir sorun olacağını hiç sanmıyorum, tatlım."

Beni görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. Korkudan değil. Panikten değil. Ama takdirle; tutkuyla. Ve bu çok seksi.

Eli sanki uzanıp bana dokunmak istiyormuş gibi seğiriyor. Elinin beni kavradığını düşününce sikim kalkıyor. Ama sonra umutlarım ne kadar hızlı yükseldiyse, o kadar çabuk yıkıldı.

"Yapamam," diyor.

Başımı sallıyorum. Tabii ki buna hazır değil. Zamana ihtiyacı var. Kendimi azarlıyorum, pantolonumu yukarı çekmek için uzanıyorum, ama onun sözleri beni durduruyor.

"Daha yeni 15 mil koştum. Duş almam lazım." Ateşli bakışları göğsümden geziniyor, sonra aşağı iniyor.

Vay anasını.

Söyleme şekli. Bu bir geçiştirme ya da bahane değildi. Bu bir davetti.

"Ben de bir tane kullanabilirim," diyerek ayakkabılarımdan çıktım ve Pantolonumu çıkarırken. "Pazartesiden beri duş almadım. Bugün günlerden ne?"

Gülüyor. "Çarşamba."

Banyoya bakıyorum ve sonra kaşlarımı kaldırıp ona bakıyorum. Dişleri alt dudağının kenarını kavriyor ve daha da fazla Kan güneşe akar. Yavaş bir gülümseme dudaklarını yukarı doğru çekiştiriyor. "Ben hiç duşla ilgili hiç kötü rüya görmedim" diyor. "Tıpkı öpüşmekle ilgili hiç görmediğim gibi."

Gülümsüyorum ve sanki yüzüm yarılacakmış gibi hissediyorum. "Ve bak öpüşmede ne kadar iyisin." Ona doğru iki adım atıyorum ve elimi uzatıyorum.

Koyu renk ve kısık gözlerle bakıyor, dudakları utangaç ama şehvetli bir sırıtışla seğiriyor.

Kalbim göğsümden fırlayacak gibi oldu.

Onu banyoya çektim ve duşu açtım. Çok güzeldi. Üzerinde şu yağmur duş başlıklarından biri de dahil olmak üzere birkaç başlık var.

Tavan. Isındıkça, koşu şortunu ve atletini yavaşça çıkarıyorum, vücudundan sıyrarak güzel santimlerini ortaya çıkarıyorum.

Burası çok aydınlık. Pencereden gün ışığı süzülüyor ve tepede güçlü floresanlar var. Karnının her iki yanında çok silik beyaz çizgiler fark ediyorum. Dizlerimin üzerine çöküyorum ve dudaklarımı dudaklarına yerleştiriyorum, tuzlu etinin tadına bakıyorum. Ona her yerini sevdiğimi gösteriyorum,

Hasarlı olduğunu düşündüğü kısımları bile.

Benim de hasarlı parçalarım var. Belki de birlikte, tüm iyi parçalarımızı toplarsak, kusursuz bir bütün oluşturabiliriz.

Ağzım tenine sinen sarhoş edici kokuyu yutarken ellerini saçlarımda gezdiriyor. Gözümün ucuyla

Gözüm duştan gelen buhara takıldı, ayağa kalktım ve sırtı duvara değene kadar onu duşa doğru yürüttüm.

Su üzerine dökülüyor, saçlarını ıslatıyor ve göğüslerinden aşağı akıyor. Daha önce hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim.

Dudaklarım, ondan kışkırtıcı sesler çıkaran ıslak ve talepkâr bir öpücükle onun dudaklarına yapışıyor. Uzun ve sert öpüşüyoruz, birbirimizi keşfediyoruz

Ciğerlerimiz havasızlıktan yanarak nefes alamaz hale gelene kadar dillerimizle ve ağızlarımızla birbirimize dokunuyoruz.

Benim ellerim onun göğüslerini yoklarken, onunkiler saçlarımdan arkasını kavırıyor ve dudakları boynuma saldırabilsin diye başımı geriye yatırıyor. Nabzımı bulduğunda gezinmeyi bırakıyor, boynumun etli derisini ağzına alıyor. Aletim ona karşı zonklıyor ve endişeleniyorum paniklemesine neden oldu. Bunun yerine beni şaşırttı, aramıza uzandı, küçük eliyle beni kavradı, parmaklarını hassas kafa, beni kesinlikle delirtiyor.

Bana dokunduğu her yerde, derimin altında elektrik akımları titreşiyor. Eli yavaşça kökten uca doğru hareket ediyor ve bedenim serbest bırakılma ihtiyacıyla ağrıyor.

Parmaklarım suyla kayganlaşmış karnından aşağı iniyor, yumuşak buklelerinin arasından geçerek merkezinin sıcak ve ıslak ısını bulup içine giriyor. Nefesi bir iç çekiş ile bir çığlık arasında bir yerde sıkışıyor. İnle.

Bana bakmasını hatırlatmama gerek yok. Gözlerimiz, bedenlerimize şok dalgaları gönderen bir güçle buluşuyor, onun açlığı ve

tutku benimkiyle eşleşiyor. Vücutum his üstüne hisle hırpalanırken omurgamın tabanı karıncalanıyor. Dudağımı ısıyorum, kaçınılmaz sonumu geciktirme çabasından kaynaklanan kanı tatmak. Bu benimle ilgili değil. Bu ona bir şey vermekle ilgili kabusları gölgede bırakabilecek bir anı. Geri çekiliyorum, sert ereksiyonum onun yumuşak, ıslak ellerinden düşüyor. Nefes alıyorum.

"Prezervatifin var mı?" diye soruyor, gözleri beni eritecek kadar yoğun bir sıcaklıkla bedenimi tarıyor.

Kahretsin. Bu beş kelime beni neredeyse boşaltır. *Evet, öyle.*

"Burada bekle," diyorum, sesimde umutsuz bir emir tonu var. Duştan çıkıyorum, banyonun fayanslarını ıslatıyorum ve yatak odasının halısında üzerimden akan suyla birlikte. Ona geri dönmek için acele ederken kaydım ve banyo zeminine düştüm, Kendimi tezgâhın üzerinde yakalayıp coşkumu komedi gibi çıplak bir şekilde sergilediğimden eminim.

Kahkahaları taş duşun duvarlarında yankılanıyor ve kalbim onun bunu istediğı düşüncesiyle genişliyor.

Daha duşta girmeden prezervatifi ambalajından çıkardım ve taş gibi sertleşmiş penisimin üzerine yuvarladım. Tekrar içeri adımımı atar atmaz kendini kollarıma bırakıyor ve ben de onu kaldırıyorum, Bacaklarını belime sararken ellerimi kığın yumuşak kalçalarının altında birleştiriyorum.

Sertliğim bacaklarının arasına değiyor, kayganlaşmış bedenlerimizin arasında sıkışıyor. Birleşmeye ne kadar yakın olduğumuzu görmek için aşağı bakıyor. "Evet," diyor, omuzlarından sular dökülürken, Aramızdaki sıcaklığa sıcaklık katıyordu.

Tekrar yüzüme baktı, bir enerji çatırtısı geçti. Aramızda. Çiğ. Ateşli. Şehvetli. Gözlerinin bu kadar acil taleplerde bulunduğunu hiç görmemiştim. Parmaklarını saçlarımin arkasından geçirirken, "Evet, Mason." diye fısıldadı.

Sikeyim. Kendi adımın kulağa bu kadar seksi geleceğini bilmezdim.

"Tatlım," diye nefes alıyorum, dudaklarım ağzının tadını bir kez daha çıkarmak için yaklaşıyor ve ona bunun sadece benimle olacağını hatırlatıyorum.

"Tanrım, seni seviyorum, Piper. Sadece beni. Her zaman."

Öpüşürken elleri omuzlarımı, boynumu, sırtımı yokluyor, ıslak tenimin üzerinde zahmetsizce kayarak beni geri dönüşü olmayan bir noktaya getiriyor. Öpüşmeyi kesiyorum ve içine girerken kalçalarını yukarı kaldırıyorum, sıkı duvarlarının rahat tutuşu beni coşkunun eşiğine getiriyor.

Sonuna geldiğimde inlemekten kendimi alamıyorum. Tenin çıplak tene değmesi, benim tamamen onun içine oturmam... Hiç bu kadar derin bir tatmin hissetmemiştim. Böyle katıksız bir neşe.

Kalçalarımın her yuvarlanışında onu izliyorum, içine girip çıkarken yavaş ve sabit bir ritim başlatırken tepkisini ölçüyorum. Hissedebiliyorum Yaklaşan doruk noktası taşaklarımı sıkmaya ve bağırsaklarımı germeye başladı. Onu sertçe duvara doğru itiyorum, bir elimi poposunun altında tutarken diğerini aramızda hareket ettiriyorum.

Gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Tutkusu doruğa ulaştığında ve etrafımda zevk içinde kıvrandığında bile. Titreyen vücudu benden güçlü bir orgazm sağarken dudaklarından düzensiz haz mırıltıları çıkıyor.

Duvara yaslanıyorum, bacaklarım beni ayakta zor tutuyor. Sonra sıcaklığın güçlü hissiyle yıkanıyorum ve Hatırlayamayacağım kadar güçlü bir memnuniyet. Başı omzuma düşüyor, bedenlerimiz hala birbirine bağlı, ben bu anın tadını çıkarırken Kalbinin benimkine karşı düzenli atışını.

Su ılıklaştığında tüyleri diken diken oluyor. Mührümüzü bozmadan, onu banyonun su birikintili zemininde nazikçe taşıyorum. Onu yatağa götürüyorum, yol boyunca bir havlu alıyorum.

Gülümsemeyle kırışmış berrak, saf, canlı yeşil gözleriyle beni izlerken onu nazikçe tepeden tırnağa kuruluyorum. Yemin ederim o gözlerde geleceğimi görebiliyorum.

"İyi misin?" diye sordum.

"Harikayım."

Onun sözleriyle birlikte içimde bir rahatlama dalgası yankılanıyor. Gülümsemesi ruhumu utanmaz bir zevkle uçuruyor. "Benim bir uzun, çok uzun bir süre boyunca tertemiz olacağımızı hissediyorum."

Gülüyor, sonra gözleri eğlenerek kısılıyor. "Biz hiç sabun *kullanır mısın?*"

Aç beklentiyle dolu bir sırtış ağzımı seğirtir. "Sanırım daha sonra bir tane daha çekmemiz gerekecek."

Yorganın altına giriyor ve ben de kollarımı arkadan sararak onu daha da ısıtıyorum.

"Sana yalan söyledim, biliyorsun," diyor.

Kalbimde derin bir burkulma ve içimde bir anlık umutsuzluk hissettim. "Yalan mı?"

"Evet. O bahsi gerçekten kazanmadım." Şeffaf sesi duygu yüklü ve ihtiyaçla kışkırtıcı.

Boynuna doğru gülümsedim. "Oh?"

Bana karşı başını sallıyor, sırtını bana daha da sıkı bastırıyor. Temizleyici bir nefes alır, bu harikulade bir şey olduğunun işaretidir. dudaklarından düşmek üzereydi. "Bahsi ben kazanmadım. Sen kazandın. New York'a taşıyorum."

Kalbim güm güm atıyor, duvarlarımı delmekle tehdit ediyor. Göğüs. Hızla üzerine tırmanıp diğer tarafına yerleşiyorum, böylece yüz yüze geliyoruz. "Bu bir örtmece mi tatlım? Çünkü eğer benimle dalga geçiyorsan patlayacak."

Güzel yüzünde parlak bir ışıltı yayılıyor. "Hayır, seninle dalga geçmiyorum. Ve evet, New York'a taşıyorum."

Başını ellerimin arasına alıyorum. "Söylediğini duymam gerek, Piper."

İçimden güçlü bir duygu seli geçiyor, sadece hayalini kurduğum kelimeler dudaklarından döküldüğünde gözyaşlarıyla çevrili gözleri benimkileri yansıtıyor. "Seni seviyorum, Mason Lawrence."

bölüm yirmi dokuz

piper

Daha uçağın geri kalanı binmeden bize şampanya ikram edildi. Prensip olarak birinci sınıf biletlere itiraz ettim, ancak Mason ısrar etti, çünkü bunlar mevcut tek koltuklardı. bir gün daha beklemek istedi. Ayrıca bu tür şeylere alışmam gerektiğini söyledi.

Şikayet etmiyorum. Demek istediğim, çok güzel yerlerde yaşadım. şüpheli yerlere gittim ve yıllar boyunca kendi payıma düşenden çok daha fazlasını yaptım. Yine de buna alışabileceğimden emin değilim. Kraliyet ailesi gibi muamele görmeye.

Mason uzanıp tepsimden el değmemiş içeceğimi alıyor ve görevliyi çağırmadan önce köpüklü sıvıyı mideye indiriyor. "Jack ve kola alacak. Lütfen açmayın, biz hallederiz."

"Hemen efendim," diyor İngilizce konuşan güzel kız.

Bana göz kırptı ve ben eridim. Bana çok kötü davrandığımı söyleyebilirdi.

gülünç. Benden önce hazırlanmamış her içkiden şüphelenmeyi bırakmam için beni ikna etmeye çalışabilirdi. Bir daha böyle bir şey olursa beni koruyacağını bile söyleyebilirdi. Ama söylemedi. Bunların hiçbirini söylemedi. Beni anlıyor. Ve bunun için onu seviyorum.

"Peki indiğimizde nereye gitmek istiyorsun?" diye soruyor.

Ben de tam bunu düşünüyordum. "Skylar'ın," dedim ona. "Kız kardeşlerimle onun evinde buluşacağız. Orada

Onlara söylemem gereken birkaç şey var."

Elimi tutup arkasından öpüyor; dudaklarından sızan gurur, tenime nüfuz ediyor. "Orada seninle olmamı ister misin?"

Başımı salladım. "Bunu yalnız yapmalıyım Mason. Davranışlarım hakkında onlara açıklama borçluyum. Ve koruyucu ablalarım ne olduğunu öğrendiğinde etrafta olmak istemeyeceğinden şüpheleniyorum. benim başıma geldi. Gözyaşları dökülecek. Küfürler savrulacak. Boklar odanın içinde savrulacak."

"Yeterince makul." Benim şaka girişimime düşünceli bir şekilde gülümsüyor. "Ama ondan sonra, Piper- ondan sonra nereye gitmek istiyorsun?" O bakar hâlâ onunkiyile sarılı olan elime endişeyle baktı. "Benim evime gelecek misin? Benim yanıma taşınacak mısınız?"

Gözlerim şaşkınlığımı gizleyemedi. Papa'yla tanışmak isteyip istemediğimi de sorabilirdi. Cevabım aynı olurdu. İsterdim ama çok gergin olurdum ve her şeyi berbat etmekten korkardım.

"Hailey etrafındayken ilk başta senin için zor olabileceğini biliyorum. Senden hiçbir şey beklemiyorum, o *benim* sorumluluğumda. Ama siz ikiniz hayatımdaki en önemli insanlarsınız. İkinizi de yanımda istiyorum. Eğer bu konuda söyleyecek bir şeyim varsa tam zamanlı." Onun derin Büyüleyici sesi umut dolu.

İçkilerim önüme kondu ve küçük likör şişesinin mührünü kırdım, başımı arkaya atıp boğazımdan aşağıya doğru yanmasına izin vermeden önce kolamla karıştırmaya zahmet etmedim.

"Sadece düşün, tatlım." Elini kalçama koyuyor, ben pencereden dışarı bakarken kot pantolonumun üzerinden tenimi ısıtıyor, eve dönüş yolculuğumuzu başlatan uzun piste doğru gaz verirken izliyorum.

Mason uçuşun çoğunda uyudu. Biz pek uyuyamadık. Dün gece. Ama temizlendik. Hem de birkaç kez. Bunu düşündükçe aşağıdaki bulutlara gülümsüyorum.

Çok nazikti; her zaman benimle ilgili olduğundan emin oluyordu. Buna ihtiyacı yoktu. İlk seferden sonra, onun için sorun olmayacağını biliyordum. En azından duşta. Sanki duşta temizleniyormuşum gibi.

birden fazla şekilde. Onunla birlikte ılık suyun altında durup suyun üzerimizden akıp gitmesine izin verdiğim her seferinde Bunca yıldır yanımda taşıdığım pislikler.

Bedenim hâlâ sersemlemiş durumda, hâlâ aşkımızın kanıtlarıyla ağrıyor.

Sevgiler.

Bir adama aşığım. Bunun olacağını hiç düşünmemiştim. I Bunun *olabileceğini* hiç düşünmemiştim. Bana söyledi. İkimiz de inanana kadar bana tekrar tekrar söyledi.

Yine de korkuyorum. Pek çok şeyden korkuyorum. En önemlisi de Hailey'nin etrafında olmak. Onunla daha fazla zaman geçirmek istediğini birden fazla kez kendisi söyledi. Onunla birlikte olursam -özellikle de onunla yaşarsam- söylediklerine rağmen beklentiler. Çocuk yetiştirmeye yabancı değilim. Maddox ve ben birkaç yıl boyunca birbirimize bağlıydık. Ama küçük bir kız?

Mason beni seviyor. Bunu biliyorum. Ama beni ona tercih edeceğini düşünene kadar saf değilim. Öyle de olmamalı. O ve Hailey bir paket anlaşma. Bunu anlıyorum. Ve umarım ona olan hislerim eninde sonunda ona olan hislerime dönüşür. Ama ya dönüşmezse?

Ona doğru baktım. Başını yana çevirmiş, dinleniyordu. pelüş yastığının üzerinde rahatça oturuyor. Huzurlu görünüyor. Normalde bakımlı olan seksi sakalını çevreleyen beş günlük gölge, kırçıldan tüye dönüşmüş ve onu olduğundan daha yaşlı gösteriyor. Gözleri bir rüyanın içinde seğiriyor ve sanırım motorların gürültüsü arasında adımı mırıldandığını duyuyorum. Tam kalbimden vuruyor Benden başkasını hayal etmesini asla istemediğimi biliyorum.

"Çok güzelsin," diyerek beni şaşırttı. Onu izlerken uyanık olduğunun farkında bile değildim. Bir parmağını çene çizgimde gezdirdi. "Sana her baktığımda daha da güzelleşiyorsun."

Kıkırdıyorum. "Aşk gözlüğü yüzünden. Saçlarım dağınık ve makyajım yok. Hepsini New York'ta bıraktım."

"Yani evde mi bıraktın?" diyor, gülümsemesinde iyimserlik parıldıyor. Ona bakıyorum, boğazım duygularımla sıkılıyor. Başımı salladım. "Evet.

Eve."

"Tam olarak nerede olacağına karar verdin mi?" Umut dolu gözleri vermeye hazır olmadığım cevap için yalvarıyor.

"Mason." Adı bir iç çekişe dönüşür. "Biraz zamana ihtiyacım var. Hâlâ her şeyi sindirmeye çalışıyorum. Bunun olmasını istiyorum - birlikte yaşamayı

-Gerçekten istiyorum. Ama nefes almak için bir dakikaya ihtiyacım var, tamam mı?"

Çenesinin güçlü çizgisi geriliyor ve bakışları bizimkine düşüyor. birbirine dolanmış eller. "Tamam. Ama bu akşam kız kardeşlerinle konuştuktan sonra seni görebilir miyim?"

"Yorulmadın mı?"

Çapkın yarı gülümsemesi, dudaklarının tek bir kıvrımıyla beni hipnotize ediyor. "Seni görmek için asla çok yorgun olmayacağım. Senin için zor bir gece olabilir ve iyi olduğundan emin olmak istiyorum."

"Peki." Korumacılığına karşı gözlerimi deviriyorum. Ama içten içe bunu seviyorum. Her ihtiyacımı kendininkinden önce düşünen birine sahip olmayı seviyorum.

Eskiden Charlie'nin nasıl olduğunu düşündükçe kalbim sıkışıyor. Şu anda nerede olduğunu bile bilmiyorum. Kendi başına zamana ihtiyacı olduğunu söyledi. Varlığını haklı çıkarmak için bana güvenmemek için zamana. Onu takip edebileceğim bir telefonum bile yok. Acaba Mason gibi birini bulacak kadar şanslı olabilecek mi? Eminim onlardan daha çok vardır. Kız kardeşlerim ve ben gezegendeki tek üç özverili adamı bulmuş olamayız. Üçümüz de bazı zorlukları aşmak zorundaydık. Diğer taraftan çıkmak için derin bir bok. Charlie, o hala cehennemine gömülmüş durumda.

Gözlerim ağırlaşıyor ve en iyi arkadaşımı düşünerek dalıp gidiyorum.

"Tanrı'ya
şükür."

Mason'ın sözleri, uçağın tekerleklerinin yere değerken çıkardığı sarsıntılarla birlikte beni uyandırıyor.

Uykulu gözlerle ona bakıyorum ve gülüyorum. "Uçmayı sevmiyor musun?" "Mesele o değil," diyor elimi sıkarak. "Uçabileceğimi hiç düşünmemiştim.

Seni buraya geri getirmek için. Birkaç gün önce, gittiğini öğrendiğimde. asla geri dönmeyeceğini düşündüm. O uçağa bindiğini ve lanet kalbimi de yanında götürdüğünü sanmıştım." Buz mavisi gözleri benimkilere bakıyor. "Yani evet, Tanrı'ya şükür."

Kalbim göğsümde öne doğru fırlıyor, ona doğru tırmanıyor. Bu üç küçük kelimeyi söylerken hala tam olarak rahat değilim, ona "New York'a taşındığım için mutluyum" diyorum.

Başını sallıyor, yüz hatları duyguyla kazınmış çünkü beni anlıyor. "Ben de seni seviyorum, Piper Mitchell."

Elini boynumun arkasına uzattı ve yüzümü kendine doğru çekerek beni öyle yoğun ve tutkulu bir şekilde öptü ki Etrafımızdaki insanlar neşeli alkışlar koparıyor.

"Tatlım?" diyor, sesi beni şaşkınlığımdan kurtarıyor.

Kafamı kaldırdığımda onun ayakta durduğunu ve yerimden kalkmamı beklediğini gördüm. Görünüşe göre beni öylesine anlamsızca öpmüştü ki uçağın kapıya yanaştığını bile hissetmemiştim.

Baş üstü bölmesinden küçük bir çanta aldı, içinde sadece yeni koşu ayakkabılarım, bir ceket ve aldığım birkaç tuvalet malzemesi vardı. Terli, kokmuş, günlerdir giydiğimiz kıyafetlerimizin çoğunu otel odasının zemininde bırakmıştık.

Giydiği tişörte bir kez daha gülümsüyorum. Otelin hediyelik eşya dükkanında ona uyan tek gömlek buydu. O halde bile pazuları tişörtün kumaşını sonuna kadar esnetiyor. İspanyol armasının yer aldığı yatay kırmızı ve sarı çizgiler bu çok turistik tişörtü süslüyor.

Ve kotunun altında tamamen komando olduğunu bilmek, beni Skylar'a bırakmadan önce bir duş bulmak istememe neden oluyor.

Onu değerlendirirken beni yakaladı. Kaşlarını kaldırarak, "Sence havaalanında duş var mıdır?" diye sordu.

Evet. Beni bu kadar anlaması çok ürkütücü.

İki çift kırmızı şiş göz bana bakıyor ve benim duygu seline boğulmuş gözlerimi yansıtıyor. Kız kardeşlerime anlatmak zordu ama Mason'ın söz verdiği gibi, bu konuda her konuştuğumda şeytanları daha da uzağa itiyorum. Ve onlarla paylaştığım sınır tanımayan ağlayışım katartikti.

"Keşke bilseydim," diyor Baylor. "Senin bana yardım ettiğin gibi ben de sana yardım ederdim."

Başımı salladım. "O zamanlar bunu bilmen durumu daha da kötüleştirirdi. Bir çocuğun vardı. Beni bundan vazgeçirmeye çalışırdın. Ama koşullar farklıydı Bay. Yapamadım."

"Cassidy tam bir sürtük," diyor. "Sanki işler senin için daha da kötüye gidemezmiş gibi, Mason'ı otobüsün altına atarak ilişkinizi sabote etmeye çalıştı."

Her iki kız kardeşim de öne atılıp beni uzun uzun kucaklayarak kanepeye hapsettiler ve özür dileyerek şu sözleri mırıldandılar Teşvik.

"Biliyordum," diyor Skylar, kendini geri çekip gözlerini silerek. "Mason'ın senin için iyi olacağını başından beri biliyordum - o doğru kişiydi."

Baylor gözlerini ona diyor. "Ne zamandan beri romantik kız kardeş oldun?"

Hepimiz çok ihtiyacımız olan bir kahkahayı paylaşıyoruz. "Yani kalıyor musun?" Baylor soruyor.

Başımı sallamam heyecan çığlıklarıyla karşılanıyor.

"Benim için çalışabilirsin. Asistanım olabilirsin" diyor Baylor.

"Oh, hayır," diye itiraz ediyor Skylar. "En iyi garsonumu alamazsın."

"Mindy'den daha mı iyi?" Baylor sorar.

"Mindy iyidir ama müşterilerle yatar. Bazen bu iş için pek iyi olmuyor."

Skylar'ın yorumu bana Charlie'yi hatırlattı. Onlar beni kimin götüreceği konusunda tartışmaya devam ederken ben en iyi arkadaşımı düşünüyorum.

onlar için çalışmak.

"Bekleyin çocuklar. Çözmem gereken çok şey var ama hiçbiri bu gece olmayacak. Şu anda sadece ... benim, uh, erkek arkadaş."

Kız kardeşlerimden daha çocukça çığlıklar geliyor.

Erkek arkadaşım. Bunu ilk kez yüksek sesle söyledim. İyi hissettim. Harika hissettirdi. Kabul edilebilir. Doğru.

"Onu aramak için ödünç bir telefona ihtiyacım var. Bildiğiniz gibi benimkini kaybettim."

Skylar kendi telefonunu bana doğru itiyor ve ben de onun adını bulana kadar ekrana dokunuyorum. Sadece bir kez çalışıyor.

"Skylar, o iyi mi?" Endişesi telefona yansıyor. "Skylar değil. Piper. Telefonumu kaybettim, hatırladın mı?"

"Evet. Sen iyi misin? Yanına gelebilir miyim?" diye sorar.

"Evet. Bu yüzden arıyorum. Yani, eğer çok yorgun değilsen."

"Yoruldu mu?" diye sorar, sesi manyakça bir eğlenceyle doludur. "Git ön kapıya, Piper." "Ne?"

"Sadece git, tatlım."

Kapıya doğru yürüyorum, kız kardeşlerim de arkamdan geliyor. Kapıyı açtığımda Mason parmaklıklara yaslanmış, telefonunu uzatıyordu, Omuz silkerek.

Saatime baktım. Beni üç saat önce bırakmış. Sonra hâlâ giydiği gülünç derecede dar tişörte bakıyorum ve gülüyorum. "En azından o aptal tişörtü değiştiremez miydin?"

"Aptalca mı?" diye soruyor, aşağıya bakıyor ve elini Sanki güzel bir sanat eseriymiş gibi. "Bu benim yeni favori tişörtüm. Sonunda bir araya geldiğimiz günü hatırlatıyor. Bundan asla kurtulmayacağım."

Skylar, Mason'a ulaşma arayışında beni neredeyse ezip geçiyor. Ona sıkıca sarılır ve verandanın basamaklarından aşağı yuvarlanmalarını önlemek için kendini korkuluklara tutturmak zorunda kalır. "Teşekkür ederim Mason.

Onu bize geri getirdiğiniz için teşekkür ederiz."

Gülümsüyorlar ve bakıyorlar. Sözlerinin görünen anlamından daha derin olduğunu biliyorum.

Baylor, Mason'a sırasını verebilmek için Skylar'ı uzaklaştırıyor. "Ve siz *bana* romantik mi diyorsunuz?"

Kız kardeşlerimin erkek arkadaşına sarkıntılık etmeleri bittiğinde, konağa geri dönüyoruz. Baylor ve Skylar çantalarına uzanıyor ve bakışlarından birini daha paylaşıyorlar. "Çocukları almak için annemlere gidiyoruz," diyor Baylor. "Muhtemelen akşam yemeğine kalırız."

"Evet, Griffin de bir çekim için şehir dışında, yani *saatlerce* evde kimse olmayacak," diye ekliyor Skylar.

Mason gülüyor ve bana dönüyor. "Kız kardeşlerin çok kurnaz."

Çıkarken Skylar'a telefonunu verdim. Mason gözlerini değiş tokuşa dikti. Cebinden telefonunu çıkarıp bana uzatıyor. "Al benimkini. Seni telefonsuz istemiyorum. Yarın sana yeni bir tane alırım."

Elimdeki telefonuna bakıyorum. Başka bir insanın telefonuna erişmesine izin vermek son derece güven ve sadakat göstergesidir. Bu potansiyel olarak hassas bilgi konusunda bana güvendiği için duygulandım.

"Kendi telefonumu alabilirim, Mason."

Beni kucaklıyor, sanki beni üç saat değil de üç aydır görmemiş gibi saçlarımı kokluyor. "Yapabileceğini biliyorum. Ama belki bir kez olsun birinin senin için bir şey yapmasına izin verebilirsin."

Eğilip beni kollarının arasına alıyor ve merdivenlere doğru taşıyor.

"İşte böyle," diyor. "Mükemmel olduğunu biliyorum"

"Bu merdivenleri tek başına çıkabilirsin." Sanki ağırlığım bir yastıktan -ya da belki bir futbol topundan- daha önemsizmiş gibi merdivenleri kollarında benimle birlikte çıkıyor. "Ama bunun ne eğlencesi olabilir ki?"

Kıkırdıyorum, yüzümü boynuna gömüyorum. Otel sabununun kalıcı kokusuna rağmen, doğası gereği Mason gibi kokuyor. Erkeksi. Sert. Baharatlı.

Heavenly.

OTUZUNCU BÖLÜM

mason

Doğruca yatak odasından geçip ebeveyn banyosuna giriyorum. "Doğruyu söyle," diyorum, sinsi bir sırıtış ağzımın kenarlarını çekiştirerek. "Giydiğimden beri bu tişörtü üzerimden yırtmayı hayal ediyorsun."

Onu fayansın üzerine koyuyorum ve o da bana en iyi dramatik görüntüsünü veriyor.

groupie performansı. "Aman Tanrım." Eliyle kendini yelpazeliyor. "Bu Mason Lawrence. Çok ateşlisin. Beni seç, bebeğim. Lütfen, seç beni!"

Kaşlarım havaya kalktı ve onu kendime çektim. Gelişmekte olan ereksiyonumu hissedebileceği kadar yakın. "Bana bir daha böyle seslen," diye ısrar ediyorum.

Bana tam adımla seslenirken gözlerini bana diyor. "Mason Lawrence?"

"*Diğer* isim," diye baştan çıkarıcı bir şekilde sıkılmış dişlerimin arasından söylüyorum. Sözlerini kafasında tekrarlarlarken kafasına dank edişini izliyorum.

Sonra kızarır. "Bebeğim?"

Başımı salladım. "İşte bu. Tekrar söyle."

Gülümseyerek ayak parmaklarının üzerinde yükseliyor ve ellerini arkama koyuyor.

kulağımı ağzına doğru çekiyor. "O İspanyol tişörtünü o ateşli vücudundan söküp atmak istiyorum," -sıcak nefesi boynumda gezinirken kasıtlı olarak duraklıyor- "*bebeğim*."

"Kahretsin," diye bağıriyorum tutkulu bir çaresizlikle. "Duş al. Şimdi."

Geniş banyoya bakıyorum. Griffin yeniden dekore ederken, misafir odasına da en az Griffin'in banyosu kadar süslü ve görkemli bir

Usta. Köşedeki jakuzili küvete bakıyorum ve Piper'a kaşlarımı kaldırıyorum. "Ya da belki bir banyo?"

"Banyo mu?" Bir ona bir bana bakıyor. Baştan çıkarıcı bir şekilde omuz silkiyor ve sonra başını sallıyor. "Banyo hakkında kötü rüyalar görmem."

Onu kaldırıyorum ve bacaklarını etrafıma sarıyor. Sıcak ve aç diliyle zorla daha fazlasını talep ederken ağzını benimkine bastırıyor, dolgun seksi dudakları çiğ ve unapologetic. Dudaklarım onun için ayrılıyor ve ağzımın içinde inliyor.

Geriye doğru yürüyorum, Piper hala kollarımda, üzerime örtülü. Bacaklarımın arkası küvete değdiğinde, bizi kenara oturtuyorum, suyu açmak için uzanıyorum, ağızlarımız mühürü asla bozmuyor.

Küveti tıkmak için arkamı döndüğümde, "Bu gömleği ne kadar sevsem de yerde görmeyi tercih ederim" diyor. Bayrağın dış hatlarını çiziyor, ucuz pamuğun altında kaslarım seğiriyor.

Son yirmi dört saat içinde bana karşı cesur ve kendinden emin oldu. Ve bu biraz seksi olmaktan da öte. Hızlı bir şekilde ve gömleğimi buruşuk bir top halinde ayaklarının dibine bıraktım.

Bakışları dövmeme düşüyor. Parmakları gözlerinin izini takip ediyor ve hâlâ hassas olan tenime dokunuyor. "Çok acıdı mı?" diye soruyor.

Sağ kulağının altındaki deriye kazınmış güle bir öpücük kondurmadan önce elimi kaldırıp saçlarını geriye çekiyorum. "O kadar da değil Senin," diye fısıldıyorum.

Gözleri yaşıyor, sözlerimin derin anlamını tam olarak anlıyor.

Sonra gülümsüyor. "Biliyor musun, eğer anlaşılamazsak, Roxane adında bir kadın bulmakta zorlanabilirsin. Çok popüler bir isim değil. Belki de daha popüler bir isim almalıydın.

The Taming of the Shrew'dan 'Kate' diyelim. Ben de onu oynamak istedim."

"Kate, ha?" Gülüyorum. "Aklımda en ufak bir şüphe yok dövmeme uyacak başka birini bulmam gerekecek. Ben bu işin içindeyim.

süre boyunca. Dört çeyrek boyunca. Sen benim Super Bowl'umsun, Tatlım. Bana kalırsa ben senin ilk, son ve aradaki her şeyinim."

Başını sallıyor, muhteşem zümrüt gözlerinde biriken yaşları tutamıyor.

Başparmaklarımla yanaklarındaki ıslaklığı sildim. Sonra onu öpüyorum. Onu yarın yokmuş gibi öperim. Onu sanki solumam gereken havaymış gibi öpüyorum. "Seni seviyorum, tatlım," diye fısıldıyorum, Ağzımı boynuna götürdüm. "Seni seviyorum, benim güzel Roxane'im." Gömleğini çıkarıp dudaklarımı duyusal yaka kemiğine indiriyorum. "Seni seviyorum, Piper Mitchell."

Aceleyle sütyenini çıkarıyor ve beni başka bir öpücük için yukarı çekiyor. Benim onun vücuduyla sevişmek istediğim gibi o da benim ağzımla sevişiyor. "Ben de seni seviyorum bebeğim," diye nefes alıyor ağzımın içine.

Ellerim onun göğüslerini ararken aynı anda o da kot pantolonumun fermuarını bulduğunda içimden bir onay iniltisi yükseliyor.

Birbirimizin kotlarını hızla çıkarıyoruz. Cebimden bir prezervatif çıkarmak için biraz zaman ayırıyorum. Küvete girip suyu kapatmadan önce yanımıza yerleştiriyorum. Sonra ona elimi uzatıyorum.

Dikkatlice yanıma yaklaşıyor, sıcaklık değişiminden dolayı tüyleri diken diken oluyor. "Sana ne kadar çok olduğunu göstermek istiyorum Mason." Şehvet dolu gözlerle bana bakıyor. Sonra sert şaftımı tutuyor ve ılık suyun içinde dizlerinin üzerine çöküyor.

İçimi çekiyorum, zafer ve ihtiyat kafamın içinde savaşıyor. Küvetin kenarına oturuyorum. "Bana bu şekilde göstermek zorunda değilsin, Piper. Başka yollar da var-"

Aletimin üzerindeki dudakları beni susturdu.

bana eziyet ediyor. Boğazımı tatmin edici bir soluk kaplıyor. Uzanıp parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum, onu kendime doğru çekmemeye dikkat ediyorum.

Beni tamamen ağzına aldığı anda, dünyam daralıyor.

Onun dokunuşundan başka hiçbir şey. Ve eli bacaklarımın arasına uzandığında

Vücudumdaki her hücre ihtiyaçla patlarken kendimi küvetin kenarına yaslıyorum. "Boşalacağım, tatlım."

Gözleri benimkilere dikiliyor ve kısa süreli bir tedirginlik seziyorum.

Bazı kızlar bu konuda rahat değildir. Hatta bunu her zaman yapan kızlar. Travma geçirmemiş kızlar. Çekiyorum

Kendimi geri çekip dudaklarını benden uzaklaştırdım. Ama artık geri dönüşü olmayan bir noktadayım, bu yüzden kendimi sol elimle kavrayıp birkaç kez pompalıyorum

Ta ki titremeler vücudumu sarana kadar. Sonra içimde yarattığı his dalgası muhteşem bir şekilde göğsüne ve suya fışkırıyor.

Yumuşak bir iç çekişle dudaklarının kenarları kıvrılıyor. "Bir dahaki sefere onu ben bitireceğim," diyor.

Gözlerim kapanıyor ve durgun bedenim küvetin üstündeki duvara yaslanıyor. Hiç bu kadar memnun ve rahat olmamıştım. hayatımdaki kadın. "Bir dahaki sefere, sana izin veririm."

Ciğerlerime çok ihtiyaç duyduğum havayı çekerek küvetin içine gömülüyorum.

Emeğinin meyvelerine bakıyorum, hala görkemli bir şekilde onun üzerinde yayılıyor.

ve sabuna uzandım. Ellerime biraz sabun sıkıp köpürttükten sonra ileri atılıp vücudunu benden temizliyorum.

Ben onları yıkarken göğüsleri ellerime doğru kabarıyor. Pembe meme uçları parmaklarımın altında sertleşiyor; başparmaklarım üzerlerinde gezinirken nefesi kesiliyor. "Benim sıram," diyorum alaycı bir sırıtışla.

Onu kendime doğru çekiyorum ve hızlı bir hareketle pozisyonlarımızı tersine çevirip kalçalarını küvetin çıkıntısına doğru kaldırıyorum. Dizlerimin üzerine kalkıp ağızla göğüslerine tapmadan önce onu duvara bastırıyorum. Sert tepe noktalarını kızdırıp tahrik ederken Bana minnettarlıkla bakıyor. O beni izlerken onu memnun etmek tüm bu deneyimi daha iyi hale getiriyor. Daha ateşli. Daha gerçek.

Uyluklarını davetkar bir şekilde açıyor ve parmaklarım onun seksini buluyor. Hem kendi suları hem de banyo suyuyla doymuştu. Bir elimi sırtına koyuyorum, onu sabitlerken kendimi ona yaklaştırıyorum. yerinde. Ağızım, göğsünden gergin karnına doğru baştan çıkarıcı bir yol izleyerek parmaklarımla merkezinde birleşiyor.

Onu gördüğümde tekrar tamamen tahrik oluyorum -beni arzulayarak parıldıyor. Gözlerim zamanını onun yüzünü izlemekle ve parmaklarımın içine girmesini izliyor. Dilimi titreyen klitorisinin üzerinde gezdirdiğimde kalçaları sallanıyor. Elleri saçlarımla oynuyordu, Parmaklarım onun içinde doğru noktaya ulaştığında öfkeyle çekiştiriyorum. Dilim onu yalamaya devam ederken tüm enerjimi tam olarak o noktaya odaklıyorum.

Bacakları geriliyor ve parmaklarının uçları sırtımda geziniyor, cezalandırıcı tırnaklarıyla uyarılmamı artırıyor. Kasıklarım açgözlü bir beklentiyle sarsılırken başını geriye atıyor ve parmaklarımın etrafında zevkle kıvrılırken dilimi sürüyor.

Vücudu daha titremesini bile tamamlamadan prezervatifi taktım ve onu suyun içine çekerek üzerime oturmasını sağladım. Beni içine alırken birbirimize derin derin bakıyoruz. Onu tamamen doldurduğumda, en ucuna dokunduğumda nefesi kesiliyor. Onun

Ağzım benimkinin üzerine sertçe iniyor, bedenlerimizi o kadar çok yerde birleştiriyor ki, benim nerede bitip onun nerede başladığını anlayamıyorum.

Bu tarifsiz öpücük. Bu gerçeküstü bağlantı. Eve gelmek gibi. Lanet olası bir cennet. Onun da bunu hissettiğini görmek için geri çekiliyorum. Gözleri yaşlarla doluyor ve ruhundan taşan ışığı neredeyse görebiliyorum.

İyileşiyor. Paylaştığımız her öpücükte ve izin verdiği her dokunuşta, şeytanlarını daha fazla kovuyor.

Kontrolü tamamen eline aldı ve üzerimde çalışmaya başladı. Bu görkemli yaratık hayatıma girdiği için Tanrı'ya şükrederken, minyon, ince vücudu benimkinin üzerinde ileri geri sallanmaya başlıyor. Bu kadının benim olduğunu anladığımda kalbim gümbür gümbür atıyor ve duygularım beni doyuruyor.

Hissettiğim her duyguyu onun da hissetmesini istiyorum. İçten ve dıştan. İçimdeki çılgınca ihtiyacın etkisiyle, bir elimi aramıza sokup, onun hassas dokusunda yavaş daireler çiziyorum.

Bana binerken sinirlerim geriliyor.

Diğer elim üzerimdeki itişlerini kontrol etmeye yardımcı olurken, hırıltılı nefesleri ve gergin inlemeleri beni daha da zorluyor. Durduramıyorum

Etrafımda kenetlendiğini ve sıkılaştığını hissettiğimde uzun ve düzensiz bir salıverme iniltisi. Orgazmı içimi parçalıyor, bizi Aynı anda zevkin derinliklerine dalarken, birbirimize gırtlaktan gelen coşku çığlıklarıyla sesleniyoruz.

Onu kendime doğru sıkıca tutuyorum, vücudum koruyucu bir şekilde kıvrılıyor.

Başını boynuma gömerken kalp atışlarımız hızlanıyor. Böyle kalıyoruz, ten tene, ıslak, sıcak ve yumuşak.

nefeslerimizi yavaşça sakinleştirelim.

Aşırı bir duygu dalgası bana saldırıyor ve onun varlığı nedeniyle hayatımın sonsuza dek değiştiğini biliyorum. Asla olmak istemiyorum

Bir daha *asla* onsuz, *bu* olmadan. Bu yüzden

ona söyledim. Mümkün olan her şekilde. Tekrar ve tekrar.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

piper

Telefonuna bakıyorum. Parmaklarımın ucundaki bilgiler şaşırtıcı. İnsanın ruhuna açılan bir pencere.

Elime alma dürtüsüyle savaşıyorum. Resimlerine bakıyorum. Mesajlarını okuyorum. Bu çok yanlış olurdu. Ama bir şekilde benden bunu beklediğini hissediyorum. Sanki telefonunu bana vermesi derin, karanlık sırlarına bir davetiyeymiş gibi. Belki de bana ne kadar güvendiğini, beni ne kadar sevdiğini söylemenin bir yoludur bu. Belki benim de ona aynı şeyi kanıtlamamın yolu, merakımın beni alt etmesine izin vermemektir.

Telefonu komodinin üzerine yüzüstü bırakıyorum ve zihnimin daha öncesine gitmesine izin veriyorum.

Banyodan sonra yatağa uzandık. Sevişmek için 'güvenli' yerler üzerine beyin fırtınası yaparken arkama sarıldı. Banyodaki, mutfaktaki veya oturma odasındaki hemen hemen her yüzey listeye girdi.

Bir erkekle seks hakkında konuştuğuma ve bu konuda gülümsediğime inanamıyorum. Hatta gülerek. Hayatımı gerçekten nasıl değiştirdiği Şaşırtıcı.

Bilekliğimdeki tılsımı ilk kez endişeyle değil, merakla çeviriyorum. Bir gün Mason kadar inanılmaz bir adam bulacağı umuduyla.

Dikkatim, telefonunun bir mesaja işaret edecek şekilde bir kez titrediği komodeye geri çekiliyor. Daha önce ayrıldığından beri bunu birkaç kez yaptı.

Kalmak istediğini biliyorum. Her yerinde bunu görebiliyordum. Ama hiç sormadı. Ve bunun için minnettarım. Zamana ihtiyacım var ve o bana veriyor. Saatin erken olmasına rağmen ikimizin de oldukça jet-lag olduğumuzdan bahsetmiyorum bile. Ne de olsa Barselona'da saat gece yarısını çoktan geçti.

Saat yediden hemen önce ayrıldığında, eve gitmeden önce spor salonunda hızlı bir koşuya çıkacağını söyledi. Pazar brunch'ı için Mitchell's NYC'de buluşacağız ve bana yeni bir telefon getirecek. Pazar günü öğleden önce yeni bir tane satın almayı nasıl başaracak beni aşıyor. Sanırım bağlantıları var ya da

Bir şeyler. Belki de tüm bunlar, ünlü bir sporcuyla birlikte olacaksam alışmam gerektiğini söylediği şeylerin bir parçasıdır.

Cep telefonu bir kez daha çaldığında, onu çevirip mesaja bakma dürtüsüne direniyorum. Onun yerine, bir şeyler atıştırmak için aşağıya iniyorum.

İhtiyacımız olan uykuya dalmadan önce.

Yolda Aaron'un çocuk odasının önünden geçiyorum. Işığı yakıyorum ve gözlerimin odada dolaşmasına izin veriyorum. Mavi ve yeşilin sessiz tonlarıyla dekore edilmiş beşiği, üzerinde bir sallanan sandalyeyi ve

Sırtına özenle serilmiş uyumlu battaniye; altındaki raflarda katlanmış her renkten minik kıyafetler bulunan alt değiştirme masası. Duvardaki aile fotoğrafları koleksiyonuna bakıyorum.

Aaron'ı bir daha gördüğümde onu kucağıma almaya karar verdim. Onu kucağıma almaya ve küçük yüzünü incelemeye; tatlı bebek kokusunu koklamaya; minik ellerine dokunmaya.

Sonra belki Ürdün'e bile gidebilirim.

Aaron'un şifonyerinin üzerindeki aynaya bakıyorum ve döndüğümde beri ilk kez bebeğimin ona benzeyip benzemediğini merak ediyorum. Jordan gibi.

Ne de olsa Baylor ve ben, yaşımız ve ufak tefek kozmetik farklılıklarımız olmasa bazen ikiz bile sayılabilirdik. Yüzümdeki küçük piercinge dokunuyorum.

burnuma ve siyah saç uçlarıma bakıyor. Elbette Jordan sadece sekiz aylık ve kızım beş yaşından fazla. Ama benim zihnimde her zaman, onu vermeden önce o değerli dakikalar boyunca kucağıma aldığım pembe ve mükemmel yenidoğan olarak kalacak.

Arkamı dönüp odadan çıkıyorum ve çıkarken ışığı kapatıyorum.
Yemek yemem ve uyumam gerekiyor.
Gerisini yarın hallederim.

Aralıksız uğultu beni uykumdan uyandırıyor. Bitkin bir halde saate baktım, sekiz buçuk olduğunu görünce hayal kırıklığına uğradım ve sadece birkaç dakikadır uyuyordum. Birisi Mason'ı arıyor. Telefonu çekiyorum.

yastığı başımın üzerine koydum ve telefonunu açmaya cesaret edemeyerek sesli mesaja yönlendirdim.

Saniyeler sonra başka bir aramayla yatağımın başucundaki masanın üzerinde dans ediyor. Bu sefer telefonu açtım ve ekrana bakınca bir arama olmadığını gördüm.

Numarasını rehberinden buldum. Onu kimin aradığına dair hiçbir fikrim yok. Telefonu tekrar yere bıraktım ve geri döndüm.

Tekrar titriyor. İç çekip kapatmak için uzandım. Ama daha önce iki kez arayan numarayla aynı olduğunu fark ediyorum. Birisi gerçekten ona ulaşmak istiyor. Belki de Janice Greyson'dır. Onu kişi olarak kaydetmemiş olabileceğini düşünerek tembelce gülümsüyorum.

Sonra acaba arayan Mason değil de *ben miyim diye düşündüm*. Belki de Mason beni evden aramaya çalışıyordur. Orada bir sabit hattı var mı ki?

Haince bir suçluluk duygusuyla, cevap vermek için parmağımı ekranda kaydırıyorum. "Alo?"

Genç bir kızın sesi endişeyle "Oh, Tanrıya şükür," diye bağıyor. "Bu Mason Lawrence'ın telefonu mu?"

Yatakta doğruldum, yeni erkek arkadaşımı koruyordum. Bir fangirl onun özel numarasını almış. "Bu kim ve bunu nasıl aldın? numara?"

Telefonun ucundan gelen acı dolu çığlıkları ve ciyaklamaları duyuyorum. "Bay Lawrence'a ihtiyacım var," diye yalvarıyor. "Bir şey oldu kaza geçirdim ve Bayan Whitmeyer'a ulaşamıyorum."

"Bayan Whitmeyer?" Zihnim kimleri tanıdığıma dair bir dizin oluşturuyor. "Cassidy mi demek istiyorsun?"

Bir anda her şey birbirine girdi.

Gergin bir genç. Acı çeken bir çocuğun feryatları. Kaza.

"Ne oldu? Hailey iyi mi? Sen neredesin?" Panik içinde art arda sıraladım.

"Merdivenlerden düştü. Ben sadece bakıcıyım. Daha yeni geldim. Kapının açık olduğunu bile bilmiyordum. Annesine ulaşamıyorum. Annesi orada mı? Ne yapmalıyım? 911'i arayayım mı? Bana yardım edebilir misin?"

"Dur!" Çılgınca saçmalamasının arasından bağıryorum. "Adın ne senin?"

"Amanda," diye kekeliyor.

"Amanda, sakinleşmen gerek yoksa ona yardım edemezsin. Neredesin?"

"Cassidy'nin evinde, Bayan Whitmeyer'ın dairesinde." Tanıdığım bir binanın adresini söyledi. Skylar orada yaşıyordu. Geçen yıl Baylor'un düğünü için geri geldiğimde. Onunla kaldım. Hastaneye birkaç blok ötede.

Hailey'nin çığlıklarını hâlâ duyuyorum, bu yüzden bilincinin yerinde olduğunu biliyorum. "Kanaması var mı?"

"Kafasında gözünün üstünde bir kesik var ve kolunu tutuyor."

Zihnimde, bir kişinin ne kadar zaman alabileceğini hesaplamaya çalışıyorum.

ambulansla oraya gitmek. Anlık bir karar verdim. "Amanda, ben Piper Mitchell, Mason'ın kız arkadaşıyım. Şu anda burada değil ama beni dinlemeni istiyorum. Onu Lenox Hill Hastanesi'ne götürmelisin. Bulduğunuz yerden sadece iki blok ötede. Telefonu kapat ve onu hemen acil servise götür. Mason'ı bulup seninle orada buluşacağım. Anladın mı?"

"Tamam. Sanırım bunu yapabilirim," diyor kararsızca.

"Amanda!" Dikkatini çekmesini emrediyorum. "Sen şu küçük kızla ilgilen. Ben Mason ve Cassidy'yi bulacağım."

"Evet, hanımefendi," diyor, ben aramayı sonlandırmadan hemen önce.

Yataktan fırlıyorum ve New York'tan ayrılmak için acele ettiğimden toparlamaya fırsat bulamadığım, hala şifonyerimde düzgünce katlanmış olan giysilerimi üzerime geçiriyorum. Dağınık saçlarımı at kuyruğu yaptım ve huzursuzluk hissettiğimde telefonu yataktan kaldırıyorum.

Oh, Tanrım. Doğru şeyi mi yaptım? Ya boynunda bir sakatlık varsa ve Amanda'nın onu hareket ettirmesi kötü bir fikirse? Derin bir nefes alıyorum ve aşağı inerken Baylor'ı arıyorum.

"Bu saatte başka bir işle meşgul olman gerekmiyor mu?" diye soruyor, gülererek selamlıyor.

"Baylor, Mason'ın dairesine gidip onu almalısın." Masadan çantamı aldım ve ön kapıdan dışarı fırladım. Ben Güneşin daha yeni battığını, gökyüzünün hala parlak renklerden oluşan morumsu bir tonda olduğunu görünce şaşırıyorum. Bir haftadan kısa bir sürede İspanya'ya gidip döndüğüm için vücut saatimin hala bozuk olduğunu fark ediyorum.

"Onu bulmak mı? Tanrım, Piper-bir günlüğüne tekrar bir araya geldiniz ve şimdiden kavga mı ediyorsunuz?" Öfkeli bir abla gibi ofluyor Telefonda iç geçirdim.

"Hayır, biz iyiyiz. Saatler önce ayrıldı ama telefonunu bende bıraktı. Ona ulaşmamın hiçbir yolu yok." Nefesim kesiliyor, ayaklarım beni metroya doğru olabildiğince hızlı iterken çok hızlı konuşuyorum. "Ben Hailey. Bir kaza geçirdi. Merdivenlerden düştü ve bakıcı Cassidy'ye ulaşamıyor."

Baylor keskin bir nefes alır. "Aman Tanrım. Ne yapabiliriz?" "Git Mason'ı bul. Spor salonunda koşuya çıkacaktı ama şimdiye kadar evde olmalıydı. Adresi biliyor musun?"

Arka planda başkalarına bilgi aktardığını duyuyorum. "Skylar biliyor. Gavin'i arayıp hemen gideceğiz. Ama Piper, neden onu bulmaya gitmiyorsun?"

"Hailey ve bakıcıyla buluşmak için Lenox Hill'e gidiyorum."

"Güzel. Güzel," diyor, sesinden gurur okunuyor. "Onu bulduğumuzda seni arayacağım. Doğru olanı yapıyorsun, küçük kardeşim. Bunu yapabilirsin."

Hastaneye gitmem yirmi dakika sürüyor. Sonsuzluk gibi gelen yirmi dakika. Daha iki yaşında bile değil. Aslında, doğum gününün gelecek hafta olduğuna eminim. Ya ağır yaralanırsa? Bu Mason'ı mahveder.

Mason'ın telefonundan Cassidy'i aradım. Sesli mesaja düşüyor. Ona kimin aradığını söylemiyorum ama bunu anlamak için roket bilimci olmaya gerek yok. "Cassidy, bunu alır almaz Lenox Hill Hastanesi'ne git.

Hailey düştü." Başka ne diyebilirdim ki? Elimde daha fazla bilgi yok.

Acil servise koşarak giriyor, kayıt yaptırmak için bekleyen insanların yanından hızla geçiyorum. Cam bölmenin arkasındaki hemşireye "Küçük bir kız bulmam gerekiyor" diyorum. "Hailey Lawrence. Daha gelmedi mi? O iyi mi?"

Cumartesi gecesi yaşanan bu insan akınından bunaldığı her halinden belli olan hemşire bana sinirli bir bakış atıyor.

"Sen Piper mısın?" diye sesleniyor arkamdan bir ses. Arkamı döndüm. ve gördüklerim karşısında nefesim kesildi. On altı yaşından büyük olmayan bir kızın gömleği kan içindeydi.

"Amanda?" Mutlak bir dehşet içinde, iri gözlerim göğsüne yayılan ve kolunu lekeleyen bulaşmış kanın izini sürüyor. Elim göğsümle buluşuyor, kalp atışlarım avucumda gümbürdüyor. "Oh, Tanrım. I "Sadece bir kesiği olduğunu söylediğini sanıyordum."

"O yaptı. Öyle." Sanki ne kadar kötü görüldüğünü yeni fark ediyormuş gibi kıyafetlerine bakıyor. "Hailey korkmuştu. Onu buraya taşıırken ağlıyor ve başını gömleğime sürtüyordu. Sanırım olduğundan daha kötü görünüyor. En azından ben öyle umuyorum." Gözleri yere düşüyor.

"Bayan Whitmeyer'in evine yeni gelmiştim. Sadece beş dakikalığına oradaydım. Onun için ilk kez oturuyordum. Yemin ederim bir kapı *olduğunu* ya da açık olduğunu bile bilmiyordum. Kitaplarımı bırakmaya gittim ve o bir saniyeliğine uzaklaştı. *Bir saniyeliğine.*"

Sırtını sıvazladım. "Bu senin hatan değil Amanda. Kapı kapalı olmalıydı ve senin de bundan haberin olmalıydı. Hailey iyi mi? Onu nereye götürdüler ve sen neden yanında değilsin?"

"Birkaç dakika önce onu geri götürdüler. Onunla gitmeme izin vermediler. Ayrıca, bunun bir faydası olacağını sanmıyorum. Beni tanımıyor. Annesi ve babası için çılglık atıp duruyordu."

Arkamı dönüp masadaki tedirgin hemşireye "Hailey Lawrence hakkında bilgi alabilir miyim?" diye soruyorum.

Birkaç pano karıştırdıktan sonra elini dikkatini bana verdi. "Bu benim işim değil hanımefendi. Birazdan biri çıkar. Ama aileden değilseniz zaten bir önemi yok. Aileden misiniz?"

Sorusunu duymazdan geliyorum ve arkamı işaret ediyorum. "Hemen şurada olacağım. Lütfen gelip beni alsınlar."

Hemşire Ratched beni kabul etmiyor, önündeki giderek uzayan insan kuyruğuna form dağıtmaya devam ediyor.

Amanda ve ben boş bir bank bulup ön tezgâha olabildiğince yakın bir yere park ediyoruz. "Hailey'nin büyükannesini aramalıyız," diyorum, Cassidy'nin bir keresinde ara sıra onunla kalacağını söylediğini hatırlayarak. "Sende numarası var mı?"

Amanda bana geyik bakışıyla baktı. Onu sallıyor Başını. "Şu anda dışarıda kilitli kaldım. Tüm acil durum numaraları buzdolabının üzerindeydi. Bay Lawrence, Bayan Lawrence'tan sonraki kişiydi. Whitmeyer'in numarası. Ama ön kapıyı kapattığında kilitleniyor. Ayrılırken bunu unutmuşum. Bütün eşyalarım hâlâ orada." Kot pantolonunun dikişiyle oynadı. "Sence başım belaya girer mi?"

Ona bakıyorum ve ne kadar korktuğunu görüyorum. Neredeyse onun da bir çocuk olduğunu unutuyordum. "Kaç yaşındasın Amanda?"

"Geçen hafta on beş yaşıma girdim."

On beşimi hatırlıyorum. On beş güzeldi. Kaygısız. Eğlenceliydi. Ve çoğu zaman Maddox'a bakıcılık yapıyordum, o da Hailey'nin şu anki yaşındaydı. Dizine güven verici bir el koydum. "Hayır, başın belaya girmeyecek. Bu bir kazaydı."

Derin bir nefes alıyor ve rahatlamış bir şekilde yutkunuyor. Sonra gözlerini bana dikti. "Sende Hailey'nin büyükannesinin numarası yok mu? Yani eğer Bay Lawrence'ın kız arkadaşısıysan."

"Evet, bu oldukça yeni bir tanımlama." Telefonuma baktım. Mason'ın telefonuna. Başka bir Whitmeyer bulma umuduyla rehberde geziniyorum. Şansım yok.

"Hailey Lawrence'ın ailesini arıyorum."

Sözler üzerine ayağa fırlıyorum ve bakınca yaşlı bir erkek doktordan geldiğini görüyorum. Uzun saçları vardı, sanki daha önce Son zamanlarda iyi bir kesim için zaman. Yaşını belli eden çizgiler Alnı ve beyaz doktor önlüğü, altmışlı yılların bir müzik grubunun buruşuk tişörtünün üzerinde duruyor. Bana sorarsan pek profesyonelce değil. Belki de izinli olduğu gece aradı.

Gülümsemiyor.

Kahretsin.

Ona doğru giderken bekleme alanındaki birkaç kişiyi neredeyse eziyordum. Amanda arkamdan yakından takip ediyor.

"Ben," diyorum, buraya aitmişim gibi görünmeye çalışarak. "Hailey Lawrence ile birlikteyim."

Burnumdaki piercinge, dağınık atkuyruğuma ve evden çıkarken aceleyle renk koordinasyonu yapmaya zahmet etmediğim kıyafetlerime bakıyor. "Peki ya sen?" diye soruyor kaşlarını kaldırarak.

"Piper Mitchell," diyorum ve öylece bırakıyorum. "Hastayla ilişkiniz nedir?"

Hemşire Ratched'a bakarak iç geçirdim. "Um . . . Ben babasının kız arkadaşayım."

"Kız arkadaş," diyor kesin bir dille. "Üzgünüm genç bayan. Bir hastam hakkında ailem dışında kimseyle konuşamam."

Elimdeki telefona bakıyorum, Mason'ın -hatta Cassidy'nin- yolda olduğuna dair bir haberle çalmasını istiyorum. "Babasının telefonu bende," diyorum körü körüne, sanki bu beni bir şekilde aile olarak nitelendiriyormuş gibi.

Bana sert ve tereddütsüz bir bakış attı.

"Benimkini kaybettiğim için bana verdi," diye açıklıyorum umutsuzca. "Ve şimdi bir tane yok ve ben onu bulmaya çalışıyorum. Yani, onu arayan kız kardeşlerim var. Ve Cassidy, Hailey'nin Annem dışarıda ve ona da ulaşamıyor." Hâlâ arkamda duran Amanda'ya elimle işaret ediyorum. "Hailey'nin bakıcısı onu getirdi. Lütfen bize iyi olup olmadığını söyleyebilir misiniz?"

Başını sallıyor ve ceketinin cebinden bir kartvizit çıkarıyor. "Üzgünüm, Piper, değil mi?" Bana kartı uzattı. "Ona

Annem ya da babam geldiklerinde beni bulurlar."

Arkasındaki çift kapıdan biri giriyor ve bir çocuk ılığı duyuyorum. Aynı i burkan, tiz ılık.

Telefondan duyduğum ılık. Korkunç sesin geldiği yeri işaret ediyorum. "Bu Hailey," diyorum ona. "Arkada tek başına. Ağladığını duymuyor musun?"

"Yalnız değil," diyor soğuk bir şekilde. "Yanında bir yardımcısı var."

"Bir *yardımcı mı*? Bir yabancı demek istiyorsun." Ona sesimi yükseltiyorum ve birkaç kafanın dönmesine neden oluyorum. "Daha iki yaşında bile değil.

ve siz onu yabancılarla çevrelemişsiniz. Belli ki yaralanmış." Amanda'nın kanlı gömleğini gösteriyorum. "Muhtemelen çok korkmuştur.

Tüm o tıbbi ekipmanlar ve yabancı yüzlerle birlikte ölüm. Onu görmeme izin vermelisin."

Doktor sanki onu geçmek üzere olduğumu biliyormuş gibi elini kaldırıyor. "Kurallar böyle. Ailesi yakında gelmezse, bir sosyal hizmet görevlisi çağrılacak."

"Sosyal hizmet görevlisi mi?" Bağırıyorum. "Ama bu sadece başka bir yabancı olurdu. Çok korkmuş olmalı. Lütfen onu görmeme izin verin."

Arkasındaki kapı tekrar açılır ve Hailey'nin delici çığlıkları bekleme odasında yankılanır. Arkasına bakar. "İlgilenmem gereken hastalarım var." Elimdeki kartı başıyla işaret ediyor. "Beni bulmalarını söyle." Sonra dışarıdan açılması için özel bir yaka kartı gerektiren çift kapıdan geçip gitti.

Sersemlemiş bir halde duruyorum; hareket edemiyorum. Yalnız ve korkmuş küçük, çaresiz bir kızı düşünürken yanaklarımdan aşağı süzülen ıslaklığı hissediyorum. Terk edilmiş hissediyor mu?

Onu verdiğimde kızım da böyle mi hissetti?

Sırtım duvara çarpıp bedenim yavaşça acımasız beton zemine kayarken kalbim midemin çukuruna gömölüyor.

Nazik bir el omzuma dokunuyor. Başımı kaldırdığımda üzerinde oyuncak ayılar olan önlükler giymiş bir hemşire görüyorum. Gözleri yankılanıyor

Hissettiğim her şeyi. Kalkmama yardım etmek için elini uzattı. Sonra

"Hadi tatlım, bazılarımız kuralları ne zaman çiğneyeceğini bilir." diye fısıldar.

Umut dolu gözlerim onunkilere kayıyor.

"Ama sadece biriniz," diyor, etrafımdan Amanda'ya bakarak. "Burada iyi olacak mısın?" Amanda'ya soruyorum.

"Evet, annem yolda. Sen gelmeden önce onu aradım." "Güzel.

Teşekkürler Amanda. Sen iyi bir bebek bakıcısısın. Sen yaptın her şey doğru."

Hemşire kartını okutup beni gizlice arka tarafa geçirirken özür dileyerek başını sallıyor.

Her adımda travmatik çığlıklar daha da yükseliyor. Bir perdenin arkasında konuşan yaşlı doktorun sıkıcı sesini duyuyorum ve hızla yanından geçip gidiyoruz. Şefkatli hemşire beni açık bir kapıdan geçirerek duvarları olan gerçek bir odaya sokuyor. Korkmuş ve savunmasız Hailey'i sakinleştirmeye çalışan yardımcısını kovuyor.

Ona gerçekten ulaştığımda ne bekleyeceğimi bilmiyordum ama beni gördüğünde verdiği tepki beni eritti. Yüz ifadesi anında değişti, sanki odaya girmem bu dünyada geçirdiği iki yıl boyunca başına gelen en iyi şeymiş gibi. "Turta, turta!" diye bağıyor ağlamakla dua etmek arasında bir yerde.

Bir kolunu kaldırıyor, vücuduna atellenmemiş olanı, onu hareket edemez hale getiriyor. Bir bandaj alnını kaplıyor, gazlı bez ince buklelerinin etrafını sararak arkasına kadar uzanıyor.

Başını. Büyük, kalın gözyaşı topları yanaklarına dökülmeden önce kirpiklerine takılıyor. Ağlamalarının arasında hıçkırarak ne kadar Uzun zamandır bu işi yapıyor.

Korku boğazımı sıkıp beni ele geçirirken soluk soluğa kalmamaya çalışıyorum. Bunun yerine yüzüme sakinleştirici bir gülümseme yerleştiriyorum ve aslında daha çok bir beşiğe benzeyen hastane yatağına doğru yürüyorum. "Oturabilir miyim?" Hemşireye bakıyorum, yataktaki kırık dökük küçük kızı işaret ediyor.

Hemşire gülümser. "Tabii ki."

Hailey bana ulaşmak için sağlam koluyla parmaklıklara tırmanmaya başladı. Onu kucağıma aldığımda bana o kadar sıkı sarılıyor ki

aynı kişi oluyorum. Yüzüm platin buklelerinin tepesine düşüyor ve onun tatlı melek kokusunu içime çekiyorum.

"Sorun yok, tatlı bezelyem," diye saçlarına nefes veriyorum, onu sakinleştirmek için babasının sevecenliğini kullanıyorum.

"Hailey boo-boo," diye inliyor gömleğimin içine.

Saçlarını okşayarak başımı sallıyorum, bir yandan kendi gözyaşlarımı tutarken bir yandan da bandajla başının yan tarafına dokunmamaya dikkat ediyorum. "Evet. Hailey'nin büyük bir yarası var. Doktorlar seni iyileştirecek, tatlım. Belki üzerinde prenses olan büyük bir yara bandı alırsın. Ya da belki kalem ve çıkartmalarla süsleyebileceğimiz pembe bir alçı."

Devam eden gözyaşlarından ne kadarını anladığından emin değilim. Ama artık çığlık atmıyor ve bunun için minnettarım. Nazik bir elimle kulağını kapatıyorum ve "Onu iyileştirecekler, değil mi?" diye soruyorum.

Hemşire bana güven verici bir gülümseme veriyor. "Ağlamak ve çığlık atmak, bunlar aslında iyi işaretler. Büyük olasılıkla beyin hasarı olmadığı anlamına geliyor. Ama muhtemelen birkaç dikişe ihtiyacı olacak."

Gülümsüyor

Hailey'e bakarak bir tutam saçını yüzünden uzaklaştırdı. "Muhteşem bukleleri her türlü yarayı kapatacaktır. Kırık olup olmadığını kontrol etmek için kolunun röntgeninin çekilmesi gerekecek."

Kapının dışından bip sesleri geliyor. "Burada iyi olacak mısınız?" diye soruyor.

Başımı salladım ve boğazımdaki yumruya rağmen, "Evet. Sanırım ikimiz de yapacağız" dedim.

Yüzünden merhamet akıyor. "Ben Sadie, bu arada. Dr. Warner'ın sana zorbalık etmesine izin verme. Sen buraya aitsin. Babasının senin gibi bir kız arkadaşı olduğu için şanslı olduğunu söyleyebilirim."

"Teşekkürler."

Kapıya doğru ilerliyor. "Yorgunluktan uyuyakalırsa şaşırma. Bu ona iyi gelecektir. Anne ve babası buraya gel, testlere devam edeceğiz." Çıkarken kapıyı sessizce kapatıyor. Panjurlarla kısmen kapatılmış bir pencere Bizi acil servisin geri kalanından ayıran şey.

Yatağın yanındaki sandalyeye oturuyorum, Hailey nefes alış verişini düzene girmeye başladığında vücudunu hala benimkine göre şekillendiriyor. Sırtından aşağıya doğru rahatlatıcı okşamalar yapıyorum ve kısa sürede, tıpkı Sadie'nin dediği gibi, kollarımda uykuya dalıyor, vücudu uykuya dalarken arada bir hıçkırıyor.

Dikkatlice Mason'ın telefonunu çıkarıp Baylor'a mesaj atıyorum ve gecikmenin ne olduğunu öğreniyorum. Neredeyse anında bir aramayla titreşti. Zar zor fısıltıyla cevap verdim. "Baylor, nerede o?"

"Seni zor duyuyorum Piper," diyor yüksek bir sesle, sanki onun sesi benimkini telafi edecekmiş gibi. "Mason evde değildi, biz de spor salonunu aradık ve sadece kısa bir süre koştuğunu söylediler. Belki şimdi eve gidiyordur. Skylar binasının önünde bekliyor ve Gavin'le ben de spor salonuna geri dönüyoruz. Belki de koşudan sonra Skylar'ın evine dönmeye karar vermiştir. Orayı da kontrol edeceğiz. Ne öğrendiniz? Hailey iyi mi?"

"Şimdilik uyuyor," diye fısıldıyorum, ona bakarak hassas kafa. "İyi olacağını düşünüyorlar ama bir ebeveyn gelene kadar test yapamazlar. Lütfen onu bul, Bay."

"Bundan emin olabilirsiniz, Pipes. O gelene kadar o tatlı kıza göz kulak ol, tamam mı?"

Başımı sallıyorum, sesim başka bir düğümle karışıyor. "Emin olabilirsiniz," diyorum telefonu kapatmadan önce.

Hailey acı dolu ılııyla beni sarsarak uyandırıyor, bedenlerimiz arasındaki sıcaklık bir süredir böyle olduğumuzu doğruluyor. Duvardaki saate baktığımda ikimizin de birkaç saattir uyuduğumuzu görüyorum. Neredeyse gece yarısı oldu. Ve Mason yok. Cassidy yok.

Mason'ın telefonunu kontrol ettim. Hâlâ M.I.A. erkek arkadaşımlı arayan kız kardeşlerimden birkaç mesaj var. Geçen hafta sonu telefonumu kırıp kaldırımda bıraktığım için kendime lanet ediyorum. Eğer yle olmasaydı, Mason çoktan burada olurdu ve Hailey de onu iyileştirmek için gereken testi yaptırıyor olurdu.

"Şşşt," diye nefes alıyorum saçlarına. Sırtını ovuyorum ve ona diyorum ki

ne zaman yaralansam annemin bana söylediği her şeyi hatırlıyorum. Acaba ona verdikleri ağrı kesicilerin etkisi geçiyor mu? Neden kimsenin onun için bir şey yapmadığını merak ediyorum.

"Babamı istiyorum," diye omzuma doğru inliyor.

"Baban yakında burada olacak. Söz veriyorum, Hailey."

Mason'ın telefonuna tekrar bakıyorum, bu bana bir fikir veriyor. alma listesini açtım ve bulana kadar aşıağı kaydurdım. Hailey'nin söylediği şarkı

O gün parkta mırıldanıyordum. Onu acıdan uzaklaştıracadıını umarak play tuşuna basıp sesi açıyorum.

Bana bakıyor ve küçük dudağı titriyor. Burnu akıyor ve kolumun manşetiyle burnunu siliyorum. Şarkıya eşlik etmeye başıyorum Tek dinleyicim iki yaşında bir çocukken amatör sesimin nasıl çıktığını umursamadan şarkı söylüyorum.

Dudakları değerli ve sorunsuz bir gülümsemeye dönüşmeden hemen önce, kocaman bir damla gözyaşı yüzünden aşıağı yuvarlanıyor. Güçlü bir gülümseme.

Bedenimi kavrayan eller, kalbimi güçlü ve ebedi bir şekilde ele geçirdi.

bölüm otuz iki

mason

Çelişkideyim. Hayran kaldım. Nutkum tutuldu.

Odaya dalmak ve yaralı kızımı kollarıma almak istiyorum. Onu korumak, onları korumak için duyduğum ilkel ihtiyaç çok güçlü. Ama Hailey'nin özel odasındaki pencereden tanık olduğum şey bir mucizeden başka bir şey değil.

Piper kızımı kucağına almış; bir anne ve çocuğun paylaştığı türden bir kucaklama. İleri geri sallanıyor, Hailey'i nazikçe sakinleştirici bir hareketle sallıyor. Piper vücudunu hafifçe yana çevirdiğinde, ağzının hareket ettiğini görebiliyorum. Şarkı söylüyor gibi görünüyor.

Onları telaşlandırmamak için kapıyı yavaşça ve sessizce açıyorum. Müzik kulaklarıma çarpıyor ve gülümsüyorum. Bu şarkıyı çalmayı nereden biliyordu? Nefesimi kesen müzik değil, onun sesi. Onunla ilk tanıştığım günden beri arabamda şarkı söylerken duymamıştım. Hayatımın aşkının şarkılarını dinlerken ve kırılgan kızımı teselli ederken ayaklarım yere sağlam basıyor. Hailey'nin küçük kolunu görüyorum ona sımsıkı tutunuyor. Aralarındaki bağı izlerken kalbim sevinçle dolup taşıyor.

Doktor büyük bir hasar olmadığını söyledi. Belki birkaç dikiş ve kolu için bir atel ya da alçı. İçimdeki baba gidip Hailey'i kollarıma almak istese de; içimdeki erkek bu anın yarıda kesemeyeceğim kadar önemli olduğunu biliyor.

Skylar'ın binamın önünde durduğunu ve yüzünde endişeyle bana doğru koştuğunu gördüğümde bir şey olduğunu anladım

korkunç bir Őey oldu. Belki de Piper'dır diye dűőűndűm. Kűűűk kızımın acil serviste olduėunu űğrenmek, annemle babamın geçirdiėi kazadan sonra hissettiklerimle aynı sırada yer alıyordu. Skylar ve ben hastaneye koőarken onların hırpalanmıő ve űlmekte olan gűrűntűleri beni dehőete dűőűrdű.

Bu, fark edilmenin gerçekten bir lűtuf olduėu anlardan biri oldu. Hemőire soru sormadan beni geri çaėırdı ve bir doktor Ben daha odasına dűnmeden bana bilgi vermek için neredeyse anında ortaya ıktı. Haberler umut vericiydi ve Skylar'ın ya da ailesinin burada takılıp bir gece uykusuz kalmasına neden olacak kadar bile deėildi, bu yűzden hepsini kendi çocuklarına sarılmaları için evlerine gűnderdim ve bir deėiőiklik olursa onları bilgilendireceėime sűz verdim.

Őimdi burada, kapının giriőinde durup ikisini birlikte izlerken, bu odada tűm geleceėimi gűrűyorum.

Hailey, Piper'ın kollarında kıpırdanıyor ve kapı çerçevesine yaslandığımı fark ediyor. "Baba!" diye ciyaklıyor ve bana doğru uzanıyor.

İki hızlı adımda onun űnűnde durup kűűűk, kırık bedenini kollarımın arasına alıyorum. Uzun bir kucaklaőmanın ardından Hasar gűrműő vűcudunda. Aėlamaya baőladıėında gűzlerim yaőarıyor, incinen kolu ve çarpan baőı hakkında iki yaőında anlaőılmaz kelimeler mırıldanıyor.

"Her şey yoluna girecek, tatlı bezelyem. Baban burada. Doktor birazdan gelip seni iyileştirecek. Sonra eve gidebiliriz. İster misin?"

Burnunu çekerek bana bakıyor ve başını sallıyor.

Bir baba-kız anını paylaőmamız için bize yer veren Piper'a bakıyorum. "Burada olduğun için sana ne kadar teőekkűr etsem azdır. Sen iyi misin?"

Parlak gűzleri Hailey'e bakarken eli kalbini űrtmek için yukarı kalkıyor. Baőını sallıyor, gűzyaőları parlak yeőil gűzlerinden dűkűlűyor.

Gűzler. Yemin ederim, gűzyaőlarının űtesinde bir őeyler olduėunu gűrebiliyorum. Ve sanırım buna iyileőme deniyor.

Arkamdaki odada bir telaő var. Doktor ve Hemşire mavi kağıt kaplı bir tepsi masayla geldi.

o. Dr. Warner, "Bay Lawrence, Hailey'nin dikişlerini atmak için buradayız," diyor.

Hemşire bize prosedürü açıklıyor ve en kötü kısmın lokal anestezi uygulaması olacağını söylüyor.

Çığlık atan Hailey'i kollarımda sıkıca tutmama izin veriyorlar.

Bu sırada alnını uyuşturmak için bir iğne kullanıyorlar. Daha sonra sakinleşmesi için birkaç dakika veriyorlar ve dikişleri koymadan önce ilacın işini yapmasını bekliyorlar.

Piper'ı kaza hakkında sorgulamak için zaman ayırdım. "Bana bunun nasıl olduğu hakkında bildiklerini anlat."

Bebek bakıcısının çılgınca aramasından ben bu odaya girene kadar her ayrıntıyı hatırlamasını dehşet içinde dinliyorum. Her parçasını özömsüyorum

ama zihnim bir kısmını tekrar tekrar hatırlamaktan kendini alamıyor.

Kapı açık bırakılmıştı.

Bebeğimin çaresizce merdivenlerden yuvarlanışını hayal ediyorum. Başımı öfkeyle sallıyorum, buna izin verdiği için Cassidy'nin boynunu kırmak istiyorum. "Ve Cassidy'den hiç haber yok mu?" diye soruyorum. "Kızımı yepyeni bir bakıcıyla bıraktı ve lanet olası telefona cevap verme zahmetine bile katlanmıyor mu?"

Piper bana şefkatli gözlerle bakıyor. Cassidy'nin iyiliği için, umarım bu hastanede bir yerde yatıyordur, yoksa onu ellerimle öldürebilirim.

"Artık devam etmeye hazırız Bay Lawrence," diyor Dr. Warner. "Bunun için onu yatağa yatırmanız gerekecek. Ama onu tutabilirsiniz Elini. Beş dikiş atılması gerekecek gibi görünüyor."

Hemşire yatağın uzun kenarlarını indiriyor ve onlar başını incelerken benim de ona tam erişim sağlamama izin veriyor.

"Uyuşmuş durumda," diye teminat verdi hemşire.

Aletler. "Bu ona zarar vermeyecek ama muhtemelen korkutacak, bu yüzden dikkatini dağıtmak için yapabileceğiniz her şey faydalı olacaktır."

Piper arkamdan yaklaşıp telefonumu görmem için havaya kaldırıyor. Ekranı Hailey'nin en sevdiği şarkı var. "Senin sıran," diye fısıldıyor

Kulağıma. Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum.

Sol elimle Hailey'nin tüm ön kolunu kavıyorum. Sağ elimle de geriye uzanıp Piper'ın parmaklarını kendiminkilerle birleştiriyorum.

"Birlikte mi?" Ben mi soruyorum?

Sonra, Hailey dikilirken, biz şarkı söylüyoruz. Seslerimiz de tıpkı bedenlerimiz gibi birbirine uyum sağladı.

İkinci kez çaldığımızda hemşire de katılıyor ve Hailey'i gülümsetiyor. Kapı hafifçe açık kalıyor ve yoldan geçenlerin bir Disney filminin meşhur ettiği şarkıyı doğaçlama çalmamız hakkında ne düşündüklerini merak ediyorum.

Dikişleri bitiriyorlar ve alnına öncekinden çok daha küçük bir bandaj yerleştiriyorlar. Yeniden benim küçük kızıma benziyor.

Piper bir elini benimkinin üzerine koyuyor.

Hailey'nin. "Harika bir iş çıkardın, tatlım. Çok cesursun, tıpkı o şarkıdaki prenses gibi."

Piper'ın onu bir prensese benzettiğini duyan Hailey gülümsüyor. Elini bizimkinin altından çıkarıyor ve küçük parmakları Piper'ınkini kavıyor. "Pitty finners," diyor.

Piper, masmavi tırnaklarını gururla sergiliyor.

aniden bir el modeli haline geldi. "Teşekkür ederim, Hailey. Mavi benim dünyadaki en sevdiğim renktir. Nedenini bilmek ister misin?"

Hailey şaşkınlıkla başını sallar.

"Çünkü senin gözlerinin rengi," diyor Piper, kızıma gülümseyerek, sonra da bana bakarak, zümrüt rengi irisleri dudaklarının şimdiki ortamda söylemesi yasak olan tüm kelimeleri söylüyor.

Seni seviyorum, ona söylüyorum.

"Evet, buraya taşındığım için gerçekten çok mutluyum" diyor, anlamını sadece benim bildiğim gizli bir sırıtışla.

Hemşire ona "New York'ta yeni misiniz?" diye sorar.

Piper kızarıyor. "Hayır, burada büyüdüm sayılır ama yakın zamana kadar buraya taşınmadım."

"Okaaaay." Hemşirenin şaşkın bakışı bizi güldürüyor. "Bu küçük kızın kolunun röntgenini çekmeliyiz. Röntgen filmini ama birkaç dakika sürecektir ve dışarıda beklemeniz gerekecek." Bana sempatik bir bakış attı ve sessizce şöyle dedi: "Muhtemelen ağlayacak ve sen de bunu görmek istemeyebilirsin, bu yüzden evrak işlerini dışarıda tamamlaman için iyi bir zaman olabilir. Ama sakın Endişelenme, ona iyi bakacağımıza söz veriyorum."

Kapı ardına kadar açılıyor ve bir teknisyen büyük bir makine getiriyor. Eğilip Hailey'nin başına bir öpücük konduruyorum. "Hemen dışarıda olacağız, tatlı bezelyem. Çıbanını görmek için kolunun kocaman fotoğraflarını çekmeleri gerekiyor." Piper'ın elini tutup onu uzaklaştırıyorum.

Hailey gözyaşı dökmeye başladı. Önlüğünde oyuncak ayılar olan hemşire onu sakinleştirmeye çalışıyor ama biz uzaklaştıkça ağlamalar çığlıklara dönüşüyor ve kalbim kırılmaya başlıyor.

"Git," diyor Piper, umutsuzluk içinde yüzen yüzümü görünce. "Bunu izlemene gerek yok. Ben burada kalacağım. Sen ne yapman gerekiyorsa yap ki onu buradan çıkarabilelim."

"Emin misin?" Pencereden inleyen kızıma bakarak soruyorum.

Piper'ın eli koluma dokunuyor ve içime ılık bir rahatlama hissi yayılıyor. "Hiç bu kadar emin olmamıştım."

Onu öperken kırık kalbim bu kadına olan sevgimle kabarıyor. yanak ve sonra uzaklaşmak, onlara sigorta bilgilerimi vermek için ön tarafa kadar eşlik edilmek.

Çift kapıdan geçip kalabalık acil servisin kargaşasına sürüklendim.

"Hanımefendi, bu şekilde oraya girmenize izin veremeyiz!" diye bağılıyor bir adam. "Bebeğim orada, seni aptal herif. Bırakın beni!"

Kafamı tanıdık sese çeviriyorum. Cassidy bir hastane güvenlik görevlisi tarafından zapt ediliyor. Kafayı yemiş gibi görünüyor.

O gece sinemada. Panoyu yere bıraktım ve ona doğru koştum. "Buradaki sorun nedir?"

"Mason!" diye bağıyor. "Şu et kafalıya söyle beni içeri alsın."

Gardiyana bakıyorum, parmağını burnunun ucunda birkaç kez gezdirdikten sonra Cassidy'ye eliyle işaret ediyor.

Bir adım daha yaklaşıyorum ve görüyorum; burun deliklerinin kenarında belli belirsiz bir beyaz güç izi var. "Ne oluyor Cass?"

Kendini muhafızdan kurtarmak için mücadele eder. "Bebeğim orada. Annesine ihtiyacı var." Ona havlıyor, "Bırak. Bırak beni. Bırak!"

Gardiyana başımı sallayarak tutmaya devam etmesini söylüyorum. "Cassidy!" Sesimi yükseltiyorum ve avucumu onun önünde tutarak onun tekrarlanan saçmalıklarını durdurmak. "Bebeğinin burada olmasının tek nedeni lanet olası kapıyı açık bırakmış olman. O zaman da mı uyuşturulmuştun? Kızımı bu şekilde tehlikeye atmaya nasıl cüret edersin? Ve nasıl

onu bir bakıcıya bırakıp

Beş saat mi? Nasıl bir anne bunu yapar?"

"Benim yaptığımdan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun, uh .. . Miranda değil? Peki ya sen?" Gardiyan hâlâ koluna yapışmış halde bana doğru yaklaşıyor. Kokmuş votka karışımının kokusunu alabiliyorum. ve her gözeneğinden uyuşturucu akıyordu. "Aptal küçük kaltağın seni bulamadığı için beni aradı. Ne yapıyordun Mason?

Başka bir fahişeyle yatarken, Prens-Çiftlik-Çöpçatan'mış gibi davranma."

Nefret dolu, suçlayıcı sözleri karşısında çenem düşüyor ve birkaç kişiden fazlasının aramızdaki konuşmaya baktığını fark ediyorum. Hatta birkaç telefonun çıktığını bile gördüm.

Kahretsin.

"Efendim," diyorum güvenlik görevlisine, "Bunu biraz daha özel bir yere alabilir miyiz lütfen?" Bizi videoya çeken çocuğa başımla selam veriyorum. bir sonraki Emmy ödüllü belgeseli çekiyorum.

Güvenlik görevlisi dikkatleri üzerimize çekmeyi başardığımızı görmek için bekleme alanına bakıyor. "Haydi," dedi ve Cassidy'nin koluna girip onu seyirciler denizinde gezdirirken, eminim gün doğana kadar tüm internette gösterilecek bir öfke nöbeti geçiriyor.

Hemşire istasyonunun yakınındaki özel bir odaya götürüldük. Kapıyı arkamızdan kapatıyor ve Cassidy'yi serbest bırakıyor, ona bakarken bir sandalyeyi işaret ediyor. Huysuz bir çocuk gibi sandalyeye doğru yürüyor ve melodramatik bir şekilde oturuyor.

"Öncelikle," diye çıkışıyorum ona, "bakıcının adı Amanda, Miranda değil. Tanrım, Cassidy, onu kiminle bıraktığını biliyor musun?" Çocuğumuzun bakımını emanet edeceği kişileri seçme zahmetine katlanmadığını düşündükçe ürperiyorum.

"Her neyse." Gözlerini deviriyor. "Adının ne olduğu kimin umurunda. Kendi kızımı neden göremediğim konusuna geri dönebilir miyiz?"

Bekçinin gözleri aramızda pinpon oynuyor, işini yapmaktan çok konuşmamızla ilgileniyor gibi görünüyor.

Gözlerine iyice bakabilmek için bir adım daha yaklaşıyorum. "Kafayı bulmuşsun Cass, muhtemelen sarhoş da olmuştur. Onu bu şekilde göremezsin."

Özel odamızın kapısı öyle bir güçle açıldı ki, kolu alçıpana bir çentik attı. Uzun boylu, bedenine göre çok zayıf bir adam odaya daldı. O daha konuşmadan, ben onun Kan çanağına dönmüş gözleri ve kül grisi teni. Bir deri bir kemik kalmış, sanki kendi hastane yatağına aitmiş gibi görünüyor.

"Ne haltlar dönüyor burada?" Gözleri odanın içinde geziniyor ve bakışları Cassidy'ye takılınca durmadan burnunu çekiyor. "Buraya çocuğu kontrol etmeye geldiğimizi sanıyordum."

"Çocuğu kontrol edeyim mi?" Öfke kanımı kaynatıyor ve odanın içinde ona doğru yürürken ellerim sıkıca yumruk oluyor. "Sen Annesi ve uyuşturucu satıcısı erkek arkadaşı tarafından terk edilen, henüz iki yaşında bile olmayan kızımdan mı bahsediyorsunuz?"

"Geri çekilmeni öneririm, pislik," diyor, kendini daha büyük göstermeye çalışmak için cılız, iskelet göğsünü şişirerek. Ona yukarıdan aşağıya bakıyorum, sinemadaki geceden farklı bir adam olduğunu fark ediyorum. Ama ikisi de en az onun kadar uyuşturulmuş görünüyor.

"Kaç kişi var Cassidy? Onları kızımın yanına mı getiriyorsun?"

"Çekip gitmeyi sen seçtin Mason," diyor Cassidy, yaptıklarını savunarak. "Etrafıma kimi getirdiğim seni ilgilendirmez ya da senin sorunun değil."

"Beni ilgilendirmez mi?" Amansız öfke sesime zehir katarken çenemdeki bir kas seğiriyor. "O benim kızım Cass. Ondan daha önemli bir şey yok. Hailey'den uzaklaşmadım. Ben olsam asla çocuğumu bırakıp gitmem. Ben *senden* uzaklaştım."

Cassidy'nin burnu akmaya başlar ve mendilini çıkarır.

Çanta. "Pamuk Prenses ne olacak? Çok endişeli görünüyorsun onu."

Sert, gergin vücudum onu tutarken gerginlikle titreşiyor. çevremde bir arkadaş. Kendimi sakinleştirmek için bir nefes alıyorum. Burada ihtiyacımız olan son şey daha fazla olay çıkması. "Piper benim kız arkadaşım Cass. Bizi ayırma çabalarına rağmen. Bu değişmeyecek. Karım olmayı kabul edene kadar."

Cassidy öyle bir çığlık atıyor ki, sevgilisi yerinden sıçırıyor. "Karım mı? Benimle dalga mı geçiyorsun?" Buz gibi bir acılık yüzünü buruşturuyor.

"Bütün bunlar bununla mı ilgili?" Burnuma fiske vuruyorum. "Hayatıma devam etmem mi? Çünkü sana geri döneceğimi düşünüyorsan hayal görüyorsun. Ve Piper'la uğraşmaya çalıştığında bu anlaşmayı mühürledin."

Ayağa kalkmaya çalışır, ancak güvenlik görevlisi elini omzuna koyarak onu tekrar sandalyeye oturmaya zorlar.

"Çek ellerini kızın üzerinden!" diye bağırان sevgilisi onu Cassidy'den uzaklaştırıp yakındaki duvara doğru sertçe itiyor.

Sonra her şey göz açıp kapayıncaya kadar olup bitiyor.

O ve gardiyan itişmeye başladılar ve adam gardiyanın silahına uzandı. Elini bile sürmeden onu yere yatırıp dizimle sırtına bastırıyorum. İşte o zaman

Onu yere yatırmam için geçen sürede cebinden birkaç küçük beyaz toz paketinin düştüğünü fark ettim.

Başka bir gardiyan odaya dalıyor ve silahını bana doğrultuyor. Ağırlığımı dizlerimin üzerinde tutuyorum, iğnenin altımdan çıkmasına izin vermiyorum, ama ellerimi teslim olmak için kaldırıyorum.

"O değil," diyor ilk güvenlik görevlisi. Altımda yerde yatan Cassidy'nin uyuşturucu satıcısı erkek arkadaşına başıyla işaret ediyor. "O."

Pislik torbasını, biri telsizle polis çağırın iki gardiyana bırakarak ayağa kalkıyorum. Tek endişesi yerde yatan uyuşturucu olan Cassidy'ye bakıyorum. Uyuşturucuya bakarken burnundan bir damla kan geliyor.

Her şey çok netleştiğinde midem sıkışıyor. *Çocuğumun annesi bir keş.*

"Kızımın yanına dönmem gerekiyor," diyorum gardiyanlara. Salondaki masadan bir kâğıt ve kalem alıp üzerine adımı ve numaramı yazıyorum ve içlerinden birine uzatıyorum. "Benim adım Mason Lawrence. İki yaşındaki kızım düştü ve burada tedavi görüyor." Kâğıt parçasına başımı salladım. "Bu benim özel numaram. Bana bir şey için ihtiyacın olursa ara. Ama beni ailemden daha fazla uzak tutmak istiyorsanız beni de zapt etmeniz gerekecek."

Gardiyanlar birbirlerine bakıp başlarını sallıyorlar, içlerinden biri hala cılız göt herifi boğarak tutuyor. "Kim olduğunuzu biliyoruz Bay Lawrence," diyor her şeyi gören gardiyan. "Gitmekte özgürsünüz ama polis ifadenizi almak isteyecektir."

"Teşekkür ederim," diyorum onlara. Çıkarken Cassidy'ye dönüyorum. "Hailey'i bir daha görmek istiyorsan, temizlensen iyi edersin."

Dizlerinin üzerine çöküyor, ağlıyor ve kalmam için yalvarıyor. Ben odadan çıkıp kapıyı onun ve zavallı zırıltılarının üzerine kapatırken diğer gardiyan onu tutuyor.

Az önce çıktığım odada neler olup bittiğini görmek için pozisyon almak için yarışan insanların arasından geçerken sınırlarım tamamen bozuldu. Benim

Ellerim titriyor ve kalbim hızla çarpıyor. Hailey'nin beni böyle görmesine izin veremem. Acil servisin kapısından çıkıp temiz açık havaya doğru ilerliyorum. Etrafta yarışıyorum

Kimse beni takip edemedi köşeyi dönüyorum ve sonra ellerim dizlerimin üzerine düşerek çok ihtiyacım olan nefesi alıyorum. Birkaç dakika burada kalıyorum.

Dakikalarca, vücudum artık öfkeyle titremeyene kadar serin havayı içime çekiyorum.

Geri dönerken, bütün gece açık olan bir kahve arabası gördüm ve durdum.

siparişimi ver. Piper çöküşün eşiğinde olmalı. En azından koşumdan sonra birkaç saat uyuyabildim. Spor salonunda duştan çıktığım anda yorgunluk üzerime bir ton tuğla gibi çöktü. Yatmaya gittim.

sahibinin ofisinde bir dakikalığına aşağı indim, ama Neredeyse gece yarısı, hantal kanepeler yüzünden boynumda büyük bir çatlakla uyandım.

Hailey'nin odasına döndüğümde kolundaki atelin çıkarıldığını ve yerine küçük bir kol askısı takıldığını görüyorum.

"İyi misin?" Piper soruyor ve az önce olanlardan dolayı ne kadar harap olduğumu fark etmemi sağlıyor.

"Olacak," diyorum ve Hailey'i almak için yürümeden önce iki kahveyi başucu tepsisine koyuyorum. "Küçük meleğimiz nasıl?"

"O iyi olacak." Piper kucaklaşmamız karşısında gülümsüyor. "Kırık değil. Sadece bir çürük, sanırım ona öyle diyorlar. Bir kemik çürüğü. Bir yere çarpıp kendini incitmesin diye destek takıyorlar. İyileşecek," diye tekrarlıyor. "Hepimiz iyiyiz."

Hailey kollarımdayken yanına gidip Piper'ı kucaklaşmamızın içine çekiyorum. "Bu gece harikaydın. Gerçek bir cankurtaran. Sensiz ne yapardım bilmiyorum."

"Belki de öğrenmene hiç gerek yoktur," diyor ve eli yeni dövmemin üzerinde tişörtümü izlerken Hailey'e gülümsüyor.

"Seni seviyorum, Piper Mitchell." Onu başının üstünden öpmek için eğildim.

"Ben de seni seviyorum Mason Lawrence."

Rahatlama bedenime, ruhuma hücum ediyor. Hailey'nin iyi olmasının verdiği rahatlama. Piper'ın ait olduğu yere dönmesi. Üçümüz burada gerçek bir aile gibi duruyoruz.

Oturuyorum, Hailey artık kollarımda uyuyor ve uzanıp tepside bir kahve fincanı alarak Piper'a uzatıyorum. "Sana bir latte getirdim. Uzun bir gece oldu. İşine yarar diye düşündüm."

Fincana bakıyor, dikkatini tekrar bana vermeden önce dikkatle inceliyor.

Ona güven verici bir gülümseme veriyorum. "Gözlerim onu hiç bırakmadı, tatlım.

Bir saniye bile."

Elini yavaşça kaldırıp bardağı benden alıyor. Kapağı açıyor ve dudaklarına götürüyor, gözleri benimkilere kilitlenmişken bir yudum alıyor. Yorgun gözleri. Çekici gözleri.

Onun güven dolu gözleri.

Ve o içerken ben nefes alıyorum. Birlikte yeni hayatımızın ilk havası olduğunu bildiğim şeyi soluyorum.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

piper

Geçtiğimiz birkaç hafta içinde iki şey hiç olmadı. Skylar'ın evinde uyumaya geri dönmedim. Ve Hailey de Cassidy'nin evine hiç gitmedi.

Sanırım ikincisini yapmak zor olurdu.

Cassidy hapishaneden rehabilitasyona gitmiş. O ve birlikte olduğu adam uyuşturucu suçundan tutuklanmıştı. Cassidy'nin suçu, üzerinde fazla bir şey taşımadığı için hafif bir suça indirildi, ancak yatılı bir programa katılmayı kabul etmesi şartıyla.

Mason o zamandan beri tam velayet için dava açtı. Hailey'nin Charlie ve benim yaşadıklarımıza benzer bir şey yaşama ihtimalini düşünmekten bile ölesiye korkuyor. Bu konuda fazlasıyla adil davrandı,

Ancak ziyaretçilere izin verildiğinde Hailey'i annesini görmeye götürüyorum.

İki şey oldu: Mason şu anda şehrin hemen dışında bir ev arıyor ve biz de bütün hafta boyunca dadılarla görüştük.

İki yatak odalı küçük dairesi, Hailey'nin tüm eşyalarını taşıdığından beri oldukça kalabalıktı. Ben ise sadece birkaç çekmece ve birkaç santimlik bir dolap alanı kapladım. Her gün eve geldiğimde daha fazla giysi, daha fazla iç çamaşırı, en sevdiğim banyo malzemeleri ve kozmetik ürünlerini buluyorum. O gerçek bir

hem benim hem de onun ve Hailey'nin evi olması için çaba gösterdim.

Kilise girişinin köşesinde oynayan Hailey'e bir göz attım, annem ona göz kulak olurken geri kalanımız

Skylar ve Griffin'in düğün provasına katılacak.

Baylor omzumu dürtüyor. "Annem ona iki dakika boyunca göz kulak olabilir, Piper."

Kaza geçirdiği gecedan beri Hailey'nin her an nerede olduğunu ve ne yaptığını biliyorum. Onu koruma ihtiyacım, onunla geçirdiğim her gün daha da artıyor.

Mason'a çok benziyor, sadece görünüş olarak değil, kişilik olarak da. İki yaşında olmasına rağmen, hiç merhameti olmayan bir annesi olmasına rağmen merhameti öğreniyor. Daha geçen hafta sonu doğum günü partisinde küçük bir çocuk elindeki pastayı yere düşürdü.

Hailey hızla yanına gitti ve elindeki dilimi ona uzattı. Çeneler düştü.

İnsanlar ne kadar şirin olduğunu fısıldadı. Hatta

Hâlâ iki kilo yenmemiş kekimiz olması önemli değildi; onun bu küçük nezaketi muazzamdı. Ve annelik gururuyla yüzümün güldüğünü fark ettim.

Baylor, "Onu gerçekten sevmişsin," diyor. Bu bir soru değil. Bu bir ifade. Bir gerçek. Yeni gerçekliğim.

Hailey'nin dizlerinin üzerine çöküp dokuzunu göstermeye çalışmasını izliyorum-

bir aylık Jordan emeklemeyi öğrendi. "Sevilmeyecek ne var?" Sevimli küçük kızın maskaralıklarına gülerek soruyorum.

"Aşk mı?" Baylor'un sesi iki oktav yükselir.

Ona onaylar bir şekilde başımı salladım. "Kaybettiğim küçük kızın yerini asla dolduramayacağını biliyorum. Olmasını da beklemiyorum. Ve onun annesi olmadığını da biliyorum. Ama Baylor, o harika biri. Bu çocuk sihirli. Gerçek bir hediye." Boğazım düğümleniyor ve daha fazla kelime çıkaramıyorum.

Baylor bana sarıldı. "Bunu söylediğini duyduğuma ne kadar sevindiğimi bilemezsin, Piper. Bu her şeyi çok daha iyi yapıyor."

Onu kol mesafesine kadar itiyorum. "Neyi daha iyi yapar?"

Havayı yutuyor. "Bu, bilirsin, Skylar ve Griffin'in düğünü. Her şey çok romantik ve mükemmel."

O ve Griffin papazla konuşurken Skylar'a bakıyorum, koridorda yürüyüşümüzü prova etmeye hazırlanıyoruz. "Evet, oldukça mükemmel."

Arkamdan bir kucaklamayla sarıldım. Çocukluğumdan beri aşına olduğum bir sarılma. Son birkaç yıldır pek olmasa da.

Baba.

Arkamı dönüyorum ve geniş kollarının beni tamamen içine almasına izin veriyorum. Bunu paylaşıırken kaç saniye ya da dakika geçtiğinden emin değilim.

yeniden kucaklaşıyoruz. Ben küçükken hep yaptığı gibi eğilip başımın tepesine bir öpücük konduruyor. "Özür dilerim, Fıstık," diyor, çocukluğumdaki lakabımı kullanarak. "Bu durumla nasıl başa çıkacağımı bilemedim. Beni şaşırttı. Bu aptal babanın kaldırabileceğinden çok daha fazlasıydı. Ama bu seni hayal kırıklığına uğratmam için bir mazeret değil; erkeklerden beklentilerini daha da düşürmem için.

"Tecavüze uğradığını öğrendiğim gün bir parçamın öldüğü gündü. Senin kaybınla asla kıyaslanamaz ama seni kendimden uzaklaştıracak kadar beni tüketmesine izin verdim." Geri çekiliyor, ıslak yüzü gururlu bir gülümsemeye dönüşüyor. "Seninle hiç bu kadar gurur duymamıştım. Tüm engellerine rağmen harika, şefkatli bir kadın olarak büyüdün ve seni bu yaşlı adamın sözlerinden çok daha fazla seviyorum. hatta ifade et."

Kollarımı tekrar ona doladım. "Ben de seni seviyorum baba."

Küçük bir parçam, neden şimdi bunu yapmayı seçtiğini merak ediyor. özel bir baba-kız anı. Skylar'la böyle bir konuşma yapması gerekmez miydi? Ama bana istediği kadar uzun ve sıkı sarılmasına izin veriyorum çünkü ikimizin de buna ihtiyacı olduğunu biliyorum. Ve böylece kalbimin bir parçası daha yerine oturuyor.

"Başlamaya hazır mısınız?" Gavin soruyor. "Akşam yemeği için saat yedide rezervasyonumuz var, o yüzden biraz acele edebilir miyiz?" Baylor'a göz kırpmıyor ve her ikisini de gülümseten bir bakış paylaşıyorlar. büyük bir sırıltıyla patlamak üzereler.

O kadar yıldan sonra aşk böyle mi görünüyor? Üniversitede tanıştılar ve hâlâ birbirleri için deli oluyorlar. Evet, onlar Birkaç yıl ayrı kaldılar ama bu aralarındaki bağı koparmak yerine daha da derinleştirdi. Onları gördüğümde, Mason ile geleceğime bakıyor olabilir miyim diye merak ediyorum.

Bu noktaya gelene kadar kat ettiğimiz mesafe beni hâlâ şaşırtıyor. Kız kardeşlerim ve ben hepimiz çok farklı şeytanlarla yüzleştik ve diğer taraftan çıktık. Daha iyi. Daha güçlü. Daha sert.

Yarın resepsiyonda kadeh kaldırmak için sabırsızlanıyorum. Düşünü benim için ertelediklerini bildiğimi bilmiyorlar, böylece Mason'la mücadele etme şansım olacaktı. Ama Mason ve benim artık birbirimizden sır saklamıyoruz. Yatakta uzanıp konuşarak sayısız saatler geçirdik. Dürüst olmak gerekirse konuşmaktan fazlasını yaptık.

Bana baktığını görmek için ona doğru bakıyorum ve kızarıyorum. Küçük bir Bayan Meraklı tarafından neredeyse çıtırçıtlak yakalandıktan sonra

Mason sonunda beni yatağına götürdü, *bizim* yatağımıza. O sadece bizim olduğunu tekrar tekrar hatırlattı. İkimizden başka hiç kimse orada olmamıştı ve olmayacaktı. Benimle o kadar tutkulu ve nazik bir şekilde sevişti ki

Kabuslarımla birlikte dünya da eriyip gitti.

Artık onlara sahip olmadığımdan değil. Var. Ama şimdi, Mason her seferinde beni rahatlatmak için orada. Tıpkı onunki olduğunda benim onu rahatlatmak için orada olduğum gibi.

Birbirimizi destekliyoruz. Birbirimizi seviyoruz.

Birbirimizi anlıyoruz.

Beni izlerken gözlerimi ondan alamıyorum. Ayaklarını endişeyle kaydırıyor - normalde görmediğim bir şey ve acaba düşünler onu sinirlendiriyor mu diye merak ediyorum.

Baylor beni dirseğimden tutup çekti. "Ateşli erkek arkadaşınla ilgili hayaller kurmak için bolca vaktin var. Hadi, yapmamız gereken bir iş var."

Hepimiz kilisenin fuayesinde, büyük mabede açılan süslü çift kapının hemen ötesinde toplanıyoruz. Sırayla diziliyoruz; Maddox, üzerine sahte bir yüzük iliştirilmiş kadifemsi bir yastık taşıyan grubun başını çekiyor.

Sırada Baylor ve Gavin var. Sonra Mason benim yanımda yerini alıyor. Alnında boncuk boncuk terler fark ettim. "İyi misin?" Skylar arkamdan koridorda ne kadar yavaş yürümemizi istediğine dair emirler yağdırırken fısıltıyla soruyorum.

"Olacak," diyor ve bana birkaç hafta önce hastanede söylediği aynı sözleri hatırlatıyor.

Ben daha ona soru soramadan biri kapıları açıyor ve Maddox tören alayını başlatıyor. Ses sisteminden müzik veriliyor, böylece yarın canlı orgcuyla nasıl olacağına dair bir fikrimiz oluyor.

Maddox mihraba ulaşır ve bir kenara çekilir. Sonra Baylor ve Gavin ön tarafa ulaşırlar. Gavin onu yanağından öper.

sonra Griffin'in yanında yerini alıyor ve Griffin sola doğru ilerliyor.

Mason'ın dirseği kolumu sıkıca, neredeyse acı verecek şekilde sıkıyor, vücuduna karşı. Yumuşak müzikte bile onun derin ve zor nefes alışını duyabiliyorum.

Skylar'ın arkamızdan içeri girmek üzere olduğunu biliyorum ama herkes boş kapı aralığına bakmak yerine Yüzlerinde kocaman sırtışlarla. Benim yüzümden bunu iki ay erteleyen Griffin bile müstakbel eşini aramıyor. Aslında, Sunağa son kez yaklaştığımızda kenara çekilip Gavin'e daha yakın duruyor.

Kafam karışmış bir halde arkama baktığımda Skylar'ın koridora doğru koştuğunu ve Baylor'un yanına geldiğini görüyorum. Annem ve babam da çocuklarla birlikte ilk sırada oturuyorlar. Kaşlarımı birleştiriyorum, Mason'dan uzaklaşıp yerime geçmeye çalışırken Skylar'a bakıyorum. Ama dirençle karşılaşıyorum ve gitmeme izin vermiyor. Nedenini görmek için arkamı döndüğümde kalbim boğazıma tıkanıyor, nefes almamı imkansız hale getiriyordu.

Mason dizlerinin üzerine çöktü. Bana bakıyor, yüzündeki ifade hasta görünmekle gülümsemek istemek arasında bir yerde.

Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

Mason'la ilgili gördüğüm ilk rüyanın anıları gözümün önünden geçiyor. Ben.

Gözlerim yavaşça etrafa dalıp burada olanların beklenmedik bir şey olmadığını fark ediyor -ben hariç.

Maddox Mason'a doğru yürüyor ve yastığı ona uzatıyor. Üzerinde sahte bir yüzük olduğunu düşündüğüm şeyi gördüğümde gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Daha yakından baktığımda, büyük, ışıltılı bir yüzük gördüğümde nefesim kesiliyor.

Pencereden süzülen ışığı yakaladığında odanın içinde prizmalar oluşturan bir elmas.

Mason Maddox'un saçını karıştırır. "Henüz değil, dostum. Önce ona sormam gerek."

Maddox utangaç bir şekilde geriye doğru iki adım atarken ailemin kahkahaları büyük odada yankılanıyor.

Mason boğazını temizliyor ve ellerimi sıkıyor. "Piper, hayatında ne yapacağına karar vermeye çalıştığını biliyorum. garsonluk, yayıncılık, hatta belki de oyunculuk bir gün tekrar. Ama mesleğiniz ne olursa olsun sahip olmanızı istediğim bir iş var." Hailey yüksek sesle ciyaklar ve annem onu susturmaya çalışırken gözleri ona dönüyor.

Tekrar bana bakıyor. "Aslında bu doğru değil. Senin *iki* işin olmasını istiyorum. Tüm dünyayı arasam, kızım için daha iyi bir kadın, daha iyi bir rol model bulamazdım. Cehenneme gidip geldin ama yine de tanıdığım en güçlü insansın. Sevginize layık olanlara şiddetle sadıksınız. Kendini Hasarlı. Bence çok güzelsin. Sen en güzelisin. İçile dışıyla, tanıma zevkine eriştiğim tek insan. Seni sevmek, sana değer vermek ve bundan sonra her gün seni korumak istiyorum. Senin kocan, en iyi arkadaşın ve belki bir gün çocuklarının babası olmak istiyorum. Ve bana yardım etmeni istiyorum. benimkini kaldır."

Arkamdan burnumu çekme sesleri geliyor ve kız kardeşlerimin ikisinin de ağladığını biliyorum. Dizlerim beni ayakta tutmaya çalışırken söylediği her şeyi anlamaya çalışıyorum. *Kocanız mı? Çocuklar? Bunu yapabilir miyim? Yapabilecek durumda mıyım?*

"Gelecekte ne olacağını bilmiyorum," diyor, buz mavisi gözlerinde yüzen umut havuzlarıyla bana bakmaya devam ederek. "Yapamam. İşimin bizi buradan uzaklaştırmayacağına söz veriyorum. Her akşam yemeğinde evde olacağıma söz veremem. Her doğum günü partisine ve tatil kutlamasına katılacağıma söz veremem. Ama size söz verebileceğim şey kalbim. Ruhum. Bağlılığım. Sonsuza dek."

Maddox'a bakıyor. "Şimdi, dostum," diyor.

Maddox aceleyle yanına gelir ve Mason yüzüğü yastığa bağlayan bağlardan kurtarır.

"Piper Mitchell, seni seviyorum. Senin her parçanı seviyorum. ve henüz keşfetmediğim her parçanı." Yüzüğü bana uzattı. "Peki, ne diyorsun Pamuk Prenses, benim prensesim, kraliçem, sonsuza dek biricik eşim?"

Başımı tekrar tekrar sallarken yanaklarıma iri gözyaşı damlaları düşüyor. Kalbim o kadar dolu ki konuşamıyorum. Yüzüğü parmağıma takmasına izin veriyorum, sonra dizlerimin üzerine çöküyorum, güçlü kollarına ve sıcak dudaklarına.

Alkışlar etrafımızdaki duvarlarda yankılanırken anlaşılmayı ağzımızla mühürlüyoruz ve sonra yarın yokmuş gibi birbirimize sarılıyoruz. Hailey koşarak yanımıza geliyor ve sadece iki yaşındaki bir çocuğun yapabileceği gibi kucağımıza atlıyor.

Mason gülüyor, parlayan gözleri benimkileri yansıtıyor. "Emin olmak için soruyorum, bu bir evet miydi?" diye soruyor.

Ayağa kalkarken tekrar başımı sallıyorum, ayağa kalkmama yardım ederken Hailey'i tutuyor. Kollarını bana doğru uzatıyor ve ben de onu tutuyorum. "Bu birevetti," diyorum. "Her şeye."

"Her şey mi?" Yüzü daha fazla vaatle dolu, çapkın bir kaş kaldırıyor.

"Hepsini istiyorum, Mason. Bütün peri masalını. Sonsuza kadar mutlu. Artık buna hazırım. Senin sayende, artık hazırım."

"Hazırız," diyor kolunu ikimize dolayarak. "Şimdi şu partiyi başlatalım da nişanlımı eve götüreyim."

Nişanlı. Bu kelime kafamın içinde dönüp duruyor. Milyon yıl geçse de birinin bana böyle hitap edeceğini düşünmezdim. Ama hoşuma gitti. Hayır, bayıldım.

Elimi tutuyor ve mihraptan iniyoruz - sonsuzluğumuza ilk adım.

Epilog

piper

On üç yıl sonra . . .

Bilekliğimdeki tıslımla oynuyorum, bileğimden hiç ayrılmayan deri kayışların etrafında döndürüyorum.

Aynı anda hem bu kadar korktuğumu hem de heyecanlandığımı hiç hatırlamıyorum. Mason'/a sık sık oynadığımız bir oyunla dikkatimi dağıtmaya çalışıyorum: *Vücudun hangi bölümünü tahmin et*. Sekiz aylık karnımın yan tarafına bastırıyorum ve bakalım onu geri itebilecek miyim.

Griff huzursuzlanmaya başladı. Beş yaşındaki bedeni ancak bu kadar uzun süre hareketsiz kalabilir ve sadece on dakika olmasına rağmen, oğluma olduğu kadar bana da sonsuzluk gibi geliyor. "Tekrar söyle, Baba," sözleri, delici mavi gözleriyle birlikte Mason'a yalvarır. "Bana yüzüğünü tekrar anlat."

Griff, Mason'ın en iyi arkadaşının adını taşıyor ve iki çocuktan biri. babasının Super Bowl yüzüğünü parmağına takıyor. Yüzüğü Mason'ın sağ elinin üçüncü parmağında evirip çevirirken benim bakışlarım onun sol elini süsleyen yüzüğe takılıyor. Onu benim yapan yüzüğe.

Mason oğlumuzla milyonuncu kez futbol masalları anlatırken, aklım on sekiz yıl öncesine, kızımın ilk tanıştığım güne gidiyor. Ona bir saat içinde merhaba ve hoşça kal dediğim güne. Mason beni hayata döndürene kadar öldüğüm gün.

On sekiz yıl. Onu görmeyeli on sekiz yıl, iki ay ve dokuz gün oldu ve her an o kapıdan içeri girebilir.

Amber. Bu onun adı. Onun hakkında bildiğim tek şey bu, White Plains'de büyüdüğü gerçeğinden başka, buradan sadece kırk dokuz mil uzakta. Hızlı trenle 33 dakika uzaklıkta. O kadar yakın ki muhtemelen sokakta karşılaşmışızdır. Ya da aynı restoranda yemek yemiştizdir. Ya da aynı sinemaya gitmişizdir.

Doğmamış kızım endişemi hissetmiş olmalı ki karnımın içinde taklalar atıyor. Elimi karnıma sürüyorum,

Amber'ın yeni doğmuş hali gibi görünüp görünmeyeceğini merak ediyorum.

Hiç fotoğrafım olmadı. İhtiyacım yoktu. Tüm bunlardan sonra bile Yıllar geçse de yüzü, gülün tenime dövme olarak işlendiği kadar kalıcı bir şekilde hafızama kazındı.

Sonra içimi bir korku kaplıyor ve ilk kez Amber'ın beni tanımak istemeyebileceğini düşünüyorum. Sadece tanışmak istiyor olabilir. Ailesinin ona benim hakkımda anlatmış olabileceği hikayeye bir tür kapanış yapmak. Benden nefret bile edebilir, özellikle de başka çocuklarım olduğunu gördüğünde. Vermek yerine saklamayı seçtiğim çocuklar.

Mason ve ben, toplantıyı bugün sonrasına ertelemeyi tartıştık. bebek geldi. Ama işin özü, nişanlandığımız günden bu yana hayatın önümüze çıkardığı her şeyle başa çıktığımız gibi, bu işe de balıklama dalmak istediğimizdi. Eğer k ı s m e t i m i z d e yoksa, bunu kabullenip yolumuza devam edeceğiz, tıpkı neredeyse on yıl önce birden fazla düşük yaptıktan sonra yaptığımız gibi.

Bu toplantıdan ne bekleyeceğimi bilmiyorum. Rüyamda yıllarca bu günü düşündüm. Mason'ın nazik ısrarıyla, evlatlık verildiği gün bilgilerimi evlat edinme buluşması web sitesine kaydettirdim. On sekiz. Onun da aynısını yapacağını hiç düşünmemiştim. Ama yaptı ve bürokrasiyi aşip bir toplantı organize etmek sadece birkaç ay sürdü.

Ondan önce, hayatta olup olmadığını bile bilmiyordum. Ya da New York'ta yaşayıp yaşamadığını. Ya da ona evlatlık olduğu söylenmiş miydi. Ama burada ne olursa olsun, Mason'ın arkamı kolladığını biliyorum. Yıllar önce o uçaktan indiğim günden beri arkamı kolluyor.

Beni halk tiyatrosuna katılmaya ve birkaç yıl sonra da bağımsız tiyatrolarda küçük roller almaya teşvik etti. Gavin'in stüdyosu tarafından üretilen filmler. Ama kalbim her zaman Hailey ve Griff'in yanındaydı.

Mason'a bakıyorum, çocuklarımıza karşı nasıl bir baba olduğuna hayranlıkla bakıyorum. On beş yaşındaki Hailey üç beden küçük bir etekle evden çıkmaya çalıştığında bile asla sesini yükseltmiyor. Sahada her zaman bir lider ve motive edici olduğu gibi, çocuklarını da saygı ve zarafetle idare ederek ailemizi bir bütün haline getirdi. Önemli. Güçlü.

Büyük Super Bowl yüzüğünü parmağından çıkarır ve Griff'in onunla oynamasına izin verirken ona MVP unvanını kazanmak için attığı gol pasını anlatır.

Giants'ın oyun kurucusu olarak geçirdiği on bir yılın ardından, iki sezon önce emekliliğini açıklamadan önce oynadığı son maçı. Herkes daha beş yılı olduğunu biliyordu, Ama artık doğum günü partilerini kaçırmak istemiyordu. Hailey'nin gençlik başarılarını ya da Griff'in ilk tee-ball maçını benden duymak istemiyordu. O anları onlarla *birlikte* yaşamak istiyordu.

Hailey de burada olmak istiyordu ama ikinci sınıf öğrencilerinin başkente yapacağı gezi bu haftaydı ve bunu kaçırmasına izin veremezdik. deneyim. Bunun için bile. Her zaman bir kız kardeşi olsun istemişti ve şimdi, Tanrı'nın izniyle, iki tane olabilir. Aynı kanı paylaşmamaları onu hiç endişelendirmedir. Tıpkı benim onun biyolojik annesi olmamamın hiçbir zaman sorun olmadığı gibi. İki yaşından beri ben annesiyim, Cassidy de *annesisi*. O da Griff ve içimde büyüyen bebek kadar benim çocuğum.

Mason elimi sıkmak için uzandı. "Her şey yoluna girecek, tatlım. Her şeyin üstesinden gelebiliriz, değil mi?"

Başımı salladım. "Tamam, bebeğim."

Gülümsüyor ve elimi tutup arkasından öpüyor, tam o sırada konferans odasının kapısı açılıyor ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. göğsümün duvarına çarptı.

Kapıdan içeri girdi ve ben donup kaldım. Zaman durdu.
Mason bana doğru eğildi ve fısıldadı, "Tanrım, Piper, o *sensin*."

O haklı. Sanki aynada on sekiz yaşındaki halime bakıyor gibiyim, yeşil gözlerine kadar. Ama hiçbir şekilde bu kadar güzel değildim. Hiçbir şey ve hiç kimse karşımda duran yaratık kadar güzel olmamıştı.

Ve tıpkı onu doğurduğum gün olduğu gibi, varlığımın her köşesine anında giriyor.

Mason'ın yardımıyla ayağa kalktım. Bacaklarımı beni odanın diğer ucuna götürmeye zorlamadan önce kendime nefes almam gerektiğini hatırlatıyorum.

Amber ve ben birbirimize sessizce bakıyoruz, aynı gözlerimizde milyonlarca cevapsız soru yüzüyor. Masanın etrafında dönüp ona yaklaştığımda, gözleri karnıma düşüyor.

Sonra Griff'in kendini park ettiği yere doğru ilerlerler ve resim penceresinden otuz kat aşağıdaki küçük arabalara bakarlar.

Yüzünde yavaş bir gülümseme belirir, gözleri parlarken gözyaşlarıyla parlıyor, benimkilerle eşleşiyor. Gülümsemesi odayı aydınlatıyor. Ruhumu aydınlatıyor. Ve on sekiz yıldır ilk defa Tamamlandı.

"Her zaman kardeşlerim olsun istemişimdir," diyor gülümseyerek.

Onun ağzından duyduğum ilk sözler kalbimin etrafında ipeksi ipler dolaştırırken yanaklarımdan sevinç gözyaşları süzülüyor.

Elini bana doğru uzatıyor. "Merhaba. Ben Amber," diyor, sesini tatlı bir duygu seli doldurarak. "Amber Rose Black."

SON

Tam da Mitchell kardeşlerin tarih olduğunu düşünürken, Charlie kendi kitabına kavuşuyor! Piper, Skylar ve Baylor'ı bu kitapta çok daha fazla göreceksiniz.

Taş Kuralları (Taş Kardeşler serisinin ilk kitabı).

Bir örnek için okumaya devam edin:

Taş Kuralları

Önsöz

Onu yere indirmelerini izlerken hiçbir şey hissetmiyorum.

Aslında bu tam olarak doğru değil. Katılanların çoğu yas tutarken - ya da en azından ödüllü performanslar sergilerken, birçoğunun hayatlarını beyaz perdede kazandığı düşünülürken- aklıma tek bir şey geliyor.

Ding dong cadı öldü.

En iyi arkadaşım bana destek olmak için elimi sıktı. Burada olmamın tek sebebi o. Piper Mitchell bu dünyada uğruna her şeyi yapabileceğim tek kişi. Cenaze için eve uçmam için yalvardığında reddedemezdim.

'Kapanış' dedi buna. 'Belki şimdi iyileşmeye başlayabilirsin,' dedi.

İyi niyetli olduğunu biliyorum. Ne de olsa Mason'la sonsuza dek mutlu oldu. İkisine gizlice bakıyorum. Burada, bir mezarlıkta cesetlerle çevrili olsalar bile, umutsuzca aşık görünüyorlar. Adam başparmağıyla kızın omzunu okşuyor ve kız aramızda dururken onu sıkıca kendine doğru tutuyor.

Piper benim hikayemin de onunki gibi bitebileceğini düşünüyor. Ama benzer geçmişlerimiz olsa da, birbirimizden çok farklıyız. O sevgiyi bilerek büyüdü. Onu korumak için her şeyi yapabilecek ebeveynlerin sevgisiyle. Birbirleri için hayatlarını feda edebilecek kız kardeşlerin sevgisiyle.

Bildiğim tek aşk onunki. Hiçbir çocuğun katlanmak zorunda kalmaması gereken korkunç olaylarla birbirine bağlanmış ruh eşi bir kardeşin sevgisi.

Piper'ın annesi Jan Mitchell beni kanatları altına almaya çalıştı. Bana gerçek bir anne sevgisinin nasıl bir şey olduğunu göstermeye çalıştı. Ve harika bir iş çıkardı. Ama aynı şey değil. Sizi doğuran, büyüten, incindiğinizde size sarılan ve sonra kalbinizi yerinden söken kadının sevgisine sahip olmakla aynı şey değil.

İnsanlar sırayla tabutun üzerine toprak atarken, töreni düşünüyorum. Böylesine korkunç bir insan nasıl bu kadar kalabalık toplayabilirdi? Nasıl olur da insanlar onun hakkında harika, şefkatli, verici bir bireymiş gibi konuşabilirdi? Yas tutanlardan birkaçı onun hayırseverliğiyle ilgili hikâyeler anlatırken tüylerim diken diken oldu. Jan ve Piper yanımda durmuş, her biri bir elimi tutuyordu. Kederli olduğum için değil, yerimden fırlayıp herkese gerçeği söylememi engellemek için. Annem olan canavar hakkındaki gerçeği.

Ama ayağa kalkmadım. Tek kelime etmedim. Dikkatleri üzerime daha fazla çekemezdim. Özellikle de muhtemelen orada olduğunu bildiğim için.

On iki yaşımdan beri babamı görmedim. Bu on yıl önceydi. Hayatta olduğunu biliyorum. Piper geçen yıl ona rastladı. Yaşlı görüldüğünü söyledi. Haggard. Kırılmış. Beni bıraktığı gibi kızını da bıraktığı için piç kurusu haklı.

Burada olup olmadığını bilmiyorum. Etrafa bakma zahmetine girmedim. Burada başka ne ya da daha doğrusu kim görebileceğim gerçeği beni hasta ediyor. Bu yüzden görünmez kalmayı umarak hareket ettim. Buraya gelmemin tek bir sebebi var. O sürtüğün gittiğini kendim görmek için.

"Charlie?" Kafamı kaldırdığımda insanların dağıldığını ve arabalarına doğru yürüdüklerini görüyorum. "Geliyor musun?" Piper soruyor.

"Bana bir dakika verin lütfen."

Mason ona mezar taşları labirentinde eşlik etmeden önce başını sallıyor. Mitchell klanının geri kalanının durduğu yere doğru yürümelerini izliyorum. Hiçbiri annemi tanı mıyordu. Hepsi benim için gelmişti. Piper'ın ablaları Baylor ve Skylar, uzun zaman önce Maple Creek, Connecticut'ta büyüdüğümüz evlerine kaçmaya başladığımda beni ailelerinin bir parçası olarak kabul ettiler.

Yerdeki deliğe tekrar bakıyorum. Gözlerimi önümdeki donmuş Şubat çimenlerine indirirken başımı sallıyorum. Ne tür bir sapkın insan ebeveyni öldüğünde mutlu olur?

Annemin beni yetiştirdiği türden çarpık bir insanım sanırım. "Bu sen olabilirsin," dedi arkamdan bir adam ve sıçramama neden oldu derimden dışarı.

"Affedersiniz?" Tiksintiyle sordum.

"Özür dilerim." Gülüyor. "Annenin tıpatıp aynısısın demek istemiştin."

Bana yaklaşıyor. Çok yaklaştı. Bir elini saçlarımın altından uzatıp müstehcen bir şekilde boynuma koyuyor. Karanlık gözleri vücudumda gezinirken içimi hastalıklı bir aşinalık kaplıyor. Bir zamanlar olduğum çaresiz kıza dönüşmemeye çalışırken boğazımda safra yükseliyor.

Eli üzerimde sıkılaşıyor. "Büyümüşsün," diyor.

Kendimi savunma dersinde öğretildiği gibi manevralarla onun elinden kurtarıyorum. Şaşkın gözlerini kendiminkilerle birleştirdim. "Sakın bir daha bana dokunma yoksa seni öldürürüm."

Yine gülüyor. Soğuk, sinsî bir kıkırdama. "Sen küçük bir fişeksin, değil mi?" Elini cebine atıyor ve küçük bir beyaz güç torbası çıkarıyor. "Buna değmesini sağlayacağım. Tıpkı Sevgili Anneciğim için yaptığım gibi." Mezara doğru başını sallıyor.

Karşımdaki pisliğin anıları düşüncelerimi bombardımana tutuyor. Birdenbire, bu adam bana bakarak kendini tatmin ederken, yatak odamın duvarına boyanmış duvar resmine odaklanan on dört yaşında korkmuş ve çıplak bir çocuğa dönüşüyorum.

O sapıkların hiçbirinin buraya gelmeye cesaret edemeyeceğini düşünecek kadar saf mıydım gerçekten?

Dewey, sanırım annemin ona verdiği isimdi. Eskiden evin etrafında çok takılırdı. Şimdi daha yaşlı, daha zayıf ve belli ki gergin. En azından bana dokunanlardan biri değildi. Sadece bakmayı severdi. Ama bu yeterince kötüydü.

"Ne dersin tatlım? Artık yeterince büyüdüğüne göre, ikimiz de biraz eğlenebiliriz."

"Eğlence mi? Bana yaptığın şeye eğlence mi diyorsun, seni hasta piç?" "Bunda büyütecek ne var, bebeğim? Sana hiç dokunmadım."

Dudaklarının arasına bir sigara koyar. Sonra cebinde çakmak arıyor. Dizimin geldiğini bile görmüyor. Ve fazladan birkaç saniyem olduğu için öne doğru hamle yapıp daha fazla kaldıraç için omuzlarını kavrayabiliyorum.

İki büklüm olup, bir süre işe yaramayacağından emin olduğum aletini tuttuğunda, yumruğumu sıkıyorum ve en çok acıtacağını bildiğim yere, tam burnuna bir darbe indiriyorum. Bağladığımda bir çatırtı duyuyorum. Sesin burnunun kırılmasından mı yoksa elimden mi geldiğinden emin değilim.

Elleri yüzünü mü yoksa kasıklarını mı tutacağını bilemezken burun deliklerinden kan fışkırmasını izlediğimde cevabımı alıyorum.

Dönüp uzaklaşıyorum, arkadaşlarımdan bana doğru yarışını izliyorum. Ve tek düşünebildiğim bunun ne kadar harika bir his olduğuydu. Heyecan vericiydi. Katartik.

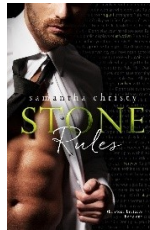
Bu bir kapanıştı.

Ne biliyorsun ki? Piper haklıydı.

Charlie'nin hikayesini okumak için lütfen Amazon'da Stone Rules'u

bulun: ABD - <https://www.amazon.com/dp/B01M09FHOJ>

İNGİLTERE - <https://www.amazon.co.uk/dp/B01M09FHOJ>

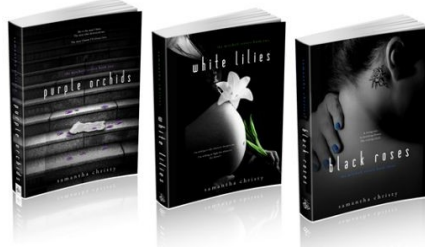

Mitchell Kardeşler serisinin ilk iki kitabını henüz okumadıysanız, buradan başlayabilirsiniz:

ABD - <https://www.amazon.com/dp/B00UHPKXMS>

İNGİLTERE -

<https://www.amazon.co.uk/dp/B00UHPKXMS>

Gizli bakışlar, kapak açıklamaları ve şans istiyorsanız
ileri inceleme kopyaları, lütfen spam içermeyen bültenime şu adresten
kaydolun <http://www.samanthachristy.com/>

Son olarak, lütfen Amazon'da Siyah Güller için bir yorum bırakmayı düşünün. Birkaç
kelime bile çok makbule geçecektir. Okuduğunuz için çok teşekkür ederim.

TEŞEKKÜRLER

Bu ilk serimi hem mutlu hem de hüzünlü gözyaşlarıyla tamamlıyorum. Bu kadar eğlenceli olacağını önceden bilseydim Baylor, Skylar ve Piper'a üç kız kardeş daha verirdim. Ancak, onların mirası Charlie'nin hikayesiyle devam edecek ve bu da üç erkek kardeşi takip eden bir sonraki serimin ilk kitabı olacak.

Editörlerim Ann Peters ve Jeannie Hinkle'a teşekkür ederim. Beni olduğumdan çok daha zeki gösteriyorsunuz. Ve harika beta okuyucularım Tammy Dixon, Laura Conley ve Angela Marie'ye - uzun saatler süren çalışmalarınız ve detaylara dikkat eden gözleriniz için tahmin edebileceğinizden çok daha fazla minnettarım.

Sevgili arkadaşım April Barnswell'in motivasyonu ve hevesi olmasaydı, Siyah Güller'i yazmam çok daha uzun sürerdi. Onun günlük e-postaları, cesaretlendirmeleri ve dostça rekabeti beni yolumda tuttu ve bunun için gerçekten minnettarım.

Muhteşem ailemin sevgisi ve desteği olmadan bunların hiçbirisi mümkün olmazdı. Teşekkürler Bruce, sadece kocam ve en iyi arkadaşım olduğun için değil, aynı zamanda bir yazarın sahip olabileceği en iyi teknik destek olduğun için.

İki yıl önce biri bana iki yıl içinde altıncı romanımı yayınlayacağını söyleseydi, ona deli derdim. Bugün, kendime tam zamanlı bir yazar diyebildiğim için çok mutlu, alçakgönüllü ve onurluyum.

yazar hakkında

Samantha Christy'nin yazma tutkusu ilk romanı yayınlanmadan çok önce başladı. Nebraska Üniversitesi Ceza Adaleti bölümünden mezun olduktan sonra Wisconsin Yüksek Mahkemesi ve Amerika Birleşik Devletleri'ndeki birçok büyük üniversitede Bilgisayar Sistemleri Analisti olarak görev yaptı. Çoğunlukla Indianapolis'te yetişen yazar, Orta Batı'yı ve evinin değerlerini kalbinde yaşıyor ve üçüncü çocuğunun doğumundan sonra kendini tam zamanlı olarak ailesini yetiştirmeye adanıyor. Oradan buraya gelmek zaman olsa da, yazmak onun en büyük tutkusu olmaya devam etti ve evde kalan bir anne olmak bu hayalin peşinden gitmesini kolaylaştırdı. Yazmadığı zamanlarda, gemilerin yelken açtığı her Karayip adasını gezmekle meşgul oluyor. Samantha Christy şu anda kocası ve dört çocuğuyla birlikte St. Augustine, Florida'da yaşamaktadır.

Samantha Christy'ye bu harika adreslerden herhangi birinden ulaşabilirsiniz

yerler:

Web sitesi: www.samanthachristy.com

Facebook:

<https://www.facebook.com/SamanthaChristyAuthor>

Twitter: @SamLoves2Write

E-posta: samanthachristy@comcast.net

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

